



Nele 012

Mračni, erotični,
neodoljivi – posljednji
vampiri bore se
za sudbinu svijeta...



J.R. WARD

BRATSTVO
CRNOG BODEŽA
OPOJNA | KRV

znanje

J. R. WARD

BRATSTVO CRNOG BODEŽA



9. (15) OPOJNA KRV

Posvećeno: tebi.



*Tebi, pravom »bratu.«
Smatram da se nalaziš upravo
ondje gdje trebaš biti – i
ja nisam jedina koja se tako osjeća.*



Naslov izvornika: J. R. Ward - Black Dagger Brotherhood 09- LOVER UNLEASHED



U znak sjećanja na Margaret Bird



ZAHVALE

S neizmjernom zahvalnošću čitateljima Bratstva crnog bodeža i jedan povik Celliesima!

Hvala svima na beskrajnoj potpori i savjetima: Stevenu Axelrodu, Kari Welsh, Claire Zion i Leslie Gelbman.

Također, hvala svima u NAL-u – ove knjige su doista rezultat timskog napora.

Hvala i vama, Lu i Opal i svim našim Modovima, za sve što radite iz dobrote vaših srdaca! I Kenu, koji me trpi, i Cheryle, kraljici virtualnih potpisa.

S ljubavlju prema D.-u – i vječna zahvalnost za oh, tako mnogo... posebno Kezzy. Skittles nikada prije nisu bili tako seksi.

I s ljubavlju prema Nath, koji je bio sa mnom svakog koraka, strpljiv i ljubazan.

Hvala ti, tetka LeE! Svi te ovdje vole – i to je sada poveći popis, zar ne?

Također hvala i doktorici Jess, koja jest, i uvijek će ostati, jedna od najpametnijih ljudi koje poznajem – doista sam sretna što si me trpjela. I Sue Grafton i Betsey Vaughan, s kojima završavam popis svog Izvršnog odbora.

Ništa od ovoga ne bi bilo moguće bez: mog voljenog muža, koji me savjetuje, brine se o meni i uvijek gleda naprijed; moje predivne majke, koja mi je pružila toliko ljubavi da joj to nikada neću moći vratiti; moje obitelji (i po krvi i po posvajanju); i mojih najdražih prijatelja.

Oh, i bolje polovice agencije WriterDog, naravno.

RJEČNIK POJMOVA TE VLASTITIH IMENA I NAZIVA

ahstrux nohtrum (im.) Osobni čuvar s dozvolom za ubijanje kojem položaj dodjeljuje kralj.

Bratstvo crnog bodeža (vl. n.) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirsk e vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju s članovima drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili ubodom u srce itd.

Na početku dvadeset i prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučitelj).

Čuwardjeva (vl. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire. *čuvarnik* (im.) Kum ili kuma osobe.

degrad (im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. *Degrade* se mora probosti kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu ni ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

Degradacijsko društvo (vl. n.) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

Dund (vl. n.) Pakao.

dvobitka (im.) Sukob između dvojice mužjaka koji se natječu za pravo da postanu družbenik neke ženke.

ehros (im.) Odabranica posebno obučena za pružanje putenih užitaka.

exhile dhoble (im.) Zao ili proklet brat blizanac, onaj koji je rođen drugi.

glimera (im.) Društvena jezgra aristokracije, otprilike odgovara društvenoj eliti u regentskoj Engleskoj.

Grobnica (vl. n.) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mjesto te kao spremište za posude sa srcima *degrada*. U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sprovodi i disciplinski postupci protiv braće. Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Čuwardjevi i kandidatima za inicijaciju.

gvardijan (im.) Skrbnik. Nekoliko ih je vrsta, na najvišem je stupnju čuvar ženke u osamljenju.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

hoditelj (im.) Osoba koja je umrla i vratila se iz Sjenosvijeta među žive. Prema takvim se osobama postupa s iznimnim poštovanjem te im se iskazuje počast zbog puta koji su prošle.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneci se.

krih (im.) Simbol časne smrti na Starom jeziku.

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir podčinjen radi ispunjavanja potreba nekog

drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

leelan (pridj.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »najdraži/a«.

leivolhen (im.) Dar.

lheage (im.) Naziv poštovanja kojim se seksualno podčinjeni partner obraća dominantnom.

lis (im.) Oruđe za mučenje kojim se vade oči.

mamen (im.) Majka. Koristi se i kao odrednica i kao naziv od milja.

mis (im.) Prikrivanje fizičke okoline; stvaranje iluzijskog polja.

nala (pridj.) Naziv od milja koji znači »voljen/a«.

novica (im.) Djevica.

obsvetiti (gl.) Čin smrtne odmazde koji najčešće izvršava mužjak.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuvarđevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po Čuvarđevinu se nalogu mogu združivati s članovima Bratstva radi održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

Omega (vl. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

osamljenje (im.) Status koji kralj dodjeljuje aristokratskoj ženki na temelju zahtjeva ženkinе obitelji. Tim se činom ženka potpuno podvrgava svome *nadgledatelju*, obično najstarijem mužjaku u kući. *Nadgledatelj* time dobiva zakonsko pravo upravljati svim aspektima njezina života te po vlastitu nahođenju ograničavati sve njezine eventualne dodire s vanjskim svijetom.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarnja, npr. ovisnost, ili vanjska, npr. voljena osoba.

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mužjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i neresponsivni glede seksa te se ne mogu dematerijalizirati.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Čuvarđevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

Prva obitelj (vl. n.) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

rahlman (im.) Spasitelj.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkinе prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mužjaci u nekoj mjeri reagiraju ako se nađu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mužjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

simpat (im.) Podvrsta vampirske vrste čija su glavna obilježja, uz još neke specifičnosti, sposobnost i želja za manipulacijom tuđim osjećajima (radi razmjene energije). U vampirskoj su povijesti *simpati* oduvijek žrtve diskriminacije, a u nekim su ih razdobljima vampiri i progonili. Na rubu su izumiranja.

Sjenosvijet (vl. n.) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi ponovno susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

slugan/ka (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. Slugani imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

snagoudan (prid.) Izraz kojim se opisuje potentnost muškog spolnog organa. Doslovan prijevod otprilike znači »dostojan ulaska u ženku«.

šelan (im.) Vampirica združena s mužjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mužjaci izrazito posesivni.

trahiner (im.) Izraz međusobnog uvažavanja među mužjacima, slobodan prijevod bi bio »ljubljeni prijatelj«.

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od *Homo sapiensa*. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god požele, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

vođ (im.) Moćna i utjecajna osoba.

Zlozemlja (vl. im.) Pakao

Prolog

1761. STARA ZEMLJA

Xcor je svjedočio očevom ubojstvu niti pet godina nakon prijelaza.

Dogodilo se to pred njegovim očima i unatoč blizini iz koje je sve vidio ipak nije mogao shvatiti što se dogodilo.

Noć je započela kao i svaka druga, po krajoliku ispunjenom šumom i pećinama pala je tama, on i vojnici koji su jahali uz njega skriveni su od mjesečine zahvaljujući oblacima na nebu. U njegovoj četi vojnika bila su šestorica snažnih: Throe, Zypher, tri rođaka i on. A tu je bio i njegov otac.

Bloodletter.

Bivši član Bratstva crnog bodeža.

Večeras, kao i svake večeri nakon zalaska sunca, izašli su van zbog poziva na dužnost: tragali su za degradima, bezdušnim Omeginim oružjem koji su svrsishodno smatrali da trebaju istrijebiti vampirsku vrstu. I pronalazili su ih. Često su ih pronalazili.

Ali njih sedmorica nisu bili članovi Bratstva.

Sasvim suprotno od te časne, tajanstvene skupine ratnika ova četa nitkova, na čijem se čelu nalazio Bloodletter, nisu bili ništa više od običnih vojnika: bez ceremonija. Bez obožavanja od strane civila. Bez tradicije ili hvalospjeva. Njihovo krono porijeklo možda i jest poteklo od aristokracije, ali svakog su se od njih njihove obitelji odrekle jer su rođeni s defektom ili su začeti izvan posvećenih brakova.

Oni nikada neće biti ništa više od potrošnog mesa u sveobuhvatnom ratu za preživljavanje.

Unatoč svim tim činjenicama, ipak su bili elita među vojnicima, najopakiji, najsnažniji, oni koji su se tijekom vremena dokazali najzahtjevnijem učitelju svoje vrste: Xcorovom ocu. Rukom probrani i mudroču izdvojeni, ovi mušjaci bili su smrtonosni za svog neprijatelja, a vampirska aristokracija smatrala ih je nečasnima. Nisu imali kodeksa časti ni pri odabiru plijena. Svejedno je bilo je li to bio koljač, ljudsko biće, životinja ili vukodlak. Krv je morala poteći.

Prisegnuli su samo jednoj i jedinoj zakletvi: njihov gospodar je bio njihov jedini vladar i nitko drugi. Kamo je on išao, u stopu su ga slijedili i to je bilo sve. Tako mnogo jednostavnije od složenog sranja Bratstva – da je Xcor čak i bio kandidat po krunom srodstvu, nije se niti najmanje zanimalo da postane Brat. Nije mario za slavu, jer u njoj nije bilo slatkog umirenja smrti. Bolje da prepusti takvu beskorisnu tradiciju i potraćene obrede onima koji ubijaju samo crnim bodežima.

On će upotrijebiti bilo kakvo oružje pri ruci.

Njegov otac bio mu je jednak.

Glasni topot kopita je usporio i zatim prešao u tišinu kada su jahači iz šume izašli na čistinu uokvirenu hrastovima i grmljem. Povjetarac je do njih donosio dim s kućnih ognjišta, ali su i pogledom mogli ustvrditi da se malo naselje koje su tražili ukazalo pred njima: gore visoko, na strmjoj litici, utvrđeni dvorac stajao je poput orla, kandžama zakopan u temelje srasle sa stijenom.

Ljudi. U međusobnom ratu.

Kako dosadno.

Ipak, zdanje je bilo vrijedno diroljenja. Možda, kad bi se Xcor poželio negdje stalno nastaniti, masakrirao bi dinastiju unutra i prisvojio njihovo čvrsto uporište. Bilo bi mnogo učinkovitije osvojiti ga nego ponovno izgraditi.

»Prema selu«, zapovjedio je njegov otac. »Ravno naprijed prema zabavištu.«

Priča se da se ondje nalaze koljači, blijede zvijeri koje su se infiltrirale i izmiješale sa seljanima koji su živjeli u sjeni dvorca, u sagrađenim kamenim kućama na, vlastitim rukama, pripitomljenim komadima zemlje. Ovo je bio tipičan primjer strategije regrutiranja Degradacijskog društva: infiltracija u naselje, asimilacija jednog po jednog muškarca, žene i djeca zaklani ili prodani u roblje. Prisvojili bi oružje i konje, te krenuli dalje prema sljedećem naselju u većem broju.

Xcor je u ovome bio nalik svojim neprijateljima: nakon završene bitke uvijek je prisvajao tuđu imovinu prije odlaska ususret sljedećoj bitci. Noć za noć, Bloodletter i njegovi vojnici utirali su put zemljom koju su ljudi nazivali Engleska. Kad bi se približili vrhu škotskog teritorija, promijenili bi smjer i žurno se vraćali natrag prema jugu, južnije, još južnije dok im se talijanska čizma ne bi prepriječila i prisilila ih na povratak. I opet su prelazili beskrajne milje, sve ispočetka. Nanovno. I nanovno.

»Ovdje ćemo ostaviti hranu i ostalo«, progovorio je Xcor pokazavši na stablo širokog debla obrušeno preko potoka.

Nakon obavljenog prijenosa sasvim skromne zalihe čulo se samo škripanje kože i povremeno rzanje pastuha. Spremivši sve zalihe pod debelo srušenog hrasta, ponovno su uzjahali i približili rasne konje jedne drugima – oni su im bili jedina vrijedna imovina osim oružja koje su nosili. Xcor nije u lijepim i luksuznim predmetima vidio nikakvu praktičnu vrijednost – oni nisu bili ništa više od tereta koji ih je usporavao. Izdržljivo konj i dobro uravnotežen nož? To dvoje, bilo je neprocjenjivo.

Dok su se njih sedmorica približavali naselju, nisu se ni trudili prigušiti topot kopita. Ipak, iz njihovih usta nisu izlazili ratni povici. To je bilo uzaludno trošenje energije jer njihovim neprijateljima nije bila potrebna posebna pozivnica da ih izađu pozdraviti.

U gostoljubivoj gesti jedno ili dvoje ljudi provirilo je na vrata, a zatim su se brzo povukli u sigurnost svojih domova. Xcor ih je ignorirao. Umjesto toga očima je pretraživao zdepaste, kamene kuće i središte trga te zakračunate trgovine u potrazi za dvoonožnim stvorenjima blijedima poput duha koji su bazdili poput leševa prevučениh šećernim sirupom.

Njegov otac dojahao je bliže i na usnama mu se pojavio opaki smiješak.

»Možda ćemo kasnije uživati u plodovima ovdašnjih vrtova.«

»Možda«, promrmljao je Xcor dok je njegov pastuh trzao glavom. Zaista, nije imao prevelikog zanimanja za lijeganje sa ženkama niti za podčinjavanje mužjaka, ali njihovom gospodararu nije se smjela uskratiti razonoda.

Dajući znakove rukama, Xcor je usmjerio trojicu iz skupine nalijevo, gdje se nalazila mala građevina križa postavljenog nad šiljastim krovom. On i ostali krenut će desnom stranom. Njegov otac će učiniti što želi. Kao i uvijek.

Prisiljavanje pastuha da polako hodaju nije bio lagan zadatak ni za najkrepkije ruke, ali bio je priviknut na vučenje uzda i nepomično je sjedio u sedlu. S mračnim namjerama oči su mu prodirale kroz sjene oblikovane mjesecinom, tragale, pretraživale –

Iza zaklona koji im je pružala kovačnica izašla je skupina koljača naoružana do zuba.

»Petorica«, zamumljao je Zypher. »Blažena bila ova noć.«

»Trojica«, ubacio se Xcor. »Dvojica su samo ljudi, još – iako će ubijanje toga para... bit' podjednako zadovoljstvo.«

»Kojeg ćete vi uzeti, moj gospodaru?« upitao je njegov brat po oružju s poštovanjem koje je bilo spravom zasluženo, a ne dobiveno pukim rođenjem.

»Ljudska bića«, odgovorio je Xcor, naginjući se naprijed i pripremajući se na trenutak kada će potjerati pastuha. »Ako uokolo ima još koljača, to će ih privući van iz skrovišta.«

Podbovši svoju veliku zvijer i spojivši se sa sedlom ujedno, osmjehnuo se koljačima dok su zauzimali položaj u borbenom lancu i izvukli oružje. Međutim, dvojica muškaraca nisu baš namjeravala ostati tako nepomični. Iako je par bio također opremljen oružjem za borbu, okrenut će se i pobjeći na prvi bljesak očajnika, uplašeni poput radnih konja kad bi čuli pucnjeve topova.

Stoga je naglo zakrenuo konja nadesno i potjerao ga u galop nakon jedva tri prijeđena koraka. Iza kovačeve kolibe, potegnulo je uzde i bacio se sa svog pastuha. Taj konj jest bio divlji pas, ali što se tiče silaska s njega i čekanja, bio je poslušan –

Na stražnjim vratima se najednom pojavila ljudska ženka, njena bijela spavačica nalik briljantnoj traci u tami, i tapkala je udovima da nađe uporište u blatu. Čim joj je pogled pao na njega, od užasa se sledila.

Logična reakcija: bio je dvostruko veći od nje, možda čak i tri puta, i obučen, za razliku od njene spavačice, u ratnu odjeću. Kad je rukom dodirnula svoj vrat, onjušio je zrak i uhvatio njen miris. Mmm, možda je njegov otac i imao pravo kad je govorio o uživanju u plodovima iz ovdajšnjeg vrta...

Pomislioviši na to, tiho je zarežao potaknuvši njene noge u paničan trk, a ugledavši plijen u bijegu, u njemu se probudio predator. U njegovoj utrobi zavijala je glad za krolju podsjetivši ga da su prošli tjedni od posljednjeg puta kada se hranio od člana svoje vrste, i iako je ova djevojka bila samo ljudsko biće, bila bi sasvim dovoljna za večeras.

Nažalost, sada nije bilo vremena za razonodu – svakako će je njegov otac kasnije sigurno uloviti. Ako je Xcoru bila potrebna krv da pregrmi krizu, uzet će krv od ove ili neke druge žene.

Okrenuvši leđa bjegunici, ukopao se čvrsto nogama i razotkrio oružje po njegovom izboru: iako su bodeži služili svrsi, njemu je bila draža kosa s dugom drškom i prilagođena tobolcu koji je nosio na leđima. Bio je stručnjak u baratanju ovim teškim predmetom, na usnama mu je zatitrao osmijeh dok je rezao zrak okrutnom, zavojitom oštricom čekajući da one dvoje ribe sigurno ulete u njegovu mrežu –

Oh, da, kako je bilo lijepo biti u pravu.

Čim se na glavnom bojištu pojavilo jarko svjetlo i zvuk metaka, oba muškarca su vrišteći trčala oko kovačnice kao da ih progone razbojnici.

Ali pogriješili su, zar ne? Njihov razbojnik ih je čekao upravo ovdje.

Xcor nije povikao ili opsovao, pa ni zarežao. Dao se u trk držeći kosu, balansirajući s njom među rukama dok su njegova snažna bedra smanjivala udaljenost. Samo jednom pogledavši u njega, i ljudima su se noge tresle i klizale, rukama su mlatarali poput pačjih krila kada slijeću na vodu pokušavajući uspostaviti ravnotežu.

Vrijeme se usporilo dok je slijetao na njih, njegovo omiljeno oružje letjelo je zrakom u velikom krugu i zahvatilo ih obojicu na području vrata.

Njihove glave odrezane jednim, čistim rezom, njihova iznenađena lica bljesnula su i nestala odvojivši se od trupa i sletjela nosom preko čela, krv je šikljajući padala na Xcorova prsa. Oslobođene svojih kranijalnih kruna, donje polovice tijela sručile su se na tlo u čudnoj, tekućoj ljepoti, i trzajućih udova beživotno pale dolje.

Sada je zavikao.

Zavrtjevši se oko sebe, Xcor se nogama ukopao u blato, duboko udahnuo i izdahnuo mašući kosom ispred sebe, grimizni čelik žedan još krvi. Iako je plijen bio ne više od običnog ljudskog bića,

nalet krvi potaknut ubijanjem bio je bolji od orgazma, osjećaj da je oduzeo život i za sobom ostavio samo leševe klizio je njime poput medovine.

Zazviždavši kroz zube, pozvao je svog pastuha, koji se sjurio prema njemu čuvši zapovijed. Jednim skokom našao se natrag u sedlu, kosu je podigao visoko gore u desnoj ruci dok je lijevom držao uzde. Podbovši ga žestoko, potjerao ga je u galop, jurnuo uskim, prljavim puteljkom čime je zadobio prednost i uletio u samo srce bitke.

Njegovi drugovi nitkovi bili su u punom naletu, oštrice su se sudarale i povici parali noćni zrak kad je demon susreo neprijatelja. Baš kako je i Xcor predvidio, dokotrljalo se još pola tuceta koljača na rasnim pastusima, lavovi odlučni da obrane svoj teritorij.

Xcor se obrušio na neprijateljske vojnike na čelu, zavezavši uzde na jabuci sedla, vitlao je kosom dok je njegov pastuh jurio, ogoljenih zubiju, prema drugim konjima. Letjela je crna krv i dijelovi tijela dok je rezao svoje protivnike, on i njegov konj u napadu sjedinjeni u jedno.

Zahvatioši još jednog koljača i prerezavši ga napola preko prsa, znao je da je upravo za ovo rođen, najuzvišeniji i najbolji način iskorištavanja njegovog vremena na zemlji. Bio je ubojica, a ne branitelj.

Borio se ne za svoju vrstu... već za samog sebe.

Sve je prebrzo završilo, noćna maglica obavijala je pokošena tijela koljača koja su se koprcala u lokvama svoje, poput nafte, crne krvi. Među njegovim suborcima bilo je neznatnih ozljeda. Throe je na ramenu imao duboku zasjekotinu, načinjenu nekakvim mačem. A Zyper je šepao, s vanjske strane noge nazirala se krvava mrlja koja se proširila sve do njegovih čizama. Nijedan nije bio usporen niti najmanje zabrinut.

Xcor je zaustavio svog konja, sjahao i vratio kosu u tobolac. Dok je izvlačio čelični bodež i obilazio koljače u potrazi za još živima, tugovao je zbog procesa slanja svojih neprijatelja njihovom stvoritelju. Želio je da ih ima više za borbu, a ne manje –

Okrenuo se začuši jeku užasnutog vriska. Ljudska ženka u spavaćici trčala je niz seosku, prljavu cestu, njeno blijedo tijelo u bezglavom bijegu kao da su je istjerali iz skrovišta. Odmah za njenim petama jahao je Xcorov otac na pastuhu, masivno tijelo Bloodlettera visjelo je postrance sedla dok joj se približavao. Zaista, to nije bila utrka, i kad ju je napao s boka, zahvatio ju je rukama i bacio preko svog krila.

Nije se zaustavio, čak ni usporio nakon uspješnog hvatanja, ali se jasno pomaknuo: dok je pastuh trčao u punoj brzini i ženka poskakivala na njemu, Xcorov otac je unatoč tome uspio zabosti svoje očnjake u njeno nježno grlo, uhvatioši se čvrsto za njen vrat kao da ju je želio samim zubima držati na mjestu.

I umrla bi. Zasigurno bi umrla.

Da Bloodletter nije prije nje.

Iz guste magle pojavila se sablasna figura kao da je bila sačinjena od vlakana vlage, koja je jahala zrakom. U trenutku kada je ugledao duha, suzile su mu se zjenice i pouzdao se u svoj oštar njuh.

Činilo se da je bila ženka. Njegove vrste. Odjevena u bijelu haljinu.

I njen miris podsjećao ga je na nešto što nije mogao točno odrediti.

Stajala je na stazi ravno ispred njegovog oca, ali se nije činila niti najmanje uzrujanom zbog konja ili sadističnog ratnika koji joj je dolazio ususret. Međutim, njegov gospodar trenutno je bio opčinjen njome. Čim ju je spazio, ispustio je ljudsku ženku kao da je obična janjeća kost s koje je pojeo sve meso.

Ovo je bilo pogreška, pomislio je Xcor. Doista, on je bio mužjak od akcije i snage te bi se teško moglo reći da se sramio pripadnica nježnijeg spola... ali cijelo njegovo tijelo upozoravalo ga je da je ovo nezemaljsko stvorenje opasno. Smrtonosno.

»Ej! Oče!« zazvao ga je. »Okreni konja!«

Xcor je zazviždao da pozove svog pastuha koji je dotrčao čuvši zapovijed. Skočivši u sedlo podbo je pastuhove slabine, nesmotreno se nagnuo naprijed i potjerao ga da presiječe ocu put, osjetivši nalet čudne panike.

Zakasnio je. Njegov otac već je bio u skoku na ženku, koja se polako spustila u čučanj.

Zaboga, ona će skočiti na –

Koordiniranim odrazom poletjela je u zrak i uhvatila nogu njegovog oca iskoristivši je kao sredstvo da se i sama prebaci na konja. A onda, uhvativši se za čvrsta pleća Bloodlettera, odskočila je u udaljenu stranu zajedno s mužjakom kao da su jedno; moćni uzlet otkrio je njenu ženstvenu figuru, ali i njenu sablasnu pojavu.

No ona nije bila duh, već krv i meso.

Što je značilo da je može ubiti.

Dok se Xcor pripremao pastuhom svom silinom udariti ravno među njih, iz ženkinih usta prolomio se orisak koji nije bio ni najmanje nježan: više je nalikovao njegovom vlastitom ratnom poviku; isprekidan munjevitom bukom kopita pod njim i uzvicima njegove čete nitkova koji su se okupljali da se suprotstave ovom neočekivanom napadu.

Međutim, nije postojala neposredna potreba za posrednikom.

Njegov otac, nakon šoka što ga je ženka srušila iz sedla, prevrnuo se na leđa i razotkrio bodež, napadačko režanje oblikovalo mu je lice u životinjsko. Opsovaši, Xcor je potegao uzde i zaustavio svoje spašavanje, jer zasigurno će gospodar preuzeti kontrolu: Bloodletter nije jedan od onih kojima treba pomagati – zbog toga je u prošlosti Xcor dobio svoju porciju batina, lekcije koje je mukom naučio i dobro zapamtio.

Ipak, sjahao je i zauzeo borbeni stav na periferiji u slučaju da se pojavi još ovakvih Valkira¹ iz šume i u šumi.

Zbog toga je mogao jasno čuti kada je izgovorila jedno ime.

»Vishous.«

Bijes njegovog oca nakratko se preobrazio u zbunjenost. I prije nego je uspio nastaviti sa samoobranom, ona je započela sjati svjetlošću, zasigurno vražjeg porijekla.

»Oče!« povikao je Xcor dok je trčao naprijed.

Ali stigao je prekasno. I dodir je ostvaren.

Grubo, bradato lice njegovog gospodara zarobili su plamenovi, zahvatili njegov tjelesni lik kao da je suho sijeno. Istom gracioznošću kojom ga je srušila s konja, ženka je odskočila natrag i promatrala ga dok se mahnito borio protiv vatre, ali beskorisno. Kroz noć su odjekivali njegovi jauci dok je živ gorio, a kožna odjeća na njemu nikakva zaštita za kožu i mišice.

Nije bilo načina da se dovoljno približi plamtećoj zvijeri, te se Xcor proklizavši zaustavio, podižući ruku pred lice i saginjući se dalje od vatre koja je eksponencijalno bila vruća nego što je uobičajeno.

Cijelo vrijeme, ženka je stajala nad skrčenim, trzajućim tijelom... treptavi, narančasti sjaj osvijetljavao je njeno okrutno, prelijepo lice.

¹ Valkire su u nordijskoj mitologiji ljepotice koje su na bojnopolju odabirale koji će ratnici poginuti.

Kurva se smijala.

I tada je podignula svoje lice prema njemu. Ugledavši jasno odraz njenog lica, u prvi mah se protivio spoznaji onoga što je vidio. Ipak, odsjaj plamena nije mogao prikriti istinu.

Netremice je gledao u žensku verziju Bloodlettera. Ista crna kosa, blijeda koža i blijede oči. Ista struktura kostiju. Štoviše, u njenim gotovo ljubičastim očima nazirao se isti osvetnički sjaj, ono ushićenje i zadovoljstvo nakon ubijanja, kombinaciju koju je Xcor i sam predobro poznao.

Trenutak kasnije je nestala, izbljedjela zajedno s maglom, ali nije se na njegov način dematerijalizirala, već prije nestala poput dima, proo par centimetara, a zatim par metara.

Čim je mogao, Xcor je požurio k ocu, ali od njega nije preostalo ništa što bi mogao spasiti... jedva išta da polože u grob. Pavši na koljena pred pušćim kostima i odvratnim smradom, proživio je trenutak prezira vrijedne slabosti: na oči su mu navrle suze. Bloodletter je doista bio brutalan, ali kao njegov jedini priznati muški potomak, Xcor i on su bili bliski... Doista, pripadali su jedan drugome.

»Svi sveci na nebesima«, muklo je progovorio Zypher. »Što ono bi?«

Xcor je teško trepnuo očima prije nego je pogledao preko ramena.

»Ona ga je ubila.«

»Jest. I više od toga.«

Dok se četa nitkova, jedan po jedan, okupljala oko njega, Xcor je morao razmisliti o tome što će im reći, što će učiniti. Teškim naporom podigao se na noge, želio je pozvati svog pastuha ali su mu usta bila previše suha da bi zazviždao. Njegov otac... njegov dugogodišnji protivnik, ali također i uporište, je mrtav. Ubijen. A to se dogodilo tako brzo, prebrzo.

Od ruke ženke.

Njegov otac, nestao u plamenu.

Kada je smogao snage, pogledao je svakog mužjaka pred sobom, dvojicu na konjima, dvojicu na nogama, i onog njemu zdesna. Mučnom spoznajom shvatio je da sve ono što će im sudbina donijeti, bit će predodređeno njegovim činom u ovom trenutku, upravo ovdje, upravo sada.

Nije se pripremao na ovo, ali neće pobjeći od onoga što mora učiniti:

»Poslušajte me sada, jer ću ovo izgovoriti samo jednom. Nitko ne smije ni riječi reći. Moj otac poginuo je u bitci protiv neprijatelja. Ja sam ga zapalio da mu odam počast i da ga uvijek nosim sa sobom. Zakunite mi se.«

Nitkovi s kojima je tako dugo živio i borio se prisegnuše, njihovi duboki glasovi izgubili su se u noći, a Xcor se sagnuo dolje i prstima prošao kroz pepeo. Podigavši ruke k licu, povukao je čađave pruge preko obraza dolje do debelih vena s obje strane vrata – zatim je dlanovima obuhvatio čvrstu, koščatu lubanju, jedino što je preostalo od njegovog oca. Podigavši pušću, garavu lubanju visoko u zrak, zakleo je vojnike pred sobom kao svoje.

»Sada sam ja jedini vaš gospodar. Poklonite se preda mnom sada ili postanite moji neprijatelji. Što vi rekoste?«

Nije bilo ni časa oklijevanja. Mužjaci padoše ničice pred njim, izvukoše bodeže, a iz njihovih pleća prolomi se ratni poklik prije nego zarinuše bodeže u zemlju pod njegovim nogama.

Xcor je zurio u njihove pognute glave i osjetio dužnost koja mu je pritisnula ramena.

Bloodletter je bio mrtav. Nema ga, ali će se noćas roditi legenda o njemu.

I kako je pravedno i pravo, sin je sada zauzeo gospodarevo mjesto, zapovijedat će ovim vojnicima koji neće služiti Wrathu, kralju koji neće nikada vladati, niti Bratstvu, koje se ne želi spustiti na ovu razinu... već Xcoru i jedino Xcoru.

»Idemo u smjeru iz kojeg se ženka pojavila«, objavio je. »Pronaći ćemo je pa makar nam trebala stoljeća, a ona će platiti za ovo što je noćas učinila.« Sada je Xcor glasno i jasno zazviždao da pozove svog pastuha. »Svojim rukama ću osvetiti ovu smrt na njenoj koži.«

Skočivši na svog pastuha, uhvatio je uzde i podbo moćnu zvijer ravno u noć, njegova četa nitkova odmah iza njegovih leđa, spremna za njega ići i u smrt.

Dok su munjevito izlazili iz sela, stavio je očevu lubanju ispod svoje kožne, ratne košulje, odmah preko svog srca.

Osveta će biti samo njegova. Makar ga to ubilo.

Prvo poglavlje

SADAŠNJOST

TRKALIŠTE AQUEDUCT, QUEENS, NEW YORK

»Želim ti ga popušiti.«

Dr. Manny Manello glavu je okrenuo nadesno i pogledao u ženu koja mu se obratila. Nije baš da je prvi put čuo ovu kombinaciju riječi, a usne iz kojih su te riječi izašle sigurno su bile dovoljno napunjene silikonom da mu priušte udoban jastuk. Ali svejedno ga je iznenadila.

Candance Hanson mu se osmjehnula i nalakiranim noktima namjestila šešir u stilu Jackie O. Očigledno je smatrala da je kombinacija damskog i vulgarnog ponašanja bila poticajna – i možda i jest bila nekim muškarcima.

Dođavola, u nekom drugom razdoblju svog života vjerojatno bi prihvatio njenu ponudu s teorijom dovraga-zašto-ne. Sada? Arhiviraj to pod ne-baš.

Nimalo obeshrabrena nedostatkom njegovog entuzijazma, pokazavši mu grudi koje nisu toliko prkosile gravitaciji koliko su odskakale od nje.

»Znam mjesto na koje možemo otići.«

Naravno da zna.

»Utrka samo što nije počela.«

Napučila je usne. Ili su to možda njene postinjektirane usne samo ispustile dah. Bože, prije jednog desetljeća vjerojatno je imala mladenačko lice; sada su joj godine naslagale patinu očaja na njega – zajedno s prirodnim staračkim borama protiv kojih se, sasvim jasno, borila poput boksera.

»Onda, nakon što završi.«

Manny se okrenuo bez odgovora, sasvim začuđen kako se uspjela dokopati vlasničkih loža. Sigurno se progurala u gužvi kada su svi žurili s padoka nakon osedlavanja konja – i bez sumnje je bila naviknuta dolaziti na mjesta koja su joj tehnički bila zabranjena. Candance je bila jedna od onih društvenih tipova s Manhattana samo jednu mrvicu više na ljestvici od prostitutki, te je na mnoge načine bila poput bilo koje druge ose – ignorirajući napast i otići će sletjeti na nešto drugo.

Ili nekog drugog, u ovom slučaju.

Podignuvši ruku u zrak kako bi je spriječio da mu se još više približi, Manny se naslonio na ogradu svoje privatne lože u očekivanju izlaska svoje cure koju su dovodili na stazu. Smjestili su je s vanjske strane, i to je bilo u redu: više je voljela biti izvan gužve, te joj nije smetalo ako prijeđe nešto veću udaljenost.

Aqueduct u Queensu, u New Yorku, nije bilo baš prestižno trkalište poput Belmonta ili Pimlica, ili prečasne majke svih trkališta Churchill Downsa. Međutim, nije bilo ni pseće govno. Glavna, zemljana staza bila je duga dobrih 1800 metara, a unutar nje nalazila se i travnata staza i kratka staza. Ukupni kapacitet približavao se brojcima od devedeset tisuća. Hrana je bila osrednja, ali ovdje nitko zapravo nije ni dolazio jesti. Na trkalištu se održavalo nekoliko velikih utrka, poput ove danas: Wood Memorial Stakes s nagradom od 750 000 dolara, a kako se održavala u travnju, bila je savršena testna utrka za natjecatelje

koji pretendiraju na Trostruku krunu².

Oh da, eno je. Ondje je bila njegova cura.

Dok je Manny fiksirao oči na *GloryGloryHallelujah*, sve oko njega je nestalo: buka gomile na trkalištu, blještava svjetlost dana i trzanje ostalih konja. Jedino što je vidio bila je njegova čudesna, crna ždrebica, njeno krzno koje se ljeskalo i presijavalo na suncu, stezanje njenih supermišićavih nogu, graciozna kopita koja je podizala i ponovno spuštala na zemljanu stazu. Na njenim leđima, na visini od gotovo 170 centimetara, džokej je nalikovao sićušnom komarcu oblikovanom u perec. Upravo je ovakav bio i razmjer u podjeli moći među njih dvoje. Od prvog dana njenog treniranja svima je jasno pokazala: možda mora tolerirati iritantna, mala, ljudska bića kad su ionako bili samo njeni suputnici u vožnji. Ona je bila glavna.

Njezin dominirajući temperament ga je već koštao dva trenera. Treći s kojim je sad radio? Momak je izgledao pomalo frustriran, ali to je bio samo njegov način nošenja s činjenicom da je kontrola koju bi trebao imati završila izmrcvarena pod njenim kopitima. Gloryina vremena su bila izvanredna – i on nije imao nikakve veze s tim. A Mannyja, kratko nije bilo briga za one napuhanke koji su mučili konje za plaću. Njegova cura je bila borac, i znala je što treba činiti, a njemu nije smetalo da se malo i zabavi gledajući je dok mete konkurenciju.

Dok su je njegove oči i dalje promatrale, prisjetio se kretena od kojeg ju je kupio prije nešto više od godinu dana. Tih 20 000 dolara su bili najobičnija pljačka uzevši u obzir njeno porijeklo. Također i nepromišljeno potrošeno bogatstvo s obzirom na njen temperament i činjenicu da nije znao hoće li uopće dobiti dozvolu za sudjelovanje na utrkama. Glory je bila neukrotivi godišnjak na rubu umirovljenja ili, još gore, u opasnosti da je pošalju u tvornicu pseće hrane.

Ali on je bio u pravu. Ukoliko joj pustiš uzde i dopustiš joj da ima glavnu riječ, apsolutno je bila spektakularna.

Kada je red konja prišao vratima, neki su konji započeli tapkati kopitima, ali njegova cura je bila mirna poput kamena, kao da je znala koliko je bilo besmisleno trošiti energiju na takva sranja pred utрку. I doista su mu se sviđali njeni izgledi usprkos mjestu s kojeg starta, jer je džokej na njenim leđima bio zvijezda: znao je u potpunosti kako postupati s njom i u tom pogledu imao bi veću odgovornost za njen uspjeh nego treneri. Njegova filozofija bila je da joj osigura nesmetan pogled na sve slobodne prolaze kroz krdo konja i pusti je da sama odabere putanju i poleti.

Manny je skočio na noge i rukama se uhvatio za obojenu, metalnu ogradu ispred sebe, pridruživši se gomili koja je poskočila sa svojih stolica i izvukla nebrojene dvoglede. Srce mu je brže zakucalo što ga je odobrovoljilo, jer u posljednje vrijeme, osim u teretani, previše mu je bilo tromo. Život mu je tijekom posljednjih godinu dana donio groznu otupjelost, i možda je to dijelom bio razlog zašto mu je ova ždrebica bila tako važna.

Štoviše, možda je ona bila jedino što mu je preostalo.

Ne da je želio ići u tom smjeru.

Na vratima, sve je bilo užurbano; idemo, idemo, idemo. Kada pokušavate u sićušne metalne boksove ugurati petnaest nervoznih konja nogu tankih poput štapića i

² Triple Crown je serija od tri utrke: Kentucky Derby, Preakness Stakes i Belmont Stakes.

nadbubrežnih žlijezda koje su pucale adrenalin poput haubica, ne smijete gubiti vrijeme. Za minutu-dvije zatvoren je teren, a pomoćni radnici su pobjegli prema ogradi.

Otkucaj srca.

Zvono.

Bang!

Vrata su se otvorila i gomila je zauralala, a konji su pojurili naprijed kao da su ispucani iz topova. Uvjeti su bili savršeni. Suho. Svježe. Staza je bila brza.

Kao da je njegova cura marila. Ona bi trčala i po živom pijesku da treba.

Čistokrvni konji munjevito su proletjeli, zvuk kolektivnog topota konja i ubrzani tempo spikerovog glasa bičevao je energiju u gledalištu do ekstatičnog vrhunca. Međutim, Manny je ostao miran, držeći ruke i dalje na ogradi pred sobom, očiju uprtih u stazu dok su konji obilazili prvi zavoj isprepleteni u čvrsti čvor leđa i repova.

Na širokom zaslonu vidio je sve što je želio vidjeti. Njegova ždrebica je bila pretposljednja, jedina je kaskajući trčala dok je ostatak krda trčao punom brzinom – dovraga, nije čak ni vrat do kraja istegnula naprijed. Njen džokej, međutim, radio je svoj posao; puštao ju je da ide putanjom dalje od ograde dajući joj izbor da trči s vanjske strane krda ili da presiječe kroz njega kada bude spremna.

Manny je točno znao što će ona učiniti. Presjeći će ravno između ostalih konja poput kugle za rušenje zgrada.

To je bio njen stil.

I sasvim sigurno, dok su se približavali iz udaljenog pravca, njena kopita su se zapalila. Spustila je glavu, istegnula vrat i produžila korak.

»Jebeno DA«, prošaptao je Manny. »Naprijed, curo.«

Dok se Glory probijala zagušenom stazom, pretvorila se u odbljesak munje koji je rezao svoj put među ostalim trkačima, tako moćnim ubrzanjem da sigurno znaš kako to čini namjerno: nije se mogla zadovoljiti s običnom pobjedom, već je morala to učiniti u posljednjem kilometru, otpuhujući sedla s nitkova u zadnjem mogućem trenutku.

Manny se duboko u grlu grohotom nasmijao. Ona je definitivno bila njegov tip dame.

»Zaboga, Manello, pogledaj je samo.«

Manny je kimnuo glavom ni ne svrnuvši pogled na muškarca koji mu je šaptao u uho jer je predvodnik na čelu krda počeo posustajati: ždrebac koji je vodio izgubio je svoj zamah, zaostavši za ostalima jer su mu noge ostale bez goriva. Zauzvrat ga je njegov džokej započeo žestoko tjerati, bičem ga udarajući po stražnjici – što je polučilo istim uspjehom vozača koji je proklinjao automobil s pokazivačem goriva na rezervi. Ždrebac na drugom mjestu, veliki, kestenjasti konj lošeg karaktera i koraka dugog poput nogometnog igrališta odmah je iskoristio situaciju i prešao u vodstvo, dok je njegov džokej u potpunosti otpustio uzde.

Niti jednu sekundu nisu trčali vratom uz vrat, a onda je kestenjasti preuzeo kontrolu nad utrkom. Ali ne zadugo. Mannyjeva cura iskoristila je trenutak da uleti u čvor od tri konja i prilijepila mu se na stražnjicu jače od naljepnice na braniku.

Da, Glory je bila u svom elementu, ušiju polegnutih tik uz glavu, ogoljenih zubiju.

Pojest će ga za doručak. I bilo mu je nemoguće ne razmišljati o prvoj suboti u svibnju i Kentucky Derbyju.

Sve se odigralo tako brzo.

Svemu je došao kraj... u treptaju oka.

Očito namjerno, ždrebac je bokom udario ravno u Glory, brutalni napad odbacio ju je u ogradu. Njegova je cura bila velika i jaka, ali nije se mogla mjeriti s takvom konstitucijom, ne kada je trčala brzinom od 65 km/h.

Načas, Manny je bio uvjeren da će se izvući. Usprkos načinu na koji se nagnula na bok i mlatila nogama, očekivao je da će povratiti uporište i naučiti bezobraznog nitkova lekciju iz lijepog ponašanja.

Ali umjesto toga sručila se na zemlju. Upravo ispred ona tri konja koje je prešišala.

Krvoprolije je bilo trenutno, konji su skretali u širokom luku izbjegavajući prepreku pred sobom, džokeji su naprezali ionako čvrste uzde u nadi da će ostati u sedlima.

Svi su uspjeli. Osim Glory.

Dok je publika uzdisala, Manny se bacio naprijed, preskočivši graničnike lože, a zatim preletio preko ljudi i stolica i prepreka dok se i sam nije dokopao trkaće staze.

Preko zaštitne ograde. Na prašinu.

Potrčao je prema njoj i prema prizoru koji je slamao srce vratolomnom brzinom zadobivenom dugogodišnjim bavljenjem sportom.

Ona je pokušavala ustati. Blagoslovljeno bilo njeno veliko, neustrašivo srce, borila se da se digne sa zemlje očiju istreniranih da prate krdo kao da je nije bilo briga što je bila ozlijeđena; samo je željela sustići one koji su je ostavili u prašini.

Tragično, njena prednja noga imala je drugačije planove: dok se borila, desna prednja noga iskrenula se odmah ispod koljena i Mannyju nije bilo potrebno njegovo dugogodišnje iskustvo ortopedskog kirurga da vidi da je bila u nevolji.

Velikoj nevolji.

Dok joj se približavao, zamijetio je suze na džokejevom licu.

»Doktore Manello, pokušao sam – oh, Bože...«

Manny je klizeći pao na zemlju i povukao uzde dok su veterinari dolazili, a oko dramatičnog događaja podignut je zastor.

Njene oči bile su izbezumljene, pune boli i zbunjenosti dok su joj prilazila trojica muškaraca u odorama. Manny je činio što je mogao da je smiri, dopuštajući joj da miče glavom koliko je htjela istovremeno je gladeći po vratu. Opustila se tek nakon što su joj ubrizgali sredstvo za smirenje.

Barem je očajničko mlataranje udova prestalo.

Glavni veterinar je samo kratko pogledao nogu i odmahnuo glavom. Što je u svijetu trkaćih konja bio univerzalan znaka za: treba je uspavati.

Manny se unio doktoru u lice:

»Da niste ni pomislili na to. Stabilizirajte prijelom i odmah je prebacite u Tricounty. Jasno?«

»Neće se više nikada utrkivati – ovo mi izgleda kao višestruki –«

»Ondesite mog jebenog konja s ove staze u Tricounty –«

»Nije vrijedna –«

Manny je zgrabio prednji dio veterinarove jakne i povukao gospodina *Lako Odustajem* da budu licem u lice.

»Učinite to. Odmah.«

Nastupio je trenutak općeg nerazumijevanja, kao da je malom balavcu ovo grubo postupanje bilo sasvim novo iskustvo. I da samo potvrdi da su se njih dvojica doista i razumjeli, Manny je procijedio kroz zube:

»Ja je ne namjeravam izgubiti – ali sam i više nego spreman tebe izudarati.«

Vetrinar je ustuknuo, kao da je znao da mu prijete opasnost od ljubljenja s doktorovom šakom.

»Dobro. Dobro.«

Manny nije namjeravao izgubiti svog konja. Posljednjih dvanaest mjeseci tugovao je za jedinom ženom do koje mu je bilo stalo, preispitivao je svoj razum i započeo piti scotch iako je oduvijek mrzio to sranje.

Ako se Glory nešto dogodi... ništa mu drugo neće preostati u životu, zar ne?

Drugo poglavlje

CALDWELL, NEW YORK

CENTAR ZA OBUKU U PALAČI BRATSTVA

Jebeći... Bic... komad smeća...

Vishous je stajao u hodniku ispred medicinske klinike Bratstva. Među njegovim usnama visjela je rukom motana cigareta, a palcem je mahnito vježbao. Ni traga plamenu, doduše, bez obzira koliko puta drkao po kotačiću upaljača.

Šik. Šik. Šik -

S dubokim gađenjem, frknuo je upaljač u kantu za smeće i posegnuo za olovom presvučenom rukavicom koja mu je prekrivala ruku. Otkopčavši je i oslobodivši kožu, zurio je u svoj plamteći dlan, savijao prste, izvijao zglobov u luk.

Stvarčica je dijelom bila bacač plamena, dijelom nuklearna bomba, sposobna rastaliti bilo koji metal, pretvoriti kamen u staklo, načiniti kebab od bilo kojeg zrakoplova, vlaka ili automobila koji poželi. Bila je razlog zbog kojeg je mogao voditi ljubav sa svojom šelan, te jedna od dviju ostavština koje mu je njegova božanska majka dala.

I iznenađenje, ovo sranje s vidovitošću bilo je jednako zabavno kao i ova ruka smrti.

Približivši smrtonosno oružje licu, primakao je kraj cigarete blizu, ali dovoljno daleko da ne spali svoj sustav za opskrbu nikotinom i da se ne mora ponovno zajebavati s motanjem nove. Za što nije imao strpljenja ni kada je imao dobar dan, a kamoli u usranom trenutku poput ovog.

Mmm, slatki udisaj.

Prisonivši se na zid, ukopao je vojničke čizme u linoleum i pušio. Pljuga mu nije baš puno pomagala da se oraspoloži, ali barem je s tim ubijao vrijeme umjesto druge stvari koja mu se motala glavom posljednja dva sata. Dok je ponovno navlačio rukavicu na mjesto, poželio je svoj »dar« upotrijebiti da spali nešto, bilo što...

Je li doista njegova sestra blizanka ležala s druge strane ovoga zida? Ležala u bolničkom krevetu... paralizirana?

Isuse Kriste... da u dobi od tristo godina saznaš da imaš sestru.

Svaka čast, mama. Jebeno svaka čast.

Kad samo pomisli da je smatrao svoje probleme s roditeljima riješenima. Ali opet, samo je jedno od njih bilo mrtvo. Kad bi Čuvardjeva barem slijedila stope Bloodlettera i otegnula papke, možda bi tada uspio postići duševnu ravnotežu.

Kako stvari sada stoje, međutim, posljednja ekskluzivna vijest s naslovnice, zajedno s Jane koja se nalazila vani u ljudskom svijetu u beskorisnoj potrazi sama, postajao je...

Da, nema riječi za to.

Izvadio je mobitel. Provjerio ga. Vratio ga natrag u džep kožnih hlača.

Dođavola, ovo je bilo tako tipično. Jane se usredotočila na nešto i to je bilo to. Ništa drugo nije bilo važno.

Ne da se on nije ponašao na potpuno isti način, ali u ovakvim trenucima bilo bi mu drago da mu kaže što se događa.

Jebeći sunce. Zatočen unutra. Kad bi barem bio sa svojom šelan, ne bi postojala

samo mogućnost dolaska »velikog« Manuela Manella i njegovih ah-mislim-da neće-ići stvari. V. bi jednostavno odalamio gada, ugurao njegovo tijelo u automobil i dovezao one talentirane ruke ovdje da operiraju Payne.

Po njegovom mišljenju, slobodna volja je bila privilegij, a ne pravo.

Kada je popušio cigaretu do kraja, ugasio ju je na potplatu svojih čizama i ubacio opušak u kantu za smeće. Bilo mu je potrebno piće, užasno – ali ne sok ili voda. Pola paketa Grey Goosea bi samo malo ublažio pritisak, ali bi, s malo sreće, mogao asistirati u operacijskoj dvorani i morao je ostati trijezan.

Proguravši se u sobu za preglede, njegova ramena su se skupila, zubi čvrsto stisnuli i u djeliću sekunde pomislio je kako neće moći ovo još dugo izdržati. Ako je postojalo išta na svijetu što bi ga razjarilo, to je bila njegova majka i njene nepodopštine, a bilo bi teško učiniti nešto gore od ove laži nad svim lažima.

Problem je bio u tome što život nema tipku za pauzu koja zaustavlja zabavu i igrice kada se fliper započne previše tresti.

»Vishouse?«

Zatvorio je oči čuvši zvuk tog mekog, dubokog glasa.

»Da, Payne.« Prebacivši se na stari jezik, završio je: »To bijah ja.«

Došavši u središte sobe, zauzeo je svoj položaj na stolici s kotačićima odmah pokraj pomičnog ležaja. Payne je ležala, pokrivena neprojenim pokrivačima, imobilizirane glave među blokovima i postavljenog ovratnika koji se protezao od brade do njene prsne kosti. Ruka joj je cjevčicom bila povezana s vrećicom koja je visjela na aluminijskom stalku, a prema dolje spuštala se cijev ubodena u kateter koji joj je Ehlena namjestila.

Iako je popločana soba bila svijetla, čista i sjajna, a medicinska oprema i potrepštine izgledale prijeteći poput običnih šalica i tanjurića u kuhinji, on se osjećao kao da su njih dvoje zatočeni u mračnoj špilji okruženoj grizlijima.

Bilo bi bolje kada bi mogao izaći i ubiti onog pasjeg skota koji je njegovu sestru doveo u ovakvo stanje. Nevolja je bila... što bi morao ukokati Wratha; koja loša vijest. Taj ogromni nitkov nije bio samo kralj, on je bio Brat... a tu je bio i mali detalj da je ona završila ovdje zbog sporazumnog dogovora. Zbog sparing susreta koje su njih dvoje vodili posljednjih nekoliko mjeseci oboje su bili u izvrsnoj formi – i, naravno, Wrath nije imao pojma protiv koga se bori jer je slijep. Da se bori protiv ženke? Pa, naravno. To je bilo na Onoj strani, a ondje nije bilo drugih mužjaka. Ali kraljev nedostatak vida zapravo je značio da nije mogao vidjeti ono u što su V. i svi ostali koji bi ušli u ovu sobu netremice gledali:

Payneinu dugu, crnu pletenicu boje istovjetne V.-ovoj kosi, njenu kožu blijedu poput njegove, i figuru kakvu je i V. imao, izduženu, mišićavu i jaku. Ali njene oči... sranje, njene oči.

V. je protrljao lice. Njihov otac, Bloodletter, posijao je neprojenu kopilad prije nego je ubijen u beznačajnom duelu s degradima u Staroj zemlji. Ali V.-u nije bila važna niti jedna od tih očevih nasumičnih afera.

Payne je bila drugačija. Imali su zajedničku majku, i to ne bilo kakvu najdražu mamen. Ona je bila Čuvarđeva. Presveta majka cijele vrste.

Kuja kakva je bila.

Paynein pogled je skrenuo i V. je počeo teško disati. Zjenice koje je ugledao bile su

ledeno bijele, baš poput njegovih vlastitih, a modri krug koji ih je okruživao promatrao je svake večeri u zrcalu. A inteligencija... oštromnost koja se ogledala u tim arktičkim dubinama je bila sasvim ista onome što se kuhalo u njegovoj glavi.

»Ništa ne osjećam«, rekla je Payne.

»Znam.« Odmahnuvši glavom ponovio je: »Znam.«

Usne su joj se trzale kao da bi se u nekim drugim okolnostima mogla nasmiješiti.

»Možeš govoriti jezikom kojim želiš«, rekla mu je naglašenim engleskim. »Tečno govorim... mnoge jezike.«

Kao i on. Što je značilo da je bio nesposoban odgovoriti na šesnaest različitih jezika. Hajde, zar on?

»Jesi li doznao... od svoje šelan?« izgovorila je zastajkujući.

»Ne. Želiš li još lijekova protiv bolova?« Zvučala je slabije nego ranije kada je ušao u sobu.

»Ne, hvala ti. Zbog njih se... osjećam čudno.«

Usljedila je duga šutnja.

Koja se samo još produžila.

I dalje ni riječi.

Kriste, možda bi je trebao primiti za ruku – napokon, imala je osjet dodira poviše struka. Da, ali što joj on može ponuditi u području dlana. Lijevi mu je drhtao, a desni je bio smrtonosan.

»Vishouse, vrijeme nije...«

Dok je njegova blizanka pustila ostatak rečenice da nestane, on ju je završio u svojoj glavi, na našoj strani.

Čovječe, poželio je da nije u pravu. Međutim, kada su u pitanju ozljede kralješnice, baš kao što je slučaj i s moždanim i srčanim udarom, svaka minuta koja je prolazila bez odgovarajućeg liječenja smanjivala je šanse za ozdravljenje.

Onom ljudskom stvoru bi bilo bolje da je briljantan kao što je Jane rekla.

»Vishouse?«

»Da?«

»Bi li želio da nisam došla ovdje?«

Jako se namrštitio.

»Dovraga, o čemu govoriš? Naravno da želim da si ovdje sa mnom.«

Čim je stopalima počeo lupkati po podu, počeo se pitati koliko dugo će morati ostati prije nego bude mogao izaći van i opet zapaliti cigaretu. Jednostavno nije mogao disati dok je sjedio ovdje, bespomoćan dok mu sestra pati, dok se njegov mozak guši od pitanja. Na vrhu glave sjedilo mu je na tisuće zašto? Ali nije ih mogao postaviti. Payne je izgledala kao da bi svakog trenutka mogla od bolova pasti u komu, pa i nije baš bilo vrijeme za ćaskanje.

Dovraga, vampiri su imali sposobnost zacjeljivanja brzinom munje, ali nisu u svakom pogledu bili besmrtni.

Sasvim je izgledno da bi mogao izgubiti sestru zbog ovoga prije nego je zapravo stigne i upoznati.

Zbog toga je pogledao monitore kojima su pratili njene vitalne znakove. Za početak,

kao vrsta su imali nizak krvni tlak, ali njen se gotovo približio nuli. Puls joj je bio spor i neravnomjeran, poput bubnjarskog benda u kojem su svirali bijeli dječaci. Alarm na senzoru za zasićenost kisikom su morali već ranije stišati jer je bez prestanka zvonio.

Kada su joj se oči zatvorile, zabrinuo se da će to biti posljednji put, a što je on učinio za nju? Ništa osim što je vikao na nju kada bi ga nešto upitala.

Nagnuo se bliže, osjećavši se poput klipana.

»Moraš izdržati, Payne. Nabavit ću ti sve što ti treba, samo izdrži.«

Kapci njegove blizanke su se podignuli dok ga je promatrala nepomične glave.

»Previše sam ti toga stavila na pleća.«

»Ne brini se za mene.«

»To je jedino što sam ikada učinila za tebe.«

V. se ponovno namrštio. Očito je njemu ova situacija brat-sestra bila sasvim novo iskustvo, te se morao upitati kako je dovraga ona znala za njega.

I što je znala.

Sranje, evo još jedne prilike da poželi da je sasvim običan.

»Ti si jako siguran u ovog iscjelitelja za kojim tragaš«, promrmljala je.

Oh, baš i ne. Jedina stvar u koju je bio siguran je da ako je nitkov ubije, da će noćas biti dvostruki pogreb – uz pretpostavku da će od ljudskog bića ostati dio koji se može pokopati ili zapaliti.

»Vishouse?«

»Moja šelan mu vjeruje.«

Payneine oči su odlutale prema gore i ostale nepomične. Je li promatrala strop, pitao se. Reflektor za pregled koji je visio nad njom? Nešto što nije mogao vidjeti?

Naposljetku je rekla:

»Pitaj me koliko dugo sam provela u zatočeništvu naše majke.«

»Jesi li sigurna da imaš snage za ovo?« Kada ga je okrnula pogledom, poželio se nasmijati. »Koliko dugo?«

»Koja je ovo godina na Zemlji?« Nakon što joj je odgovorio, njene oči su se raširile. »Zaista. Pa, stotinama godina. Naša mamen me je držala zatočenom... stotinama ljudskih godina.«

Vishous je osjetio drhtanje vršaka svojih očnjaka od bijesa. Ta njihova majka... trebao je znati da pronađeni mir s tom ženkom neće dugo trajati.

»Sada si slobodna.«

»Jesam li?« Bacila je kratak pogled dolje na noge. »Ja ne mogu živjeti u drugom zatvoru.«

»I nećeš.«

Sada je njen ledeni pogled postao prodoran.

»Ja ne mogu živjeti ovako. Razumiješ li što ti želim reći?«

Njegova unutrašnjost se sasvim sledila.

»Slušaj, dovest ću tog liječnika ovdje i –«

»Vishouse«, grubo je rekla. »Doista, učinila bih to da mogu, ali ne mogu, i nemam nikoga drugog kome se mogu obratiti. Razumiješ li me?«

Susrevši njen pogled, poželio je vrisnuti, utroba mu se razdirala, čelo orosilo znojem.

Bio je ubojica, prirodom i obukom, ali to nije bila vještina koju je ikada namjeravao primijeniti na vlastitoj krvi. Pa, izuzevši njihovu majku, naravno. Možda i njihovog oca, samo što je tip umro i bez njegove pomoći.

Okej, ispravak: nije bilo nešto što bi ikada učinio svojoj sestri.

»Vishouse. Je li –«

»Da.« Spustio je pogled na prokletu ruku i stegnuo taj komad smeća. »Kužim te.«

Duboko unutar njegove kože, u samom njegovoj suštini, njegova unutarnja žica je započela vibrirati. S tom vrstom stvari bio je intimno blizak veći dio svog života – a opet potpuni šok. Nije ovo osjetio od vremena kada su u njegov život ušli Butch i Jane, i njen povratak bio je... još jedan zalogaj, jebemti.

U prošlosti, ova žica ga je ozbiljno skrenula s puta u zemlju grubog seksa i opasnih sranja na samom rubu.

I to brzinom zvuka.

Paynein glas je bio tanak poput niti.

»Što kažeš?«

Prokletstvo, tek ju je upoznao.

»Da.« Skupio je smrtonosnu šaku. »Ja ću se pobrinuti za tebe. Ako dođe do toga.«

Dok je Payne nepomično gledala iz svog mrtvog, olovno teškog tijela, jedino što je mogla vidjeti bio je sumorni profil svog blizanca, i prezirala je samu sebe jer ga je dovela u ovaj položaj. Otkada je prešla na ovu stranu, pokušavala je iznaći neki drugi put, drugu mogućnost, drugo... bilo što.

Ali ono što je njoj bilo potrebno nije mogla pitati nekog stranca.

A ipak, i on je bio stranac.

»Hvala ti«, rekla je. »Brate mili.«

Vishous je samo kimnuo i nastavio gledati ravno ispred sebe. Uživo, bio je mnogo više od ukupnosti svojih karakteristika lica i masivnog tijela. U Staroj zemlji, prije nego ju je njihova mamen zatočila, dugo ga je promatrala u proročkim posudama svete Odabranice i istog trenutka kada se pojavio na plitkoj vodi, znala je tko je on – sve što je morala učiniti je pogledati ga i u njemu vidjeti samu sebe.

Kakav je život vodio. Započevši s ratnim kampom i brutalnostima njihovog oca... a sada ovo.

I ispod njegove hladne mirnoće kuljao je bijes. Mogla ga je osjetiti u vlastitim kostima, poput veze među njima kojom je spoznavala i više od onoga što su joj govorile njene oči. Na površini, bio je čvrst poput ciglenog zida, njegovi sastavni dijelovi svi uredno poslagani i uglavljeni u mjestu. Ispod njegove kože, međutim, sve je kipjelo... i vanjski znak toga bila je desna ruka skrivena rukavicom. Ispod njene površine, sjalo je svjetlo... i čak postajalo jače. Posebno nakon onih pitanja koja mu je morala postaviti.

Ovo bi moglo biti njihovo jedino zajedničko vrijeme, shvatila je, pomaknuvši ponovno oči.

»Združen si sa ženkom iscjeliteljem?« promrmljala je.

»Da.«

Pošto je nastupila tišina, poželjela je da ga može potaknuti, ali bilo joj je jasno da joj je odgovorio samo iz pristojnosti. Ali ipak mu je povjerovala kada je rekao da mu je drago što je došla na Ovu stranu. Nije na nju ostavljao dojam nekoga tko bi lagao – ne zato što

mu je bilo stalo do morala ili pristojnosti kao takve, već je smatrao takav trud uzaludnim gubitkom vremena.

Payne je ponovno spustila pogled natrag prema vatrenom prstenu koji joj je visio nad glavom. Poželjela je da je primi za ruku ili dodirne na neki način, ali već je od njega tražila previše.

Ležeći na pomičnoj dasci, osjećala je da joj tijelo nije kako treba, istovremeno teško i bestežinsko, i jedinu nadu je polagala u grčeve koji su je razdirali niz noge i na prstima završavali trncima zbog kojih su se savijali. Zasižno nije sve izgubljeno ako ima takav osjećaj u nogama, rekla je u sebi.

Ipak, i dok joj je ta misao pružala utočište, jedan mali, tihi dio njenog uma rekao joj je da kognitivni krov koji je pokušala sagraditi neće izdržati tešku kišu koja se sručila na ono što je ostalo od njenog života. Kada je micala ruke, usprkos tome što ih nije vidjela, mogla je osjetiti hladne, mekane pokrivače i sklisku svježinu stola na kojem je ležala. Ali kada je naredila nogama da učine isto... osjećala se kao da leži u nepokretnim, mlakim vodama bazena za kupanje na Onoj strani, učahurena u nevidljivom zagrljaju, potpuno zaštićena od svega.

Gdje je bio taj iscjelitelj?

Vrijeme... je istjecalo.

Dok je čekanje prelazilo iz neizdrživog u pravu agoniju, bilo joj je teško razaznati je li osjećaj gušenja u njenom grlu posljedica njenog stanja ili tišine u sobi. Zaista, ona i njen blizanac jednako su duboko zapali u mirnoću – ali iz sasvim različitih razloga. Ona neće nigdje prpošno odskakutati. A on je bio na rubu da eksplodira.

U očajnoj potrebi za stimulacijom, nečim... bilo čim, tiho je izgovorila:

»Pričaj mi o iscjelitelju koji će doći.«

Svježi povjetarac koji ju je udario po licu i miris mješavine tamnih začina³ koji su dospjeli u njen nos rekli su joj da je iscjelitelj mužjak. Morao je biti.

»On je najbolji«, zamumljao je Vishous. »Jane je uvijek o njemu pričala kao da je bog.«

Ton njegovog glasa nije baš zvučao kao da mu želi dati kompliment, ali, zaista, vampiri nisu voljeli da se oko njihovih ženki motaju mužjaci sličnih predispozicija.

Tko bi mogao biti taj iscjelitelj unutar vrste, pitala se. Jedinog iscjelitelja kojeg je Payne vidjela u posudama bio je Havers. I zasigurno ne postoji razlog zašto bi njega tražili.

Možda postoji neki drugi kojeg nije vidjela. Naposljetku, nije provela tako puno vremena u istraživanju ovog svijeta, i prema njenom blizancu, prošle su mnoge, mnoge godine između njenog zatočeništva i slobode, tako da je bilo...

U iznenadnom valu, iscrpljenost je prekinula njene mislene procese, slijevajući se niz njenu moždinu, pritišćući je jače o površinu metalnog stola.

Ipak, kada je zatvorila oči, mogla je izdržati maglovitost samo na trenutak prije nego ju je panika prisilila da kapke ponovno digne. Dok ju je majka držala u zatočeništvu, i previše je bila svjesna sumorne, beskrajne okoline i jednoličnog sporog prolaska trenutaka i minuta. Ova sa dašnja paraliza i previše je nalikovala onome što je trpjela stotinama godina.

³ Eng. dark spices, naziv za začine tamne boje: papar, mušklatni oraščić, cimet, vanilija, klinčić i piment.

I u tome je ležao razlog zašto je Vishousu postavila onaj strašan zahtjev. Nije mogla doći na Ovu stranu samo da bi doživjela kopiju iste sudbine od koje je očajnički željela pobjeći.

Preko njenog pogleda zatreperile su suze, a izvor jarke svjetlosti postao je nejasan.

Kako je željela da je brat primi za ruku.

»Molim te, ne plači«, rekao je Vishous. »Nemoj... plakati.«

Da bude iskrena, iznenadilo ju je što je uopće primijetio.

»Zaista, imaš pravo. Plakanje neće ništa promijeniti.«

Čvrsto donijevši odluku, prisilila se da bude jaka, ali to je bila teška bitka. Iako je njeno znanje o umijeću medicine bilo ograničeno, jednostavna logika govorila joj je usprkos njenom poricanju. Budući da je porijeklom iz iznimno jake krvne loze, njeno tijelo je započelo samozacjelivanje onog trenutka kada je ozlijeđena u sparing dvoboju sa Slijepim kraljem.

Problem je, međutim, bio u tome što je regenerativni proces koji bi joj inače spasio život pogoršavao njeno trenutno stanje – i po svemu sudeći stanje koje će ostati nepromijenjeno.

Slomljene kralješnice koje se same popravljaju nemaju veliku mogućnost potpunog oporavka, dokaz tome bili su njeni paralizirani donji udovi.

»Zašto stalno gledaš u svoju ruku?« upitala je, i dalje promatrajući svjetlo.

Tišina. Još jedna u nizu.

»Zašto misliš da radim to?«

Payne je uzdahnula.

»Jer te poznajem, brate mili. Znam sve o tebi.«

Ne odgovorivši ni riječi, nastala tišina je bila ugodna poput istražnog postupka u Staroj zemlji.

Oh, kakve je sve stvari ona pokrenula?

I gdje će oni svi završiti kada dođe kraj ovome?

Treće poglavlje

Ponekad je jedini način da spoznaš koliko daleko si napredovao ako se vratiš ondje gdje si nekoć bio.

Dok je doktorica Jane Whitcomb ulazila u bolnički kompleks svetog Franje, na trenutak se vratila u nekadašnji život. U jednu ruku, bilo je to kratko putovanje – jedva prije godinu dana, ovdje je radila kao šefica traumatologije, živjela u stanu natrpanim stvarima svojih roditelja, provodila dvadeset sati dnevno trčeći između operacijskih dvorana.

Ali više ne.

Siguran pokazatelj da je promjena pokucala na vrata bio je način na koji je ušla u krilo za operacije. Nema razloga da se umara s okretnim vratima. Ili onima što su vodile u predvorje.

Prošla je ravno kroz staklene zidove i prošla pokraj zaštitara, a da je nisu ni primijetili.

Duhovi su bili dobri u tom pogledu.

Od trenutka kada se transformirala, mogla je otići na mjesta i ući u stvari a da nitko ne vidi ni trag njene pojave. Ali istovremeno, mogla je postati tjelesna kao i svaka druga osoba, vrativši se u kruto stanje samo snagom svoje volje. U prvom obliku bila je poput etera; u drugom, bila je ljudsko biće kao i nekada, sposobna jesti, voljeti i živjeti.

To je bila ogromna prednost u njenom poslu osobne kirurginje Bratstva.

Na primjer, poput sada. Dovraga, kako bi se drugačije mogla ponovno infiltrirati u ljudski svijet, a da ne izazove pomutnju?

Žurila je preko ulaštenog, kamenog poda u predvorju, a zatim prošla pokraj mramornog zida na kojem su bila uklesana imena dobrotvora bolnice, te nastavila svoj put kroz masu ljudi. Na zagušenim hodnicima vidjela je mnoga poznata lica, od prijemnih službenika do liječnika i sestara s kojima je godinama radila. Čak su i, njoj nepoznati, nervozni pacijenti i njihove obitelji poprimali prijateljske obrise – tužne i zabrinute maske su bile jednake bez obzira na čijim crtama lica se nalazile.

Kad se uputila prema stražnjim stubama, bila je u potrazi za svojim bivšim šefom. I, Isuse, gotovo se poželjela nasmijati. Tijekom svih godina dok su zajedno radili, dolazila je Mannyju Manellu s raznoraznim traumama, ali ovo će nadmašiti sve automobilske lančane sudare, padove zrakoplova ili srušene zgrade.

Sve zajedno.

Proletjevši kroz metalna požarna vrata, popela se stražnjim stepenicama, njena stopala nisu dodirivala pod već je lebdjela nad njim dok se uspinjala poput vjetra, napredujući gore bez ikakva napora.

Ovo je moralo upaliti. Morala je nagovoriti Mannyja da dođe i pobrine se za onu ozljedu kralješnice. Točka. Nije bilo drugih mogućnosti, nepredviđenih okolnosti, nema skretanja s ovog puta ni lijevo, ni desno. Ovo je bio prolaz Zdravo Marijo... i jako se molila da će hvatač u posljednjoj zoni uhvatiti jebenu loptu.

Hvala Bogu pa je izvrsno reagirala u stresnim situacijama. I da je muškarac kojeg je tražila bio onaj kojeg je poznavala poput vlastitog dlana.

Manny će prihvatiti izazov. Iako mu sve ovo neće imati smisla na mnogim razinama, i vjerojatno će biti ljut kao pas što je ona još uvijek »živa«, ipak neće okrenuti leđa pacijentu u potrebi. To jednostavno nije bilo u njegovoj srži.

Na desetom katu, prošla je kroz još jedna požarna vrata i ušla u administrativne urede Odjela za kirurgiju. Kat je bio uređen poput pravne tvrtke, mračan i ozbiljan, luksuzan. Imalo je smisla. Kirurgija je svakoj klinici bila veliki izvor prihoda, pa su se veliki novci trošili na regrutiranje i zadržavanje briljantnih, arogantnih pupoljaka iz staklenika kojima je profesija bila rezanje i otvaranje ljudi.

Među skalpelašima u Svetom Franji, Manny Manello je bio na vrhu piramide, ne samo šef manjeg odjela kao što je ona bila, već šef svega što postoji na kirurgiji. Ovo je značilo da je bio filmska zvijezda, strogi narednik i predsjednik Sjedinjenih Država sa svojih 180 cm visine. Taj plećati kurvin sin. Imao je nezgodnu narav, izvanredan intelekt i fitilj dužine jedva jednog milimetra.

I to dobrim danima.

I bio je omiljen među svima, apsolutno svima.

Kruh svagdanji oduvijek je zarađivao na operacijama bogatih, profesionalnih sportaša. I liječio je mnoga koljena i kukove i ramena koja bi inače uzrokovala krah karijera nogometaša, bejzbolaša i hokejaša. Ali imao je jako puno iskustva i s kralješnicom, i iako bi i neurokirurg u rezervi bio utješan, prema onome što se vidi na Payneinim snimkama problem je bio ortopedske naravi. Ako je kralješnična moždina uništena, nikakav neuro-nešto joj neće pomoći. Medicinska znanost jednostavno nije toliko napredovala.

Kada je skrenula za ugao pokraj recepcije, morala se zaustaviti. Preko puta na lijevoj strani nalazio se njen stari ured, mjesto na kojem je provela bezbrojne sate gurajući papire i konzultirajući se s Mannyjem i ostatkom tima. Pločica na vratima sada je nosila drugo ime, Thomas Goldberg, dr. med., šef traumatologije.

Goldberg je bio izvrstan odabir.

Vidjevši novi natpis, ipak ju je zaboljelo iz nekog razloga.

Ma, hajde. Kao da je očekivala da će Manny sačuvati njen stol i ured u spomen na nju.

Život je otišao dalje. Njen. Njegov. Bolnički.

Prekorivši samu sebe, nastavila je hodati niz tepisonom prekriveni hodnik, zamahnuvši svojom bijelom kutom, olovke zabodene u džep i mobitela kojeg još nije trebala upotrijebiti. Nije bilo vremena za objašnjavanje njenog povratka iz mrtvih ili za laskanje Mannyju ili za pomaganje da shvati sranje koje će mu upravo reći. I nije bilo drugog izbora nego ga nekako uvjeriti da pođe s njom.

Ispred zatvorenih vrata njegovog ureda, pripremila se i zatim umarširala ravno naprijed –

Nije bio za svojim stolom. Niti za konferencijskim stolom u odvojenom dijelu prostorije.

Brzi pregled njegovog toaleta... ni tamo ga nije bilo, a ni vlage na staklenim vratima, niti vlažnih ručnika kraj umivaonika.

Bože, mimoišli su se.

Odmahnuvši glavom, došla je iza njegovog stola i skenirala nered na njemu. Dosjei pacijenata, hrpe dopisa iz drugih odjela, izvještaji iz Agencije za skrb o pacijentima i Odbora za kvalitetu. S obzirom da je bilo nešto poslije pet sati popodne u subotu, očekivala je da će ga pronaći ovdje: subotom nisu stažistima određivali radne zadatke, stoga, ako nije bio dežurni i obrađivao hitan slučaj, trebao bi biti parkiran iza ovog nereda i gurati papire po stolu.

Manny je bio radoholičar.

Izašavši iz ureda, provjerila je stol njegovog pomoćnika. Ni tamo nije bilo znakova s obzirom da je njegov raspored bio na kompjutoru.

Sljedeće mjesto koje je morala posjetiti bile su operacijske dvorane. U Svetom Franji operacijske su se dvorane prostirale na nekoliko katova, raspoređene prema područjima, te se uputila prema dvorani u kojoj je obično operirao. Provirivši u dvoranu kroz staklene prozore na dvostrukim vratima, vidjela je da rade na rotatornoj manšeti⁴ i groznom, višestrukom prijelomu. I iako su kirurzi na licima nosili kape i maske, znala je da nijedan od njih nije bio Manny. Njegova ramena su bila tako široka da su se na njemu i najveća odijela za operacije zatezala, i osim toga, glazba koja je na momente dopirala do nje u oba je slučaja bila pogrešna. Mozart? Nema šanse. Pop? Samo preko njega mrtva.

Manny je slušao acid rock i heavy metal. To je tako daleko otišlo da bi medicinske sestre, da nije protivno protokolu, već godinama nosile čepiće za uši.

Prokletstvo... gdje je on? U ovo doba godine ne održavaju se nikakve konferencije, a osim bolnice ništa drugo nije imao u životu. Još bi jedino mogao biti u Commodoreu – u svom stanu, onesviješten na kauču od iscrpljenosti, ili u teretani u istoj zgradi.

Uputivši se prema izlazu, upalila je mobitel i nazvala broj bolničkog telefonskog centra.

»Da, halo«, rekla je čuvši glas s druge strane. »Željela bih pozvati dr. Mannyja Manuella na pager. Moje ime?« Sranje. »Mm... Hannah. Hannah Whit. Moj broj je sljedeći.«

Kada je prekinula poziv, nije imala ideju što će mu reći ako se javi na njen poziv, ali oduvijek je briljirala u donošenju brzih odluka – i molila se da će njena suštinska sposobnost ovoga puta dosegnuti zvjezdane visine. Da je sunce zašlo iza horizonta, jedan od Braće bi mogao izaći i Mannyja podvrgnuti neznatnom mentalnom procesu kako bi olakšali cijeli postupak njegovog dovođenja u bazu.

Iako ne Vishous. Netko drugi. Bilo tko drugi.

Instinkt joj je govorio da tu dvojicu mora držati podalje jednog od drugog koliko god je mogla. Već su sada imali dovoljno posla oko ovog hitnog, medicinskog slučaja. Posljednja stvar koja joj je trebala bila je da njen bivši šef završi na bolničkom krevetu jer je njen muž odlučio braniti svoj teritorij i sam se upustiti u lomljenje tuđih kralješnica. Netom prije njene smrti, Manny joj je iskazao zanimanje koje je bilo mnogo više od poslovnog. Dakle, ako se nije oporavio i odlučio oženiti jednu od onih Barbika s kojima je uporno izlazio, vjerojatno je još samac... i pod pretpostavkom pravila da u odsutnosti željenoga srce želi još jače, njegovi osjećaji su sigurno još živi.

A opet, vjerojatno je da bi joj mogao reći da se jebe jer mu je lagala o toj cijeloj stvari

⁴ Skupina od četiri mišića koji se nalaze oko ramenog zgloba.

oko svog umiranja.

Hvala Bogu pa se neće sjećati ničega što slijedi.

Međutim, ona se bojala da nikada neće moći zaboraviti ovo što će se dogoditi u sljedeća dvadeset i četiri sata.



Bolnica Tricounty Equine u svakom je pogledu bila krik mode. Smještena oko petnaest minuta od trkališta Aqueduct, imala je sve, od operacijskih dvorana i apartmana za oporavak s punom uslugom, do bazena za hidro-terapiju i naprednu tehnologiju za snimanje. I u njoj su radili ljudi kojima su konji bili puno više od potvrde o dobitku ili gubitku na četiri kopita.

U operacijskoj dvorani Manny je pregledao rendgenske snimke prednje noge svoje cure i želio je da on bude taj koji će ući unutra i primiti se posla. Sasvim je jasno vidio napukline na kosti, ali nije bio toliko zabrinut oko toga. Na snimci je vidio pregršt komadića koji su se odlomili; oštre pahuljice orbitirale su, poput mjeseca oko planeta, oko okruglastog završetka njene duge kosti.

Samo iz razloga što je ona pripadala drugoj vrsti, nije nužno značilo da ne bi mogao izvesti operaciju. Sve dok je anesteziolog drži mirnom i na sigurnom, on će lako upravljati s ostalim. Kost je kost.

Ali nije želio ispasti seronja.

»Što mislite?« upitao je.

»Moje profesionalno mišljenje«, odgovorio je glavni veterinar, »jest da je prilično bezizlazno. To je višestruki, dislocirani prijelom. Oporavak će trajati jako dugo, a nema garancije da će biti sposobna čak ni za parenje.«

To je bilo najveće sranje: konji su napravljeni da stoje uspravno težine ravnomjerno raspoređene na četiri točke. Kada im je noga slomljena, nije bila tolika nevolja u samoj ozljedi; nevolja je bila u tome što su tada morali težinu drugačije raspodijeliti i disproporcionalno se oslanjati na zdravu stranu kako bi se održali na nogama. A na taj način nastajali su veliki problemi.

Na osnovu prikaza u koji je zurio, većina vlasnika bi se odlučila za eutanaziju. Njegova cura je rođena trkačica, a zbog ove katastrofalne ozljede neće više biti u mogućnosti to činiti, čak ni na rekreacijskoj osnovi – ako uopće preživi. A kao liječnik bio je dobro upoznat s okrutnošću medicinskog »spašavanja« kojim su naposljetku ostavljali pacijente u stanju gorem od smrti – ili jednostavno ne bi učinili ništa osim bolnog produžavanja neizbježnog.

»Doktore Manello? Jeste li čuli što sam rekao?«

»Da, jesam.« Ali barem je ovaj momak, za razliku od one pizde na trkalištu, izgledao jadno kao što se i Manny osjećao.

Okrenuvši se od nje, približio se mjestu na kojem su je plegli i stavio ruku na okruglu izbočinu njenog obraza. Njeno crno krzno presijavalo se pod jarkim svjetlima, izgledala je poput sjene između blijedih pločica i besprijeckorno čistog čelika, bačena i zaboravljena u središtu sobe.

Dugo je promatrao širenje i skupljanje bačvastog kaveza njenih rebara dok je disala. Samo je gledajući na stolu, prekrasnih nogu plegnutih poput štapića i repa koji je visio i

padao po pločicama, ponovno je shvatio da životinje poput nje moraju stajati na vlastitim nogama: ovo je bilo sasvim neprirodno. I nepošteno.

I sigurno nije bilo najbolje rješenje da je održava na životu samo da se ne mora suočiti s njenom smrću.

Ohrabrivši samog sebe, Manny je otvorio usta –

Vibracija koja je dolazila iz unutarnjeg džepa njegovog odijela prekinula ga je u namjeri. Opsovavši iz dubine duše, izvadio je svoj BlackBerry iz džepa i provjerio da nije slučajno netko iz bolnice. Hannah Whit? S nepoznatim brojem?

Nitko koga je poznavao, a nije bio ni dežuran.

Vjerojatno je operater na centrali pogriješio.

»Želim da je operirate«, čuo je kako riječi izlaze iz njegovih usta dok ga je spremao natrag u džep.

Kratka tišina koja je nastupila dala mu je dovoljno vremena da shvati da je njegovo odbijanje da je pusti bilo ravno kukavičluku. Ali nije se mogao suočiti s takvim psihotičnim sranjem. Ili će totalno poludjeti.

»Ne mogu vam ništa jamčiti.« Veterinar se vratio proučavanju rendgenskih snimki. »Ne mogu vam reći kako će sve ovo završiti, ali mogu vam se zakleti – dat ću sve od sebe.«

Bože, sada je znao kako su se one obitelji osjećale kada bi razgovarao s njima.

»Hvala. Mogu li promatrati odavde?«

»Naravno. Donijet ću vam nešto da odjenete, a znate postupak pripreme, doktore.«

Dvadeset minuta kasnije operacija je otpočela, a Manny je sve promatrao stojeći pokraj njene glave, gladeći je po grivi između ušiju rukom u rukavici od lateksa, iako je bila u besvjesnom stanju. Dok je glavni veterinar operirao, Manny je morao odati čast njegovoj metodologiji i vještini – što je bila jedina dobra stvar koja se dogodila od Gloryinog pada. Postupak je završen u roku kraćem od jednog sata, komadiće kosti je izvadio ili ponovno namjestio u kost. Zatim su omotali njenu nogu i preselili je u bazen kako ne bi slomila i drugu kad se počne buditi iz sna.

Ostao je sve dok se nije probudila i zatim slijedio veterinara vani u hodnik.

»Njeni vitalni znakovi su dobri i operacija je dobro prošla«, rekao je veterinar, »ali to se može brzo promijeniti. I proći će vremena dok ne vidimo kakvo je točno stanje.«

Sranje. Ovaj mali govor bio je istovjetan onome što bi on govorio obitelji i ostaloj rodbini kada bi došlo vrijeme da odu kući da se odmore i pričekaju dok liječnici ne vide kako će se pacijent oporavljati nakon operacije.

»Nazvat ćemo vas«, rekao je veterinar. »Čim bude novosti.«

Manny je skinuo rukavice i izvadio posjetnicu.

»U slučaju da nemate moj kontakt u njenom dosjeu.«

»Imamo.« Svejedno ju je uzeo. »Ako dođe do ikakve promjene, vi ćete biti prvi koji će doznati, a ja ću vas osobno izvještavati o njenom stanju svakih dvanaest sati kada radim vizite.«

Manny je kimnuo i ispružio ruku.

»Hvala vam. Što se brinete za nju.«

»Nema na čemu.«

Nakon rukovanja, Manny je glavom kimnuo prema dvostrukim vratima.

»Bi li vam smetalo da je pozdravim još jednom?«

»Samo izvolite.«

Opet u sobi, imao je trenutak nasamo sa svojom ždrebicom. Bože... kako ovo boli.

»Drži se, curo.« Morao je šaptati jer kao da nije imao snage za puni udisaj.

Kada se uspravio, osoblje ga je promatralo očima punim takve tuge, tuge koja će ostati uz njega i nakon izlaska.

»Dobro ćemo paziti na nju«, rekao je veterinar ozbiljno.

Vjerovao im je da hoće, i samo zbog toga je ponovno izašao u hodnik.

Bolnica Tricounty bila je velika i trebalo mu je vremena dok se presvukao i pronašao izlaz prema glavnim vratima gdje je parkirao svoj automobil. U daljini, sunce je zašlo, nebo je bilo obasjano svjetlom boje breskve koje je ubrzano blijedjelo ostavljajući dojam kao da Manhattan gori. Zrak je bio svjež, ali pun miomirisa ranog proljeća koje se upiralo da vrati život u zimom ogoljeni krajolik, te je toliko puta duboko udahnuo da mu se zavrtjelo.

Bože, vrijeme je proletjelo a da ga nije bio ni svjestan, ali sada, dok su minute plazile, očito je mahniti ritam iscrpio izvor svoje energije. Ili to ili je stravično lupio glavom o zid i pao u jebenu nesvijest.

Držeći ključ svog automobila u dlanu, osjećao se starijim od Boga. U glavi mu je tuklo, a njegov artritični kuk ga je ubijao. Ona bezglava trka preko staze do mjesta Gloryinog pada bila je napornija nego je kuk mogao podnijeti.

Ovo definitivno nije bio završetak dana kakav je zamišljao. Pretpostavio je da će plaćati pića vlasnicima konja koje je pobijedio... i možda, u slatkom naletu pobjedničkog adrenalina, prihvatiti velikodušnu oralnu ponudu od gđe Hanson.

Ušavši u svoj Porsche, pokrenuo je motor. Caldwell je bio udaljen nekih četrdeset i pet minuta sjeverno od Queensa, i njegov bi se automobil praktički mogao sam odvesti natrag u Commodore. Hvala Bogu, jer je bio kao prokleti zombi.

Bez radija. Bez glazbe s iPoda. Bez telefonskih razgovora, također.

Kada je izašao na sjevernu autocestu, samo je zurio naprijed i borio se protiv poriva da zaokrene i... da, što da učini? Spava odmah pokraj svog konja?

Stvar je bila u tome, ako uspije doći kući u jednom komadu, pomoć odmah stiže. Imao je neotvorenu bocu scotcha koja ga je čekala, i možda će, a možda i ne, upotrijebiti čašu: što se bolnice tiče, nije morao na posao do ponedjeljka u 6 ujutro, te je imao plan napiti se i ostati takav.

Jednom rukom uhvativši kožom presvučeni volan, drugu je uvukao pod svilenu košulju da primi lančić s Isusom. Primivši križ u ruku, odaslao je Bogu molitvu.

Bože... molim te, neka bude dobro.

Ne bi mogao podnijeti gubitak još jedne od svojih cura. Ne tako brzo. Jane Whitcomb je umrla prije godinu dana, ali to je vrijeme bilo kalendarsko. Tijekom tugovanja, njemu je prošla samo jedna i pol minuta od same smrti.

Nije želio ponovno to proživljavati.

Četvrto poglavlje

U centru Caldwellla nalazile su se mnoge visoke zgrade, obučene u prozore, ali samo ih je nekoliko izgledalo poput Commodorea. Sa svojih trideset katova bio je među višima u betonskoj šumi, a šezdesetak stanova koje je sadržavao bili su Trumpfastični, sve od mramora i niklom presvučenog kroma, opremljeni dizajnerskim svaštarijama.

Gore, na dvadeset i sedmom katu, Jane se ushodala po Mannyjevom stanu, tražila znakove života i pronalazila... ništa. Doslovno. Njegov stan je bio nalik stazi s preponama, koliko i jebeni plesni podij. Namještaj mu se sastojao od tri stvari u dnevnoj sobi i ogromnog kreveta u glavnoj spavaćoj sobi.

I to je bilo sve.

No, i nekoliko stolaca presvučenih kožom za pultom u kuhinji. A zidovi? Jedina stvar koju je u cijelom stanu objesio na zid bila je plazma velika poput jumbo plakata. Na drvenim podovima nije bilo sagova, samo torbe za teretanu... još sportskih torbi... i tenisica.

Ne može se reći da je bio svinja. Nije posjedovao dovoljno stvari da može napraviti svinjac od stana.

Postajući sve nemirnija, ušla je u njegovu spavaću sobu i jedino ugledala nekoliko plavih, operacijskih odijela bačenih na hrpe po podu, poput lokava nakon kiše i... ništa više.

Ali vrata ormara su bila otvorena i pogledala je unutra –

»Bože... prokletstvo.«

Set kovčega bio je poredan po podu, mali, srednji i veliki – i onaj u sredini je nedostajao. Također nije bilo ni jednog odijela, sudeći po praznoj vješalici koja je stajala između drugih jakni i hlača.

Otišao je na put. Možda za vikend.

Bez previše nade, nazvala je bolnicu i ponovno poslala poziv na njegov pager –

Očekivanje poziva je urodilo plodom i, dok je gledala broj na mobitelu, ponovno je opsovala. Duboko udahnuvši, izgovorila je:

»Hej, V.«

»Ništa.«

»Nema ga ni u bolnici, niti u njegovom stanu.« Prigušeno režanje koje je dolazilo preko veze natjeralo ju je u paniku. »Provjerila sam i teretanu na putu ovamo.«

»Probio sam sustav Svetog Franje i našao njegov raspored.«

»Gdje je?«

»Samo je pisalo da je onaj Goldberg dežuran, zar ne? Vidi, sunce je zašlo. Izaći ću odavde, recimo za –«

»Ne, ne... ostani s Payne. Ehlena je super, ali mislim da bi i ti trebao biti tamo.«

Nastupila je poduža stanka, kao da je znao da ga otpiljuje.

»Gdje ćeš sada ići?«

Čvršće je stisnula mobitel i zapitala se kome da uputi svoju molitvu. Bogu? Njegovoj majci?

»Nisam sigurna. Ali poslala sam mu poziv na pager. Dvapat.«

»Kada ga nađeš, nazovi me i ja ću vas skupiti.«

»Ja nas mogu dovesti kući –«

»Neću ga ozlijediti, Jane. Nemam motivaciju da ga razderem na komadiće.«

Da, ali sudeći po hladnom tonu njegovog glasa, morala se upitati jesu li najbolje isplanirani planovi miševa i vampira, bla, bla, bla... Sasvim je bila uvjerena da će Manny ostati na životu sve dok bude liječio V.-ovu bliznaku. Poslije toga? Sumnjala je – posebno ako se stvari zahuktaju u operacijskoj dvorani.

»Još ću malo pričekati ovdje. Možda će se pojaviti. Ili nazvati. Ako ne, onda ću smisliti nešto drugo.«

Tijekom duge tišine, gotovo je mogla osjetiti hladni povjetarac kroz slušalicu. Njen društvenik je u mnogim stvarima bio izvrstan: borbi, vođenju ljubavi, rješavanju bilo kakvih problema s kompjutorima. Biti prisiljen na mirovanje? Nije baš bila njegova jača strana. Zapravo, uvijek ga je to izluđivalo.

Ipak, zbog činjenice da joj nije vjerovao osjećala se distanciranom.

»Ostani pokraj svoje sestre, Vishouse«, rekla je jednoličnim glasom. »Javit ću ti se.«

»Vishouse. Prekini vezu i sjedni pokraj nje.«

Ništa više nije rekao. Samo je poklopio.

Kad je pritisnula završetak poziva na mobitelu, opsovala je.

Niti sekundu kasnije birala je drugi broj, i čim je s druge strane čula duboki glas, morala je obrisati suzu koja je unatoč svojoj prozirnosti bila itekako stvarna.

»Butche«, škripavim je glasom izgovorila. »Potrebna mi je tvoja pomoć.«



Posljednje zrake sunca su nestale i noć je očitala svoju radnu karticu i preuzela sljedeću smjenu, a Mannyjev automobil je već trebao stići kući. Trebao se samostalno odvesti ravno u Caldwell.

Međutim, završio je u južnom predgrađu, gdje su se ogromna stabla i travnata polja rasprostirala na području deset puta većem u odnosu na asfalt.

Imalo je smisla. Groblja su morala obuhvaćati velika područja obradive zemlje, jer se lijes i nije baš mogao sahraniti u beton.

Pa, možda ste i mogli – u nešto što se zove mauzolej.

Groblje Pine Grove bilo je otvoreno do deset sati navečer, masivna željezna vrata bila su potpuno rastvorena i bezbrojne ulične svjetiljke od kovanog željeza bacale su blijedožutu svjetlost na labirint sačinjen od puteljaka. Kada je ušao unutra, okrenuo je nadesno, neonska svjetla njegovog Porschea preletjela su uokolo i oplakivala nepregledne nadgrobne spomenike i travnjake.

Na mjestu koje ga je privuklo nalazio se spomenik koji na kraju nije ništa predstavljao. U podnožju granitnog kamena nisu ležali ničiji ostaci – nije bilo ničega što su mogli pokopati. Ni pepela da ga sahrane u urni – barem, ne takvog pepela za koji bi mogao biti siguran da nije neki dio Audija koji je izgorio.

Nakon jednog kilometra zavojitih puteljaka, skinuo je nogu s papučice gasa i pustio da se automobil zaustavi. Koliko je mogao vidjeti na groblju nije bilo nikoga osim njega, i to je bilo sasvim u redu. Nema potrebe za publikom.

Kada je izašao van, svježi zrak mu nije razbistrio misli, ali je dao njegovim plućima

posla dok je duboko udisao i hodao preko bodljikave, proljetne trave. Pazio je da nogom ne stane na koju od nadgrobni ploča dok je išao naprijed – naravno, mrtvi neće ni znati da im hoda po grobu, ali mu se učinilo da im barem može iskazati toliko poštovanja.

Janein grob je bio još naprijed, te je usporio korak približivši se onome što je ostalo od nje, kakvo je već bilo. U daljini, zvižduk vlaka proparao je grobnu tišinu – i potmuli, žalobni zvuk zazvučio je poput jebenog klišeja pa se osjetio kao da glumi u nekom filmu koji nikada ne bi gledao kod kuće, a kamoli platio da ga gleda u kinu.

»Sranje, Jane.«

Nagnuvši se prema nadgrobnom spomeniku, prstima je prelazio preko njegovog neravnog ruba. Odabrao je mrki, crni kamen jer ona ne bi htjela išta bljeđe ili isprano. I epitaf na spomeniku je bio jednako jednostavan i bezličan, samo njeno ime, datumi i jedina rečenica pri dnu: *POČIVALA U MIRU*.

Da. Sam je sebi dao peticu za originalnost što se toga tiče.

Točno se mogao sjetiti gdje je bio u trenutku kada je saznao da je poginula: u bolnici – naravno. To je bilo na kraju jako dugog dana i noći, koji je započeo s koljenom nekog hokejaša i završio sa spektakularnom rekonstrukcijom ramena, zahvaljujući narkomanu koji se odlučio okušati u letenju.

Izašavši iz operacijske dvorane pronašao je Goldberga pokraj umivaonika za pranje. Jedan pogled na koleginu pepeljasto lice i Manny je prestao skidati kiruršku masku s lica. Visjela mu je s lica poput dječjeg podbratka, zatraživši da mu kaže što se dovraga dogodilo – cijelo vrijeme pretpostavljao je da se dogodio lančani sudar četrdesetak automobila na autocesti ili pad zrakoplova ili požar u hotelu... nekakava tragedija koja je pogodila cijelu zajednicu.

Ali onda je pogledao preko njegovog ramena i ugledao pet sestara i još tri liječnika. Svi su bili u jednakom stanju poput Goldberga... i nitko od njih nije odjurio po drugo osoblje da se pripreme za prihvata pacijenata i pripreme operacijske dvorane.

Dobro. Dogodilo se u zajednici. Njihovoj zajednici.

»Tko«, zatražio je odgovor.

Goldbeg je bacio kratak pogled na kolege koji su mu pružali potporu i u tom trenutku je Manny naslutio. I iako se njegova nutrina sasvim ohladila, držao se i dalje neke iracionalne nade da ime koje će upravo izaći iz kirurgovih usta neće biti –

»Jane. Prometna nezgoda.«

Manny nije izgubio razumnost.

»Kada će je dovesti?«

»Neće.«

Na to Manny nije ništa odgovorio. Samo je strgnuo masku s lica, smotao je i bacio u najbliži koš za smeće.

Dok je prolazio pokraj, Golberg je ponovno otvorio usta.

»Niti jednu riječ«, zarežao je Manny. »Niti. Jednu. Riječ.«

Da mu se maknu s puta, sestre i liječnici su se spotaknuti jedni o druge, odvojivši se sigurno i čisto poput platna kada se reže napola.

Vrativši se u sadašnjost, nije se uopće mogao sjetiti gdje je otišao i što je učinio nakon toga – bez obzira koliko puta vrtio cijelu tu noć u glavi, taj dio bio je crna rupa. U neko

doba, međutim, uspio je doći do svog stana, jer se nakon dva dana probudio ondje i dalje odjeven u krvavo odijelo u kojem je operirao.

U toj cijeloj stvari jedan od bolnijih šokova bila je činjenica da je Jane spasila tako mnogo ljudi koji su stradali u prometu. Ideja o tome da je poginula na baš takav način, činila se poput osvete Kosca za sve one duše koje je otela iz njegovih koščatih ralja.

Čuvši opetovani zvižduk vlaka, poželio je vrisnuti.

To i njegov jebeni pager koji se ponovno oglasio.

Hannah Whit. Ponovno?

Tko ga dovraga -

Manny se namrštio i kratko pogledao nadgrobni spomenik. Janeina mlađa sestra se zvala Hannah, ako se dobro sjećao. Whit? Whitcomb? Osim što je umrla jako mlada.

Zar nije?



Luda. Užurbana.

Bože, trebala je obuti tenisice za trčanje za ovo, pomislila je Jane dok je užurbano kočarala po Mannyjevom stanu. Opet.

Otišla bi iz stana da je imala bolju ideju gdje da ode, ali čak i njen um, oštar kakav jest, nije mogao smisliti drugu mogućnost -

Zvono njenog mobitela baš i nije bila dobra vijest. Nije željela reći Vishousu da i nakon četrdeset i pet minuta nema ništa novo za izvijestiti.

Izvadila je mobitel iz džepa.

»Oh... Bože.«

Taj broj. Tih deset znamenki koje je imala na brzom biranju na svakom telefonu koji je posjedovala prije ovoga. Manny.

Kad je pritisnula tipku da se javi, njen um se ispraznio, a oči se napunile suzama. Njen dragi, stari prijatelj i kolega...

»Halo?« rekao je. »Gospođo Whit?«

Iz pozadine do nje je doprlo potmulo zviždanje.

»Halo? Hannah?« Taj zvuk... bio je isti kao i prije godinu dana: dubok, zapovjednički.

»Ima li koga?«

Ponovno se oglasio tihi zvižduk.

Isuse Kriste... pomislila je. Znala je gdje se nalazi.

Jane je poklopila i za čas izašla iz njegovog stana, prošla centar i zatim pokraj predgrađa. Putovavši u mraku brzinom svjetlosti, njene molekule letjele su kroz noć uzburkane, uskovitlane poput vjetra, kao da su kilometri samo centimetri.

Groblje Pine Grove bilo je takvo mjesto za koje vam je trebala karta, ali kada ste bili samo eter u zraku, mogli ste preletjeti preko stotinu jutara u otkucaju i pol srca.

Kada je istupila iz tame pokraj svog groba, duboko je udahnula da se smiri i gotovo zajecala. On je bio ondje, glavom i bradom. Njen šef. Njen kolega. Onaj kojeg je ostavila za sobom. I stajao je nad crnim nadgrobni spomenikom na čijem je naličju bilo isklesano njeno ime.

Okej, sada je znala da je donijela dobru odluku da ne ode na svoj pogreb. Jedino je pročitala o tome u *Caldwell Courier Journalu* - i vidjevši fotografije svih kirurga i bolničkog

osoblja i pacijenata, osjetila se slomljenom napola.

Ovo je bilo mnogo gore.

A Manny je izgledao točno onako kako se ona osjećala: uništen iznutra.

Isuse, onaj njegov losion poslije brijanja jednako je dobro mirisao... i, usprkos gubitku nekoliko kilograma, i dalje je bio lijep kao grijeh, tamne kose i čvrstog lica. Prugasto odijelo krojeno po mjeri mu je savršeno pristajalo – ali bilo je zamrljano pri dnu precizno izglaćanih nogavica. Jednako su mu i cipele bile blatnjave, zbog čega se upitala gdje je dovraga bio. Zasiurno to blato nije pokupio na njenom grobu. Nakon godinu dana, zemlja je bila pokrivena slojem trave –

Oh, pričekaj. Njen grob je zasiurno ovako izgledao od samog početka. Nije za sobom ostavila ništa što bi mogli sahraniti.

Dok su se njegovi prsti odmarali na nadgrobnom spomeniku, znala je da ga je on odabrao. Nitko drugi ne bi imao smisla da odabere točno ono što bi ona željela. Ništa basnoslovno ili upečatljivo. Kratko i slatko, do neke mjere.

Jane je pročistila grlo.

»Manny.«

Uspravio je naglo glavu, ali nije pogledao prema njoj – kao da je bio uvjeren da je glas koji je čuo samo u njegovoj glavi.

Vrativši se u sasvim tjelesni oblik, progovorila je glasnije.

»Manny.«

U bilo kojim drugim okolnostima, njegov odgovor bi bio grmoglasan smijeh. Okrenuo se ne pomičući noge, vrisnuo, spotaknuo se preko nadgrobnog spomenika i pao ravno na dupe.

»Dovraga... što ti... radiš ovdje?« izdahnuo je. Na licu mu se oblikovao izraz užasa, a zatim se brzo pretvorio u potpunu nevjericu.

»Žao mi je.«

To je bilo skroz jadno, ali bilo je jedino što je uspjelo izaći iz njenih usta.

Toliko od njene sposobnosti brzog odlučivanja. Vidjevši njegove smeđe oči, najednom nije imala što za reći.

Manny je naglo skočio na noge, a njegov tamni pogled prelazio je od njenog lica dolje do nogu. Gore i dolje. I gore... i zaustavio se na njenom licu.

U tom trenutku nastupio je bijes. I glavobolja, očigledno, uzevši u obzir način na koji je ustuknuo i protrljao sljepoočnice.

»Je li ovo nekakva šala?«

»Ne.« Poželjela je da jest. »Tako mi je žao.«

Njegovo bijesno čelo je boljelo kao nekad, i kakva ironija da postane nostalgična za njegovim namrštenim pogledom.

»Tebi je žao.«

»Manny, ja –«

»Pokopao sam te. A tebi je žao. Dovraga, što je ovo?«

»Manny, nemam ti vremena objasniti. Trebam te.«

Dugi trenutak ju je samo gledao.

»Pojaviš se godinu dana nakon svoje smrti i trebaš me?«

Na plećima je osjetila tešku realnost vremena koje je prošlo. Zajedno sa svime ostalim.

»Manny... ne znam što da kažem.«

»Ah, stvarno? Osim toga da si, usput rečeno, živa.« Zurio je u nju. Samo ju je gledao. Zatim je grubim glasom rekao: »Imaš li ti uopće pojma kako mi je bilo kada sam te izgubio?« Brzim pokretom ruke protrljao je oči. »Znaš li?«

Teško je uspijevala udahnuti od boli u grudima.

»Da. Jer sam izgubila tebe... izgubila sam život s tobom i bolnicu.«

Manny je započeo hodati, naprijed-natrag ispred njenog nadgrobnog spomenika. I iako je to silno željela, znala je da mu se ne smije približavati.

»Manny, da je postojao način da ti se vratim, učinila bih to.«

»I jesi. Jednom. Ja sam mislio da je to bio samo san, ali nije bio. Zar ne?«

»Ne.«

»Kako si ušla u moj stan?«

»Jednostavno jesam.«

Zaustavio se i promatrao i nju, i njen nadgrobni spomenik među njima.

»Zašto si to učinila, Jane? Zašto si inscenirala vlastitu smrt?«

Pa, zapravo i nije.

»Sada nemam vremena za objašnjavanje.«

»Što onda dovraga radiš ovdje? Onda mi barem to objasni.«

Pročistila je grlo.

»Imam pacijenticu kojoj ja ne mogu pomoći i želim da je dođeš pogledati. Ne mogu ti reći kamo te moram odvesti i ne mogu ti dati mnogo detalja i znam da ovo nije pošteno... ali trebam te.« Poželjela si je iščupati svu kosu. Pasti ničice i plakati. Zagrliti ga. Ali samo je nastavila dalje govoriti jer je morala. »Tražim te već više od sat vremena, tako da mi je vrijeme isteklo. Znam da si ljut i zbunjen i ne krivim te. Ali budi ljut na mene kasnije – samo sada pođi sa mnom. Molim te.«

Jedino što je mogla učiniti jest bilo čekati. Manny nije bio osoba koju si mogao lako nagovoriti i niste ga mogli baš ni uvjeriti. On će odlučiti... ili neće.

A ako se dogodi ovo posljednje, nažalost, bit će primorana kontaktirati Braću. Koliko god je voljela svog starog šefa i koliko god joj on nedostajao, Vishous je sada bio njen muškarac, i neka bude prokleta ako dopusti da se njegovoj sestri nešto dogodi.

Na ovaj ili na onaj način, Manny će noćas operirati.

Peto poglavlje

Butch O'Neal nije bio tip muškarca koji bi na cjedilu ostavio damu u nevolji.

To je bila stara škola u njemu... murjak u njemu... privrženi, aktivni katolik u njemu. Uzevši to u obzir, u slučaju telefonskog poziva koji je upravo primio od dražesne i talentirane doktorice Jane Whitcomb viteštvo nije imalo previše utjecaja da ga pokrene. Niti najmanje.

Izletjevši na nogama iz Rupe, potrčao je kroz podzemni tunel koji je vodio do centra za obuku Bratstva, njeni i njegovi interesi sasvim su se poklapali čak i bez te cijele stvari o izigravanju džentlmena. I jedno i drugo su bili u strahu da će se V. ponovno otetiti kontroli.

Vanjski znakovi su već bili vidljivi: samo si ga morao pogledati i mogao si vidjeti kako se poklopac na njegovom ekspres loncu tresao od visoke temperature i uskovitlane pare ispod. A sav taj tlak? Morao se na neki način otpustiti, a u prošlosti, otpuštao se na najgadnije moguće načine.

Ušavši unutra kroz sakrivena vrata i stupivši u glavni ured, Butch je skrenuo nadesno i skotrljao se niz dugi hodnik koji je vodio prema bolničkom odjelu. Po nježnoj aromi turskog duhana u zraku mogao je točno odrediti gdje se nalazi njegova meta, kao da je imao razloga sumnjati gdje se nalazi.

Pred zatvorenim vratima sobe za preglede popravio je rukave na svojoj Gucci košulji i remen na hlačama.

Tiho je pokucao. Srce mu je jako tuklo.

Vishous mu nije rekao da uđe. Umjesto toga, Brat je bešumno izašao i zatvorio vrata za sobom.

Sranje, jako je loše izgledao. I ruke su mu se lagano tresle dok je motao još jednu cigaretu. Dok je lizao rub papira da ga zalijepi, Butch je rukom posegnuo u džep i izvukao upaljač, upalio ga i pružio naprijed.

Kada se njegov najbolji prijatelj nagnuo naprijed prema narančastom plamičku, na svakoj crti tog okrutnog, bezdušnog lica vidio je što se događa.

Jane je bila potpuno u pravu. U jadnom nitkovu sve je kuhalo, a on je sve potiskivao.

Vishous je duboko potegnuo i naslonio se na pepeljasto sivi zid, očiju istreniranih da gledaju naprijed, čizama čvrsto ukopanih u pod. Naposljetku je progovorio:

»Ne pitaš kako sam.«

Butch je na jednak način stao, odmah pokraj svog dečka.

»Nemam potrebe.«

»Čitaš misli?«

»Da, to sam ja.«

V. se naslonio na bok i otresao pepeo u koš za smeće.

»Onda mi reci što doista mislim?«

»Jesi li siguran da želiš da psujem ovoliko blizu tvoje sestre?« Dobivši kratak smijeh umjesto odgovora, Butch se zagledao u V.-ov profil. Tetovaže koje su mu uokvirivale oko izgledale su posebno opako, s obzirom na oblak kontrole koji je lebdio oko njega poput nuklearne zime. »Ne želiš valjda da naglas pogađam, V.«, rekao je blago.

»Ne. Pucaj.«

Ovo je značilo da je V. želio razgovarati, ali, na karakterističan način, s tako malo riječi da si ih morao cijediti iz njega: mužjak je oduvijek odgovarao sa začepi, ali barem se malo popravio. Prije? Ne bi dopustio ni da pokucaju na ta vrata.

»Zamolila te da se pobrineš za nju ako ovo ne uspije, zar ne?« rekao je Butch, prizvavši ono čega se najviše bojao. »I nije baš mislila na medicinsko ublažavanje bolova.«

V. je odgovorio izdahom koji je trajaoooo nekih petnaest minuta više od beskonačnosti.

»Što ćeš učiniti«, rekao je Butch, iako je već znao odgovor.

»Neću oklijevati.« Iako nije izgovorio pa makar me to ubilo.

Jebeni život. Katkad su situacije u koje te život gurne toliko bešćutne.

Butch je zatvorio oči i pustio glavu da mu padne na zid. Vampirima je obitelj bila sve. Tvoji prijatelji, braća s kojom si se borio, tvoja krv... to je bio njihov cijeli svijet.

I prema toj teoriji, kada je V. patio, i on se jednako osjećao. Kao i Jane. I svi ostali iz Bratstva.

»Nadam se da neće doći do toga.« Butch je bacio kratak pogled na zatvorena vrata.

»Doktorica Jane će pronaći tog tipa. Ona je pravi buldog –«

»Znaš li što mi je svanulo prije deset minuta?«

»Što?«

»Čak i da nije bio dan, željela bi ići u potragu za tim tipom sama.«

Omirisavši u zraku mužjakov miris združivanja, Butch je pomislio, pa naravno, budalo. Jane i taj kirurg su godinama bili vezani, i ako je potrebno bilo kakvo uvjeravanje, ona će imati više sreće u tome sama – s pretpostavkom da će uspjeti prijeći preko te cijele stvari oko njenog povratka iz mrtvih. Plus, V. je bio vampir. Halo! Kao da je itko želio ovoj zbruci dodati još jedan sloj komplikacija?

S tim na umu, razmotrivši cijelu situaciju, bilo bi odlično kada bi taj kirurg bio visok metar i pedeset i imao krzno na leđima. Ružan tip im je bio jedini spas ako se V.-ova združena muškost probudi.

»Bez uvrede«, promrmljao je Butch, »ali možeš li je kriviti?«

»Radi se o mojoj blizanki.« V. je rukom prošao kroz svoju crnu kosu. »Prokletstvo, Butche... radi se o mojoj sestri.«

Butch je znao puno o tome kako se osjeća netko kada izgubi voljenu osobu, pa da, mogao je s njim suosjećati. I čovječe, nema šanse da ga sada ostavi. On i Jane su bili jedini koji su mogli spriječiti V.-a da iskoči iz tračnica kada postane ovakav. A Jane će imati pune ruke posla s tim kirurgom i svojom pacijenticom –

Zvuk V.-ovog mobitela ih je obojicu natjerao da poskoče, ali su se brzo oporavili i nije uspio ponovno zazvoniti prije nego ga je prislonio na uho.

»Da? Uspjela si? Hvala... jebem ti... da. Da. Naći ćemo se u garaži ovdje. O.K.« Nastupila je kratka stanka, a V. se ogledao uokolo kao da je poželio da je sam.

U očajnom pokušaju da se pretvori u zrakoprazni prostor, Butch je zurio dolje u svoje Diorove cipele. Njegov Brat nije nikada imao sklonost izražavanju svojih osjećaja u javnosti, niti je s Jane razgovarao o intimnim stvarima pred drugim ljudima. Ali s obzirom da je Butch bio polutan, nije se mogao dematerijalizirati, a gdje bi pobogu mogao pobjeći?

Nakon što je V. promrmljao brzi pozdrav, duboko je udahnuo još jedan dim i pri izdisaju rekao:

»Možeš se prestati pretvarati da nisi tu kraj mene.«

»Koje olakšanje. I ne ide mi baš.«

»Niti ti kriv što zauzimaš prostor.«

»Znači, s njom je?« Vishous je potvrdno kimnuo, a Butch se smrtno uozbiljio. »Obećaj mi nešto.«

»Što?«

»Da nećeš ubiti tog kirurga.« Butch je itekako dobro znao kakav je osjećaj spotaknuti se u vanjskom svijetu i upasti u ovu vampirsku, zečju rupu. U njegovom slučaju, sve je dobro završilo, ali što se tiče Manella? »Ovo nije njegova krivnja i nije njegov problem.«

V. je bacio opušak u koš i kratko pogledao prema vratima, njegove dijamantne oči bile su hladne poput arktičke noći.

»Vidjet ćemo kako će se sve razvijati, murjače.«

Rekavši to, okrenuo se oko svoje osi i probio se u sobu gdje mu je bila sestra.

Pa, barem je kurvin sin bio iskren, pomislio je Butch opsovavši.



Manny stvarno nije volio da drugi ljudi voze njegov Porsche 911 Turbo. Zapravo, osim njegovog mehaničara, nitko drugi ga i nije vozio.

Večeras je, međutim, dopustio Jane da sjedne za volan jer je ona, pod jedan, bila sposobna mijenjati brzine a da mu ne samelje prijenos u piljevinu; pod dva, ostala je pri svome da je jedini način na koji ih može odvesti tamo gdje trebaju stići da ona drži ruke u položaju deset do dva; i pod tri, još uvijek je bio u šoku što je osoba koju je pokopao doslovno iskočila iz grmlja da ga pozdravi.

Stoga i nije bila dobra ideja da upravlja teškim strojem koji je vozio brzinom od 110 km/h.

Nije mogao vjerovati da sjedi odmah pokraj nje, vozili su prema sjeveru, u njegovom automobilu.

Ali naravno, pristao je na njen zahtjev. Bio je slab na žene u nevolji... a također je bio kirurg ovisan o operacijskoj dvorani.

Naravno.

Ipak, mnoga su pitanja visjela u zraku. I jako puno bijesa. Da, naravno, nadao se da će otići na neko mirno mjesto, svijetlo i sunčano, mjesto puno takvog sladunjavog sranja, ali nije baš bio siguran da će tamo dobiti i koktel s kišobrančićem. Što je bilo ironično. Koliko li je samo puta zurio u strop po noći, ugniježđen među mekim pokrivačima sa svojom novom navikom, bocom viskija, moleći se da se nekim čudom njegova bivša šefica traumatologije vrati k njemu?

Manny je kratko pogledao njen profil. Osvijetljena samo odbljescima prednjih svjetala, i dalje je bila zgodna. I dalje čvrsta.

I dalje njegov tip žene.

Ali to se sada neće sigurno dogoditi. Na stranu sva ova zbrka oko njene smrti, na lijevoj ruci nosila je sivi prsten od kositrene bronce.

»Udala si se«, rekao je.

Nije ga pogledala, samo je nastavila s vožnjom.

»Da, jesam.«

Ona glavobolja koja je izniknula istog trenutka kada se pojavila pred njim trenutno je prešla iz dosadne u stravičnu bol. I u međuvremenu, nejasna sjećanja izronila su ispod njegovog svjesnog uma poput čudovišta iz Loch Nessa, morila ga i tjerala ga da poželi zaroniti dalje u potpuno otkriće.

Međutim, morao je zaustaviti taj kognitivni proces pronalaženja i spašavanja, prije nego mu pukne aneurizma uslijed naprezanja. Osim toga, nije ništa postizao s tim – bez obzira koliko se trudio, nije mogao spoznati što su mu čula govorila, te je imao osjećaj da bi mogao sam sebi nanijeti štetu nastavi li se boriti.

Gledajući kroz prozor, na sjaju mjesečine uzdizala su se visoka stabla borova i propupali hrastovi, dio šume koja se protezala oko rubnih dijelova Caldwellella i koja je postala sve gušća dok su se udaljavali od gradskog područja i njegovih zamršenih čvorova sačinjenih od ljudi i zgrada.

»Poginula si negdje ovdje«, rekao je mrko. »Ili si se barem pretvarala da jesi.«

Motociklist je pronašao njen Audi na dijelu ceste nedaleko odavde, nakon što se odbila od zaštitnu ogradu pri velikoj brzini. Nije pronašao i tijelo – i, kako se ispostavilo, ne zahvaljujući požaru.

Jane je pročistila grlo.

»Osjećam da jedino što imam za reći jest da mi je žao. I to je stvarno jedno.«

»Ni meni baš nije zabavno, također.«

Tišina. Obilje tišine. Ali on sigurno neće nastaviti s pitanjima kada je jedini odgovor koji dobiva taj da je njoj žao.

»Kako žalim što ti nisam mogla reći«, rekla je iznenada. »Tebe mi je bilo najteže ostaviti.«

»Ali nisi prestala raditi svoj posao, zar ne? Jer i dalje radiš kao kirurginja.«

»Da, tako je.«

»Kakav ti je muž?«

Sada ga je kratko pogledala.

»Upoznat ćeš ga.«

Odlično. Kakvo veselje.

Usporivši, skrenula je nadesno na... blatnjavi makadam. Koji vrag?

»Za tvoju informaciju«, protisnuo je kroz zube, »ovaj automobil je napravljen za trkališta, a ne za kozje putove.«

»Ovo je jedini pristup.«

Zapitao se pristup čemu.

»Bit ćeš mi dužna za ovo.«

»Znam. A ti si jedini koji je može spasiti.«

Manny je bljesnuo očima prema njoj.

»Nisi mi rekla da je u pitanju >ona<.«

»Zar je važno?«

»S obzirom da ne razumijem ništa od svega ovoga, svaka sitnica je važna.«

Nakon niti deset metara počeli su prelaziti prve od bezbrojnih lokava dubokih poput prokletih jezera. Dok je Porsche prskao svuda uokolo, osjećao je grebanje po njegovom nježnom trbuhu, te zaškripao zubima:

»Zajebi ti ovu pacijenticu, želim da mi platiš za sve ovo što mi radiš na šasiji.«

Jane se tiho nasmijala, zbog čega ga je zaboljelo usred njegovih prsa – ali vrati se u stvarnost. Nije baš kao da su oni ikada stvarno bili zajedno. Naravno, s njegove strane postojala je privlačnost. Velika privlačnost. I, možda, jedan poljubac. Međutim, to je bilo sve.

A sada je ona bila gospođa Nekog Drugog.

Također, vratila se iz jebenih mrtvih.

Isuse, u kakvom je on to životu bio? Opet, možda je ovo sve bio samo san... što ga je donekle oraspoložilo jer tada možda ni Glory nije doživjela onaj svoj pad.

»Nisi mi rekla o kakvoj ozljedi se radi«, rekao je.

»Lom kralješnice. Između 6. i 7. torakalnog kralješka. Nema osjet ispod struka.«

»Sranje Jane – to je ozbiljna ozljeda.«

»Sada znaš zašto si mi prijeko potreban.«

Nakon oko pet minuta kasnije stigli su pred prva vrata koja su izgledala kao da su izgrađena tijekom Punskih ratova – stvar je bila kao iz Alise u zemlji čudesa, lanac kojima su bila povezana zahrđan do neprepoznatljivosti i mjestimično razbijen. A ograda koju su vrata dijelila napola? To sranje je jedva bilo vrijedno truda, jedva dva metra žičane ograde za stoku koja je vidjela i boljih dana.

Međutim, prokleta stvar se svejedno otvorila bez zapinjanja. Nastavivši dalje, zamijetio je prve nadzorne kamere.

Dok su napredovali naprijed puževim korakom, oko njih se niotkuda stvorila nekakva magla, pokrivši krajolik tolikom gustoćom da je jedino mogao vidjeti tridesetak centimetara ispred prednjeg dijela automobila. Za Boga miloga, kao da je uletio u jednu od epizoda Scooby-Dooa.

Zatim je slijedilo čudnovato ubrzanje. Sljedeća vrata su bila u nešto boljem stanju, a vrata nakon tih još novija, a četvrta su izgledala najviše godinu dana stara.

Posljednja vrata su bila sjajna kao da ih je netko ulaštio krpom, i kao da su bila na ulazu u Alcatraz. Prokleta stvar je bila gotovo osam metara visoka i posvuda na njima su bili postavljeni znakovi upozorenja za visoki napon. A zid u koji su bila ugrađena? Zasigurno ne za čuvanje stoke, prije za držanje velociraptora; i, o što se želiš okladiti, da je betonsko naličje sakrivalo solidnih trideset do čak šezdeset centimetara vodoravno položenog kamena.

Manny je zaokrenuo glavu prema Jane dok su prolazili kroz vrata i započeli se spuštati u tunel koji je slobodno mogao nositi kakav monumentalni naziv s obzirom da je izgledao kao ulaz u tvrđavu. Što su dublje silazili, ono veliko pitanje što ga je mučilo otkada ju je prvi put ugledao, još ga je jače pritiskalo: zašto je lažirala svoju smrt? Zašto je uzrokovala onaj kaos koji je nastupio u njegovom životu i životima ostalih ljudi koji su radili u bolnici? Nikada nije bila okrutna, nikada nije lagala, nije imala financijskih problema i razloga da pobjegne.

Sada je znao i bez njenog objašnjenja:

Vlada Sjedinjenih Država.

Ovakvo zdanje, s ovakvim osiguranjem... skriveno na rubnom dijelu dovoljno velikog grada, ali ne tako velikog poput New Yorka, Los Angelesa ili Chicaga? Morala je biti Vlada. Tko bi drugi mogao sebi priuštiti ovakvo sranje?

I tko je dovraga bila ova žena koju treba liječiti?

Tunel je vodio u podzemnu garažu, standardnog izgleda, sa stupovima i malim žutim kvadratima – ipak, gotovo je bila prazna osim onih nekoliko neupečatljivih kombija zatamnjenih prozora i minibusa koji je također imao zacrnjena stakla.

Prije nego je uspjela parkirati automobil, naglo su se otvorila čelična vrata i –

Od samo jednog pogleda na ogromnog tipa koji je ušao unutra i Mannyjeva glava samo što nije eksplodirala, bol iza njegovih očiju postala je tako intenzivna da je samo omlitavio na sjedištu, ruke su mu pale sa strane, a lice mu se trzalo u agoniji.

Jane mu je nešto rekla. Otvorila su se vrata. Zatim je čuo i cvilež vlastitih.

Zrak koji ga je pogodio bio je suh i neznatno mirisao na zemlju... ili još nešto se nalazilo u zraku. Kolonjska. Jako izražena drvenasta nota istovremeno skupocjena i ugodna, ali također nešto zbog čega je odmah dobio neobičan nagon da pobjegne glavom bez obzira.

Manny je teškim naporom prisilio kapke da se podignu. Sve mu je izgledalo iskrivljeno, ali bilo je čudesno koliko možeš izvući iz svog i tijela u potrebi – i kada je tip došao u fokus ispred njega, shvatio je da zuri u kurvinog sina s kozjom bradicom koji je...

Zbog novog vala boli, zabijeljele su mu se oči i gotovo je povratio.

»Moraš otpustiti svoja sjećanja«, čuo je Janeine riječi.

U tom trenutku čuo je razgovor, glas njegove bivše kolegice miješao se s dubokim tonovima tog muškarca istetoviranog čela.

»Ubija ga to –«

»Prevelik je rizik –«

»Dovraga, kako će operirati u ovakvom stanju?«

Nastupila je duga tišina. I sasvim iznenada bol je odletjela kao da je podignuti veo, sav taj pritisak nestao je u treptaju oka. Ponovno na svom mjestu, sjećanja su počela nadirati u njegov um.

Janenin pacijent. Iz bolnice. Tip s kozjom bradicom... srce sa šest klijetki i pretklijetki. Koji se pojavio u Mannyjevom uredu i uzeo dokumente o svojoj srčanoj anomaliji.

Manny je naglo otvorio oči i poput lasera pregledavao to grozno lice.

»Ja znam tko si.«

»Izvuci ga iz automobila«, bio je jedini odgovor od Kozjebrađog. »Ja sebi ne vjerujem dovoljno da ga dodirnem.«

Prokletstvo, koji odbor za doček.

I još je netko bio iza leđa tog velikog nitkova. Muškarac za kojeg je bio sto posto siguran da ga je ranije vidio... Doduše, sigurno samo u prolazu jer se nije mogao prisjetiti ni imena ni mjesta gdje su se sreli.

»Idemo«, rekla je Jane.

Da. Odlična ideja. U ovom trenutku, trebao se usredotočiti na nešto drugo, umjesto na ovu što je sve ovo stvar?

Dok se Mannyjev um borio da procesuiru sve što se događalo, barem su njegove ruke i noge bile poslušne. Nakon što mu je Jane pomogla izaći iz automobila i postaviti ga na noge, slijedio je nju i Kozjebrađog u dio zgrade koji je izgledao bezopisno i čisto, poput bilo koje druge bolnice: hodnici su bili uredni, sa stropova dolazila je fluorescentna svjetlost, sve je mirisalo na Lysol.

I posvuda je, u ravnomjernim razmacima, primijetio okruglaste nadzorne kamere, kao da je zgrada čudovište s milijunima očiju.

Dok su hodali niz hodnik, znao je da ne smije postavljati pitanja. Osim toga, glava mu je bila toliko zbrkana da je bio prilično, jebeno siguran da je u ovom trenutku sposoban jedino besciljno hodati. A tu je bio i Kozjebradi i njegov smrtni pogled – i ne baš otvoreni poziv za čavrljanje.

Vrata. Prošli su kroz mnoga vrata. Sva zatvorena i bez sumnje zaključana.

Sretne, male riječi poput nepoznate lokacije i nacionalne sigurnosti igrale su školicu po njegovom kranijalnom parku, malo mu pomogavši, natjeravši ga da pomisli da bi možda mogao oprostiti Jane što ga je zaskočila poput duha – s vremenom.

Kada se zaustavila pred dvostrukim okretnim vratima, njene ruke vrpoljile su se po reveru bijele kute, a zatim u džepu po stetoskopu. I zar ga to nije natjeralo da se osjeća kao da mu je netko prslonio pištolj na sljepoočnicu: u operacijskoj sali, u bezbrojnim traumatičnim slučajevima uvijek bi zadržala hladnoću i prisebnost. To je bio njen zaštitni znak.

Ovo je doduše bilo osobno, pomislio je. Nekako, štogod se nalazilo s druge strane ovih vrata bilo je blisko njenom srcu.

»Ovdje imam dobru opremu«, rekla je, »ali nemam sve. Nemam magnetsku. Samo CT i rendgen. Operacijska bi trebala odgovarati, i još bolje, ne samo da ti ja mogu asistirati već imam i izvanrednu sestru.«

Manny je duboko uzdahnuo u svojoj nutrini i pribrao se. Snagom volje, isključio je sva pitanja i jauke koji su i dalje odjekivali u njegovoj glavi, i zanemario čudnovatost ovog mjesta kao iz filma o Jamesu Bondu.

Preko ramena je pogledao prema Kozjebradom.

»Stari, moraš odstupiti. Želim da ostaneš u hodniku.«

Odgovor koji je dobio zauzvrat bio je... jebeno zubatotastičan. Nitkov je otkrio par očnjaka dugih poput njegove ruke i zarežao, prirodno kao da je pas.

»U redu«, rekla je Jane, uguravši se među njih. »To je u redu. Vishouse, čekaj ovdje.«
Vishous? Je li on to dobro čuo?

S druge strane, njegova majka mu je apsolutno dobro odabrala ime, s obzirom na ovu zubatu predstavu. Ali svejedno. Manny je imao posao koji treba obaviti, a možda bi ovaj nitkov mogao otići negdje i grickati neku kost ili već nešto.

Gurnuvši vrata da uđe u sobu za preglede, on –

O... dragi Bože.

O... nebesa.

Pacijentica na stolu je ležala mirno poput vode... i bila je vjerojatno nešto najljepše što je u svom životu vidio: kose crne poput uglja i spletene u debelo uže koje je slobodno ležalo pokraj njene glave. Ten joj je bio brončan, kao da je bila talijanskog porijekla i nedavno se izlagala suncu.

Njene oči... oči su joj bile poput dijamanata, istovremeno bezbojne i blještave, samo s tamnim prstenom oko zjenica.

»Manny?«

Janenin glas došao je odmah njemu iza leđa, ali osjećao se kao da dopire iz velike udaljenosti. Zapravo, cijeli svijet se nalazio negdje daleko, ništa nije postojalo osim

pogleda njegove pacijentice dok ga je promatrala nepomične glave.

Napokon se to dogodilo, pomislio je dok je rukom ponovno potražio svoj zlatni križ ispod košulje. Cijelog svog života se pitao zašto se nikada nije zaljubio, a sada je shvatio: čekao je cijelo vrijeme ovaj trenutak, ovu ženu, ovo vrijeme.

Pomislio je kako će postati njegova. I iako to nije imalo nikakvog smisla, toliko je bio uvjeren da nije imao razloga sumnjati.

»Jeste li vi iscjelitelj?« rekla je tihim glasom od kojeg mu je stalo srce. »Jeste li došli ovdje... zbog mene?«

Izgovarala je riječi jakim naglaskom, tako dražesnim i pomalo u iznenađenju.

»Da, jesam.« Skinuo je sako i bacio ga u kut, ne mareći ni najmanje gdje će sletjeti. »Ovdje sam za vas.«

Dok joj se približavao, njene zapanjujuće, ledene oči ovlažile su suze.

»Moje noge... osjećam kao da se miču, ali pretpostavljam da nije tako.«

»Bole li vas?«

»Da.«

Fantomska bol. Očekivano.

Manny je stao pokraj nje i kratko pogledao njeno tijelo, prekriveno plahtom. Bila je visoka. Sigurno barem metar i osamdeset. A građa joj je odavala uglađenu snagu.

Ovo je bio vojnik, pomislio je, odmjeravajući njene jake, nepokrivene ruke. Bila je borac.

I, Bože, gubitak pokretljivosti kod nekoga poput nje oduzimao mu je dah. Čak i kada se ne mičete s kauča cijeli dan, život u invalidskim kolicima je sranje i po, a nekome poput nje, to je bilo ravno smrtnoj kazni.

Ispruživši svoju ruku, Manny je obuhvatio njenu – i istog trenutka kada su uspostavili kontakt, njegovo cijelo tijelo se pokrenulo, kao da je ona bila utičnica njegovog unutarnjeg utikača.

»Ja ću se pobrinuti za vas«, rekao joj je gledajući je ravno u oči. »Želim da mi poklonite svoje puno povjerenje.«

Progutala je veliku knedlu dok je jedna kristalna suza krenula kliziti niz njenu sljepoočnicu. Instinktivno, ispružio je ruku i uhvatio je vrhom prsta.

S vrata je doprlo režanje koje bi nalikovalo odbrojavanju do ozbiljnih batina da ga je uopće čuo. Međutim, okrenuvši se kratko prema Kozjebrodom, osjećao se da bi najradije i sam zalajao na tog kurvinog sina. Što, opet, nije imalo smisla.

I dalje držeći ruku pacijentice, viknuo je prema Jane:

»Makni tog bijednog nitkova iz moje operacijske dvorane. I donesi mi proklete skenove i rendgenske snimke. Odmah.«

Spasit će ovu ženu pa makar ga to ubilo.

I dok su oči Kozjebrodog sijevale ispunjene mržnjom, Manny je pomislio, *uf, sranje, možda čak i dođe do toga...*

Šesto poglavlje

Quinn je bio posve sam vani u Caldwellu.

Prvi put u svojem jebenom životu.

Što je, kada je promislio o tome, bilo gotovo statistički nemoguće. Toliko je noći proveo boreći se, pijujući i seksajući se u i okolo klubova u centru da je zasigurno jedan ili dva puta bio solo. Ali ne. Dok je ulazio u Iron Mask, prvi put je bio bez dvojice svojih pobočnika.

Međutim, stvari su sada bile drugačije. Vremena su se promijenila. I ljudi također.

John Mathew je sada bio sretno združen, stoga, kada je bio slobodan od dužnosti, poput večeras, ostajao je kući sa svojom šelan, Xhex, i ludo su vježbali na svom krevetu. I da, naravno, Quinn je bio njegov ahstrux nothrum i sve to, ali Xhex je bila simpat i ubojica i više nego sposobna čuvati svog mužjaka, a palača Bratstva crnog bodeža bila je tvrđava u koju se ni ekipa SWAT-a ne bi uspjela probiti. Stoga su on i John sklopili dogovor – i držali jezik za zubima.

A što se Blaya tiče...

Quinn ne namjerava razmišljati o svom najboljem prijatelju. Ne. Nikako.

Skenirajući unutrašnjost kluba, uključio je filter za jebanje i započeo migoljenje među ženama, muškarcima i parovima. Samo je zbog jednog i jedinog razloga došao ovdje večeras, istog razloga zbog kojeg su i ostali darkeri bili ovdje.

I nije u pitanju bila veza. Čak ne ni druženje. Sve se vrtjelo oko seksa, a nakon što on završi, bit će to slučaj kratkog pozdrava dame ili gospodina, ovisno o njegovom raspoloženju. Jer će mu biti potreban netko drugi. Ili nekoliko drugih.

Nema šanse da će večeras biti samo jedan pucanj. Osjećao se kao da bi mogao strgnuti kožu sa sebe, tijelo mu je cvokotalo od potrebe za ejakulacijom. Čovječe, oduvijek je volio jebanje, ali ovih posljednjih dana njegov libido je postao proždrljiv poput Godzille.

Je li mu Blay i dalje najbolji prijatelj?

Quinn je zastao i pogledom kratko potražio kakav veliki stakleni prozor da zabije glavu u njega: jebote, nije mu više bilo pet godina. Odrasli mužjaci nemaju najbolje prijatelje. Ne trebaju ih.

Naročito ako rečeni mužjak jebe nekog drugog. Cijeli dan. Svaki dan.

Quinn se marširajućim korakom uputio prema šanku.

»Herraduru. Duplu. I pazite da bude Selección Suprema.«

Konobaričine oči vatreno su zasjale ispod velike količine olovke za oči i umjetnih trepavica.

»Otvarate račun?«

»Da.« I sudeći prema načinu na koji je rukom prešla preko svog utegnuto trbuha i dolje preko boka, očito je mogao naručiti i nju.

Kada je ispružio svoj crni American, značajno je sisatokulirala da uzme prokletu stvarčicu, nagnuvši se toliko naprijed da je usput bradavicama mogla pokupiti slamčice s poda.

»Odmah se vraćam s vašim pićem.«

Kakvo li iznenađenje.

»Odlično.«

Dok se udaljavala mašući bokovima, tako je uzaludno trčila vrijeme: nije bila niti najmanje nalik onome što je večeras tražio – niti približno. Pogrešan spol, kao prvo. I nije ciljao na nikoga s tamnom kosom. Zapravo, nije ni sam mogao vjerovati što je želio.

Njegova sljepoća na boje imala je svoja ograničenja, ali kada jedino odijevaš crnu odjeću i radiš noću, i nije bila tako strašna stvar, veći dio vremena. Osim toga, njegove raznobojne oči su bile tako razvijene i osjetljive na nijanse sive da je zapravo percipirao »boje«. Na primjer, znao je koji ljudi su imali plavu kosu u klubu. Znao je razlikovati smeđokose od crnokosih. I da, ponekad je znao pogriješiti ako bi se idiot obojao u neku ludu boju, ali čak i tada, mogao je vidjeti da nešto nije u redu jer im boja tena ne bi bila u skladu s kosom.

»Izvolite«, rekla je konobarica.

Quinn je posegnuo za čašicom, podignuo je i iskapio tekilu na eks, a zatim vratio praznu na šank.

»Probajmo to još koji put.«

»Stiže odmah.« Opet ga je zabljesnula dvostrukim četvorkama, bez sumnje u nadi da će i nju kušati. »Vi ste moja najbolja mušterija. Jer očito možete podnijeti šok.«

Ha-ha. Svakako. Kao da je sposobnost odjednom progutati pola decilitra tekućine jebeno velika stvar. Bože, ideja da netko s ovakvim sustavom vrijednosti može glasovati na izborima natjerala ga je da opet pomisli na ono staklo i razbijanje glave.

Ljudska bića su tako jedna.

Iako, okrenuvši se da pogleda rulju u klubu, pomislio je da bi ipak bilo bolje promijeniti taj stav. Večeras je i on sam bio poprilično jadan. Posebno kada je dalje u kutu ugledao dvojicu muškaraca, razdvajale su ih samo kožne hlače u koje su bili odjeveni. Naravno, jedan od njih bio je plavokos. Baš kao što je bio i njegov rođak. Stoga, sasvim prirodno, maštarije o Blayu i Saxtonu zajedno igrale su po njegovom unutarnjem terenu za polo, označavajući njegovu poslovičnu travu tragovima konjskih kopita i konjskim izmetom.

Osim što one nisu bile maštarije, zar ne: na kraju svake večeri, kad su braća nakon posljednjeg obroka ustajala od stola i odlazila za svojim poslom, Blay i Saxton su se uvijek diskretno, prešavši veliko stubište i dalje niz hodnik na katu, povlačili u svoje spavaće sobe.

Nikada se nisu držali za ruke. Nikada se nisu poljubili pred nekim. A također, nisu jedan drugome upućivali vatrene poglede. Ali opet, Blay je bio džentlmen. A Saxton, profinjena kurva, izigravao je uglađenog gospodina.

Njegov rođak je bio istinska kurva –

Ne, nije, rekao mu je glasić. Mrziš ga samo iz razloga jer guzi tvog dečka.

»On nije moj dečko.«

»Što si rekao?«

Quinn je pogledom pogodio kibicera – a zatim pogled spustio na njegovu čvrstu guzu. *Zgoditak*, pomislio je.

Pokraj njega stajao je muškarac, oko metar i osamdeset, prekrasne kose, dobroćudnog lica i jako lijepih usana. Odjeća na njemu nije bila sasvim darkerska, ali na boku je imao nekoliko lanaca i par alkica na jednom uhu. Ali privukla ga je kosa, odnosno

njena boja.

»Pričao sam sam sa sobom«, promrmljao je Quinn.

»Aha. I ja to često radim.« Nakratko se nasmijao i tip se vratio glađenju svog...

»Što to piješ?« upitao ga je Quinn.

Podignuo je napola praznu čašu.

»Votku-tonik. Ne podnosim voćne rakije.«

»Ni ja. Ja volim tekilu. Čistu.«

»Patrón?«

»Nikada. Samo HD.«

»Oh.« Tip se okrenuo oko vlastite osi i zurio naprijed u rulju. »Voliš pravu stvar.«

»Aha.«

Quinn je želio pitati promatra li gospodin V&T dečke ili koke, ali stavio je to pitanje na čekanje. Čovječe, kosa mu je bila čudesna. Gusta. Kovrčava pri vrhovima.

»Tražiš nekoga određenog?« rekao je Quinn tihim glasom.

»Možda. Ti?«

»Definitivno.«

Tip se nasmijao.

»Ovdje ima jako puno zgodnih žena. Možeš birati koju hoćeš.«

Jebem ti. Baš mu se osmjehnula sreća: hetero. A ipak, možda bi mogli nešto prvo podijeliti, a nakon toga započeti svoje stvari.

Muškarac se nagnuo i pružio mu svoj dlan.

»Ja sam...«

Dok su se njih dvojica izravno gledali, tip je izustio rečenicu, ali to nije ni bilo važno. Quinna nije bolila briga kako se zvao.

»Jesu li ti oči različite boje?«

»Aha.«

»To je stvarno... cool.«

Pa, da. Ako nisi vampir rođen u glimeri. Tada se to smatra tjelesnim nedostatkom što je značilo da si genetski neispravan i prema tome sramota za svoju obitelj i apsolutno nepogodan za združivanje.

»Hvala«, rekao je Quinn. »Kakve su tvoje boje?«

»Ne vidiš?«

Quinn se potapšao po tetoviranoj suzi ispod svog oka.

»Slijep sam na boje.«

»Oh. Plave su.«

»I imaš crvenu kosu, zar ne?«

»Kako to znaš?«

»Tvoja put. Uz to si svijetao i imaš pjegice.«

»To je čudesno.« Tip je pogledalo uokolo. »Ovdje je jako mračno – ne bih ni pomislio da to možeš vidjeti.«

»Izgleda da mogu.« U sebi je dodao *a da ti pokažem još neki od svojih trikova.*

Quinnov novi prijatelj se neznatno osmjehnuo i ponovno počeo promatrati rulju. Nakon minute je rekao:

»Zašto me gledaš tako?«

Jer te želim pojebati. »Podsjećaš me na nekoga.«

»Koga?«

»Nekoga koga sam izgubio.«

»O, sranje, oprosti.« Kratka stanka. »Onda, ti si gej?«

»Ne.«

Tip se nasmijao.

»Oprosti. Samo sam pretpostavio... Onda, sigurno ti je bio dobar prijatelj.«

Bez komentara.

»Naručit ću još jednu rundu. Zašto mi se ne pridružiš?«

»Hvala, stari.«

Quinn se okrenuo i dao znak konobarici. Dok je čekao da ona doskakuta do njih, isplanirao je svoj pristup. Još malo alkohola. Zatim će smjesi dodati još malo žena. Treći korak bio je da odu u jedan od toaleta i pojebu djevojku(e).

A onda... još malo izravnih pogleda. Po mogućnosti dok je jedan ili obojica unutar neke žene. Jer, kolikogod ovaj crvenokosi s čudesnom kosom volio žene, kurvin sin je osjetio vezu kada su se njih dvojica pogledali u oči – a hetero je bio relativan pojam.

Nešto poput djevca.

Zapravo su bili obojica, zar ne? Napokon, Quinn nije nikada prije jebao crvenokosog tipa.

Ali večeras će učiniti iznimku.

Sedmo poglavlje

Ležeći na metalnom stolu ispod čudnih, osvjetljenih lustera, Payne nije mogla vjerovati da je njen iscjelitelj bio ljudsko biće.

»Razumijete li moje riječi?« Njegov glas je bio dubok, neobičnog naglaska, ali ne njoj nepoznatog, čula ga je i ranije: družica njenog blizanca imala je istovjetnu intonaciju i modulaciju glasa. »Ulazim unutra i...«

Dok joj je govorio, sagnuo bi se da uđe u njeno vidno polje, te joj se sviđalo kada bi to učinio. Njegove oči imale su smeđu nijansu, ne kakvu ima hrastova kora ili ostarjela koža ili krzno jelena. Imale su primjesu crvene, poput ulaštenog mahagonija – i jednako sjajne, usudila bi se reći.

Od njegovog dolaska sve se užurbano odvijalo, i jedna stvar je postala očitom: bio je dobar u davanju zapovijedi i pun samopouzdanja u svom poslu. Zapravo, još je nešto bilo... Nije mario što je njen brat trenutno započeo iskazivati mržnju prema njemu.

Kad bi Vishousov miris združivanja postao za nijansu jači, mogao bi se vidjeti u zraku.

»Razumijete li me?«

»Njene uši su sasvim jebeno u redu.«

Payne je pogledala prema vratima koliko je mogla. Vishous se vratio i ogolio svoje očnjake kao da je napola spreman za napad. Srećom, odmah pokraj njega stajao je još jedan mužjak, posluživši umjesto uzice na čvrstim nogama: ako se njen brat odluči na skok, taj tamnokosi mužjak je očito bio pripravan zgrabiti Vishousa i odvući ga iz sobe.

To je bilo dobro.

Payne se ponovno usredotočila na svog iscjelitelja.

»Razumijem.«

Muškarac je skupio zjenice.

»Onda mi recite što sam rekao.«

»Pobogu, zašto?«

»Ovo je vaše tijelo. Želim se uvjeriti da znate što mu činim, a ujedno sam i zabrinut zbog jezične barijere.«

»Ona razumije što govoriš, jebote –«

Njen iscjelitelj okrenuo je glavu preko ramena.

»Ti si još uvijek ovdje?«

Tamnokosi mužjak pokraj njenog blizanca čvrsto je rukom obuhvatio Vishousova prsa i nešto promrmljao piskutavim glasom. Zatim se obratio njenom iscjelitelju, govoreći nešto drugačijim naglaskom.

»Moraš se malo ohladiti, stari. Ili ću ga pustiti da od tebe načini komadiće govedine za sušenje zbog tog tona. Kužiš?«

Morala se diviti načinu na koji se njen iscjelitelj suočio s kišom agresije:

»Želite li da operiram, to će biti pod mojim uvjetima i na moj način. Znači, on mora van na hodnik ili ćete ići u potragu za novim skalpelom. Što ste odlučili?«

U tom trenutku svi su se počeli gromoglasno prepirati, a Jane je poletjela prema njima sa svog položaja pokraj prozora na čijem su oknu igrale sjene. U početku je govorila

blagim glasom da bi na kraju vikala jednako kao i oni.

Payne je pročistila grlo.

»Vishouse. Vishouse. Vishouse!«

Ne postigavši ništa, skupila je usnice i zazviždala takvom jačinom da bi mogla razbiti staklo. Kao što bi se plamičak ugasio pod naletom vjetra, tako su i oni ušutjeli, iako je u zraku i dalje plivala negativna energija poput dima koji se uzdizao nad zgarištem.

»On će me liječiti sada«, rekla je slabim glasom, napetost u sobi poprimila je oblik groznice koja joj je svladavala tijelo učinivši je letargičnom. »On će... me liječiti. To je moja želja.« Očima je potražila svog iscjelitelja. »Vi ćete izvesti postupak ponovnog slamanja spojenih kralježaka, kako ih vi nazivate, i nadate se da kralježnična moždina nije prekinuta već samo oštećena. Dalje tvrdite da ne možete predvidjeti rezultat tog postupka, nego kad jednom uđete »unutra« bit ćete u boljem položaju da procijenite nastalu štetu. Je li tako?«

Njen iscjelitelj ju je gledao pogledom punim snage. Dubokim. Ozbiljnim. S naznakom nečega što ju je zbunjivalo... a opet nije osjećala nikakvu prijetnju. Zaboga, jedva da – zapravo, nešto u njegovim očima natjeralo ju je da... da se otvori iznutra.

»Sjećam li se svega točno?« upitala ga je.

Iscjelitelj je pročistio grlo.

»Da. Sve je točno.«

»Onda nastavite s operacijom... kako vi to nazivate.«

Negdje pokraj vrata, čula je riječi tamnokosog mužjaka upućene Vishousu koji je zatim prijeteći podignuo prst u rukavici prema ljudskom biću.

»Ako ona ne preživi ovo, nećeš ni ti.«

Opsovavši, Payne je zatvorila oči i ponovno zaželjela da ovo što je tako dugo tražila neće biti izgubljeno. Bolje i da prijeđe u Sjenosvijet nego da bude motiv ubojstva nevinog ljudskog bića –

»Dogovoreno.«

Payneine oči su se naglo otvorile. Njen iscjelitelj stajao je uspravno pred veličinom i jačinom njenog blizanca, prihvaćajući teret koji su mu stavili na pleća.

»Ali, ti moraš otići«, rekao je čovjek. »Moraš odjebati odavde i ostati vani. Neću dozvoliti da me ometaš svojim sranjima.«

Masivna ramena i prsa njenog blizanca su se trzala, ali je ipak jednom spustio glavu.

»Dogovoreno.«

Zatim je ostala sama sa svojim iscjeliteljem, osim što su u sobi bile Jane i druga sestra.

»I posljednji test.« Iscjelitelj se nagnuo u stranu i dohvatio nekakav štapić s jednog od pomoćnih stolova. »Prijeći ću vam ovom olovkom preko stopola. Želim da mi kažete osjećate li išta.«

Nakon što je kimnula, maknuo se iz njenog vidnog polja, a ona je zatvorila oči da se može usredotočiti, naprežući se da registrira bilo kakav osjet. Bilo što.

Zasigurno, ako bude ikakvog odgovora, koliko god nejasnog, to će biti dobar znak –

»Osjećam nešto«, rekla je u naletu energije. »Na lijevoj strani.«

Zašutjela je.

»A sada?«

Preklinjala je svoje noge da joj daju sličan znak i morala je duboko udahnuti prije nego je odgovorila:

»Ne. Ništa.«

Šuškanje mekih pokrivača koje je vratio natrag na mjesto bilo joj je jedina potvrda da je bila ponovno pokrivena. Ali barem je nešto osjetila.

Međutim, umjesto da se obrati njoj, iscjelitelj je potihom razgovarao s družicom njenog blizanca, dovoljno tiho da ih ne može čuti.

»Zaista«, rekla je Payne, »možda biste bili toliko ljubazni i mene uključiti u raspravu.« Oboje su joj pristupili i bilo je zanimljivo što nijedno nije izgledalo zadovoljno. »To što sam osjetila, to je bilo dobro, zar ne?«

Iscjelitelj je prišao bliže njenoj glavi, te je osjetila njegov dlan, topao i snažan, na svojem. Dok je zurio u nju, ona je ponovno ostala očarana: njegove trepavice su bile tako duge. A preko jake brade i obraza nazirala se sjena od malo izrasle brade. Njegova gusta, tamna kosa sjajila se.

I uistinu joj se sviđao njegov miris.

Ali nije joj odgovorio, zar ne?

»Je li tako, iscjelitelju?«

»U tom trenutku vas nisam dodirivao po lijevom stopalu.«

Payne je zatreptala od neočekivanog nemira. A ipak, nakon ovoliko vremena u nepokretnom stanju, trebala bi biti pripravna na informacije poput ove, zar ne.

»Onda, hoćete li sada započeti?« upitala je.

»Još ne.« Iscjelitelj je Jane uputio kratak pogled, a zatim ponovno gledao u nju. »Morat ćemo vas premjestiti zbog operacije.«

»Ovaj hodnik nije dovoljno daleko, prijatelju.«

Dok je Butch razumno procijenio situaciju, V. mu je poželio odgristi glavu. I poriv je jačao čim je gad nastavio govoriti.

»Što kažeš da odemo u Rupu?«

Logičan savjet, istina. A ipak...

»Počinješ mi ići na živce, murjače.«

»Kao da je to nešto novo? I P.S., baš me briga.«

Vrata sobe za preglede su se otvorila i njegova Jane je istupila van. Dok ga je promatrala, zamijetio je da njene poput trave zelene oči nisu izgledale sretne.

»Što je sad«, viknuo je, nesiguran hoće li moći podnijeti još loših vijesti.

»On je želi premjestiti.«

Nakon što je trepnuo poput krave, V. je odmahnuo glavom, uvjeren da je pomiješao jezike.

»Oprosti, što si rekla?«

»U bolnicu Svetog Franje.«

»Ni na koji. Jebeni. Način.«

»Vishouse –«

»To je ljudska bolnica.«

»V. –«

»Jesi li izgubila razum –«

U tom trenutku, bijedni ljudski kirurg je izašao, i hrabro, ili ludo, stao ravno ispred V.-ove njuške.

»Ne mogu raditi na njoj ovdje. Želite li da pokušam i paraliziram je zauvijek sasvim

sam? Upotrijebite prokleti mozak – potrebna mi je magnetska, mikroskopi, oprema i osoblje koje vi ovdje nemate. Vremena nam ponestaje, te je ne možemo daleko premjestiti – osim toga, ako vi radite za američku vladu, možete njen dosje izbrisati i pobrinuti se da mediji o tome ne doznaju, stoga će izlaganje, uz moju pomoć, biti minimalno.«

»Vlada Sjedinjenih Država?« Što dovraga – Da, štogod mislio s tim. »Nećemo je premjestiti u ljudsku bolnicu. I točka.«

Tip se namrštio na spomen »ljudske« bolnice, ali se činilo da je to zanemario.

»Onda ja neću operirati –«

V. se lansirao prema muškarcu.

U treptaju oka. Jedne minute, stajao je čvrsto na nogama; sljedeće je bio u zraku poput muhe – barem dok nije udario u dobrog doktora i zalijepio gada na betonski zid u hodniku.

»Ulazi unutra i počni rezati«, zarežao je V.

Čovjek je jedva mogao udahnuti, ali hipoksija ga nije spriječila da mu se suprotstavi. Pogledao je V.-a ravno u zjenice. Ne mogavši govoriti, samo je usnama oblikovao riječi:

»Neću. To. Učiniti.«

»Pusti ga V. I pusti ga da je odvede kamo trebaju ići.«

Wrathov glas presjekao je cijelu dramu, a poriv da pirotehnicizira postao je gotovo neodoljiv. Kao da im je bio potreban još jedan kibicer? I zajebi na zapovijed.

V. je zategnuo kirurgov ovratnik kao da je traka na vreći za smeće.

»Nećeš je voditi nikamo –«

Ruka na V.-ovom ramenu bila je teška, a Wrathov glas oštar poput bodeža.

»A ti nisi ovdje nadležan. Ona je moja odgovornost, a ne tvoja.«

Pogrešnu stvar je rekao. Na tako mnogo razina.

»Ona je moja krv«, lecnuo se.

»A ja sam kriv što leži u tom krevetu. O, također sam i tvoj kralj, kurca mu, stoga učini što ti zapovijedam, Vishouse.«

Upravo u trenutku kada je namjeravao reći i učiniti nešto za čim će kasnije žaliti, Janeina razumnost prizvala ga je pameti.

»V., u ovom trenutku si ti problem. Ne stanje tvoje sestre, ne Mannyjeva odluka. Moraš odstupiti, doći k sebi, i razmisliti, a ne reagirati. Ja ću cijelo vrijeme biti pokraj nje, i Butch će također poći sa mnom, zar ne?«

»Totalno«, odgovorio je murjak. »I dozvat ću Rhagea, također. Ona niti jednu sekundu neće biti sama.«

Mrtva tišina. Tijekom koje se V.-ova racionalna strana borila za upravljač... a onaj čovjek nije nikako posustajao. Usprkos činjenici da je jednom nogom bio u grobu, taj kurvin sin je i dalje gledao ravno u njega.

Kriste, mogao bi ga zbog toga početi poštovati.

Janein dodir po V.-ovom bicepsu nije bio ni nalik Wrathovom. Njena ruka ga je lagano dodirivala i umirivala, puna pažnje.

»Provela sam godine u toj bolnici. Poznajem sve prostorije, sve osoblje i opremu. U toj bolnici ne postoji niti najmanji centimetar a da ga ja ne poznajem poput vlastitog dlana. Manny i ja ćemo zajednički raditi i pobrinut ćemo se da uđe i izađe čim prije – i da jezaštićena. On ondje ima apsolutnu moć kao šef kirurgije, a ja ću biti uz nju u svakom

trenutku...«

Jane je nastavila pričati, ali on više nije slušao. Ispred očiju mu se iznenada ukazala vizija, prožimala ga cijelim tijelom poput signala koji odašilje neki vanjski odašiljač: kristalno jasna slika njegove sestre kako jaše na konju u galopu na rubu šume. Na konju nije bilo ni sedla ni orme, a raspuštena kosa vijorila se iza nje na mjesecini.

Smijala se. Potpuno opuštena i sretna.

Bila je slobodna.

Tijekom života, oduvijek mu se budućnost prikazivala u vizijama – stoga je znao da ovo nije jedna od njih. Njegove vizije uvijek su prikazivale smrt – njegove Braće i Wratha i njihovih šelan i djece. Znanje da će oni koji ga okružuju umrijeti činilo ga je nemirnim i posvema ludim: imao je pristup jedino načinu na koji će umrijeti, ali nije znao vrijeme i zbog toga nije mogao učiniti ništa da ih spasi.

Dakle, ovo što mu se sada prikazalo nije bila budućnost. To je bila želja koju je želio da joj se ostvari, njegovoj sestri koju je pronašao odveć kasno, a mogao bi je izgubiti odveć rano.

V., u ovom trenutku si ti problem.

Nemajući povjerenja u svoj glas, samo je, bez riječi, ispustio liječnika poput kovanice i povukao se. Dok se ljudsko biće borilo da udahne, V. nije gledao u nikoga osim u Jane.

»Ne smijem je izgubiti«, rekao je slabim glasom, unatoč prisutnosti ostalih.

»Znam. Bit ću s njom u svakom trenutku. Vjeruj mi.«

V. je na trenutak zatvorio oči. Jedna od stvari koje su im bile zajedničke, njemu i njegovoj šelan, bila je izvrsnost u onome što su radili. Zbog svoje privrženosti poslu kao da su postojali u paralelnim svemirima vlastitog stvaranja i usredotočenosti: on u borbi, a ona u liječenju.

Stoga je ovo bilo jednako situaciji kada bi se on zakleo da će ubiti nekoga radi nje.

»O.K.«, protisnuo je kroz zube. »U redu. Ali molim vas, dajte mi minutu s njom nasamo.«

Gurnuvši dvostruka vrata i ušavši u sobu, pristupio je krevetu svoje blizanke, sasvim svjestan da bi ovo mogao biti posljednji put da razgovaraju: vampiri, poput ljudi, mogu umrijeti tijekom operacija. I jesu umirali.

Izgledala je još lošije, ležala posve nepomično, oči joj nisu bile zatvorene, već čvrsto skupljene kao da je u bolovima. Prokletstvo, njegova šelan je bila u pravu. On je bio glupan u cijeloj stvari. A ne onaj jebeni kirurg.

»Payne.«

S mukom je otvorila kapke, kao da su tonu teški.

»Brate mili.«

»Premjestit će te u ljudsku bolnicu. O.K.?« Kad je kimnula, zamijetio je koliko je bila blijeda, poput plahte na njoj. »Tamo će te operirati.«

Ponovno kimnuvši glavom, rastvorila je usne i teško dišući rekla:

»To je najbolje.«

Dobro... što sad. Je li joj rekao da je voli? Valjda jest, na sebi svojstven usrani način.

»Slušaj... pazi na sebe«, promrmljao je.

Nesposobnjaković. Nesposobni, usrani kreten. Ali to je sve što je uspio izustiti.

»I ti... isto«, jauknula je.

Sama od sebe, njegova zdrava ruka posegnula je za njenom i nježno je pomilovala. Neznatno je stisnuvši, ona se nije pomaknula ni uzvratila stisak, a on je osjetio iznenađan napad panike da je propustio svoju priliku, da je već umrla.

»Payne.«

Zatreptala je kopcima.

»Da.«

Vrata su se otvorila i Jane je provirila unutra.

»Moramo krenuti.«

»Da. O.K.« V. je ponovno stisnuo sestrinu ruku za oproštaj i žurno napustio sobu.

Izašavši u hodnik zamijetio je Rhagea, također su stigli i Phury i Z. Što je bilo dobro. Phury je bio posebno stručan u hipnotiziranju ljudi – i već je to ranije učinio u toj istoj bolnici. V. se obratio Wrathu:

»Ti ćeš je nahraniti, istina. Nakon što izađe iz operacijske, trebat će joj hrana, a tvoja krv je najjača koju imamo.«

Stavivši karte na stol, bilo bi zgodno da je pomislio na Beth, njihovu kraljicu, hoće li imati što protiv dijeljenja svog mužjaka na takav način. Ali, sebičan kakav je i bio, nije uopće mario za nju. Osim što je Wrath kimnuvši dodao:

»Moja šelan je već prva to predložila.«

V. je čvrsto stisnuo oči. Jebem ti, to je bila plemenita ženka ovdje. Odmah iznad.

Prije nego se izgubio, posljednji put je pogledao u svoju šelan. Jane je stajala nepokolebljivo poput kuće na čvrstim temeljima, u njenim očima ocrtavala se sigurnost i snaga.

»Nemam više riječi«, promuklo je rekao.

»A ja znam točno što mi želiš reći.«

V. je stajao ni metar od nje, zalijepljen za pod, poželjevši da je mužjak drugačije vrste. Želio je... da je sve puno drugačije.

»Idi«, šaptom je rekla. »Imam sve u rukama.«

V. je posljednji put pogledao i u Butcha, a nakon što je murjak jedanput kimnuo, odluka je bila konačna. Vishous je kimnuo svom dečku, a zatim se dugačkim korakom udaljio, izašao iz centra za obuku, prošao kroz podzemni tunel i završio u Rupi.

Istog trenutka je shvatio da mu udaljenost ne znači ni kurca. Osjećao se i dalje u središtu drame... i nije sam sebi vjerovao da opet neće otići dolje da im »pomogne«.

Van. Morao je izaći van i pobjeći od svih.

Proletjevši kroz teška, ulazna vrata, istrčao je u dvorište... i stao ukopan i bez cilja, baš poput automobila koji su bili poredani jedan uz drugog nasuprot fontane.

Stajavši ondje poput stupa, pozornost mu je privukao neobičan, pucketav zvuk. U početku nije mogao odrediti odakle dolazi, a zatim je pogledao dolje. Njegova, pod rukavicom skrivena, ruka se tresla i udarala o gornji dio bedra.

Ispod olovom presvučene rukavice dopirala je svjetlost tako jaka da je morao zažmiriti.

Sranje. Tako je blizu ruba da eksplodira, mogao je već dosad letjeti zrakom.

Opsovavši, dematerijalizirao se i uputio na mjesto na koje je uvijek išao kada je bio u ovakvom stanju. Nije žudio za ciljem ili letom koji ga je odaslao u noć... poput Payneine, njegova sudbina više nije bila u njegovim rukama.

Osmo poglavlje

STARA ZEMLJA - SADAŠNOST

Njegov san bio je već stari san. Stoljećima star. A opet, njegove slike, bile su svježije i jasne poput noći kada se sve promijenilo toliko vjekova ranije.

Duboko u svojem snu, Xcor je pred sobom vidio prikazu ženke bijesa, magla je obavijala njene bijele skute i uzdizala ih u svježju noć poput pjene. Ugledavši njenu pojavu, znao je istog trenutka zašto je izašla iz guste šume – ali njena meta nije još bila svjesna njene prisutnosti ili njenog nauma.

Njegov je otac bio previše zabavljen proganjanjem ljudske ženke jašući na konju.

Samo, tada je Bloodletter ugledao sablast.

Nakon toga, slijed događaja urezao mu se u pamćenje poput bora na njegovom čelu: upozorio je oca povikom i potjerao svog pastuha kada je njegov gospodar ispustio ljudsku ženku koju je ulovio i odmarširao ususret sablasti. Xcor nikada nije uspio stići na vrijeme. Uvijek ponovno, užasnuto bi gledao ženku koja se otisnula sa zemlje i srušila njegovog oca.

A onda ona vatra... vatra koju je ženka bacila na Bloodletterovo tijelo, sjajna i bijela i trenutna, progutala je Xcorovog gospodara u nekoliko trenutaka, smrad izgorjenog mesa –

Xcor se naglo uspravio, rukom kojom inače drži bodež uhvatio se za prsa, pluća su mu se nadimala ali ipak je bio bez zraka.

Ukopavši dlanove na prekrivače svog podnog ležaja, oslonio se na njih i bio prokletu sretan što se nalazi u vlastitim odajama. Nitko ga nije trebao vidjeti ovakvog.

Dok se borio da se vrati u stvarnost, zvuk njegovog disanja odjekivao je i vraćao se natrag, udarajući o ogoljele zidove, pojačavajući se do vriska u jednom dahu. Podignuo je svijeću pokraj sebe i osvijetlio pod. To mu je pomoglo. Zatim se ustao na noge da protegne cijelo tijelo, postupak istezanja kostiju i mišića i njihovog vraćanja na mjesto pomogao mu je da sabere misli.

Potrebna mu je hrana. I krv. I borba.

Tek nakon toga će se osjećati svojim.

Obukavši već iznošenu kožnu odjeću, zakvačio je bodež o pojas, a zatim izišao iz sobe u hodnik pun propuha. U daljini, čuo je duboke glasove i zveckanje srebrenog posuđa po čemu je zaključio da je prvi obrok poslužen u prizemlju, u velikoj dvorani.

Dvorac u kojem je živio zajedno sa svojom četom nitkova bio je onaj dvorac na koji su naišli one noći kada je njegov otac ubijen, onaj s kojeg je pucao pogled na uspavano, srednjovjekovno selo koje je sazrelo u predindustrijsko mjestasce, a zatim u modernom dobu preraslo u gradić s pedesetak tisuća ljudskih duša.

Gradić koji je, s obzirom na broj Homo sapiensa, bio ništa više od paprati u hrastovoj šumi.

Čvrsto uporište savršeno mu je odgovaralo – i zbog stvari koje su ga u samom početku privukle. Debeli kameni zidovi, obrambeni jarak s mostom, i dalje su bili na svom mjestu i sprečavali ljude da uđu unutra. Povrh svega toga, okolicom su kružile krvave izmišljene, ali i istinite priče o njegovoj zemlji, domu i njegovim mužjacima. Zaista,

posljednjih stotinu godina, on i njegovi vojnici revno su izvršavali svoju dužnost promoviranja vampirskog sranja i mitologije povremeno posjećujući »uklete« ceste u okolici.

Što je bio lagan posao ako si ubojica i vampir koji se može snagom volje dematerijalizirati.

Buu! nikada nije bilo tako jebeno učinkovito.

Ali, ipak, postojali su problemi. Svojim rukama znatno smanjivši populaciju degrada u Starom svijetu, bili su prisiljeni tražiti nove načine kako bi održali svoje vještine ubijanja na visokoj razini. Nasreću, ljudska bića su poslužila da popune prazninu – iako, naravno, on i njegova braća morali su ostati u tajnosti, skrivati svoj pravi identitet.

Iskoristili su ljudski nagon za osvetom.

Jedina osobina ljudi vrijedna poštovanja bio je njihov gnjev prema onima koji su činili prijestupe. Ubijavši samo silovatelje, pedofile i ubojice, vampirima su gledali kroz prste za njihove »zločine«. Doista, znali su ako bi krenuli u potjeru za moralnim tipovima ljudi, da bi oni izašli iz mišjih rupa da zaštite svoju zemlju, a što se tiče prijestupnika?

Oko za oko, pisalo je u njihovoj Bibliji.

I zbog toga, njegova četa nitkova imala je prigodne lutke za vježbanje.

Tako su prošla dva desetljeća, uvijek u nadi da će Degradacijsko društvo poslati još novih, prikladnijih neprijatelja. Međutim, nitko nije dolazio, te je došao do zaključka da u Europi više ne postoje degradi, a da ni novi neće pristići. Napokon, on i njegovi mužjaci svake su noći prelazili stotine kilometara u svim smjerovima u potrazi za ljudskim zločincima, da su morali naletjeti na koljače negdje, nekako.

Dakle, nije ih ni bilo.

Međutim, njihovo nepostojanje bilo je logično. Rat se preselio na novi kontinent još davno: kada se Bratstvo crnog bodeža odselilo u Novi svijet, poput pasa slijedili su ih i članovi Degradacijskog društva, ostavivši za sobom jadne ostatke da ih Xcor i njegovi nitkovi počiste. Dugo vremena bili su im priličan izazov, koljači su asimilirali ljude i bitke su se brzo smjenjivale i bile su dostojne njihovih vještina. Ali vrijeme je prošlo, a ljudska bića nisu bila na njihovoj razini.

Barem su se s degradima mogli ponešto i zabaviti.

Dok je silazio niz grubo obrađeno stubište, obuzeo ga je osjećaj dubokog nezadovoljstva, čizmama gazivši po izlizanom, uskom sagu koji se trebao zamijeniti već generacijama davno. U prizemlju, veliki prostor koji se otvorio pred njim nalikovao je kamenoj špilji, a pred ognjištem golemim kao planina stajao je jedino veličanstveni stol od hrasta. Ljudi koji su sagradili ovu tvrđavu pokrili su grube zidove tapiserijama, ali prikazi ratnika na rasnim konjima ostarjeli su kao i sagovi po podu. Olabavljene niti i izbljedjela vlakna visjela su iz iskidanih čvorova, donji porubi vukli su se sve do poda dok i sami uskoro ne postanu dijelom podnih obloga.

Ispred proždiruće vatre, četa njegovih nitkova sjedila je na izrezbarenim stolicama, jedući divljač, tetrijebe i golubove uhvaćene na području imanja, očišćene u polju, pripravljene u ognjištu. Ispijali su pivo koje su sami proizveli u podrumima dvorca, jeli iz srebrnog posuđa pomažući se lovačkim noževima i vilicama.

U zdanju su imali struju – posvema nepotrebnu, po Xcorovom mišljenju, ali Throe je drugačije razmišljao. Mužjak je inzistirao da jedna soba bude za njegove kompjutore, a za

to su mu trebale dosadne žice, sasvim nezanimljivog izgleda. Ali modernizacija je imala smisla. Iako Xcor nije znao čitati, Throe jest, a ljudi ne samo da su bili neumorni propagatori krvi i izopačenosti; također su time bili opsjednuti – i na taj način su lako pronalazili plijen po cijeloj Europi.

Stolica na čelu stola bila je namijenjena njemu, i čim je sjeo u nju, ostali su prestali jesti i spustili ruke.

Throe mu je sjedio zdesna, na počasnom mjestu, njegove blijede oči su zablistale.

»Kako se ćutite?«

Taj san, taj prokleti san. Uistinu, ispod kože bio je rastrgan, ne da će ostali ikada doznati za to.

»Dovoljno dobro.« Xcor je ispružio vilicu i nabo batak. »Po tvom izrazu lica izustit ćeš neku svoju namjeru.«

»Da.« Throe mu je pružio debeli smotak otisnutih stranica, pomno izabranih novinskih članaka. Na vrhu, nalazila se upečatljiva crno-bijela fotografija i Throe je prstom pokazao na nju. »Želim ga.«

Ljudski mužjak prikazan na slici bio je tamnokosi, grubi muškarac slomljenog nosa i niskog, mrkog čela nalik majmunu. Natpis ispod fotografije i stupci otisnutih slova u Xcorovim su očima samo predstavljali uzorak; međutim, sasvim je jasno iz samog prikaza iščitao zloćudnost tog ćovjeka.

»Zašto baš taj ćovjek, trabiner?« Iako je već znao.

»Ubio je žene u Londonu.«

»Koliko?«

»Jedanaest.«

»Znaći, niti tucet.«

Throe se neodobravajući namršćio. Šćo je zapravo bilo uzbudljivo.

»Razrezao ih je dok su još bile žive i ćekao da iskrvare do smrti kako bi ih... uzeo.«

»Želiš reći kako bi ih jebao?« Xcor je oćnjacima otrgnuo komad mesa s kosti, a ne dobiši odgovor, podignuo je obrvu. »Želiš li reći da ih je jebao, Throe?«

»Da.«

»Ah.« Xcor se nasmiješio rubom usana. »Prljava mala budala.«

»Bilo ih je jedanaest. Žena.«

»Da, rekao si. Dakle, ta budaletina je napaljeni perverznićjak.«

Throe je ponovno uzeo papire i prelistavao ih, zureći u lica bezvrijednih ljudskih ženki. Bez sumnje se u tom trenutku molio Ćuvardjevi, u nadi da će dobiti odobrenje da izvrši dužnost od javnog interesa za vrstu koja je bila korak do inicijacijske ceremonije pretvaranja u njihove neprijatelje.

Jadno.

I neće dobiti priliku za solo putovanje – zbog ćega je i bio tako nervozan. Zaista, zakletva koju su ova petorica mužjaka položili u noći ubojstva Bloodlettera vezala ih je ćelićnim sponama za Xcora. Nikamo nisu išli bez njegovog odobrenja i pristanka.

Iako, kada je Throe bio u pitanju, taj mužjak je bio vezan za njega i prije toga, zar ne?

U tišini, vitice Xcorovog sna ponovno su izrasle u njegovom umu – kao i žal zbog toga što nikada nije pronašao onu žensku sablast. Šćo nije bilo pošteno. Iako je bio i više nego spreman igrati glavnu ulogu u ljudskim mitovima, sam nije vjerovao u duhove,

prikaze, čarolije i kletve. Njegova oca je ubilo biće od krvi i mesa, a lovac u njemu želio ju je pronaći i ubiti.

»Što rekoste?« zahtijevao je Throe.

Tako nalik njemu. Takav junak.

»Ništa. Ili bih već progovorio, zar ne?«

Throeovi prsti započeli su tapkati po starom i umrljanom drvenom stolu, a Xcor je bio zadovoljan gledajući ga kako izigrava malog bubnjara. Ostali su jednostavno nastavili jesti, dovoljno im je bilo samo čekanje da se ova bitka razriješi na ovaj ili onaj način. Za razliku od Throea, ostalima odabir plijena nije bio bitan – pod uvjetom da imaju ića i pića i dovoljno seksa, bili su voljni boriti se s bilo kim i bilo gdje po naredbi.

Xcor je nabo još jedan komad mesa i opušteno se naslonio u masivnoj stolici od hrastovine, očiju uprtih u izlizane tapiserije. Živci su mu titrali od izbljedjelih slika ljudi u odlasku na ratne pohode na konjima kakve bi i sam jahao, s oružjem kakvo bi volio dotaknuti.

Osjećaj da je na pogrešnom mjestu žario mu se u ramenima, činio ga nervoznim kakav je bio i njegov prvi časnik.

Dvadeset godina bez degrada i uklanjanje običnih ljudi samo da ostanu u formi nije bila egzistencija kakvu zaslužuju ni njegova četa, a ni on sam. Ali ipak bilo je još vampira zaostalih u Staroj zemlji, i on je i dalje ostajao na ovom kontinentu u nadi da će među njima pronaći ono što je viđao samo u svojim snovima.

Ona ženka. Koja je ubila njegovog oca.

Međutim, kamo ga je odvelo ovo beskrajno čekanje?

Odluka s kojom se već dugo poigravao kristalno jasno se prikazala u njegovom umu, dobila oblik i strukturu, kutove i lukove. I dok je nekoć poriv uvijek nestajao, sada, noćna mora ga je osnažila i misao pretvorila u čin.

»Uputit ćemo se prema Londonu«, izjavio je.

Throeovi prsti odmah su prestali lupkati.

»Hvala vam, moj gospodar.«

Xcor se pognute glave nasmijao sebi u bradu, pomislivši kako bi Throe mogao dobiti priliku da ubije onog ljudskog mužjaka. A... možda i ne.

Kako bilo, planovi za pokret su načinjeni.

Deveto poglavlje

BOLNICA SVETOG FRANJE CALDWELL, NEW YORK

Kompleks medicinskog centra nalikovao je slagalici. Iako, njegovi dijelovi se nisu sasvim savršeno uklapali.

Ali to i nije bila tako loša stvar u noći poput ove, pomislio je Manny dok se pripremao za operaciju.

Na neki način, bio je iznenađen kako je sve tako glatko prošlo. Grubijani koji su dovezli njega i njegovu pacijenticu parkirali su se na jednom od tisuću mračnih uglova u okolici bolnice, a onda je Manny sam nazvao šefa osiguranja i objasnio mu da će na stražnji ulaz uvesti jako važnu osobu koja zahtijeva potpunu diskreciju. Sljedeći poziv bio je upućen njegovim sestrama i objašnjenje je bilo isto: poseban pacijent dolazi u bolnicu. Pripremite operacijsku na samom kraju trećeg kata i pozovite tehničare koji rade magnetsku za brzinski pregled. Posljednji poziv bio je vezan za transport, i kakva li iznenađenja, pojavili su se brzinom munje s pokretnim krevetom.

Petanest minuta nakon obavljene magnetske rezonance, pacijentica se nalazila u operacijskoj dvorani broj sedam, pripremali su je za zahvat.

»Onda, tko je ona?«

Pitanje je postavila glavna medicinska sestra, sasvim očekivano.

»Olimpijska jahačica, iz Europe.«

»To objašnjava sve. Nešto je buncala i nitko od nas nije mogao razumjeti njene riječi.« Sestra je prolistala njene papire – za koje će se pobrinuti da nestanu nakon što sve završi. »Čemu tolika tajnovitost?«

»Potječe iz kraljevske obitelji.« Pa zar to nije bila istina? Dok je sjedio pokraj nje u vozilu, cijelo vrijeme je promatrao njene kraljevske konture.

Klipan. Glupi klippan.

Glavna sestra je bacila pogled u hodnik, očiju punih opreza.

»To objašnjava osiguranje – moj Bože, kao da pljačkamo banku.«

Manny se okrenuo da i sam proviri dok je grubom četkom ribao nokte. Trojica koji su ga dopratili stajali su u hodniku udaljeni tri metra, ogromnih tijela zaogrnutih u crno, na kojima su se nazirale izbočine.

Pištolji, bez sumnje. Možda noževi. Moguće da su imali i koji bacač plamena, tko bi dovraga znao.

Na neki način nije više imao predodžbu o vladi koja se bavi samo guranjem papira i olovaka po stolu.

»Gdje su njeni obrasci za pristanak na operaciju?« upitala je sestra. »U sustavu nema ničega.«

»Kod mene su svi«, slagao je. »Jesu li gotove snimke s magnetske?«

»Na zaslonu – ali tehničar mi je rekao da imaju greške. Želio bi ponoviti snimanje.«

»Dajte da ih prvo pogledam.«

»Jeste li sigurni da želite da vaše ime piše pod odgovorna osoba za sve ovo? Zar ona nema novaca?«

»Ona mora ostati anonimna, a novac će mi vratiti.« Barem je pretpostavljao tako – ne da je uopće mario.

Manny je isprao smeđu pjenu od Betadina s ruku i podlaktica i otresao ih. Držeći ruke podignute ispred sebe, leđima je gurnuo okretna vrata i ušao u operacijsku.

U sobi su već bile dvije sestre i anesteziolog, one su ponovno provjeravale pokretna kolica s instrumentima složenima na plavim, kirurškim plahtama, a anesteziolog je kalibrirao plinove i opremu potrebnu za održavanje pacijenta u nesvijesti. Zrak je bio hladan da spriječi krvarenje i mirisao je po astrigentu, a u pozadini čulo se tiho zujanje kompjutorske opreme i stropnih svjetiljki i operacijskog reflektora.

Manny se uputio ravno prema zaslonima – i vidjevši snimke s magnetske, trenutno mu je srce poskočilo u grudima. Sasvim polako, ponovno je detaljno pregledavao snimke dok više nije mogao izdržati.

Pogledavši kroz stakla na okretnim vratima, ponovno je odmjerio trojicu muškaraca koji su stajali odmah ispred operacijske, njihova gruba lica i hladne oči kojima su ga netremice gledali.

Oni nisu bili ljudska bića.

Pogled mu je skliznuo na pacijenticu. A nije ni ona.

Manny se ponovno vratio snimkama i nagnuo se bliže zaslonu, kao da će mu to na neki čaroban način pomoći da popravi sve one anomalije u koje je gledao.

Čovječe, a kad pomisli da mu je srce Kozjobradog, sa šest klijetki, izgledalo neobično?

Čuvši otvaranje i zatvaranje dvostrukih vrata, Manny je zatvorio oči i duboko udahnuo. Zatim se okrenuo i suočio se s drugim liječnikom koji je ušao u operacijsku.

Jane je također bila spremna za operaciju, pa je jedino mogao vidjeti njene zelene oči iznad kirurške maske, a on je zamaskirao njenu prisutnost rekavši ostalima da je ona osobna liječnica pacijentice – što i nije bila laž. Mali detalj o tome da je ona zapravo poznavala prisutno osoblje baš poput njega zadržao je za sebe. A i ona također.

Kada su njene oči susrele njegove bez ikakve isprike, poželio je vrisnuti, ali imao je proklete, pune ruke posla pred sobom. Pribravši se, iz uma je potisnuo sve što mu nije bilo od trenutne pomoći i ponovno pregledao štetu na kralješnici da može isplanirati tijek operacije.

Mogao je vidjeti područje koje je zacijeljelo nakon loma: njena kralješnica bila je dražestan uzorak savršeno postavljenih čvorova načinjenih od kostiju i naizmjenično poredanih zatamnjenih diskova... osim na mjestu između 6. i 7. torakalnog kralješka. Što je objasnilo njenu paraliziranost.

Nije mogao vidjeti je li kralježnična moždina nagnječena ili u potpunosti presječena, i neće znati točan stupanj oštećenja dok ne uđe unutra. Ali snimke ne izgledaju dobro. Oteknuća na kralješnici imala su smrtonosan učinak na osjetljivi tunel sačinjen od živaca, i nepopravljiva šteta nastane u roku od nekoliko minuta ili sati.

Zašto im je bilo bitno da ga tako brzo pronađu, zapitao se.

Pogledao je preko puta u Jane:

»Prije koliko tjedana se ozlijedila?«

»To se dogodilo... prije četiri sata«, odgovorila je tako tiho da je nitko drugi ne čuje.

Manny je ustuknuo:

»Što?«

»Četiri. Sata.«

»Dakle, i prije ovoga se ozlijedila?«

»Ne.«

»Moram s tobom razgovarati. Nasamo.« Povukavši je prema kutu operacijske, obratio se anesteziologu: »Pričekaj malo, Maxe.«

»Nema problema, doktore Manello.«

Stisnuvši je u kut i približivši joj se najviše što je mogao, zasiktao je:

»Dovraga, što se ovdje događa?«

»Snimke s magnetske su samodostatno objašnjenje.«

»To nije ljudsko biće. Je li?«

Samo je zurila u njega, očima je fiksirala njegove bez imalo kolebanja.

»U kakvo si se sranje uplela, Jane?« progovorio je bez daha. »Dovraga, što radiš sa mnom?«

»Slušaj me pažljivo, Manny, i vjeruj svakoj mojoj riječi. Spasit ćeš njen život i samim tim spasiti i moj. To je sestra moga muža, i ako on...« Glas joj je bio isprekidan. »Ako je izgubi prije nego i dobije priliku da je upozna, to će ga ubiti. Molim te – prestani postavljati pitanja na koja ti ne mogu dati odgovor i radi ono što najbolje znaš. Znam da ovo sve nije pošteno i učinila bih sve da to promijenim – ali ne pod cijenu njenog života.«

Odjednom, pomislio je na one stravične glavobolje koje je imao proteklih godinu dana – svakog puta kada bi pomislio na dane koji su prethodili njenoj prometnoj nezgodi. Ta prokleta, probadajuća bol vratila se istog trenutka kada ju je ponovno ugledao... samo u cilju da otkrije slojeve sjećanja koja je na neki način osjećao, ali ih nije mogao prizvati u pamćenje.

»Obavit ćete sve tako da se ja poslije neću ničega sjećati«, rekao je. »Također se nitko od njih neće sjećati. Je li tako?« Odmahnuo je glavom, itekako svjestan da je ovo daleko, daleko veće od onog sranja sa specijalnim agentima i špijunima američke vlade. Druga vrsta? Koja koegzistira s ljudima?

Ali ona mu se neće otvoriti što se toga tiče, zar ne?

»Prokleta bila, Jane. Ozbiljno.«

Okrenuvši se da ode od nje, ona ga je uhvatila za ruku.

»Dužna sam ti. Učini ovo za mene i bit ću tvoj dužnik.«

»U redu. Onda me nemoj više nikada, nikada tražiti.«

Ostavivši je da stoji u kutu, uputio se prema svojoj pacijentici, koju su plegli na trbuh. Sagnuvši se dolje prema njoj, rekao je:

»Ja...« Iz nekog razloga, želio je upotrijebiti svoje vlastito ime pred njom, ali s obzirom na prisutnost ostalog osoblja ostao je služben. »Ja sam, doktor Manello. Sada ćemo započeti, u redu? Nećete osjetiti apsolutno ništa, obećavam vam.«

Nakon trenutka, drhtavim glasom je rekla:

»Hvala vam, iscjelitelju.«

Morao je zatvoriti oči čim je čuo njezin glas. Bože, učinak koji su na njega imale samo njene tri riječi bio je epski. Ali što ga je točno privlačilo? Što je ona bila?

Slika očnjaka njezinog brata prostrujala je njegovim umom – i morao ju je isključiti. Bit će vremena kasnije za intervju s vampirom.

Tiho opsovavši, potapšao ju je po ramenu i kimnuo anesteziologu.

Počinje predstava.

Sestre su joj Betadinom dezinficirale leđa, a on je dodirivao prstima njenu kralješnicu, osjetivši njenu liniju dok su lijekovi započeli djelovati i uspavali je.

»Ikakve alergije?« upitao je Jane, iako je već ranije postavio isto pitanje.

»Nikakve.«

»Ima li kakvih posebnih problema na koje moramo paziti dok je pod anestezijom?«

»Ne.«

»U redu onda.« Ispružio je ruku i privukao mikroskop bliže k sebi, ali ne odmah iznad nje.

Prvo je morao zarezati u nju.

»Želite li glazbu?« upitala je sestra.

»Ne. Bez ikakvih ometanja u ovom slučaju.« Operirao je kao da mu vlastiti život o tome ovisi, a ne samo zbog njezinog brata i prijetnje smrću.

Iako mu uopće nije imalo smisla, da je izgubi... što god ona bila... bila bi tragedija takvih razmjera da ne bi imao riječi kojima bi to opisao.

Deseto poglavlje

Prva stvar koju je Payne ugledala došavši sebi nakon operacije bio je par muških ruku. Očito je sjedila u podignutom položaju i u nekoj vrsti mehanizma s povojem koji joj je služio kao oslonac za glavu i vrat. A ruke koje je vidjela stajale su na rubu kreveta pokraj nje. Preljepe i sposobne, noktiju odrezanih kratko, gotovo do mesa, držale su papire, tiho listale mnogobrojne stranice.

Ljudski mužjak kojem su pripadale mrštio se dok je čitao i pomoću pomagala za pisanje povremeno zapisivao bilješke. Brada mu je još više izrasla nego onda kada ju je posljednji put vidjela, pa je tako zaključila da su prošli već mnogi sati.

Njen iscjelitelj izgledao je iscrpljeno kako se i ona sama osjećala.

Dok se njena svijest postupno vraćala, postala je svjesna tihog zvuka pokraj svoje glave... i tupe boli u svojim leđima. Imala je osjećaj da su joj dali napitke za otupljivanje osjetila – ali nije ih željela. Bolje da je budna – kakva i jest bila, osjećala se kao da su je obložili vatom od pamuka i vune i to ju je na čudan način užasavalo.

Ne mogavši još govoriti, pogledala je uokolo. Bila je sama s ljudskim mužjakom, i to ne u sobi u koju su je ranije smjestili. Ispred vrata, različiti glasovi s onim neobičnim, ljudskim naglaskom nadmetali su se za prevlast protiv nepresušne rijeke koraka.

Gdje je bila Jane? A Bratstvo –

»Pomozite... mi...«

Njen iscjelitelj se trgnuo iz čitanja i zatim bacio stranice na stolić pokraj. Skočivši na noge, nagnuo se dolje prema njoj, njegov veličanstveni miris draškao je njen njuh.

»Hej«, rekao je.

»Ne osjećam... ništa.«

Primio ju je za ruku i ne osjetivši ni njegovu toplinu ni dodir, preplavila ju je zabrinutost. Ali on je bio tu zbog nje:

»Šššš... ne, ne, dobro ste. To je samo zbog lijekova protiv bolova. Dobro ste i ja sam ovdje. Šššš...«

Njegov glas ju je umirio baš kako bi i milovanje njegova dlana.

»Recite mi«, zahtijevala je tanašnim glasom. »Što ste otkrili?«

»Zadovoljan sam kako je protekla operacija«, odgovorio je polako. »Ponovno sam namjestio kralješke, a kralježnična moždina nije bila u potpunosti oštećena.«

Payne je podignula ramena i pokušala pomaknuti tešku, bolnu glavu, ali spone koje su je držale nisu dopuštale micanje.

»Vaš ton glasa... govori mi više od samih riječi.«

Nije joj odmah odgovorio na to. Nastavio ju je umirivati svojim rukama čiji dodir nije osjećala. Međutim, u njegovim očima mogla je sve pročitati – i vijesti nisu bile pretjerano dobre.

»Recite mi«, pojačala je glas. »Ne zaslužujem ništa manje od toga.«

»Operacija nije bila neuspješna, ali ne mogu vam reći kako će se stvari odvijati. Vrijeme će nam najbolje reći sve što trebamo znati.«

Na trenutak je zatvorila oči, ali ju je tama previše plašila. Naglo otvorivši kapke, pogled joj se spustio na iscjelitelja... mrzila je taj izraz samokrivice na njegovom lijepom,

ozbiljnom licu.

»To nije vaša krivica«, rekla je grubo. »To je sudbina.«

U to je barem bila sigurna. Pokušao ju je spasiti i dao sve od sebe – ljutnja na samoga sebe bila je tako očita.

»Kako se zovete?« upitao je. »Ne znam vaše ime.«

»Payne. Zovem se Payne.«

Kada se ponovno namrštio, shvatila je da mu odabir njenog imena i nije po volji, i uhvatila je samu sebe u želji da su joj drugačija slova u imenu. Ali nije to bio jedini razlog njegovog nezadovoljstva, zar ne? Vidio je od čega je sazdana njena unutrašnjost i sigurno je shvatio da je drugačija od njega.

Morao je znati da je ona »druga vrsta«.

»Vaša pretpostavka o istini«, promrmljala je, »nije pogrešna.« Iscjelitelj je duboko udahnuo i činilo se kao da je zadržao dah na cijeli dan. »Što se događa u vašem umu? Recite mi.«

Malo se nasmijao, i ah, kako je dražestan bio. Tako dražestan. Šteta što njegov osmijeh nije izmamila neka šala.

»U ovom trenutku...« Rukom je prošao kroz svoju gustu, tamnu kosu. »Samo se pitam trebam li sve samo pustiti i praviti se glupim kao da nemam pojma što se događa. Ili prihvatiti stvarnost.«

»Stvarnost«, rekla je. »Sada nemam vremena ni za jedan trenutak pretvaranja.«

»Pošteno.« Prodorno ju je gledao. »Mislim da ste vi –«

Vrata sobe su se otvorila i iza njih izvirila je figura u potpunosti sakrivena odjećom. Osjetivši njen nježan, ugodan miris, shvatila je da je to bila Jane, skrivena ispod plavog odijela i maske.

»Vrijeme je«, rekla je.

Lice Payneinog iscjelitelja se razjarilo.

»Ne slažem se s tim.«

Jane je ušla unutra i zatvorila vrata.

»Payne, budna si.«

»Zaista.« Pokušala se nasmiješiti u nadi da su joj se usne pomaknule. »Jesam.«

Iscjelitelj je postavio svoje tijelo među njih, kao da je želi zaštititi.

»Ne smijete je micati. Barem još jedan tjedan.«

Payne je kratko pogledala zastore koji su visjeli sa stropa i dodirivali pod. Bila je gotovo sigurna da se s druge strane blijede tkanine nalaze prozori, te ako je takva situacija, svaka zraka sunca probit će se unutra dolaskom zore.

Sada joj je srce počelo lupati i osjetila ga je iza svojih rebara.

»Moram ići. Koliko još?«

Jane je provjerila uređaj za vrijeme na svom zapešću.

»Oko jedan sat. I Wrath je na putu ovamo. Što će ti pomoći.«

Možda je to bio razlog njene slabosti. Morala se nahraniti.

Zaključivši da se njen iscjelitelj jedva suzdržavao da progovori, prekinula ga je i obratila se šelan svog blizanca.

»Obavit ću to ovdje. Molim te, ostavi nas nasamo.«

Jane je potvrdno kimnula i povukla se iz sobe, ali nesumnjivo je ostala u neposrednoj

blizini.

Ljudsko biće je protrljalo svoje oči kao da se nadao da će time promijeniti svoju percepciju... ili možda ovu stvarnost u kojoj su oboje zapeli.

»Koje ime biste htjeli da imam?« tiho je upitala.

Spustio je ruke i na trenutak je promatrao.

»Kvrugu i ime. Možete li biti iskreni prema meni?«

Uistinu, sumnjala je da mu može dati to obećanje. Iako je tehnika zakopavanja sjećanja bila lak posao, nije bila pretjerano upoznata s posljedicama takvog postupka, te se zabrinula da ako bude više znao, da će morati više toga i izbrisati i izazvati veću štetu nad njegovim umom.

»Što biste htjeli znati?«

»Što ste vi?«

Njene oči vratile su se na navučene zastore. Skrivena iza njih, bila je svjesna mitova koje su ljudska bića stvorila u vezi njene vrste. Besmrtnici. Ubojice nevinih. Bez duše i bez morala.

Ne baš ugodna tema za razgovor, na što nije željela potrošiti svoje posljednje trenutke s njim.

»Ne smijem se izlagati sunčevoj svjetlosti.« Vratila je pogled na njega. »Zacjeljujem brže, puno brže od vas. I moram se nahraniti prije nego što odem – nakon toga, bit ću dovoljno stabilna za putovanje.«

Budući da je pogledao svoje ruke, upitala se je li zažalio što ju je operirao.

I šutnja koja se prostirala među njima postala je ubojita poput bojnog polja. Ipak je čula sebe kako izgovara:

»Postoji naziv za ono što sam ja.«

»Da. I ne želim to naglas izgovoriti.«

U prsima je osjetila čudnu bol, i s krajnjim naporom, povukla je desnu ruku dok joj se dlan nije našao iznad te boli. Čudno kako joj je cijelo tijelo bilo utrnuto, a ipak je ovo mogla osjetiti...

Iznenada, njegova slika se zamaglila.

Istog trenutka izraz njegovog lica se ublažio i pružio je ruku da je pomiluje po obrazu.

»Zašto plačete?«

»Zar jesam?«

Kimnuo je i podignuo kažiprst da joj pokaže. Na jagodici prsta sjajila se jedina kristalna suza.

»Osjećate li bol?«

»Da.« Zatreptavši, borila se da izoštri njegov prikaz, ali bezuspješno. »Ove suze su prilično iritantne.«

Zvuk njegovog smijeha i bljesak njegovih bijelih, ravnih zubi podignuo ju je iako je i dalje ležala u krevetu.

»I niste baš osoba za plakanje, mislim«, promrmljao je.

»Nikada.«

Nagnuo se ustranu i podignuo četvrtasti rupčić s kojim je tapkao po njenom licu.

»Zašto suze?«

Trebao joj je trenutak da skupi snagu da progovori. Morala je reći:

»Vampirica.«

Srušio se u stolicu pokraj njenog kreveta i s velikom pažnjom presavijao rupčić i zatim ga bacio u koš za smeće.

»Pretpostavljam da je iz toga razloga i Jane nestala prije godinu dana, ha«, rekao je.

»Ne doimate se šokiranim.«

»Znao sam da se događa nešto veliko.« Slegnuo je ramenima. »Vidio sam vaše snimke s magnetske. Bio sam unutar vas.«

Iz nekog razloga njegove riječi izazvale su vatru u njoj.

»Da. Jeste.«

»Doduše, prilično ste slični. Vaša kralješnica nije toliko različita da nisam znao što trebam činiti. Imali smo sreće.«

Zapravo, nije dijelila njegovo mišljenje. Nakon godina i godina bez ikakvih osjećaja prema mužjacima, osjetila je čudesnu privlačnost prema ovom, i da nisu bili ovdje gdje su bili, voljela bi to dublje istražiti.

Ali, već je davno shvatila da sudbinu ne zanimaju njene želje.

»Onda«, izjavio je, »sada ćete se pozabaviti sa mnom? Učinit ćete da cijela ova stvar nestane.« Neodređeno je odmahnuo rukom po zraku. »Neću se ničega sjećati. Baš kao i onda kada je vaš brat bio ovdje prije godinu dana.«

»Možda ćete imati snove. Ništa više.«

»Je li na taj način vaša vrsta ostala skrivena?«

»Da.«

Kimnuo je i ogledao se oko sebe.

»To ćete sada učiniti?«

Željela je provesti s njim još neko vrijeme, ali nije postojao razlog da svjedoči njenom hranjenju od Wratha.

»Uskoro.«

Nakratko je pogledao prema vratima, a zatim je svoje oči spustio ravno na njene.

»Hoćete li mi učiniti uslugu?«

»Naravno. Bit će mi zadovoljstvo da vam mogu pomoći.«

Podignuo je jednu od svojih obrva, i mogla se zakleti da je njegovo tijelo otpustilo još više onog slatkog mirisa. Ali onda se smrknuo.

»Recite Jane... da shvaćam. Razumijem zašto je učinila to što je učinila.«

»Ona je zaljubljena u mog brata.«

»Da, vidio sam. Tamo negdje... gdje god da smo bili. Recite joj da je sve cool. Između mene i nje. Napokon, ne možete naređivati srcu koga će odabrati.«

Da, pomislila je Payne. Da, to je zaista bila istina.

»Jeste li vi bili zaljubljeni?« upitao je.

Budući da ljudi nisu mogli čitati misli, shvatila je da mu je odgovorila naglas.

»Ah... ne. Ja... ne. Nisam.«

Iako je ovo kratko vrijeme s iscjeliteljem bilo puno informacija. Facinirao ju je način na koji se kretao, kako je ispunio svoju bijelu kutu i plavo odijelo, njegov miris i glas.

»Jeste li vi združeni?« upitala je, bojeći se njegovog odgovora.

Nasmijao se cijelim tijelom.

»Dovraga, ne.«

Izdahnula je s olakšanjem, iako joj je bilo čudno i pomisliti koliko joj je bilo stalo do njegovog bračnog statusa. Nakon toga uslijedila je samo tišina.

Oh, prolazak vremena. Koliko je žalila za tim. I što bi mu trebala reći u ovih nekoliko posljednjih minuta s njim?

»Hvala vam. Što ste se brinuli za mene.«

»Zadovoljstvo je samo moje. Nadam se da ćete se brzo oporaviti.« Netremice ju je gledao kao da je želi upamtiti, a ona mu je poželjela reći da se prestane truditi. »Uvijek ću biti tu za vas, u redu? Ako vam je potrebna moja pomoć... dođite me pronaći.« Iscjelitelj je izvadio malu, tvrdu karticu i napisao nešto na njoj. »Ovo je broj mog mobitela. Nazovite me.«

Nagnuo se naprijed i gurnuo karticu u slabašnu ruku koja se odmarala nad njenim srcem. Uhvativši ono što joj je dao, pomislila je na sve nepredvidive posljedice. I neizbježne posljedice.

I komplikacije.

Zagundavši, pokušala se pomaknuti.

Iscjelitelj je istog trenutka bio na nogama.

»Želite se drugačije namjestiti?«

»Moja kosa.«

»Čupa vas?«

»Ne... molim vas, raspletite je.«

Manny se sledio i samo je zurio dolje u lice pacijentice. Iz nekog razloga, ideja o rasplitanju njene debele pletenice činila mu se jebeno jednakom razodijevanju njenog tijela, i kakvog li iznenađenja, njegov libido se promeškalo.

Isuse... digao mu se. Odmah ispod kirurškog odijela.

Vidiš, pomislio je, ovo je na djelu bio zakon o nepredvidljivoj privlačnosti na poslu, ovdje i sada: Candance Hanson se nudila da mu popuši, a on je bio zainteresiran koliko i za odijevanje u ženske haljine. Ali ova... ženka? žena?... zamolila ga je da joj rasplete kosu a njemu se dah žestoko ubrzao.

Vampirica.

U njegovoj glavi, odzvanjala je riječ koju je izgovorila, onim naglaskom... i ono što ga je najviše šokiralo bila je njegova ravnodušnost na tu vijest. Da, razmotrio je neizbježne posljedice koje mu je matična ploča odašiljala u bljeskovima: očnjaci nisu više puki rekvizit za Noć vještica ili horore, zar ne?

A ipak, stravična stvar je bila da njemu nije bilo stravično znati to.

To i ova seksualna privlačnost koja se probudila u njemu.

»Moja kosa?« rekla je.

»Da...« prošaptao je. »Probrinut ću se za to.«

Ruke mu nisu ni najmanje podrhtavale. Ne. Uopće nisu.

Tresle su se kao u prokletog alkoholičara.

Pletenica je na samom kraju bila učvršćena komadom najmekše tkanine koju je u životu dodirnuo... Nije bila od pamuka niti od svile. Nikada ranije nije vidio tako nešto i njegove uvježbane kiruruške ruke doimale su se nespretne i previše grube dok je odvezivao

čvor. A zatim njena kosa... Bože dragi, njena valovita, crna kosa. Tkanina je u odnosu na nju bila poput koprive.

Centimetar po centimetar, razdvajao je trostruko pletivo, njeni uvojci istovremeno su bili glatki i priljubljeni. I jer je bio gad, jedino o čemu je mogao razmišljati bila je ta kosa po njegovim nagim prsima... njegovim mišićima... njegovom udu.

»To je dovoljno«, rekla je.

I jest bilo. Prisilivši svoj seksualni poriv da se vrati u zemlju učtivog razgovora, natjerao je ruke da se zaustave. I samo napola raspuštena, prizor njene kose ga je oduševljavao. Lijepa dok je bila spletena, sada ga je ostavljala bez daha raspuštenih kovrča koje su padale oko njenog struka.

»Spletite je ponovno, molim vas«, rekla je, ispuživši mu posjetnicu malaksalom rukom. »Tako je nitko neće pronaći.«

Trepnuo je i pomislio, pa naravno. Nema proklete šanse da će Kozjobradi dopustiti da njegova sestra ispruži ruku i dodirne svog kirurga –

Ne dodirne, ispravio se. Pa, možda maleni dodir. Kao da bi je povalio. Eh... dodirnuo. *Vrijeme je da ušutiš, Manello, iako nisi ni govorio naglas.*

»Briljantni ste«, rekao je. »Tako pametni.«

To ju je nasmijalo i ostao je zabezeknut. Ti njeni ubodni zubi bili su oštri i bijeli i dugi... i evolucijski dizajnirani za napad na vrat.

Orgazam mu je titrao na vrhu erekcije... I u tom trenutku njeno lice se namrštilo.

Oo, čovječe. »Hm... možete li čitati tuđe misli?«

»Kada ojačam, da. Ali sada je vaš miris postao jak.«

Znači znala je da se oznojio zbog nje. Samo... doimala se kao da ne zna zapravo i zašto, i zar nije to bilo izazovno kao i ostatak nje: bila je sasvim nevina dok ga je promatrala.

Ali opet, možda ga nije ni doživljavala na seksualan način s obzirom da je bio ljudsko biće. I halo, upravo se oporavljala od operacije, pa nije baš da su bili na uzavreloj plaži.

Manny je prekinuo svoj unutarnji monolog i presavio svoju posjetnicu napola. Dobra vijest u vezi njene kose bila je da je u tren oka uspio sakriti svoje podatke u pletenicu. Završivši, ponovno je zavezao čvor i načinio mašnu od tkanine; zatim je pažljivo polegao pletenicu na krevet pokraj nje.

»Nadam se da ćete je upotrijebiti«, rekao je. »Od srca se nadam.«

Njen smiješak odavao je veliku tugu i shvatio je da mu šanse i nisu velike, ali hajde. Kontakt između dviju vrsta očito nije bio na vrhu njihove top-liste ili bi pojam banka krvi imao sasvim drugačije konotacije.

Ali barem je imala njegove podatke.

»Što mislite da će se dogoditi?« upitala je, glavom pokazavši prema svojim nogama.

Njegove oči slijedile su njen pogled.

»Ne znam. Pravila su očito drugačija kada ste vi u pitanju... stoga, sve je moguće.«

»Pogledajte me«, rekla je. »Molim vas.«

Jedva se osmjehnuo.

»Nisam mislio da ću ovo ikada reći, ali ne želim vas pogledati.« Pripremio se, ali jednostavno još nije mogao podignuti oči prema njoj. »Samo mi obećajte nešto.«

»Što mogu učiniti za vas?«

»Nazovite me ako možete.«

»Hoću.«

Međutim, nije mislila to što je rekla. Nije bio siguran kako je to znao, ali bio je prokleta siguran. Zašto je zadržala njegovu posjetnicu, usprkos tome? Nije imao pojma.

Kratko je pogledao prema vratima i pomislio na Jane. Sranje, trebao bi joj se osobno ispričati što je bio gad prema njoj.

»Prije nego me obradite, trebao bih otići –«

»Željela bih da vam mogu ostaviti nešto svoje. Vama.«

Manny se naglo okrenuo i prikovao je očima.

»Bilo što. Želim da mi ostavite bilo što.«

Izgovorio je to promuklim glasom, i itekako je bio svjestan prisutnosti svoje seksualne želje u njemu – pa kolika li je svinja samo bio?

»Ali ne smije biti ništa opipljivo...« Odmahnula je glavom. »To bi vas dovelo u opasnost.«

Netremice je gledao u njeno snažno, prekrasno lice... i zaustavio se na njenim usnama.

»Imam ideju.«

»Što god biste željeli?« Nevinost u njenom pogledu prikovala ga je na mjesto. I rasplamtjela njegov libido poput krijesa.

Iako mu nije ni trebao poticaj.

»Koliko ste stari?« iznenada je upitao. Bio je narajcan, ali nije nikada jebao maloljetnice. Iako jest izgledala poput odrasle žene, ali tko bi mogao znati kada oni seksualno sazrijevaju –

»Imam tri stotine i pet godina.«

Treptaj oka. Opet. I još jedan da je dobro odmjeri. Zasigurno govori o svojim godinama, pomislio je.

»Dakle, možete se udati.«

»Da. Međutim, nisam s mužjakom.«

Ipak je bilo Boga.

»Onda znam što želim.« Nju. Nagu. Preko cijelog svog tijela. Ali zadovoljio bi se i s mnogo manje.

»Što?«

»Poljubac.« Podignuo je ruke. »Ne mora biti vruć i vlažan. Samo... poljubac.«

Ne dobivši odgovor, poželio je sam sebe šutnuti nogom u stražnjicu. I ozbiljno pomislio da se preda onom njenom bratu da ga izmlati kako je zaslužio.

»Pokažite mi kako«, prošaptala je.

»Zar se vaša vrsta ne... ljubi?« Bog samo zna što su činili. Ali ako je i najmanji dio legendi o njima točan, imali su repertoar nadasve ispunjen seksom.

»Ljubimo se. Samo se ja nisam nikada – jeste li dobro?« Posegnula je rukom prema njemu. »Iscjelitelju?«

Otvorio je oči... koje su se očito same zatvorile.

»Dozvolite mi da vas upitam. Jeste li ikada bili s muškarcem?«

»Nikada s ljudskim muškarcem. I... nikada s mužjakom, također.«

Mannyjev ud samo što nije eksplodirao. Što je bilo ludo. Nikada mu nije bilo važno je

li žena imala nekoga prije... ili ne. Zapravo, ženske s kojima je inače završavo izgubile su djevičanstvo prije petnaeste – i nikada se nisu osvrnale za njim.

Payneine bistro, blijede oči zurile su u njega.

»Vaš miris se još pojačao.«

Vjerojatno jer ga je probio znoj od muke da zaustavi orgazam.

»Sviđa mi se«, rekla je produbivši glas.

Među njima se dogodio naelektriziran trenutak, takav da nije mogao vjerovati da bi ga mogao izbrisati ikakav trik brisanja sive tvari i njenog sadržaja. Tada su se njena usta rastvorila i izvirio je ružičasti jezik kojim je vlažila usnice... kao da je razmišljala o nečemu što joj je izazivalo žeđ.

»Mislim da vas želim kušati«, rekla je.

Dobro. Zajebi ljubljenje. Ako ga je željela sirovog pojesti, bio je spreman prepustiti se. A to je bilo i prije nego je zamijetio vrhove njenih očnjaka kako se spuštaju još više iz njene gornje čeljusti.

Manny je čuo vlastito dahtanje, ali ništa drugo nije dopiralo do njegovih ušiju u kojima je šušala uzavrela krv. Prokletsvo, bio je rubu da izgubi kontrolu – i ne metaforički govoreći. Doslovno mu je nedostajao jedan otkucaj srca da strgne pokrivače s nje i zajaši je. Iako je bila nepokretna. I nikada nije bila s nekim. I nije bila od njegove vrste.

Morao je upregnuti svu svoju snagu da ustane i povuče se.

Manny je pročistio grlo. Dvaput.

»Mislim da je bolje da odgodimo.«

»Odgodimo?«

»Za kasnije.«

Trenutno, izraz njenog lica se izmijenio, dražesne crte su se sledile i sakrile osjetljivu strast koja se nazirala u svakoj njenoj liniji.

»Ali... naravno. Doista.«

Mrzio se što je mora povrijediti, ali nije bilo načina kojim bi mogao opisati koliko ju je želio a da ne načini od toga porno film. I za Boga miloga, bila je djevica. Koja je zaslužila nekog boljeg od njega.

Pogledao ju je, posljednji put, i dugo sebi rekao da je dobro zapamti. Nekako, imao je potrebu da je ne izgubi.

»Učinite što morate. Sada.«

Njene oči pretraživale su njegovo tijelo i zaustavile se na bokovima. Shvativši da je promatrala njegovo spolovilo, koje je stajalo uspravno poput vojnika, diskretno je rukama prekrilo ono što se događalo ispod bolničke odore.

Glas mu je promukao.

»Ubijate me. Ne smijem više biti ovdje s vama. Stoga, učinite to već jednom. Molim vas. Bože, samo učinite –«

Jedanaesto poglavlje

RAVASZ. SBARDUNO. GRILLETTO. TREKKER.

V.-ovom lubanjom odzvanjala je riječ okidač na svim jezicima koje je znao, um mu je dodavao začinske riječi koje su izazivale podsmijeh – jer bilo je to ili bi se riječ sama pojela.

Dok je bubnjao po vlastitom Google prijevodu, noge su ga same nosile tamo-amo po penthouseu u Commodoreu, tamo-amo, tamo-amo, neumornim koračanjem pretvorio ga je u višemilijunski kotačić za hrčke.

Crni zidovi. Crni strop. Crni pod. Pogled na noćni prizor Caldwellla zbog kojeg nikada nije ni dolazio ovamo.

Kroz kuhinju, kroz dnevnu sobu, kroz spavaću sobu i opet sve ispočetka.

Ponovno. I ponovno.

Na svjetlosti crnih svijeća.

Kupio je stan prije pet godina, dok je zgrada još bila u izgradnji. Čim je kraj rijeke izniknula čelična konstrukcija, donio je odluku da želi polovinu najvišeg kata u tom neboderu za sebe. Ali ne da mu služi kao dom – oduvijek je imao još jedno mjesto na kojem nije spavao. Čak i prije nego se Wrath utaborio s Bratstvom u staroj Darijevoj palači, V. je imao naviku odvajanja mjesta na kojem je spavao i držao kolekciju oružja od mjesta na kojem je izvodio... svoje druge aktivnosti.

Večeras, u stanju kakvom je bio, činjenica da je došao ovamo bila je logična i istovremeno apsurdna.

Tijekom proteklih desetljeća i stoljeća, ne samo da je bio na glasu među svojom vrstom, već je sakupio i krdo mužjaka i ženki kojima je trebalo ono što im je on nudio. I čim je stupio u posjed ovog stana, dovodio ih je u ovu crnu rupu i pružao im uistinu posebnu vrstu seksa.

Ovdje, prolijevao je njihovu krv.

I mučio ih je dok ne bi počeli vrištati i jaukati.

I jebao ih je ili bi ih sjebao.

V. se zaustavio pokraj radnog stola, starinsko drvo izudarano i označeno na mjestima ne samo od njegovog alata, već i od tragova krvi, orgazama i voska.

Bože, ponekad je jedini način da spoznaš koliko daleko si napredovao ako se vratiš ondje gdje si nekoć bio.

Ispruživši ruku u rukavci, podignuo je debele, kožne sponne kojima je držao svoje podanike točno onako kako je želio.

Bio držao, ispravio se. Prošlo svršeno vrijeme. Sada, otkada ima Jane, nije više činio te stvari – nije imao impuls da ih čini.

Pogledavši prema zidu, odmjeravao je zbirku svojih igračaka: bičevi i lanci i bodljikava žica. Kliješta i kožne žvale s lopticom i britve. Tanke šipke. Dugi lanci.

Igre kojima se bavljao – bio zabavljao – nisu bile za one slabog želuca, niti za početnike ili povremene izletnike. Za žestoke podanike, postojala je tanka linija između seksualnog uzbuđenja i smrti – zbog jednog i drugog su svršavali, samo je zadnje bio njihov posljednji pucanj. Doslovno. A on je bio nenadmašiv gospodar, sposoban dovesti ih

onamo gdje su željeli... i mali centimetar dalje.

Zbog čega su svi i svršavali kod njega.

Bili svršavali kod njega.

K njemu, ispravio se.

Jebem ti.

I stoga je veza s Jane za njega bila istinsko otkriće. Otkad je ona stupila u njegov život, nije osjetio goruću potrebu za ovakvim sranjima. Niti za kontrolom koju je imao nad svojim podanicima, niti za boli u kojoj je uživao nanoseći je sam sebi, niti za onim osjećajem nadmoći ili nadzemaljskim ejakuliranjima.

Nakon toliko vremena mislio je da se promijenio.

Pogrešno.

Onaj unutarnji okidač i dalje je čučao u njemu, i prebacio se u položaj »ON«.

Ipak, želja da ubije vlastitu majku bila je dovoljno stresna – kada nisi mogao ništa poduzeti u vezi s tim.

V. se nagnuo i među prste uzeo kožni bič na čijem su kraju bile privezane čelične kuglice. Dok je klizeći zdravim prstima prelazio po duljini biča, došlo mu je da povrati... jer, stojeći ovdje, dao bi sve na svijetu da može okusiti komadić onoga što je imao nekoć.

Ne, čekaj. Dok je zurio u stol, ponovno je razmislio o tome. Poželio je biti ono što je nekoć bio. Prije Jane u seksu je uvijek morao biti domino, jer je to bio jedini način na koji se osjećao dovoljno sigurnim da preživi sam čin – i dio njega oduvijek se pitao, posebno kada je lomio bič, zašto su njegovi podanici žudjeli za onim što im je pružao.

Sada je imao jasniju ideju zašto: po njegovoj unutrašnjoj koži tuklo je nešto tako otrovno i nasilno, da je moralo pronaći ventil za odušak sačinjen od vlastite tvari...

Prešao je sobu da uzme jednu od crnih svijeća i nesvjestan da njegove noge hodaju preko poda. I za tren oka našla se prislonjena na njegov dlan, a da nije ni shvatio da ju je uzeo rukom.

Njegova želja podignula je plamen... zatim je nagnuo gorući vrh prema svojim prsima, vrući crni vosak udario je o njegovu ključnu kost i potekao dolje ispod majice.

Zatvorivši oči, zabacio je glavu i kroz očnjake zasiktao od užitka.

Još voska na golu kožu. Još boli.

Ukrutivši se, polovina njegovog tijela spremila se za nadolazeće, a druga polovina osjećala se poput totalnog ljugavca. Međutim, njegova ruka u rukavici nije imala nikakvih problema s podvojenom ličnošću. Otkopčala je dugmad na kožnim hlačama i čvrsto zgrabila njegovu batinu.

U odsjaju svijeće sam je sebe promatrao kad ju je spustio dolje i držao je iznad ukrućenog uda... a zatim je nagnuo zapaljeni fitilj prema podu.

Crna se suza oslobodila iz izvora topline i prešla u slobodan pad –

»Jebemti...«

Nakon što su mu se kapci dovoljno opustili da ih može podignuti, pogledao je dolje da vidi stvrdnuti vosak na rubu glavića, tanka linija klizila je do mjesta s kojeg je kapnula dolje. Ovog puta jauknuo je duboko u svom grlu ponovno spustivši vrh svijeće – jer je znao što sada slijedi.

Još jaukanja. Još voska. Glasna psovka popraćena stenjanjem.

Nije bilo potrebe da glumi pneumatski čekić. Bol je bila sama po sebi dovoljna, ritmično kapanje na njegov ud odašiljalo je električne šokove u njegova muda i mišiće bedara i guzice. Periodično, pomicao je plamen gore-dolje po udu da može naciľjati svjeđe meso, pojačavajući svoju erekciju svaki put kada bi pogodio... dok nije zakľučio da mu je dosta predigre.

Obuhvativši se slobodnom rukom ispod muda, uspravio je svoj ud.

Vosak je pogodio ravno u najslađe mjesto i oštra bol bila je tako intenzivna, da se gotovo sručio na pod – ali snažan orgazam nije dopuštao njegovim nogama da se opuste, ukočio se od glave do pete dok je ejakulirao.

Posvuda crni vosak.

Po cijeloj njegovoj ruci i odjeći.

Baš kao u dobrim, starim danima... osim jedne stvari: osjećao se prokľeto prazno. Oh, čekaj. To i jest bilo dobro. Razlika u odnosu na prije bila je da tada nije znao da vani postoji i nešto sasvim drugačije. Nešto poput Jane –

Čuvši zvono svog mobitela, osjećao se kao da ga je netko upucao u glavu, i iako nije bilo glasno, tišina se rasprsnula poput zrcala, a na njegovim komadićima prikazao se njegov odraz koji nije želio vidjeti: sretno združen, ipak se nalazio ovdje, u svojim odajama perverzije, masturbirao.

Trgnuo se i bacio svijeću preko cijele sobe kao da je bejzbolska loptica, plamena ugaslog u letu – što je bio jedini razlog da cijeli stan nije progutao plamen.

I to je bilo prije nego je vidio tko ga zove.

Njegova Jane. Bez sumnje s izvještajem iz ljudske bolnice. Za kurac, mužjak vrijedan poštovanja stajao bi ispred operacijske, čekao da mu sestra dođe k sebi i pružao potporu svojoj ženki. Umjesto toga, izopćili su ga jer je bio izvan sebe, te je došao ovdje da provede malo kvalitetnog vremena sa svojim crnim voskom i erekcijom.

Pritisnuo je zeleno dok je gurao i dalje ukrućeni ud natrag u kožne hlače.

»Da.«

Stanka. Tijekom koje se morao prisjetiti da ona ne može čitati misli, i hvala kurcu na tome. Kriste, što je upravo učinio?

»Jesi li dobro?« upitala je.

Niti najmanje.

»Da. Kako je Payne?« Molim te, neka ne budu loše vijesti.

»Ah... preživjela je operaciju. Vozimo se natrag u palaču. Bila je dobra i Wrath ju je nahranio. Vitalni znakovi su joj stabilni i doima se da joj je relativno udobno, iako, ne možemo reći kakve će biti dugoročne posljedice.«

Vishous je zatvorio oči.

»Barem je još živa.«

Zatim je nastupila poduđa tišina, isprekidana jedino tihim zujanjem vozila u kojem su sjedili. Naposljetku je Jane progovorila:

»Barem je sada prva prepreka iza nas, a operacija je prošla glatko koliko je mogla – Manny je bio briljantan.«

V. je razumno zanemario njen komentar.

»Je li bilo kakvih problema s bolničkim osobljem?«

»Nikakvih. Phury je nad njim izveo svoju čaroliju. Ali u slučaju da nam je netko ili nešto promaknulo, vjerojatno bi bilo dobro nadzirati sustav neko vrijeme.«

»Ja ću to srediti.«

»Kada dolaziš kući?«

Vishous je morao škripati zubima dok je zakopčavao hlače. Za otprilike pola sata muda će mu biti tako plava kao da su Bad Blue Boysi. Jedan put mu nikada nije bio dovoljan. Prosječnih noćiju bilo mu je potrebno pet ili šest puta da se zadovolji – a u ovom trenutku ništa ni blizu prosječnog ne bi koristilo.

»Jesi li u stanu?« upitala je Jane tihim glasom.

»Da.«

U zraku se osjećala napetost dok je šutjela.

»Sam?«

Pa, svijeća je bila neživi objekt.

»Da.«

»U redu je«, promrmljala je. »Dopušteno ti je da se osjećaš kao što se sada osjećaš.«

»Kako znaš što mi je u glavi?«

»Zar ima razloga da bude nešto drugo?«

Isuse... koja plemenita ženka.

»Volim te.«

»Znam. I ja tebe.« Stanka. »Želiš li... da je netko drugi s tobom ondje?«

Njena hladnokrvnost gotovo je sakrila bol u glasu, ali on ju je čuo kao da je najjača sirena.

»To je prošlo vrijeme, Jane. Vjeruj mi.«

»I vjerujem. Implicitno. Prije bi si odrezao zdravu ruku.«

A zašto si onda uopće morala pitati, pomislio je zažmirivši i spustivši glavu. Pa, naravno. Predobro ga je poznavala.

»Bože... ne zaslužujem te.«

»Da, zaslužuješ me. Dođi kući. Vidjeti svoju sestru –«

»Bila si u pravu kada si mi rekla da odem. Žao mi je što sam bio takav kreten.«

»Imaš pravo na to. Ovo je jako stresna situacija –«

»Jane?«

»Da.«

Pokušao je riječima dati i zvučni oblik ali bezuspješno, tišina među njima opet se produbila. Prokletstvo, koliko god se trudio povezati riječi i rečenice, shvatio je da ne postoji čarobna kombinacija slogova koja bi uistinu otkrila ono što se događa u njemu.

Ipak, možda problem nije u funkcionalosti riječi, već prije ovo što je upravo učinio sam sebi. Osjećao se kao da joj mora nešto priznati, a nikako nije uspijevao.

»Dođi kući«, presjekla ga je Jane u mislima. »Dođi je vidjeti, a ako ja ne budem u klinici, pronađi me.«

»U redu. Hoću.«

»Bit će u redu, Vishouse. A ti moraš zapamtiti nešto.«

»Što?«

»Ja znam za koga sam se udala. Znam tko si ti. Ništa me ne može šokirati – sada prekini poziv i dođi kući.«

Pozdravivši je i poklopivši mobitel, nije baš bio siguran da je imuna na šokove u vezi njega. Večeras je i sam sebe iznenadio, i to ne na pozitivan način.

Sprezivši mobitel, smotao je jednu cigaretu i tapkajući po džepovima tražio upaljač dok se nije sjetio da je Bic bacio u centru za obuku.

Glava mu se okrenula uokolo i pogledao je prema jednoj od onih jebenih crnih svijeća. Bez druge mogućnosti, uputio se prema njoj i nagnuvši je zapalio motanu cigaretu.

Ideja da se vrati u palaču bila je pravilna odluka. Dobar, solidan plan.

Šteta što ga je sama pomisao na to tjerala da vrišti dok ne izgubi glas.

Nakon što popuši cigaretu namjeravao je ugasiti sve svijeće i otići ravno kući. Iskreno je to namjeravao.

Ali nije uspio u svom naumu.



Manny je sanjao. Sigurno je sanjao.

Kao kroz maglu bio je svjestan da se nalazi u svom uredu, na kožnom kauču ležeći na prsima, gdje je redovito završavao da nadoknadi malo REM faza. Kao i uvijek, pod glavom mu je umjesto jastuka bila njegova kirurška odjeća, a Nikeice odbačene u kut.

Sve normalno, uobičajeni posao.

Međutim, njegovo kratko drijemanje bacilo ga je u petu brzinu... i najednom nije više bio sam. Ležao je na ženi –

»Kako si ti dospjela ovamo?« hrapavim glasom je upitao.

»Ja sam u tvom umu.« Imala je stran naglasak izazovan do bola. »Nalazim se u tebi.«

I onda mu je svanulo da je ona ispod njegovog tijela, sasvim naga i topla – i sveti Kriste, čak i ovako konfuzan, želio ju je.

To je bila jedina stvar koja mu je imala smisla.

»Nauči me«, rekla je ozbiljno, rastvorivši usne i trljajući bokove o njegove. »Uzmi me.«

Njena ruka se ugurala među njih i pronašla ukrućeni ud, trljajući ga, tjerajući ga da stenje.

»Prazna sam bez tebe«, rekla je. »Ispuni me. Sada.«

S takvom pozivnicom ništa drugo mu nije bilo važno. Petljajući uokolo, spustio je hlače do bedara i zatim...

»Jebemti«, zastenjao je kad je njegov tvrdi ud kliznuo u njenu vlažnu unutrašnjost.

Jednim pokretom bi se našao duboko unutra, ali prisilio se da stane i ne prodre dalje. Prvo će je poljubiti, i štovište, učinit će upravo to, jer... nikada prije nije bila poljubljena –

Zašto je znao sve to?

Koga je bila briga.

I njene usne nisu bile jedini dio njenog tijela na koje će spustiti svoje.

Odmaknuvši se malo, pogledom je pretraživao njen vrat i dalje do ključne kosti... i išao još niže – ili je barem pokušavao.

Što mu je bio prvi znak da nešto nije u redu. Iako je mogao vidjeti i najsitniji detalj njenog snažnog, prekrasnog lica i njenu dugu, spletenu, crnu kosu, slika njenih grudi bila je mutna i ostala takva: bez obzira koliko se mrštio, taj dio se nije htio izoštriti. Ali svejedno, bila je savršena bez obzira kako zapravo izgledala.

Savršena za njega.

»Poljubi me«, zadrhtala je.

Bokovi su mu se trzali na sami zvuk njenog glasa, kad je ukrućenim udom kliznuo u samo srce nje, od trenja je zastenjao. Bože, dodir njenog čvrsto priljubljenog tijela, glavićem ju je razdvojio i prodro duboko, u potrazi za onom najslađom točkom...

»Iscjelitelju«, škrgutala je zubima zabacivši glavu natrag, liznuvši se jezikom po donjoj usni –

Očnjaci.

Ona dva bijela vrha bili su očnjaci i sledio se: ta žena koja je bila pod njim i sasvim u njegovoj vlasti nije bila ljudsko biće.

»Nauči me... uzmi me...«

Vampirica.

Trebao bi biti šokiran i užasnut. Ali nije bio. Ako išta, zbog toga što je bila, želio je još jače prodrijeti u nju, tako očajno da se oznojio. I još nešto... želio ju je označiti svojom.

Dovraga, što god to značilo.

»Poljubi me iscjelitelju... nemoj stati.«

»Neću stati«, zastenjao je. »Nikada neću stati.«

Zaronivši glavom dolje da usnama pronađe njene, ud mu je eksplodirao, orgazam je prskao iz njega i prolio se po njoj –

Manny se probudio udahnuvši tako glasno da bi probudio mrtve.

I oh, sranje, žestoko je svršavao, bokovi su mu se trljali o kauč dok su ga ruke slatkog, maglovitog sjećanja na njegovu djevičansku ljubavnicu dodirivale po cijeloj koži. Jebeno DA; iako je san sasvim jasno prestao, i dalje ga je svladavao orgazam dok nije stisnuo zube i čvrsto zgrabio jedno koljeno, trzanje njegovog uda stezalo mu je teške mišiće bedara i prsa dok nije ostao bez daha.

Nakon što je sve završilo, lice je zagnjurio u jastuke i s najboljom voljom pokušavao udahnuti malo kisika, jer je imao osjećaj da će druga runda uskoro otpočeti. Ostaci sna su ga probadali i tjerali ga da se poželi vratiti u taj trenutak koji nije postojao, a opet je bio stvaran poput njegove trenutne svjesnosti. Posegnuvši u banku spremljenih sjećanja, potezao je fine niti mjesta na kojem je bio, željeći vratiti ženku natrag –

Glavobolja koja mu se poput noža zarila u sljepoočnice gotovo ga je onesvijestila – sasvim sigurno, da već nije bio u vodoravnom položaju srušio bi se na prokleti pod.

»Jebentiii...«

Bol je bila tako iznenadna, kao da mu je netko čekićem zabio olovnu cijev u lubanju, i trebalo mu je neko vrijeme da skupi snagu da se pridigne u sjedeći položaj i pokuša ustati.

Prvi pokušaj da ustane nije najbolje prošao. Drugi je bio uspješniji jer je objema rukama podupirao torzo da se ponovno ne sruši dolje. Dok mu je glava visjela poput ispuhanog balona s ramena, zurio je dolje u perzijski sag i čekao da se dovoljno pribere da otpuže do kupaonice i nakljuka se Motrinom.

Nije mu ovo prva glavobolja. Netom prije nego je Jane poginula –

Pomisao na bivšu šeficu traumatologije izazvala je novi val želje da ga netko upuca među oči.

Plitko dišući i svrsishodno misleći na apsolutno ništa, apsolutno, jebeno ništa, nekako mu je pomoglo da izdrži napadaj. Nakon što je agonija uglavnom prestala,

pokusno je podignuo glavu... u slučaju da neznatna promjena u nadmorskoj visini ne izazove novo tutnjanje.

Antikni sat iza njegovog stola pokazivao je četiri sata i šesnaest minuta.

Četiri ujutro? Dovraga, što je radio cijelu noć nakon što je napustio bolnicu za konje?

Vrativši se u vremenu, sjetio se da je automobilom napuštao Queens nakon što je Glory došla k sebi i namjeravao je otići kući. Sasvim jasno, to se nije i dogodilo. I nije imao pojma koliko dugo je spavao u svom uredu. Promotrivši svoju bolničku odjeću, zamijetio je kapljice krvi ovdje i ondje... a Nikeice koje je zbacio sa sebe bile su skrivene u plavim jednokratnim gležnjačama u kojima je uvijek operirao. Očigledno je operirao pacijenta –

Svježi nalet boli eksplodirao je u njegovom umu, natjeravši ga da stegne svaki mišić u tijelu u borbi za kontrolu. Spoznavši da mu je jedini prijatelj tijelo koje mu šalje signale, pustio je sve kognitivne procese da pobjegnu dišući polako i ravnomjerno.

Usredotočivši se na sat, promatrao je kazaljku koja se pomicala na broj sedamnaest... zatim osamnaest... zatim devetnaest.

Dvadeset minuta kasnije, napokon je bio sposoban uspraviti se i oteturati do kupaonice. Unutra, njegova privatna odaja, predivna kao Ali Babino blago, s dovoljno maramora, kristala i mjedi da zaslužuje mjesto u nekom dvorcu – ili u ovom slučaju, zaslužuje prijekor jer je sva sjajna i blještava.

Posegnuvši rukom pokraj staklenih vrata tuša, okrenuo je slavinu i zatim se uputio prema umivaoniku da otvori ogledalo i zgrabi bočicu Motrina. Pet tableta odjednom daleko su nadmašivale preporučene doze, ali on je bio liječnik, jebenti, i sam je sebe savjetovao da uzme više od dvije.

Vruća voda je bila poput blagoslova, s njega ispirala ne samo ostatke onog nevjerojatnog svršavanja, već i napetost nakupljenu u posljednjih dvanaest sati. Bože... Glory. Svim srcem se nadao da će biti bolje. I ona ženka koju je op –

Osjetivši još jednom žalac boli, potisnuo je misao koja se upravo počela oblikovati i usredotočio se na način na koji ga je voda prskala po zatiljku i silazila niz ramena, klizila po leđima i prsima.

Ud mu je i dalje bio ukrućen.

Tvrđ kao kamen.

Ironija da je prokleta stvar i dalje bila uspravna usprkos tome što mu je gornja glava bila potpuno zbrkana, nije mu bila ni najmanje smiješna. Posljednja stvar koja mu je bila na pameti bio je aerobik dlanom, ali imao je osjećaj da ova erekcija nalikuje skulpturi od grma: ako ne učini ništa u vezi nje, i dalje će stajati uspravno na travnjaku.

Kada je sapun kliznuo s mjedenog držača i sletio na njegovu nogu poput nakovnja, opsovao je i poskakivao uokolo... zatim se sagnuo i dohvatio ga s poda.

Sklizak. Oh, tako slizak.

Vrativši sapun natrag na mjesto, pustio je ruku da krene prema jugu i uhvati njegovu batinu. Povlačeći kožicu gore-dolje, topla voda i klizava, sapunasta mješavina bila je učinkovita, ali jadna zamjena za ono što je osjetio prislonjen o tijelo one žene –

Oštar. Ubod. Ravno kroz čeoni režanj.

Bože, kao da su oko njegovih sjećanja na nju stajali naoružani stražari.

Opsovavši, ugasio je svoj mozak jer je znao da mora završiti započeto. Poduprijevši se jednom rukom o mramorni zid, olabavio je glavu dok je pumpao. Oduvijek je imao jak

seksualni nagon, ali ovo je nešto potpuno drugačije, glad koja je probijala sve fasade uljuđenog ponašanja i prodirala duboko u središte njegove ličnosti za koju nije ni znao da postoji.

»Sranje...« kad je orgazam dostignuo vrhunac, zaškripao je zubima i omlitavljeno se naslonio na mokre zidove tuša. Bio je snažan i gotovo neizdrživ kao i onaj na kauču, oduzimajući mu snagu, a njegov ud nije bio jedini koji se nekontrolirano trzao: svaki mišić u njegovom tijelu kao da je sudjelovao u svršavanju i morao se ugristi za usnu da ne vikne.

Napokon se oporavivši, lice je priljubio o mramor i disao kao je upravo sprintao s jedne strane Caldwellella na drugu.

Ili možda sve do Kanade i natrag.

Vrativši se pod mlaz vode, ponovno se oprao i izašao van, zgrabio ručnik i...

Manny je spustio pogled prema svojim bokovima.

»Ti. Se. Šališ.«

Njegov ud stajao je i dalje uzdignut kao i prvi put: nepokolebljiv. Ponosno i snažno poput najvećeg glupana.

Kakogod. Neće ga više servisirati.

I u gorem slučaju, moći će prokletu stvar sakriti u hlačama. Očigledno, metoda »oslobađanja« nije djelovala, a njemu je nestalo energije. Dovraga, možda će dobiti gripu ili neko drugo sranje? Bog zna, radom u bolnici možeš svašta pokupiti.

Uključujući i amneziju, očigledno.

Manny se ogrnuo ručnikom i izašao van u ured – samo da bi se ukočio poput mrtvacu. U zraku se osjećao nekakav miris... nešto poput mješavine tamnih začina?

Ne miris njegove kolonjske vode, u to je bio siguran.

Prešavši bosim nogama preko perzijskog saga, otvorio je vrata i izviri van. Administracijski uredi su bili zamračeni i prazni, a miris se nije osjećao nigdje uokolo.

Namrštivši se, pogledao je natrag prema svom kauču. Ali znao je da si ne smije dopustiti ponovno razmišljanje o onome što se upravo odigralo ondje. Deset minuta kasnije bio je odjeven u novo kirurško odijelo svježeg obrijanog lica. Gosp. Srečkovića, koji je i dalje stajao uspravno poput obeliska u Washingtonu, stegnuo je gumicom uvučenom u struk hlača obuzdajući ga poput kakve životinje. Podigavši svoju aktovku i odijelo koje je nosio na trkalište, bio je i više nego spreman ostaviti san, glavobolju i cijelu prokletu noć iza sebe.

Prošavši kroz ured kirurškog odjela, dizalom se spustio na treći kat, gdje su se nalazile operacijske dvorane. Njegovo osoblje je obavljalo svoj posao, operirali su hitne slučajeve, pripremali pacijente za transport, čistili ih i pripremali za operacije. Kimnuo im je, ali nije mnogo rekao – dakle, koliko su oni znali, posao je tekao svojom kolotečinom. Što je bilo olakšanje.

I gotovo je došao do parkirališta, a da ponovno nije pokleknuo.

Međutim, došavši do intenzivne njegova strategija za bijeg naišla je na neprobojni zid. Namjeravao je proletjeti pokraj poput vlaka, ali njegova stopala su stala sama od sebe, a mozak mu je tutnjao – i iznenada, osjetio je neobjašnjiv poriv da uđe u jednu od soba. Poslušavši intuiciju, glavobolja je opet oživjela iz mrtvih, ali pustio ju je da se kotrlja uputivši se prema izoliranoj sobi skroz dolje pokraj požarnih vrata.

Krevet prislonjen uza zid bio je čist kao suza, plahte su bile zategnute kao da ih je netko glačao na madracu. Na bijeloj ploči za pisanje nije bilo ni slova; uređaji su bili bez šuma; a kompjutor nije bio uključen.

Ali miris Lysola još se osjećao u zraku. A također i nekakvog parfema...?

Netko je bio u ovoj sobi. Netko koga je operirao. Noćas.

I imala je –

Svladala ga je agonija, ponovno mu se gubilo tlo pod nogama, uhvatio se za kvaku i naslonio da ne padne. Budući da mu se migrena, ili štogod to već bilo, pojačala, morao se presaviti –

I tada ju je ugledao.

Namrštivši se da odagna bol, posrnuo je naprijed prema noćnom ormariću kraj kreveta i spustio se dolje na koljena. Posegnuvši rukom ispod kreveta, pipao je dok nije pronašao presavijenu, tvrdu posjetnicu.

Znao je što je to bilo i prije nego ju je pogledao. I iz nekog razloga, dok ju je držao u dlanu, srce mu se slomilo napola.

Izravnajući nabor na posjetnici, zurio je u ispisana slova njegova imena i titule, adresu bolnice, broj telefona i faksa. Njegovim rukopisom, na bjelini desno od logotipa bolnice, bio je napisan broj njegovog mobitela.

Kosa. Tamna kosa spletena u pletenicu. Njegove ruke se je rasplitale –

»Jebem ti... mater.« Usprkos tome što se dlanom pridržavao, ipak se srušio na pod, silinom udario u linoleum prije nego se prevrnuo na leđa. Ljuljajući glavom amo-tamo i naprežući se od boli, znao je da su mu kapci otvoreni, ali nije vidio jebeno ništa.

»Šefe?«

Čuvši Goldbergov glas, pritisak harpuna u njegovim sljepoočnicama je polako olabavio, kao da je njegov mozak ispružio ruku glasovnom spasiocu koji ga je odvuкао dalje od morskih pasa. Barem privremeno.

»Hej«, zastenjao je.

»Jesi li dobro?«

»Aha.«

»Glavobolja?«

»Ne, nikako.«

Goldberg se kratko nasmijao.

»Gledaj, nešto kola uokolo. Već su mi četiri sestre i dva službenika pala na pod baš poput tebe. Nazvao sam dodatno osoblje da dođe, a ostale sam poslao kući u krevet.«

»Mudro od tebe.«

»I znaš što?«

»Ne trebaš mi ni reći. Idem, idem.« Manny se prisilio da sjedne, a zatim, uhvativši se za ručke na krevetu, podigao svoju jednu guzicu s poda.

»Ovaj vikend si bio slobodan, šefe.«

»Vratio sam se.« Srećom, Goldberg nije pitao kako je prošla utrka. Kako bilo, nije uopće ni znao da se održala. Nitko nije imao pojma što je Manny radio izvan bolnice, uglavnom jer nije smatrao da je to važnije u odnosu na rad koji su obavljali u bolnici.

Zašto mu se iznenada život činio tako ispraznim?

»Trebaš prijevoz?« upitao ga je šef traumatologije.

Bože, kako mu je Jane nedostajala.

»Ah...« Što ga je ono pitao? Oh, da. »Uzeo sam Motrin – bit ću dobro. Zovite me na pager ako bude trebalo.« Uputivši se prema vratima, potapšao je Goldberga po ramenu. »Sada si glavni do sedam ujutro.«

Nije registrirao Goldbergov odgovor.

Ispostavilo se da mu je to bio lajt motiv dana. Manny nije bio ni svjestan kako se dokopao dizala u sjevernom dijelu zgrade i jednim se spustio dolje u garažu – gotovo je mogao osjetiti kako je posljednja runda bolova nokautirala cijeli njegov mozak osim moždanog debla. Izašavši iz dizala, stavljao je jednu nogu ispred druge dok nije došao na određište...

Dovraga, gdje mu je automobil?

Ogledao se uokolo. Svi šefovi odjela imali su rezervirana parkirna mjesta, ali njegov Porsche nije bio na svom.

A ni ključevi nisu bili u džepu njegovog odijela, također.

I jedina dobra vijest dok je stajao ovdje i udisao kraljevske arome bila je da mu se glavobolja u potpunosti povukla – iako je to očigledno bila posljedica djelovanja Motrina.

Gdje. Je. Njegov. Prokleti. Automobil.

Za Boga miloga, ne može netko samo razbiti prozor i u leru ga odgurati van. Za sami ulazak unutra moraš imati iskaznicu koju je on držao u –

I novčanik mu je nestao.

Odlično. Samo mu je još to trebalo: ukradena lisnica, njegov Porsche na putu u ilegalnu radionicu gdje će ga rastaviti i prodati dijelove, i zajebavanje s policijom.

Ured osiguranja nalazio se dolje na izlazu iz garaže, stoga se uputio prema njima umjesto da ih je nazvao jer, gle čuda, uzeli su mu i mobitel, ukraden –

Usporio je. Zatim stao. Na pola puta prema izlazu, u redu gdje su parkirali pacijenti i njihove obitelji, stajao je sivi Porsche 911 Turbo. Isto godišće kao i njegov. Na stražnjem prozoru ista naljepnica s natpisom NYRA.

Iste registracijske pločice.

Pažljivo mu se približio kao da je ispod njegove šasije otkucavala bomba. Vrata su bila otključana, i s oprezom je otvorio vozačeva vrata.

Ispod prednjeg sjedala pronašao je svoj novčanik, ključeve i mobitel.

»Doktore? Jeste li dobro?«

Okeeej. Očito je ova večer imala dva lajt motiva: amneziju i pitanje koje mu svi postavljaju, a na koje on sigurno neće dati iskren odgovor.

Podignuvši pogled, zapitao se što bi točno trebao reći stražaru: hej, je li netko moje klikere prijavio u Ured za izgubljene stvari?

»Zašto ste parkirali ovdje dolje?« upitao ga je tip u plavoj uniformi.

Nemam niti najmanjeg pojma. »Netko je zauzeo moje mjesto.«

»Jebiga, trebali ste me nazvati, prijatelju. To bismo brzo sredili.«

»Najbolji ste.« Barem to nije bila laž.

»Pa, čuvajte se – i odmorite se. Ne izgledate najbolje.«

»Odličan savjet.«

»Trebao sam i ja postati liječnik.« Stražar je zamahnuo baterijskom svjetiljkom. »'Noć.«

»Laku noć.«

Manny je sjeo u svoj fantomski Porsche, upalio motor i ubacio u rikverc. Dok se vozio prema izlazu iz garaže, izvadio je svoju iskaznicu i bez problema otvorio vrata. Izašavši na aveniju Svetog Franje, skrenuo je lijevo i uputio se prema centru, u svoj stan.

Dok se vozio, bio je siguran u samo jednu i jedinu stvar.

Gubi svoj, tako voljeni, razum.

Dvanaesto poglavlje

V. se dosad trebao vratiti kući, pomislio je Butch, zureći u nepomičnu točku u Rupijama.

»Trebao bi biti ovdje«, rekla je Jane iza njegovih leđa. »Razgovarala sam s njim prije gotovo sat vremena.«

»A što smo pametni«, protisnuo je Butch kroz zube provjerivši koliko je sati. Opet.

Ustavši s kožnog kauča i zaobišavši stolić, uputio se prema prijateljevom kompjutorskom carstvu. Četiri igračke, kako su te visokotehnološke nitkove nazivali, vrijedile su dobrih pedeset tisuća – i to je bilo sve što je Butch znao o njima.

Pa, to i kako pomoću miša locirati čip s GPS-om u V.-ovom mobitelu.

Nema razloga da cilja ravno. Adresa mu je rekla sve što je trebao znati... a također mu uzburkala želudac.

»Još je dolje u Commodoreu.«

Ne dobivši odgovor od Jane, podigao je pogled sa zaslona. Vishousova šelana stajala je pokraj stolnog nogometa, ruku prekriženih na prsima, njeno tijelo i profil prozirni tako da je mogao vidjeti kuhinju koja se nalazila iza nje. Nakon godinu dana, bio se navikao na njene različite oblike, a ovaj je obično značio da je pomno razmišljala o nečemu, ne obraćajući pažnju na svoju bestjelesnost jer bi se toliko usredotočila na druge stvari.

Butch bi se mogao okladiti da su oboje razmišljali o istoj stvari: V.-ov produljeni ostanak u Commodoreu, iako je znao da mu je sestra operirana i sigurno dovedena ovdje u palaču, bio je znakovit – posebno uzevši u obzir Bratovo raspoloženje.

I njegove ekstreme.

Butch je otišao do ormara i izvadio kaput od brušene kože.

»Je li bi ikako mogao –« Jane je zašutjela i nasmiješila se. »Pročitao si mi misli.«

»Dovest ću ga natrag. Nemoj se ništa brinuti.«

»O.K. Dobro. Mislim da ću ja otići do Payne.«

»Dobra ideja.« Njegov brzi odgovor sadržavao je više značenja od same kliničke prednosti da liječnica V.-ove sestre ostane ovdje s njom – i pitao se je li Jane to shvatila. Doduše, nije baš da je bila glupa.

I Bog je samo znao što će pronaći u V.-ovom stanu. Ne bi mu bilo drago da ga pronađe s nekom droljom, ali ljudi griješe, posebno kada puknu od stresa. I bolje da netko drugi, a ne Jane, vidi što se tamo događa.

Na izlasku, stao je i kratko je zagrlio – odmah mu je uzvratila, poprimivši tjelesni oblik i malo ga stisnuvši.

»Nadam se...« Nije završila rečenicu.

»Ne brini«, rekao joj je, lažući joj kroz zube.

Minutu i pol kasnije sjedio je za upravljačem Escaladea i vozio kao da ga vrazi progone. Iako se vampiri mogu dematerijalizirati, on kao polutan nije imao taj trik u svom repertoaru.

Hvala Bogu pa nije imao problema s vožnjom preko ograničenja.

I samog znaka.

Centar Caldwellla još je bio uspavan kada je stigao, i za razliku od radnih dana kada bi se dostavni kamioni i ranojutarnje ptičice koje su putovale na posao počeli vrzmati još

prije zore, danas će ovo ostati grad duhova. Nedjelja je bila dan odmora – ili kolabiranja, ovisno o tome koliko ste naporno radili. Ili se opijali.

Dok je radio kao detektiv u odjelu za umorstva caldwellške policije, dobro je upoznao dnevni i noćni ritam labirinta sačinjenog od uličica i zgrada. Poznao je mjesta na kojima su se često bacali ili sakrivali leševi. I kriminalne elemente po kojima je znao je li ubojica profesionalac ili rekreativac.

Toliko puta je bio na sličnim vožnjama, u mrtvoj utrci prema mjestu na kojem ga je čekalo Bog zna što. Iako... usporedivši s tim svoj novi posao udisanja degrada s Bratstvom? Stara jebena vijest u odnosu na adrenalin i mračno znanje da ide ususret vlastitoj smrti.

Kad već govorimo o tome, bio je jedva dva bloka ulica udaljen od Commodorea kada je oćutio da je zlo neočekivano poprimilo sasvim određen oblik... degradi.

Neprijatelj je bio u blizini. I to više od jednoga.

To nije bio instinkt. To je bilo znanje. Još otkada je Omega na njemu obavio svoju stvarčicu, bio je poput božanskog vodiča za neprijatelja, i iako je mrzio to zlo koje se nalazilo u njemu, i svrsishodno nije često kucao na ta vrata, u ratu mu je to bilo itekako vrijedno oružje.

On je utjelovio proročanstvo o *Dhestroyeru*.

Koža mu se naježila na potiljku, jer nalazio se na raskrižju između tog rata i svog Brata. Nakon poduzetog mirovanja Degradacijskog društva, po gradu su posvuda iskakali novi koljači, neprijatelj je izigravao Lazara i sada je oživio preko novih članova. Stoga je bilo sasvim vjerojatno da se jedan od Braće upravo častio posebnim specijalitetom prije dolaska zore – u tom slučaju netko bi ga mogao pozvati da obavi svoju stvar.

Kvragu, možda je upravo tamo bio V.? Što bi objasnilo njegovo kašnjenje?

Sranje, možda ovo i nije tako zlosretno kako su svi mislili. Definitivno je bilo dovoljno blizu Commodoreu da objasni lokaciju s GPS-a, a kada pristizeš na mjesto borbe prsa o prsa, nije baš da možeš pritisnuti tipku za stanku i poslati poruku kada ćeš doći. Skrenuvši za ugao, prednja svjetla Escaladea obasjala su dugu, usku uličicu koja je izgledala kao urbano debelo crijevo: ciglene zgrade koje su oblikovale njegovu stijenu bile su zaprljane i znojne, a asfalt su prekrivale blatnjave lokve –

»Koji kurac...?« zahoptao je. Maknuvši nogu s papučice gasa, prslonio se na upravljač... kao da bi tako mogao promijeniti prizor kojem je svjedočio.

Na samom kraju, odigravala se borba, tri degrada suočila su se prsa o prsa protiv samo jednog protivnika.

Koji nije uzvraćao udarce.

Butch je ručicu stavio u P i izletio s vozačevog sjedišta trčeći asfaltom. Koljači su oko Vishousa oblikovali trokut, a jebeni idiot se okretao polako u krugu – ali ne da im razbije njušku ili da brani leđa. Puštao ih je da ga pojedinačno tuku... lancima.

Na ustajalom sjaju grada letjele su crvene kapljice na crnu kožu dok je V.-ovo masivno tijelo apsorbiralo lizajuće udarce lanaca koji su letjeli oko njega. Da je želio, mogao je zgrabiti krajeve tih lanaca, privući koljače k sebi i nadmoćno ih srediti – nisu bili ništa više od običnih novajlija s još uvijek nepromijenjenom bojom kose i očiju, ulični štakori koji su prošli inicijaciju prije sat i deset minuta.

Kriste, s obzirom kako je V. u potpunosti imao samokontrolu, mogao se usredotočiti i

dematerijalizirati da pobjegne iz tog kruga da je želio.

Umjesto toga, stajao je ruku podignutih ravno ispred sebe da se ništa ne bi ispriječilo između njihovih udaraca i njegovog torza.

Kurvin sin će, nastavi li ovako, izgledati kao žrtva prometnog udesa. Ili čak i gore.

Približivši se mjestu borbe, Butch se zaletio, skočio i obrušio najbližeg koljača na pod. Kad su obojica sletjeli na nogostup, zgrabio je punu šaku crne kose, potegnulo je unatrag i nožem duboko zarezao u grlo. Iz ždrijela je eksplodirala crna krv i prštala uokolo, ali nije bilo vremena da prevrne koljača i udahne njegovu srž u pluća.

Kasnije će čistiti.

Butch se osovio na noge i zgrabio kraj dugog lanca u letu. Snažno ga potegnuvši, nagnuo se unatrag i sam zamahnuvši lancem, i tako maknuo degrada iz V.-ove zone bičevanja i odaslao ga u kontejner za smeće jednim pokretom.

Dok je ležao poput odbačenog otirača u kontejneru, savršena podloga za nove hrpe smeća, degrada su pred očima letjele zvijezde, a Butch se zavrteo oko svoje osi pripravan da završi započeto – samo, gle iznenađenja, V. se odlučio trgnuti i preuzeti posao u svoje ruke. Iako je Brat sasvim jasno bio ozlijeđen, iz njega je isijavala silina kada je udario degrada i krenuo u napad ogoljenih očnjaka. Približivši mu se, zagrizao je u degradovo rame i ukočio čeljust poput buldoga: zatim je nitkovu u slabinu zabio crni bodež.

I dok se njegova utroba razlila po asfaltu tvoreći bljutavu lokvu, V. ga je razrezao preko čeljusti i ispustio dolje njegovu izobličenu masu.

Jedino što je preostalo bilo je suho dahtanje.

»Dovraga, što... si... to radio?« grubo ga je upitao Butch.

V. se savio u struku, oslonivši se dlanovima na koljena, ali očito mu to nije previše pomagalo da nadvlada bol. Zatim se srušio dolje na koljena pokraj koljača kojeg je rasporio i samo... disao.

»Odgovori mi, seronjo.« Butch je bio tako bijesan, da je već napola krenuo udariti kurvinog sina u glavu. »Koji kurac si to radio?«

Započela je padati ledena kiša, a niz V.-ovo lice slijevala se krv, te se zakašljao nekoliko puta. I to je bilo sve.

Butch je rukom prošao kroz vlažnu kosu i podignuo lice prema nebu. Osjetivši udaranje kapi po čelu i obrazima, hladni blagoslov ga je malo umirio. Ali niti najmanje nije ublažio rupetinu koja mu se širila želucem.

»Koliko bi im dozvolio, V.?«

Nije želio odgovor. Nije čak ni uputio ovo pitanje svojem najboljem prijatelju. Samo je zurio gore u noćno nebo, maglovite zvijezde i beskrajno prostranstvo koje nije nudilo nikakav odgovor, nadajući se da će mu pružiti snagu. I tada mu je svanulo. Slabašne krijesnice iznad nisu bile samo odraz gradske rasvjete – već i sunca koje se pripremalo napeti svoje sjajne bicepse i obasjati ovaj dio svijeta.

Morao se ubrzati.

Čuvši ponovno Vishousovo iskašljavanje plazme na asfalt, Butch se trgnuo i uzeo bodež. Nema vremena za udisanje koljača, ali to sada i nije bilo bitno: nakon što završi sa svojom ulogom *Dhestroyera*, V. ga je morao izliječiti ili će završiti posrćući po zemlji suhoga vjetra s Omeginim zagorenim ostacima koji bi ga usisali. Sada? Nije imao dovoljno samopouzdanja da sjedne pokraj svog brata u automobil na putu kući.

Za Boga miloga, V. je želio dobre batine?

Pa, imao je osjećaj da će mu upravo i pružiti to zadovoljstvo.

Kad je Butch rezom vratio degrada s izljevom crijeva natrag k Omega, Vishous nije ni trepnuo na pucketanje i iskrenje koje se odigravalo odmah kraj njega. I nije se činilo da vidi Butcha dok je ovaj otišao preko puta i izbrisao koljača razrezanog grkljana.

Preostali koljač bio je u kontejneru, smogao je jedva dovoljno snage da se podigne i poput zombija presavije preko ruba kontejnera veličine automobila.

Potrčavši, Butch je podignuo dršku bodeža iznad svog ramena, potpuno spreman da ovo –

U trenutku kada se spremao zadati udarac, oćutio je miris, miris koji nije bio samo *eau d'* neprijatelj... već nešto drugo. Nešto što je predobro poznao.

Butch je ipak udario bodežom, i dok je bljesak nestajao, pogledao je u vrh kontejnera. Polovina poklopca je bila zatvorena. Druga polovina naherila se u stranu, kao da ju je odalamio kamion u prolazu, a prigušena svjetlost koja je upadala unutra bila mu je dovoljna da vidi. Oćigledno su u zgradi koja je odlagala otpad u ovaj kontejner izvodili nekakve radove na metalnoj konstrukciji jer su se u njemu nalazile bezbrojne metalne kovrće, poput lude perike za Noć vještica –

A među njima, zamijetio je prljavu, blijedu ruku s malim, tanašnjim prstima...

»Sranje«, prošaptao je.

Godine obučavanja i iskustva automatski su ga prebacile u detektiva, ali morao se prisjetiti da mu nije preostalo vremena za zadržavanje u uličici. Uskoro će svanuti, i ako se ne trgne i ne vrati natrag u centar, od njega će preostati samo dim.

Osim toga, njegovi policijski dani su davno, prošlo svršeno vrijeme.

Ovo je bio posao za ljude. Za njega više ne.

Sasvim apsolutno mračnog raspoloženja, otrćao je prema SUV-u, ubacio kurćev mjenjač u brzinu i do kraja stiskao gas iako je morao prijeći samo nekoliko metara. Kada je nagazio na kočnicu, Escalade je uz škripu proklizao stražnjim krajem po mokrom asfaltu, zaustavivši se niti 20 centimetara od V.-ovog pognutog lika.

Dok su se automatski brisaći spuštali i dizali, Butch je spustio prozor na suvozaćevim vratima.

»Ulazi u auto«, zapovjedio je, gledajući ravno ispred sebe.

Nema odgovora.

»Ulazi u jebeni auto.«



Opet u bolnici Bratstva, Payne nije više ležala u onoj sobi gdje su je prvi put plegli, ali ipak, sve joj se doimalo jednako: i dalje je ležala nepokretna na krevetu koji nije bio njen vlastiti i u stanju impotentne ljutnje.

Jedino joj je kosa sada bila raspuštena.

Dok su sjećanja na posljednje trenutke s iscjeliteljem nadirala u njen um, dopustila im je da uznevjereno lutaju posvuda, preumorna da se odupre porivu. U kakvom li ga je samo stanju ostavila? Brisanje njegovih sjećanja bilo je poput pljačke, a njegov tupi pogled nakon što je završila sledio joj je krv. Što ako ga je ozlijedila...

On je bio posvema nevin u cijeloj stvari – iskoristili su ga i odbacili poput stare krpe,

a zaslužio je mnogo više. Čak i ako je nije izliječio, učinio je sve što je bilo u njegovoj moći, u to je bila sigurna.

Poslavši ga na mjesto na kojem bi inače bio u to doba noći, osjetila je žalce žaljenja – i bolno svjesna da ne smije uzeti posjetnicu s njegovim podacima. Ti naboja puni trenuci s njim bili su preveliko iskušenje koje nije mogla zanemariti, i posljednja stvar koju je željela bila je da mora ukrasti još njegovih sjećanja.

Puna straha ipak je smogla snage i rasplela kosu koju su njegove ruke dirale... sve dok njegova mala kartica nije sletjela na pod.

A sada je bila ovdje.

Zaista, jedini put kojim njih dvoje moraju ići je prekid svake komunikacije. Ako preživi... ako joj je doista pomogao da povрати svoje tijelo... potražiti će ga... as kojom namjerom?

Oh, koga je ona zavaravala. Poljubac koji se nikada nije dogodio. Zbog toga bi ga potražila. I ne bi se zaustavili samo na tome.

Pomislila je na Odabranicu Laylu i poželjela se vratiti njihovom razgovoru koji su vodile pokraj potoka odraza prije samo nekoliko dana. Layla je pronašla mužjaka s kojim se željela združiti, a Payne je pomislila kako je izgubila glavu – misao nastala iz neznanja, kako se ispostavilo. Njen iscjelitelj joj je pokazao, u kraćem vremenu nego je potrebno da se objeduje, da ona može razviti osjećaje prema suprotnom spolu.

Zaboga, nikada neće zaboraviti njegov pogled dok je stajao nagnut nad njenim krevetom, tijela tako napetog i uzbuđenog i spremnog da uzme njeno. Mužjaci su u takvom stanju bili veličanstveni, i sama se iznenadivši na tu misao.

Pa, njen iscjelitelj je bio veličanstven. Nije mogla ni zamisliti da bi se tako osjećala da je u pitanju bio netko drugi. I pitala se kako bi bilo osjetiti njegove usne na svojim. Njegovo tijelo u svom –

Oh, kakve li samo fantastične ideje padaju na um kada si sam i tužan.

Ruku na srce, kakvu bi budućnost njih dvoje mogli imati? Ona je bila ženka koja se nigdje nije uklapala, ratnica zarobljena u tijelu Odabranice – da i ne spominje problem s paralizom. A on? On je bio energičan, privlačan mužjak koji je pripadao drugoj vrsti.

Sudbina ih nikada ne bi spojila, i možda je to bila i dobra stvar. To bi bilo previše okrutno prema oboje, jer se nikada ne bi mogli združiti – ni ceremonijalno, ni tjelesno: ona je bila zaštićena ovdje u tajnoj enklavi Bratstva, i ukoliko ih kraljev protokol ne bi razdvojio, njen nasilni brat zasigurno bi.

Nije im suđeno.

Čuvši otvaranje vrata i vidjevši Jane kako ulazi, osjetila je olakšanje što se može usredotočiti na nešto, bilo što, te se Payne napregnula da se nasmiješi prozirnom liku ženke svog blizanca.

»Budna si«, rekla je Jane približivši se.

Payne se namrštila na njen strogi izraz lica.

»Kako si ti?«

»Važnije je kako si ti?« Jane se bokom naslonila na krevet, očima pretražujući uređaje koji su nadzirali svaki otkucaj njenog srca i udisaje pluća. »Je li ti udobno?«

Niti najmanje. »Da. Zahvaljujem ti se na svemu što si učinila za mene. Reci mi, ipak, gdje se nalazi moj brat?«

»On je... nije još došao kući. Ali uskoro će biti tu. Htjet će te vidjeti.«

»I ja njega.«

V.-ova šelana kao da je ostala bez riječi u tom trenutku. A tišina je govorila sama za sebe.

»Ne znaš gdje se nalazi, zar ne«, tiho je rekla Payne.

»Oh... znam to mjesto. I previše dobro.«

»Onda te zabrinjavaju njegove sklonosti.« Payne se malo trgnula. »Oprosti mi. Previše sam otvorena.«

»U redu je. Zapravo, bolje mi ide s izravnim pitanjima nego skrivenim.« Janeine oči su se nakratko zatvorile. »Onda znaš... za njegove sklonosti?«

»Sve. Svaku. I volim ga od prvog trenutka kada sam ga ugledala.«

»Kako znaš... kako si saznala –«

»Saznala? Odabranicama je za to potreban trenutak. Proročke posude omogućile su mi da ga pratim kroz sva ljeta njegovog života. I, usudila bih se reći, da je ovo koje provodi s tobom najbolje koje je imao.«

Jane se suzdržljivo nasmiješila.

»Znaš li što će se iduće dogoditi?«

Ah, uvijek to pitanje – pogledavši prema svojim nogama, shvatila je da se i sama to pitala.

»Nažalost, ne mogu to reći, jer se u njima ogleda jedino prošlost, ili najbliži trenutak sadašnjem trenutku.«

Nastupila je duga tišina. A zatim se Jane oglasila:

»Ponekad mi je tako teško doprijeti do Vishousa. Tu je, stoji preda mnom... ali ne mogu ga dohvatiti.« Njene tamnozeleno oči su zabljesnule. »On mrzi osjećaje. I jako je neovisan. Iako, i ja sam ista. Nažalost, u ovakvim situacijama imam osjećaj da i nismo par osim što smo jedno kraj drugog, ako to uopće ima smisla? Bože, što samo govorim. Brbljam... kao da imam neke probleme s njim.«

»Sasvim suprotno, znam koliko ga obožavaš. I ja sam sasvim dobro upoznata s njegovom naravi.« Payne je pomislila na zlostavljanja koja je pretrpio njen blizanac. »Je li ti ikada govorio o našem ocu?«

»Ne zapravo.«

»To me ne iznenađuje.«

Jane ju je netremice gledala.

»Bloodletter, kakav je bio?«

Što da joj odgovori na to pitanje?

»Recimo samo... ubila sam ga zbog onoga što je učinio mom bratu – i neka ostane na tome.«

»Bože...«

»Više je bio vrag, ako primijenim ljudsku tradiciju.«

Jane se namrštila tako jako da joj se i čelo naboralo.

»V. nikada ne govori o prošlosti. I samo je jednom spomenuo što se dogodilo njegovom –« Zašutjela je. Kako bilo, uistinu nije postojao razlog da nastavi jer je Payne znala na što je mislila. »Možda sam ga trebala pritisnuti, ali nisam. Razgovor o duboko emotivnim stvarima samo ga uznemiri, tako da sam ga ostavila na miru.«

»Dobro ga poznaješ.«

»Da. I zbog toga me zabrinjava to što je radio noćas.«

Oh, da. Krvavi ljubavnici koji su mu se sviđali.

Payne je ispružila ruku i pomilovala Janeinu prozirnu ruku – i ostala je iznenađena shvativši da je mjesto koje je dodirnula postalo tjelesno. Kad je Jane otvorila usta, brzo joj se ispričala, ali je ženka njenog blizanca samo odmahнула glavom.

»Molim te, nemoj. I prilično je smiješno... samo mi V. može to učiniti. Svi ostali prolete rukom kroz mene.«

I zar nije bilo skrivenog značenja u tome?

Payne je čvrstim glasom rekla:

»Ti si prava šelan za mog blizanca. I on voli samo tebe.«

Janein glas je pukao.

»Ali što ako mu ja ne mogu ponuditi ono što njemu treba?«

Payne nije imala jednostavan odgovor na to pitanje. I prije nego je uspjela smisliti što će odgovoriti, Jane je rekla:

»Ne bih ti smjela ovo govoriti ili te dovoditi u neugodan položaj.«

»Obje ga volimo i obje znamo tko je on zaista, stoga nema razloga da nam išta bude neugodno. I prije nego me zamoliš, znaj da mu neću ništa reći. Onog trenutka kada ste se vas dvoje združili, nas dvije smo postale sestre po krvi, i zauvijek ću na srcu čuvati tvoje povjerenje.«

»Hvala ti«, rekla je Jane tiho. »Hvala ti milijun puta.«

U tom trenutku, među njima je nastao savez, ona vrsta nijeme povezanosti koja je bila snaga i temelj svake obitelji bez obzira jesu li članovi postali njenim dijelom rođenjem ili stjecajem okolnosti.

Tako jaka i plemenita ženka, pomislila je Payne. Što ju je podsjetilo.

»Moj iscjelitelj. Kako ga ti zoveš?«

»Tvoj kirurg? Misliš na Mannyja – doktora Manella?«

»Oh, da. Poslao ti je poruku preko mene.« Jane se naizgled ukočila. »Rekao je da ti oprašta. Za sve. Mogu samo pretpostaviti da znaš o čemu je riječ.«

Vishousova družica je izdahнула, opuštajući ramena.

»Bože... Manny.« Odmahnula je glavom. »Da, da, znam. Nadam se od srca da je dobro nakon svega. Puno je sjećanja izbrisano iz one njegove glave.«

Payne se u potpunosti slagala.

»Smijem li te pitati... kako ste se upoznali?«

»Manny i ja? Godinama je bio moj šef. Najbolji kirurg s kojim sam ikada radila.«

»Ima li družicu?« upitala je Payne s potajnom nadom da joj glas zvuči opušteno.

Sada se Jane nasmijala.

»Ma ne – iako, Bog samo zna da se oko njega uvijek vrte žene.«

U zraku se otelo prigušeno režanje, a dobra doktorica trepnula je od iznenađenja, te je Payne brzo potisnula posesivnost koju nije imala pravo osjećati.

»Kakve... kakve ženke mu se sviđaju?«

Jane je zakolūtala očima.

»Plavokose, dugih nogu i velikih grudi. Ne znam poznaješ li Barbie, ali to je oduvijek bio njegov tip žene.«

Payne se namrštila. Niti je bila plavokosa, niti je imala neke velike grudi... ali duge noge? Mogla bi proći što se toga tiče –

Zašto je uopće razmišljala o tome?

Zatvorivši oči, u sebi se molila da taj mužjak nikada, nikada ne upozna Odabranicu Laylu. Ali, koliko li je samo smiješna –

Družica njenog blizanca nježno joj je potapšala ruku.

»Znam da si sigurno iscrpljena, stoga ću te ostaviti da se odmaraš. Ako me zatrebaš, samo pritisni crveni gumb i ja ću odmah doći k tebi.«

Payne se prisilila otvoriti oči.

»Hvala ti, iscjeliteljice. I ne brini za mog blizanca. Vratit će ti se prije nego zora svane.«

»Nadam se«, rekla je Jane. »Od srca se nadam... Slušaj, sada se odmaraj i kasnije popodne ćemo započeti s fizikalnom terapijom.«

Payne joj je poželjela ugodan ostatak dana i ponovno zatvorila oči.

Ostavši sama, shvatila je da razumije kako se Jane osjećala na samu pomisao da je Vishous možda bio s nekom drugom. Slike njenog iscjelitelja u prisutnosti ženki kakva je bila Odabranica Layla izazivale su mučninu u njenom želucu – iako nije bilo uzroka takvim probavnim smetnjama.

U kakvoj li je samo zbrci bila. Privezana za bolnički krevet, um joj se borio s pipcima misli o mužjaku na kojeg nije imala pravo na tako puno razina...

A ipak, misao da bi on mogao dijeliti svoj seksualni naboj s bilo kim osim nje izazivala je u njoj iskonsko nasilje. Sama pomisao da se druge ženke motaju oko njenog iscjelitelja, da traže ono što je pripremio za nju, da žele ukruženu dužinu među njegovim bokovima i stisak njegovih usana na svojim ustima –

Ponovno zarezavši, spoznala je da je donijela pravu odluku ispustivši onu karticu s njegovim podacima na pod. Inače bi ona masakrirala ljubavnice koje bi ga imale.

Napokon, nije imala problema s ubijanjem.

Kao što je povijest zorno prikazala.

Trinaesto poglavlje

Quinn je ušao u palaču kroz predvorje. Što je bila očita pogreška.

Trebao je ući u palaču kroz garažu, ali prava istina je bila da su ga oni lijesovi naslagani u kutu izbezumljivali. Uvijek je očekivao da će im se poklopci otvoriti i da će se usrati u gaće na scenu iz Noći živih mrtvaca..

Međutim, tako je želio da prestane biti kukavica.

Dobrotom vlastitog kukavičluka, čim je otvorio vrata i stupio u predvorje, prvo što je ugledao bili su Blaylock i Saxton dok su silazili niz veliko stubište, obojica ulickani za posljednji obrok. Obojica odjeveni u hlače, ne u traperice, i džempere, a ne sportske majice, a obuli su i fine cipele, a ne vojničke čizme. Svježe obrijani, namirisani kolonjskom vodom i sasvim pristali, ali niti najmanje nisu ostavljali dojam mlakonja.

Ruku na srce, to bi uvelike olakšalo stvari.

Kurca, volio bi da jedan od tih kurvinih sinova poženstveni svoj izgled i uresi se perjem i lakom za nokte. Ali ne. I dalje su izgledali kao dva prezgodna mužjaka koji su znali potrošiti novac u Saksu... dok je on, s druge strane, i dalje bio zamotan u svoje kožne hlače i majicu bez rukava – a u večerašnjem slučaju, razbarušene kose nakon žestokog seksa, s kolonjskom, ako se to uopće može nazvati mirisom, iz iste linije proizvoda za kurve.

Ipak, mogao bi se kladiti da ih je od njegovog stanja jedino razlikovala činjenica da su se otuširali vrućom vodom i sapunom i odjenuli novu odjeću: dao bi desnu ruku da su cijelu noć bili u vrućem klinču. Izgledali su tako zadovoljno dok su išli na objed za kojim su zasigurno žudjeli.

Sišli su na mozaik koji je prikazivao stablo jabuke u punom cvatu i Blayeve plave oči prešle su preko puta i odmjerile Quinna od glave do pete. Njegovo lice nije odavalo nikakvu reakciju. Sada više ne.

Onaj stari odsjaj boli nigdje se nije nazirao – i ne stoga jer je Quinnova rekreacija bila savršeno očita.

Saxton mu je nešto rekao i Blay je svrnuo pogled... i tada se pojavilo. Rumenilo na toj divnoj, blijedoj koži kada se su plave oči susrele sa sivima.

Ne mogu ovo, pomislio je Quinn. Ne večeras.

U želji da izbjegne prizor okupljanja na večeru, uputio se prema vratima ispod stubišta i sa svrhom ih upotrijebio. Istog trenutka kada su se zatvorila, brbljava jeka ljudi koji su razgovarali je nestala i dočekala ga je mračna tišina raširenih ruku. To je već bilo bolje.

Dalje niz stepenice. Kroz još jedna skrivena vrata. U podzemni tunel koji je vodio od glavne kuće do centra za obuku. I sada kada je bio sasvim sam, nestalo mu je benzina, nije uspio prijeći niti jedan metar kada su mu noge otkazale i morao se nasloniti na glatki zid. Opustivši glavu natrag, zatvorio je oči... i poželio staviti pištolj na sljepoočnicu.

Pojebao je onog crvenokosog tamo u Iron Masku.

Pojebao je tog hetera dobro i žestoko.

I sve se odigralo točno onako kako je predvidio. Prvo su njih dvojica za šankom blebletali i odmjeravali ženske. Nedugo zatim, pridružio im se par četvorki u visokim,

crnim čizmama. Pričao je s njom. Pio s njom... i njenom prijateljicom. Sat kasnije? Svi četvero su završili u toaletu, stisnuti jedno uz drugo.

Što je bila faza dva njegovog plana. Ruke su se miješale u uskom prostoru, i pošto je bilo jako puno kretanja i grabljenja dolje, nisi mogao nikada biti siguran tko te dodiruje. Miluje. Odmjerava rukom.

Cijelo vrijeme dok su bili s curama, Quinn je u glavi razvijao strategiju kako da ih se riješi i to je potrajalo puno duuuže nego je želio. Nakon seksa, cure su se htjele još družiti – razmijeniti brojeve, pričati gluposti, pitale su žele li skupa otići nešto pojesti.

Da, baš hoćemo. Nisu mu bile potrebne brojke jer ih nikada nije ni namjeravao nazvati; nije volio bljezgariti ni s ljudima koji su mu se sviđali; a zalogaj koji im je mogao ponuditi nije imao nikave veze s masnim hamburgerima.

Spremvši njihove zahtjeve pod nevažno u svojoj glavi, bio je prisiljen malo im oprati mozak da napokon nestanu, zbog čega je doživio rijetki trenutak suosjećanja za ljudske mužjake koji nisu imali taj privilegij.

Zatim su on i njegov plijen ostali sami, ljudski mužjak se oporavljao nad umivaonikom; Quinn se pretvarao da čini isto naslonjen na vrata. Naposljetku su uspostavili kontakt očima, ležeran u muškarca, ozbiljan u Quinna.

»Što je?« upitao ga je muškarac. Ali znao je i sam... jer su mu kapci na očima postali teški.

Quinn je rukom posegnuo iza leđa i okrenuo ključ da ih nitko ne ometa.

»I dalje sam gladan.«

Iznenada, crvenokosi je netremice gledao u vrata kao da želi otići... ali njegov kurac je govorio drugačije. Iza dugmadi na rasporku njegovih traperica... digao mu se.

»Nitko neće znati«, rekao je Quinn dubokim glasom. Dovraga, mogao se pobrinuti za to da se crvenokosi ničega ne sjeća – iako, dok god tip nema nikakvog pojma o postojanju vampira, nema ni razloga da primijeni Domestos za lubanje i očisti stvari.

»Mislio sam da nisi gej...« Ton njegovog glasa bio je melankoličan, kao da mu nije bilo ugodno osjećati ono što je njegovo tijelo željelo.

Quinn mu se sasvim približio, pritisnuvši svoja prsa o prsa crvenokosog. Zatim ga je zgrabio za potiljak i spustio da mu dohvati usta. Poljubac je izvršio svoju svrhu: iz toaleta je izgurao sve misli i za sobom ostavio jedino strast.

Nadalje se događalo sranje. Dvapat.

Nakon što je sve završilo, tip mu nije ponudio svoj broj. Iako je spektakularno svršio, bilo je sasvim jasno da mu je ovo bilo prvo eksperimentiranje s takvom vrstom seksa – što je Quinnu bilo sasvim u redu. Rastali su se bez riječi, svaki je nastavio sa svojim životom, crvenokosi se vratio natrag za šank... a Quinn se uputio na samotno lutanje ulicama Caldwellla.

Jedini razlog zbog kojeg se vratio ovdje bio je skori dolazak zore.

»Prokleti pakao...« rekao je sam sebi.

Cijela je noć nalikovala lekciji iz diranja otrovnog bršljana – da, bilo je trenutaka u životu kada su zamjenske osobe doista činile čuda: na sastanku vijeća, na primjer, kada možeš poslati nekoga da glasa umjesto tebe. Ili kada ti je potrebno nešto iz supermarketa i samo sluganu predaš popis stvari. Ili kada obećaš partiju biljara, ali si previše pijan da uopće držiš štap pa nagovoriš nekoga da umjesto tebe razbija kugle.

Nažalost, teorija o zamjenama zasigurno nije bila zadovoljavajuća kada želiš da si ti bio onaj koji je uzeo nečije djevičanstvo, a nisi bio, i kada ti je slijedom toga jedina najbolja ideja da odeš u neki klub, nađeš nekog sličnih tjelesnih osobina, poput... recimo... boje kose... i jebeš tu osobu umjesto onog kojeg želiš.

U takvoj zamjenskoj situaciji, završiš s prazninom unutra i to ne zbog luđačkog seksa i osjećaja kao da lebdiš na oblačku užitka poslije ejakuliranja.

Sasvim sam, stajao je u ovom tunelu i osjećao se potpuno prazno u vlastitoj koži. Njegova nutrina nalikovala je gradu duhova.

Šteta što se i njegov libido nije ustručavao smišljati nove ideje. U samotnoj tišini, započeo je zamišljati kako bi bilo da je on taj, umjesto njegovog rođaka, koji silazi zajedno s Blayem na večeru. Da je on taj koji ne samo da dijeli krevet s njim, već i spavaću sobu. Kada bi ustao i svima rekao da je ovo njegov mužjak –

Mentalni zatvor koji je nastupio nakon te male digresije je bila zadnja kap koja je prelila čašu, osjećao se kao da ga je netko udario u glavu.

I u tome je bio problem, zar ne?

Protrljavši svoje raznobojne oči, pomislio je na svoju obitelj i veliku mržnju koju se iskazali prema njemu: odgojili su ga u vjerovanju da je genetski defekt jednog plavog i jednog zelenog oka zapravo značio da je on čudovište, i odnosili su se prema njemu kao sramoti njihove krvne loze.

Zapravo, bilo je i gore od toga. Na kraju su ga izbacili iz kuće i poslali čuvara časti da ga nauči lekciju. I tako je postao hoditelj.

Kad samo pomisli da nikada nisu doznali i za njegove druge »abnormalnosti«.

Poput ove da želi svog najboljeg prijatelja.

Kriste, doista mu nije trebalo zrcalo da u njemu vidi kakva je kukavica i varalica bio... ali ništa nije mogao poduzeti u vezi toga. Bio je zaključan u kavezu za koji nije mogao pronaći ključ, duge godine obiteljskog ruganja stezale su obruč njegovog zatočeništva: istina koja se krila iza njegove divlje prirode bila je da je bio prava pičkica. S druge strane, Blay je bio jak. Umoran od čekanja, objavio je što je bio i pronašao nekoga za sebe.

Jebemti, kako ovo boli...

Opsovavši, prekinuo je predmenstrualni monolog i prisilio se da nastavi hodati. Svakim korakom, povlačio se u sebe, ljepljivom trakom učvršćivao kaotične komadiće i zatvarao mjesta na kojima je curilo.

Život se sastojao od promjena. Blay se promijenio. John se promijenio.

I očito je on bio sljedeći na popisu, jer jednostavno nije mogao više ovako živjeti.

Ušavši u centar za obuku kroz stražnja vrata u uredu, odlučio je da ako Blay može okrenuti novi list, da može i on. Sam određuješ kakav će ti biti život: bez obzira gdje te sudbina baci, logika i slobodna volja bila su sredstva kojima sam slažeš kockice svog života.

I nije želio više biti na mjestu na kojem je bio: nije više želio bezlični seks. Niti očajnu oglupljenost. Niti ljubomoru koja ga je pekla i dosadne izljeve žaljenja koji nisu vodili ničemu.

Svlačionica je bila prazna, budući da se sada nisu odvijale vježbe, i sam se presvukao, skinuvši se do gola prije nego je navukao crne sportske hlače i obuo crne Nikeice. Teretana je također bila prazna i to mu je odgovaralo.

Uključivši stereo sustav, daljinskim upravljačem listao je pjesme. Došavši od Gorillaza do »Clint Eastwooda«, popeo se na traku za trčanje. Mrzio je vježbanje... upravo prezirao besmislenu idiotsku prirodu svega toga. Uvijek je govorio da se bolje jebati ili boriti.

Međutim, kada si zarobljen unutar kuće zbog zore i odlučan da pokušaš s celibatom, trčati bez cilja na traci činilo se kao jebeno dobar način rješavanja viška energije.

Smočivši uređaj svojim znojem, skakao je i pjevao u isto vrijeme.

Usredotočivši se na bijelo obojani zid pred sobom, gazio je nogom za nogu, opet i opet i opet, dok mu um i tijelo nisu postali prazni samo osluškujući opetovano koračanje i otkucaje svog srca, osjećajući vlažnost na golim prsima, trbuhu i leđima.

Prvi put u životu nije se tjerao do maksimuma: namjestio je brzinu tako da trči lagano i ravnomjerno, takvom brzinom kojom bi mogao satima izdržati.

Kada pokušavaš pobjeći od samog sebe, neka sila te privlači prema glasnom i odvratnom, prema ekstremima, razuzdanosti, jer te tjera da se penješ i hvataš noktima po hridi vlastitog spoznavanja.

Baš kao što je Blay bio ono što je bio, i Quinn je bio isti: iako je želio da izađe na čistac s... mužjakom... kojeg je volio, nije se mogao prisiliti da to i učini.

Ali, tako mu Boga, prestat će bježati od vlastitog kukavičluka. Morao se suočiti s vlastitim sranjem – čak i ako zbog toga započne mrziti samog sebe iz dubine duše. Jer ako to učini, možda će mu to onda odvratiti pažnju sa seksa i opijanja, i možda će shvatiti što on doista želi.

Osim Blaya, naravno.

Četrnaesto poglavlje

Sjedeći pokraj Butcha u Escaladeu, V. je bio 198 centimetara visoka i 139 kilograma teška kontuzija.

Jureći natrag u palaču, svaki centimetar njegovog tijela je tukao, bol se pretvorila u izmaglicu koja je umirivala mahnito vrištanje u njegovoj nutrini.

Dakle, ipak je uspio pribaviti dio onoga što mu je trebalo.

Nevolja je bila u tome što je olakšanje već započelo nestajati i zar to u njemu nije izazivalo bijes prema dobrom Samaritancu za upravljačem? Nije baš da je murjaka bilo briga. On se usredotočio na biranje tipaka na mobitelu i prekidanje poziva, ponovnog biranja i prekidanja poziva, kao da su mu prsti desne ruke upravo imali napadaj Tourettovog sindroma.

Vjerojatno je zvao Jane da je umiri. Hvala kurcu –

A onda ga je čuo dok je izgovarao:

»Da, želio bih prijaviti pronalazak mrtvog tijela. Ne, ne želim vam reći svoje ime. Nalazi se u kontejneru u uličici odmah pokraj Desete ulice, dva bloka udaljeno od Commodorea. Izgleda da je bjelkinja, ima oko dvadeset godina... Ne. Neću vam reći svoje ime... Hej, bilo bi bolje da odete na ovu adresu umjesto da se pitate tko sam ja...«

Dok se Butch nastavio prepirati sa službenikom na centrali, V. se okrenuo u svom sjedištu i osjetio zavijanje slomljenog rebra s desne strane. Nije loše. Ako mu zatreba još jedan bolan udarac da se ohladi, jednostavno će raditi trbušnjake i malo produžiti svoju agoniju –

Butch je bacio svoj mobitel na kontrolnu ploču. Opsovao. Ponovno opsovao.

A zatim se odlučio obratiti njemu:

»Koliko dugo bi ih pustio da te tuku, V.? Dok te ne ubodu? Ostave te na suncu? Koliko bi ti bilo dovoljno?«

V. je progovorio kroz natekle usne.

»Nemoj mi se inatiti, u redu?«

»Inatiti?« Butch je okrenuo glavu, u očima mu se nazirao nasilan pogled. »Kako molim?«

»Nemoj se pretvarati... da ne znaš kakav je ovo osjećaj. Gledao sam te dok vježbaš... vidio sam te –« Zakašljao se. »Vidio sam te mrtvog pijanog, i nisi posustajao od obje čaše u rukama. Stoga, nemoj mi izigravati sveca.«

Butch se ponovno usredotočio na cestu.

»Ti si bijedni kurvin sin.«

»Kako god.«

Da, to je bilo otprilike sve od njihovog razgovora.

Dok su se dovukli do šljunka ispred palače, obojica su se već tresla i žmirkala kao da ih je netko poprskao sprejem za samoobranu: sunce je još bilo zakopano na udaljenom dijelu obzora, ali bilo je dovoljno blizu da obasja nebo i samo nekoliko megavata slabije dok ne postane smrtnosono za vampira.

Nisu se uputili u glavnu kuću. Ni u kojem slučaju, samo što nije otpočelo zveckanje noževa i vilica posljednjeg obroka, a uzevši u obzir njihovo raspoloženje, nije bilo razloga

da dodaju ulja na tračersku vatru.

Bez ijedne riječi, V. se uputio u Rupu i puzećim korakom krenuo prema svojoj spavaćoj sobi. U ovakvom ga stanju ni Jane ni njegova sestra nisu smjele vidjeti. Dovraga, kako mu je u glavi tuklo, neće ih smjeti posjetiti ni nakon tuširanja.

U kupaonici, otvorio je vodu i razoružao se u mraku – što je zapravo značilo da samo mora izvaditi jedini bodež iz korica za pasom i odložiti ga na policu. Odjeća mu je bila zaprljana, prekrivena krvlju i voskom i ostalim sranjima, i pustio ju je da padne na pod neodlučan što će s njom učiniti.

Zatim je stupio pod mlaz vode i prije nego je postao topao. Hladna voda udarala ga je po licu i prsnim mišićima, te je zastenjao, šok se razlio tijelom do njegovog spolovila i ukrutio ga – nije baš bio zainteresiran da i učini nešto s tom erekcijom. Samo je zatvorio oči dok je voda ispirala njegovu i ostatke neprijateljske krvi i nestajala u odvodu.

Čovječe, nakon što spere sve sranje sa sebe, definitivno će obući majicu s visokim ovratnikom. Lice mu je bilo sjebano, ali možda to može opravdati s tim što je bio u borbi s neprijateljem. Da se omota od glave do pete u plavo-crno⁵ platno?

Hm, baš i ne.

Objesivši glavu i pustivši vodu da mu teče niz nos i bradu, očajno se pokušavao vratiti u tupo stanje kakvo je osjećao u automobilu, ali budući da je bol nestajala, droga po njegovom izboru gubila je opojnu snagu i svijet mu je ponovno postao kristalno jasan.

Bože, osjećaj da je izvan kontrole i bijesan do bola gušio ga je kao da su ga nečije ruke stisnule oko vrata.

Jebeni Butch. Dobrotvor, njuškalo, kurvin sin koji je sve prekinuo.

Deset minuta kasnije, izašao je ispod tuša, dohvatio crni ručnik i obrisao se od vrha do dna frotirnom tkaninom dok je šetao po sobi. Otvorivši ormar, snagom volje upalio je crnu svijeću i... i pogled mu je pao na pregršt pamučnih majica bez rukava. I kožnih hlača. Ovakvo što se dogodi s ormarom osobe koja spava naga i kojoj se život vrti samo oko borbe.

Niti jedna jedina majica s visokim ovratnikom.

Pa, možda šteta i nije tako strašna.

Kratak pogled na zrcalo sa stražnje strane vrata, i čak je on morao zastati. Izgledao je kao da ga je kroz kandže propustila Rhageova zvijer, široke trake jarko crvenih rana obavijale su mu torzo, prelijevale se preko njegovih ramena i prsnih mišića. Lice mu je bilo jebeni vic, jedno oko toliko natečeno da je kapak bio gotovo nepomičan... donja usna gadno posječena... čeljust mu je nalikovala vjeveričinoj dok grize orahe.

Odlično. Izgledao je kao da je upravo završio seriju borbi u UFC-u.

Pokupivši prljavu odjeću i uguravši je u stražnji dio ormara, isturio je svoju napumpanu glavu u hodnik i osluškiavao. S lijeve strane dopirali su odjeci ESPN-a⁶. Nadesno, čulo se izlivanje tekućine.

Uputio se prema Butchevoj i Marissinoj spavaćoj sobi gole guzice. Nema razloga da skriva modrice od Butcha – kurvin sin je svjedočio njihovom nastanku.

Otvorivši vrata, ugledao je murjaka kako sjedi na rubu kreveta, lakata položenih na

⁵ Boje sado-mazohističke zastave.

⁶ Poznati sportski program.

koljena, s čašom viskija među dlanovima, boca na podu među njegovim cipelama.

»Znaš li o čemu sada razmišljam?« upitao je i ne podigavši pogled.

V. je mogao pretpostaviti da se radi o podužem popisu.

»Reci mi.«

»O noći kada sam te gledao kako se bacaš s balkona u Commodoreu. O noći kada sam mislio da si mrtav.« Butch je otpio gutljaj iz čaše. »Mislio sam da su ta sranja prošlost.«

»Ako ti je ikakava utjeha... i ja sam tako mislio.«

»Zašto ne odeš posjetiti svoju majku. Raščisti ta sranja s njom.«

Kao da ta ženka može reći išta pametno u ovom trenutku?

»Ubio bih je, murjače. Ne znam i kako bih to izveo... ali ubio bih tu kurvu zbog ovoga. Ostavila me s onim sociopatom od oca – a savršeno je dobro znala kakav je, jer, halo, ona sve vidi. Zatim mi je tajila stvari tri stotine godina, dok se nije pojavila na mom rođendanu sa željom da izučavam njenu glupu religiju. Ali mogao sam prijeći preko tog sranja, zar nisam? A moja sestra, moja blizanka? Sklonila je Payne. Držala je zatočenom protiv njene volje. Stoljećima. I nikada mi nije rekla da imam sestru. To je stvarno previše. Gotov sam.« V. je zurio u viski. »Imaš li malo tog soka i za mene?«

Butch je vratio čep na bocu i bacio je. Kad ju je V. uhvatio dlanom, murjak mu je rekao:

»Ali ipak nije rješenje da se jednog jutra probudiš mrtav. A niti je rješenje da dopustiš da te onako premlate.«

»Onda, dobrovoljno se javljaš da ćeš ubuduće ti imati tu čast? Jer ću poludjeti i moram to nekako izbaciti iz sebe, Butche. Stvarno. Ovdje predstavljam opasnost...« V. je potegao iz boce i opsovao osjetivši žarenje na usni kao da je pri pušenju okrenuo cigaretu naopako. »I ne mogu se sjetiti nijednog drugog načina da to sve izbacim iz sebe – jer se sigurno neću vratiti svojim starim navikama.«

»Nisi niti najmanje u iskušenju?«

V. se naslonio i ponovno otpio iz boce. Napravivši bolnu grimasu, rekao je:

»Želim to olakšanje, ali ne želim biti s bilo kim osim s Jane. Nema šanse da se vratim u naš zajednički krevet sa smradom neke drolje po mom kurcu – to bi sve upropastilo, ne samo njoj već i meni. Osim toga, meni je sada potreban gospodar, a ne podanik – a ne postoji nitko kome vjerujem.« Osim možda Butcha, ali to bi prešlo mnoge granice. »Tako da sam zarobljen. U glavi mi je vrišteća harpija i nemam gdje s njom... i dovodi me do prokletog ruba.«

Isuse... izgovorio je to. Sve je izgovorio.

Bravo. A nagrada je bila još jedan gutljaj iz boce.

»Jebemti, kako me boli usna.«

»Bez uvrede, ali drago mi je – zaslužio si.« Butchove kestenjaste oči napokon su se podignule i nakon trenutka, malo se osmjehnuo otkrivši na čas krunu prednjeg zuba, kao i svoje očnjake. »Znaš, gotovo sam te počeo mrziti tamo na jednu minutu, zaista jesam. I prije nego me pitaš, majice s visokim ovratnicima su tamo na kraju te rešetke. I uzmi nekoliko trenirki, također. Noge ti izgledaju kao da ih je netko mlatio čekićem, a to jaje samo što ti nije eksplodiralo.«

»Hvala ti, stari.« V. se uputio dalje hodajući uz liniju uredno obješene odjeće na

glatkim, cedrovim vješalicama. Jedna od stvari koje su išle Butchu u prilog bila je da mu je garderoba nudila pregršt izbora. »Ne bih nikada ni pomislio da će mi biti drago što si modna žrtva.«

»Mislim da se pravilno kaže modni znalac.«

Njegov bostonski naglasak progutao je malo samoglasnika, i V. je shvatio kako se pita je li ikada i postojalo vrijeme u kojem Butchov južni, nazalni govor nije odzvanjao njegovim ušima.

»Što ćeš učiniti u vezi s Jane?«

V. je vratio bocu na pod, navukao džemper s ovratnikom od kašmira, te se izivcirao shvativši da mu je jedva dopirao do pupka.

»Ona već ima dovoljno briga. Nijedna šelan ne bi htjela znati da se njen mužjak dobrovoljno izložio batinama – i ne želim da joj ni ti kažeš išta o tome.«

»A kako ćeš joj objasniti unakaženo lice, pametnjakoviću?«

»Oteklina će splasnuti.«

»Ne dovoljno brzo – takav ćeš ići posjetiti Payne –«

»Ni ona ne treba vidjeti ovo zadovoljstvo, također. Samo ću se pritajiti na jedan dan. Payne se nalazi na intenzivnoj njezi i stabilnog je stanja – barem mi je Jane tako rekla, stoga ću se povući u svoju utvrdu.«

Butch je podignuo čašu.

»Ako nemaš ništa protiv?«

»Prijem.« V. je ulio viski u čašu svog dečka i sam otpio još jedan gutljaj i zatim u jednom potezu obukao hlače. Ispuživši ruke ispred sebe, okrenuo se oko svoje osi. »Bolje?«

»Jedino što vidim su tvoji zglobovi i gležnjevi – i, za tvoju informaciju, nalikuješ na Miley Cyrus s tim golim pupkom. Nimalo privlačno.«

»Odjebi.« Potegnuvši opet iz boce, V. je odlučio da mu je sljedeći plan dobro se opiti. »Nisam ja kriv što si ti patuljak.«

Butch se od srca nasmijao i zatim se odmah uozbiljio.

»Ako se opet usudiš izvesti ovakvo sranje...«

»Ali zamolio si me da uzmem tvoju odjeću.«

»Znaš dobro da ne mislim na to.«

V. je povlačio rukave džempera, ali bez ikakvog uspjeha.

»Nećeš me više spašavati, murjače, a ja neću dozvoliti da me netko ubije. Nije u tome smisao. Znam gdje mi je granica.«

Butch je opsovao, lice mu se snuždilo.

»Ti to kažeš i ja vjerujem da i misliš da je to istina. Međutim, situacije se mogu preokrenuti – posebno takve stvari. Možeš jahati na tom valu... onoga što ti je već potrebno... a onda se plima može okrenuti protiv tebe.«

V. je stavio ruku u rukavicu.

»To nije moguće. Ne kada imam ovo – i doista ne želim da mojoj curi išta kažeš o ovome, u redu. Obećaj mi. Ne smiješ se u ovo miješati.«

»Onda ti moraš razgovarati s njom.«

»Kako joj mogu reći...« Glas mu je pukao i morao je pročistiti grlo. »Dovraga, kako joj mogu objasniti ovo?«

»Kako ne možeš? Ona te voli.«

V. je samo odmahnuo glavom. Nije mogao ni zamisliti da kaže svojoj šelan kako je želio da ga netko ozlijedi. To bi je ubilo. I doista nije želio da ga vidi ovakvog.

»Gledaj. Ja ću ovo sam riješiti. Sve zajedno.«

»Toga se i bojim, V.« Butch je eksirao preostali viski. »To je naš... najveći problem.«



Jane je promatrala svoju pacijenticu dok je spavala, kada je osjetila vibraciju mobitela u svom džepu. Nije bio poziv, već poruka od V.-a:

Doma sam, idem u utvrdu raditi. Kako P? I ti?

Izdahnula je, ali ne od olakšanja. Vratio se tek deset minuta prije punog izlaska sunca, i još neće doći vidjeti ni nju ni svoju sestru?

Zajebi ti ovo, pomislila je, ustala i napustila sobu za intenzivnu njegu.

Prenijevši posao na Ehleni, koja se nalazila u sobi za preglede klinike i upisivala nove podatke u dokumente Braće, Jane se brzim korakom uputila niz hodnik, skrenula lijevo u ured i izašla kroz stražnji dio ormara s lijekovima i potrepštinama. Nema razloga da se zafrkava sa šiframa na zaključanim vratima; samo je poput duha prošla kroz njih –

I tamo je bio, nekih dvadeset metara dalje niz tunel, udaljavao se od nje... prošao je pokraj centra za obuku i hodao još dublje u planinu.

Flourescentna rasvjeta na stropovima osvijetljavala je njegovu glavu, padala po njegovim širokim ramenima i teškom donjem dijelu tijela. Sudeći po sjaju, kosa mu je bila mokra, a miris sapuna koji je uvijek koristio i dalje se mogao osjetiti u zraku po čemu je znala da se nedavno otuširao.

»Vishouse.«

Jedanput ga je zazvala, ali tunel je bio poput komore s jekom koja je odbijala suglasnike natrag i ponovno naprijed, umnažajući njihov broj.

Zaustavio se.

To je bio jedini odgovor koji je dobila.

Pričekavši nekoliko trenutaka da joj nešto kaže, da se okrene... da je primijeti, otkrila je nešto novo u vezi svog prozirnog stanja: iako tehnički ona nije bila živa, njena pluća su i dalje mogla gorjeti kao da je netko davi.

»Gdje si bio noćas?« rekla je, ne očekujući odgovor.

I nije ga dobila. Ali zaustavio se točno ispod svjetiljke, tako da je i iz daljine mogla vidjeti kako su mu se ramena skupila.

»Zašto se ne želiš okrenuti, Vishouse?«

Blagi Bože... što je on to učinio u Commodoreu? O, Isuse...

Smiješno, postojao je razlog zbog kojeg su ljudi zajedno »gradili« svoj život. Iako odluke koje ste donosili kao muž i žena nisu bile cigle i vrijeme nije bilo cement, ipak ste zajedno gradili nešto opipljivo i stvarno. I u ovom trenutku, kada je njen helren odbijao doći k njoj – dovraga, nije joj želio pokazati ni svoje lice – tlo pod njenim nogama koje je smatrala čvrstim drmalo se od potresa.

»Što si radio sinoć?« jedva je izustila.

Tada se okrenuo oko svoje osi i koraknuo dvaput prema njoj dugim korakom. Ali ne da joj se približi. Već da se makne ispod izravne svjetlosti. Ipak je i dalje...

»Tvoje lice«, izdahnula je.

»Upao sam u tučnjavu s nekoliko degrada.« Stupivši naprijed da mu se približi, on je podignuo svoj dlan. »Dobro sam. Samo mi sada treba malo prostora.«

Nešto mi ovdje smrdi, pomislila je. I mrzila je samu sebe zbog pitanja koje joj je palo na pamet – do točke kada se prisilila da ga potisne.

Ali nakon toga ostala im je samo tišina.

»Kako je moja sestra?« rekao je najednom.

Kroz stisnute zube, protisnula je:

»I dalje se udobno odmara. Ehlena je sada s njom.«

»Trebaš i ti uzeti malo odmora i prileći.«

»Hoću.« Ma baš hoće. S ovakvim stanjem stvari između njih dvoje neće moći ni oka sklopiti.

V. je kroz kosu provukao ruku u rukavici.

»Ne znam što bih ti više rekao sada.«

»Jesi li bio s nekim?«

Nije ni trenutka oklijevao:

»Ne.«

Jane ga je netremice gledala... a zatim odahnula. Jedina stvar u koju se mogla kod svog helrena pouzdati, jedina stvar koju si mogao položiti u banku, bila je da Vishous nikada ne laže. Sa svim manama koje je imao, to nije bila jedna od njih.

»U redu«, rekla je. »Znaš gdje sam. Bit ću u našem krevetu.«

Ona je bila ta koja se okrenula i počela hodati u suprotnom smjeru. Iako joj je udaljenost između njih slamala srce, neće ga siliti na nešto za što on nije bio sposoban i ako mu je bio potreban prostor... pa, dat će mu ga.

Ali ne zauvijek, u to je bila sigurna.

Prije ili kasnije, taj mužjak će morati razgovarati s njom. Morat će ili će ona... Bože, nije ni znala što će.

Njena ljubav neće moći zauvijek živjeti u ovom vakuumu. Jednostavno neće.

Petnaesto poglavlje

Odlazak José de la Cruzu u *Dunkin' Donuts* na putu prema centru Caldwellella bio je jebeni klišej. Kolektivna mudrost pretpostavljala je da svi detektivi za umorstva piju kavu i jedu krafne, ali to nije uvijek bila istina.

Nekad nisu imali vremena da se zaustave.

I čovječe, zajebi televizijske serije i kriminalističke romane, zapravo je bolje funkcionirao s dozom kofeina i malo šećera u svom krvotoku.

Povrh toga živio je za umake od meda. Tužite ga zbog toga.

Poziv koji je probudio njega i njegovu ženu dogodio se neposredno prije šest ujutro, i uzevši u obzir sve noćne pozive koje je dosada primio, ovaj je bio još i uljudan: mrtva tijela, poput živih, a bolesnih tijela, nisu poštivala radno vrijeme od devet to pet – pa mu se stoga gotovo pristojno vrijeme učinilo neočekivanim blagoslovom.

I to nije bila jedina stvar koja mu je išla u prilog. S obzirom da je bilo nedjeljno jutro, ceste i autoceste bile su prazne poput staza u kuglani, i njegov neoznačeni policijski automobil stigao je u rekordnom roku iz predgrađa – stoga mu je kava i dalje bila vrela dok se spuštao u dio grada sa skladištima, lagano se zaustavljajući na crvenim semaforima.

Gužva policijskih automobila nagovijestila mu je gdje se nalazi mjesto na kojem je pronađen leš čak i bolje od žute, policijske trake omotane posvuda kao da je na nekom usranom božičnom poklonu. Opsovavši, parkirao je pokraj ciglenog zida uličice i izašao, pijuckajući kavu dok je hodao prema čvoru plavih uniformi ozbiljnih lica.

»Hej, detektive.«

»Što ima, detektive.«

»Jo, detektive.«

Kimnuo je dečkima.

»'Jutro svima. Kako nam ide?«

»Nismo je micali.« Rodriguez je glavom kimnuo prema kontejneru. »Tamo je i Jones je snimio prve fotografije. Mrtvozornik i njegov forenzički tim su na putu ovamo. Kao i muškomrzac.«

Ah, da, njihova vjerna fotografkinja.

»Hvala.«

»Gdje vam je novi partner?«

»Dolazi.«

»Je li spreman na ovo?«

»Vidjet ćemo.« Bez sumnje, ova mračna uličica bila je dobro poznata ljudima koji su u njoj povraćali. Ako dakle novajlija izgubi svoj tek za ručak, nema veze.

José se sagnuo da prođe ispod trake i uputio se prema kontejneru. Kao i uvijek kada se približavao nečijem lešu, njegovo čulo sluha postalo bi akutno oštro: tihi razgovor ljudi iza njega, odjek njegovih koraka po asfaltu, šuštavi lahor s rijeke... sve je bilo preglasno, kao da se glasnoća cijeloga svijeta pojačala do crvenog.

I naravno, ironično, razlog zbog kojeg je došao ovdje, ovog jutra, u ovu uličicu... razlog dolaska svih tih automobila i policajaca i žute trake... bio je savršeno tih.

José je čvršće stisnuo papirnatu šalicu kad je provirio preko zahrđalog otvora kontejnera. Prvo je uočio njenu ruku, blijedu nakupinu prstiju rascvalih noktiju ispod kojih se nalazilo nešto smeđe.

Bila je borac, tkogod da je bila.

Stajavši nad tijelom još jedne mrtve djevojke, poželio je od srca da jednom doživi mjesec ili tjedan bez ikakvih događanja na poslu... prokletstvo, barem jednu noć. Dovraga, zaista je priželjkivao nagli pad u karijeri: kada se baviš ovakvim poslom, bilo je teško osjećati zadovoljstvo zbog obavljenog rada. Čak i kada riješiš slučaj, i dalje je netko pokapao voljenu osobu.

Policajac koji je stajao pokraj njega zazvučao je kao da govori u megafon:

»Želite li da otvorim drugu polovicu poklopca?«

José je momku gotovo rekao da se stiša, ali velika je vjerojatnost bila da je govorio kao da je bio u knjižnici.

»Da. Hvala.«

Policajac je pomoću palice gurnuo poklopac dovoljno da svjetlost uđe u njega, ali momak nije uopće pogledao unutra. Samo je stajao ondje poput počasne straže ispred Buckinghamske palače, pogleda uprtog niz uličicu, a da zapravo ne gleda ništa.

Podigavši se na prste, José je provirio unutra ne zamjerajući policajcu na uzdržljivosti.

Ležeći na krevetu od metalnih koverča, tijelo žene je bilo golo, njena siva, istočkana koža čudno se sjala pri difuznoj svjetlosti svitanja. Prema izgledu njenog lica i tijela vjerojatno je imala oko dvadeset godina. Bjelkinja. Kosa joj je bila odrezana do korijena, na mjestima tako jako da joj je tjeme bilo oštećeno. Oči... bile su joj izvađene iz duplji.

José je izvadio kemijsku olovku iz džepa, protegao ruku prema dolje i pažljivo joj rastvorio ukočene usne: nije imala zube – niti jedan jedini nije preostao na okrnjenim desnim.

Pomaknuvši se udesno, podignuo je njenu ruku da pogleda donji dio jagodica. Kao skalpelom odrezane.

Unakaženosti nije bilo samo na njenoj glavi i rukama... U njenom mesu vidio je rupe, jednu pri vrhu bedra, drugu dolje na nadlaktici, te dvije na unutarnoj strani zapešća.

Opsovavši gotovo bez daha, bio je siguran da ju je netko ovdje bacio. Uličica nije osiguravala dovoljno mira da bi netko ovdje mogao obaviti ovakav posao – ovo sranje zahtijevalo je vremena i alata... i uzice da se ne miče.

»Što imamo, detektive?« upitao ga je njegov novi partner iza leđa .

José je kratko pogledao preko svog ramena prema Thomasu DelVecchiju Mlađem.

»Jesi li već doručkovao?«

»Ne.«

»Dobro.«

Maknuo se unatrag da i Veck može pogledati. S obzirom da je bio viši za gotovo 15 centimetara, nije se morao propinjati da pogleda unutra već se samo lagano savio u bokovima. Zatim je samo zurio. Nije otrčao prema zidu i povraćao. Nije ni disao. Na licu mu se nije vidjela promjena izraza.

»Tijelo su bacili ovdje«, rekao je Veck. »Sigurno.«

»Nju.«

Veck je pogledao prema njemu, njegove tamnoplave oči bile su bistre i mirne.

»Oprosti?«

»Nju su bacili ovdje. To je osoba. Ne predmet, DelVecchio.«

»Da. Oprosti. Nju.« Tip se opet nagnuo. »Mislim da na rukama imamo skupljača trofeja.«

»Možda.«

Tamne obrve su se podigle.

»Puno toga nedostaje... na njoj.«

»Jesi li gledao CNN u zadnje vrijeme?« José je brisao olovku rupčićem.

»Nemam vremena za gledanje televizije.«

»Jedanaest žena je pronađeno u ovakvom stanju u posljednjih godinu dana. Chicago, Cleveland i Philly.«

»Sraanje.« Veck je u usta ubacio žvakaću i jako žvakao. »Onda se pitaš počinje li to i kod nas ovdje?«

Dok je momak mljeo kutnjacima, José je protrljao oči da odagna uspomene koje su navirale.

»Kada si prestao?«

Veck je pročistio grlo.

»Pušiti? Prije nekih mjesec dana.«

»I kako ide?«

»Usrano.«

»Kladim se da jest.«

José je položio ruke na bokove i ponovno se usredotočio. Dovraga, kako će saznati tko je ova djevojka? U državi New York ima jako puno nestalih mlađih žena – uz pretpostavku da ovo nije učinjeno u Vermontu, Massachusettsu ili Connecticutu, i da nije zatim dovezena ovdje.

Jedna stvar je bila sigurna: proklet bio ako će dozvoliti tom kurvinom sinu da započne tamaniti djevojke iz Caldwellella. To se neće dogoditi dok god on radi.

Okrenuvši se od prizora, potapšao je svog partnera po ramenu.

»Dajem ti deset dana, stari.«

»Za što?«

»Dok se ne vratiš natrag u sedlo s tipom iz reklame za Marlboro.«

»Nemoj podcjenjivati moju snagu volje, detektive.«

»Nemoj ni ti podcjenjivati osjećaj koji će te obuzeti kada se vratiš kući i pokušaš zaspati večeras.«

»Svakako i ne spavam puno.«

»Ovaj posao ti zasigurno neće pomoći.«

U tom trenutku stigla je i fotografkinja sa svojim uređajima i lošom naravi.

José je glavom kimnuo u suprotnom smjeru.

»Maknimo se i pustimo je da odradi svoje.«

Veck se osvrnuo i iskolačio oči kad je primijetio kako ga prodorno gleda. Hladni pogled koji mu je govorio odjebi bio je novost za njega – Veck je bio jedan od onih tipova koji su privlačili žene, kao što je bilo dokazano u posljednja dva tjedna. Dolje u glavnom stožeru, sve žene su ga salijetale.

»Hajde DelVecchio, idemo pretražiti područje.«

»Prijem, detektive.«

Uobičajeno, dopustio bi da ga momak zove de la Cruz, ali nijedan od njegovih »novih« partnera nije izdržao dulje od mjesec dana, pa čemu uzaludan trud. »José« ne dolazi u obzir, naravno – postojala je samo jedna osoba na poslu koja ga je tako zvala, a taj je nitkov nestao prije tri godine.

Trebao im je cijeli sat da pretraže okolicu, a ni on ni Veck nisu našli nikakav materijalni dokaz. Na vanjskoj strani zgrade nije bilo kamera i nije se pojavio niti jedan svjedok, ali momci iz forenzičkog tima sve će detaljno pročešljati s onim napravama na glavama, sa svojim plastičnim vrećicama i pincetama. Možda će nešto iskrsnuti.

Mrtvozornik se pojavio u devet sati i obavio svoje, te su sat i nešto nakon toga pripremali tijelo da ga odnesu. I kada je službenicima zatrebala pomoć pri izvlačenju tijela, José je bio nemalo iznenađen ugledavši Vecka s navučnim rukavicama od lateksa kako uskače ravno u kontejner.

Trenutak prije nego se mrtvozornik odvezao zajedno s tijelom, José ga je pitao za vrijeme smrti i odgovor je bio oko podne prethodnog dana.

Odlično, pomislio je gledajući odlazak svih automobila i kombija s mjesta zločina. Gotovo dvadeset i četiri sata prije nego su je pronašli. Bez problema ju je netko mogao dovesti ovdje iz druge države.

»Zapiši vrijeme smrti«, rekao je Vecku.

»Radim na tome.«

Kad se momak okrenuo i zaputio prema svom motociklu, José mu je doviknuo:

»Žvakaće ne pripadaju u kategoriju prehrambenih namirnica.«

Veck se zaustavio i okrenuo preko ramena.

»Pozivaš me na doručak, detektive?«

»Samo ne želim da se onesvijestiš na poslu. Tebi bi bilo neugodno, a ja bih morao preskakati preko još jednog tijela.«

»Kako si ljubazan, detektive.«

Možda je nekada i bio. Sada je samo gladan i ne jede mu se samom.

»Nađemo se u dvadeset i četiri za pet minuta.«

»Dvadeset i četiri?«

Tako je, on nije odavde.

»Bife *Riverside* u 8-oj ulici. Otvoren je dvadeset i četiri sata svaki dan.«

»Kužim.« Momak je stavio crnu kacigu i nogu prebacio preko stvari koja se sastojala uglavnom od motora. »Ja častim.«

»Kako želiš.«

Veck je nogom trgnuo papučicu za paljenje i dao gas.

»Uvijek je tako, detektive. Uvijek.«

Odjurivši dalje, za sobom je u uličicu otpustio dim ispunjen testosteronom, a José se u usporedbi s njim osjetio poput starog karavana sporo koračajući prema svom jeftinom automobilu boje zobene kaše. Kliznuvši dolje za upravljač, položio je gotovo praznu šalicu u držač za boce i ponovno pogledao preko trake prema kontejneru.

Izvukavši svoj mobitel iz džepa sakoa, nazvao je glavni stožer.

»Hej, de la Cruz ovdje. Možete li me spojiti s Mary Ellen?« Nije čekao niti minutu.

»M.E. kako si? Dobro... dobro. Slušaj, želio bih čuti snimku onog poziva o pronalasku tijela koji je došao iz blizine Commodorea. Da. Sigurno – samo mi ponovno pusti snimku. Hvala – ne moraš se žuriti.« José je ugurao ključ u otvor ispod upravljača. »Odlično, hvala ti M.E.«

Duboko je udahnuo i upalio motor –

Da, želio bih prijaviti pronalazak mrtvog tijela. Ne, ne želim vam reći svoje ime. Nalazi se u kontejneru u uličici odmah pokraj Desete ulice, dva bloka udaljeno od Commodorea. Izgleda da je bjelkinja, ima oko dvadeset godina... Ne. Neću vam reći svoje ime... Hej, bilo bi bolje da odete na ovu adresu umjesto da se pitate tko sam ja...

José je čvršće stisnuo mobilni i počeo se tresti cijelim tijelom.

Južnobostonski naglasak bio je tako jasan i tako poznat, kao da je vrijeme doživjelo prometnu nesreću i vratilo se treskom unatrag.

»Detektive? Želite li ponovno čuti snimku?« čuo je Mary Ellen koja mu je izgovorila pitanje u uho.

Zatvorivši oči, graknuo je:

»Da, molim te...«

Odslušavši ponovno snimku, čuo je samog sebe kako se zahvaljuje Mary Ellen i osjetio je da je pritisnuo crvenu tipku da završi poziv.

Poput vode koja teče niz odvod, uvukao se u noćnu moru od prije dvije godine... kada je ušao u usrani, derutni stan ispunjen bocama viskija i kutijama za pizzu. Prisjetio se svoje ruke na proklesnoj ručki, drhtala je od dlana do jagodica, dok je otvarao zatvorena vrata kupaonice.

Bio je uvjeren da će s druge strane pronaći mrtvo tijelo. Objješeno remenom na šipki tuša... ili možda kako leži u krvavoj umjesto pjenušavoj kupki.

Butch O'Neal žestoko je živio kao što je i obavljao svoj posao u Odjelu za umorstva. Pio je puno i do kasno u noć, i ne samo da je bio fobičan što se veza tiče, već je u potpunosti bio nesposoban imati bilo kakve odnose.

Ali su on i José bili povezani. Povezani tako snažno kao što Butch nikada ranije nije bio.

Ipak nije bilo samoubojstvo. Nije pronašao tijelo. Ni išta drugo. Jedne noći je bio tu; sljedeće... ispario.

Prvih mjesec-dva, José je očekivao da će nešto doznati – ili od njega samog ili od tijela koje će negdje isplivati razbijenog nosa i teško oštećenih kruna na prednjim zubima.

Dani su se pretvorili u tjedne, i dalje u godine. I doimalo mu se kao da se pretvorio u liječnika sa smrtonosnom bolešću: napokon je znao kako su se osjećale obitelji kojima je netko od članova nestao. I Bože, ta užasna i hladna staza neznanja kojom nikada nije ni sanjao da će kročiti... ali nestanak njegovog partnera nije značio samo hodanje tom stazom; kupio je zemljište odmah pokraj, sagradio kuću i uselio se u jebeno zdanje.

A sada, ipak, nakon što je odustao od ikakve nade, nakon što se prestao buditi usred noći pitajući se... sada se pojavila ova snimka.

Sigurno da su milijuni ljudi imali južnjački naglasak. Ali O'Neal je imao izdajničku hrapavost u glasu koju nitko nije mogao replicirati.

Najednom, Joséu se više nije dalo ići u restoran, i nije želio ništa ni jesti. Ali ipak je ubacio automobil u brzinu i pritisnuo gas.

Istog trenutka kada je pogledao u kontejner i vidio da na tijelu nedostaju oči i zubi, znao je da će krenuti u potragu za serijskim ubojicom. Ali nikad nije mogao ni sanjati da će krenuti u još jednu potragu.

Vrijeme je da pronađe Butcha O'Neala.

Ako bude mogao.

Šesnaesto poglavlje

Tjedan dana kasnije, Manny se probudio u svom krevetu s tupom glavoboljom od mamurluka. Dobra vijest je bila da je sada barem znao zašto ga boli glava. Nakon što je došao kući, opleo je po viskiju kao po vreći za udaranje i poslužio je svrsi, omamivši ga i oborivši ga na guzicu.

Nakon buđenja prvo što je napravio bilo je upućivanje poziva. Zamagljenih očiju birao je broj veterinara. Njih dvojica imali su mali jutarnji ritual, i zahvaljivao se Bogu što je i veterinar imao problema s nesanicom. Veterinar se javio nakon drugog zvona.

»Halo?«

»Kako je moja cura?« Stanka koja je slijedila rekla mu je sve što je želio znati. »Tako loše?«

»Pa, njeni vitalni znaci su i dalje dobri, trudimo se da joj bude što je moguće više udobno s obzirom na imobilnost, ali me zabrinjava šepanje. Još ćemo vidjeti.«

»Izvještavajte me.«

»Uvijek.«

U tom trenutku jedino što je mogao je prekinuti poziv. Razgovor je završio, a on i nije bio tip osobe koji priča gluposti – čak i da je bio, ćaskanje mu sada neće pomoći da dobije ono što je želio, a to je bio zdrav konj.

I prije nego mu se oglasila budilica u šest i trideset i izazvala mu udaranje u glavi, poklopio je radio sa satom i utišao ga potpuno te pomislio, teretana. *Kava. Natrag u bolnicu.*

Čekaj. Kava, pa onda teretana, zatim bolnica.

Definitivno mu je prvo trebala doza kofeina. U ovom stanju ne bi bio sposoban trčati ili dizati utege – i ne bi trebao rukovati teškom mašinerijom poput dizala, također.

Spustivši stopala na pod i podignuvši se u okomit položaj, u glavi je osjetio kucanje posebnog srca, ali odmah je odbacio ideju da je možda ova bol uzrokovana nečim drugom osim pića: nije bio bolestan, i nije mu se u glavi formirao tumor – čak i da jest, opet bi otišao u bolnicu. Takav je bio po prirodi. Dovraga, kada je bio mali, borio bi se da ide u školu bolestan – čak i onda kada je imao vodene kozice i kada je izgledao poput dječje točkalice, inzistirao je da uđe u autobus.

Njegova majka ga je baš tada ipak uspjela svladati. I govorila mu da je isti otac.

Ne kao kompliment, i opetovano je to slušao cijeloga života – također još jedna stvar koja mu nije ništa značila jer nikada nije ni upoznao svog oca. Sve što je imao od njega bila je izbljedjela fotografija, jedina koju je ikada u životu stavio u okvir.

Dovraga, zašto li je samo razmišljao o tome ovog jutra?

Kava je bila Starbucksova jutarnja. Oblačio je odjeću za vježbanje dok se kava kuhala, i iskapio je dvije šalice nad sudoperom dok je promatrao ranojutarnju prometnu zmiiju koja je lizala zavojima sjeverne autoceste na slabašnoj svjetlosti svitanja. Prije odlaska još je jedino zgrabio svoj iPod i slušalice ugurao u uši. Nije bio tip za ćaskanje, stoga danas Bože pomози onima što se nikada ne gase.

Dolje u teretani, prostorije su bile prilično prazne, što mu je bilo veliko olakšanje, ali je znao da to neće dugo potrajati. Popevši se na traku za trčanje odmah pokraj vrata, prebacio je na CNBC na televiziji i počeo puhati.

Judas Priest mu je dao polet u noge, i njegov um se oslobodio, a ukočeno, bolno tijelo dobivalo potrebnu dozu vježbe. Uzevši sve u obzir, sada je bio puno bolje u odnosu na prošli vikend. Glavobolje nisu posustajale, ali redovito je izvršavao poslovne obaveze u uredu i s pacijentima, i uglavnom dobro funkcionirao.

Međutim, ipak se pitao. Upravo prije nego se Jane zabila u ono stablo, i ona je imala glavobolje. Stoga, da su mogli obaviti obdukciju tijela, bi li pronašli aneurizmu? A opet, kakva je bila vjerojatnost da su oboje imali isto unutar –

Zašto si to učinila, Jane? Zašto si inscenirala svoju smrt?

Nemam ti vremena sada objašnjavati. Molim te. Znam da puno tražim od tebe. Ali imam pacijenticu kojoj si potreban, očajno, i tražim te već više od sata, tako da nemam više vremena –

»Jebem ti –«, Manny je brzo skinuo noge s trake i popeo se na stranice i u agoniji zaškripao zubima. Naslonivši se gornjim dijelom tijela na kontrolnu ploču uređaja, disao je polako i ravnomjerno – ili koliko već može osoba tako disati nakon trčanja tempom kilometra i pol za šest minuta.

Tijekom posljednjih sedam dana, shvatio je metodom pokušaja i pogrešaka da je najbolji način obrane protiv ove boli da isprazni svoj um i usredotoči se na ništa. I činjenica da je ovaj jednostavan, kognitivni trik upalio uvjerila ga je da aneurizma ne postoji: ako nešto namjerava izbušiti rupu u stijenci moždane arterije, nikakvo sranje s joga disanjem neće to promijeniti.

Međutim, uočio je uzorak. Vrhunac glavobolje javljao se nakon što bi mislio na Jane... ili na onaj mokri san koji mu se ponavljao.

Prokletstvo, toliko je puta svršio u snu da bi se čak i njegov libido umorio. I, perverzni nitkov, kakav je i bio, prvi put u životu se veselio svom jastuku zbog sigurne garancije da će opet u svojim fantazijama biti s onom ženom.

Iako nije mogao objasniti zašto bi neki misleni procesi izazivali glavobolje, dobra vijest je bila da mu se stanje popravljalo. Svakog dana koji je slijedio nakon onog bizarnog vikenda i crne rupe u njegovim sjećanjima, osjećao je da sve više dolazi k sebi.

Osjetivši da je od glavobolje preostala samo neznatna bol, vratio se na traku i završio svoj ritual u teretani. Na putu prema izlazu, kimnuo je ranojutarnjim tumaralima koji su ušli, ali brzo otišao, prije nego ga netko zagnjavi pitanjem O-moj-Bože-jesi-li-dobro ako su ga vidjeli kako dahće na traci.

Gore u stanu, otuširao se, obukao čisto bolničko odijelo i svoju bijelu jaknu, zatim zgrabio aktovku i uputio se prema dizalima. Da izbjegne gužve na obilaznici, uputio se gradskim ulicama do bolnice. Sjeverna autocesta je sad sigurno bila zakrčena, i dobro se proveo slušajući staru školu, My Chemical Romance.

»I'm Not Okay«, bila je pjesma koje se, iz nekog razloga, nikako nije mogao zasititi.

Skrenuvši prema kompleksu zgrada bolnice, jutarnja svjetlost zore još se probijala do zemlje, što je značilo da će biti oblačan dan. Ne da je on mario za to. Nakon što uđe u trbuh zvijeri, bez naznake tornada kojih nikada i nema u Caldwellu, vrijeme mu ni najmanje nije bilo bitno. Dovraga, često je dolazio u bolnicu i prije svitanja a odlazio nakon zalaska sunca – ali se nikada nije osjećao kao da propušta život, jer on nije nikada bio Oh koje lijepo sunce, Oh kakva kiša...

Zanimljivo. Ipak, sada se osjećao kao da je ispaao iz kolotečine.

Došao je ovdje s Medicinskog fakulteta Yale, nakon odrađene specijalizacije na

kirurgiji, te je namjeravao ići dalje u Boston, na Manhattan ili Chicago. Umjesto toga, ovdje je nekako ostavio svoj pečat, i sada, deset godina kasnije, nalazio se na istom mjestu na kojem je započeo svoj put. Istina, bio je na vrhu gomile, tako reći, spasio je i unaprijedio mnoge živote i podučavao je sljedeće generacije kirurga.

Nevolja je bila, dok je silazio dolje prema rampi na ulazu u garažu, da mu se to sve sada nekako činilo ispraznim.

Imao je četrdeset i pet godina, s polovinom produktivnog života iza sebe, a što je imao za pokazati svijetu? Stan prepun sportske opreme i posao koji mu je preuzeo sve aspekte života. Nema ženu. Nema djecu. Božice, Nove godine, Dane nezavisnosti provodio je u bolnici – njegova majka sama se snalazila kako će provesti blagdane, sigurno žudjela za unucima, ali tome se baš i ne mora nadati.

Kriste, koliko li je samo nepoznatih žena jebao tijekom godina? Stotine. Zasigurno jest.

Glas njegove majke odzvanjao mu je u glavi: *Isti si otac.*

Velika istina. I njegov je otac bio kirurg. I bio je sklon lutanjima.

Zbog ovoga se Manny i odlučio doći u Caldwell. Njegova majka radila je ovdje u bolnici kao sestra na odjelu za intenzivnu njegu, naporno zarađivala da plati godine i godine njegovog školovanja. A kada je diplomirao na medicinskom fakultetu? Umjesto ponosa, na njenom licu odražavala se udaljenost i rezerviranost... Što je više postajao poput svog oca, u njenim se očima sve više produbljivao onaj odsutni pogled. Njegova ideja bila je da će se možda nekako povezati ili slično sranje ako budu u istom gradu. Međutim, stvari se nisu tako odvijale.

Ali bila je dobro. Sada živi dolje na Floridi u kući pokraj terena za golf koju je on platio, igra društvene igre sa ženama svoje dobi, odlazi na večere s ostalim umirovljenicima i prepire se s njima tko je koga zavodio na zabavama. On je bio i više nego sretan što joj može sve to priuštiti i tu je završavao njihov odnos.

Otac je ležao na groblju Pine Grove. Poginuo je 1983. U automobilskoj nesreći.

Opasne stvari, automobili.

Parkiravši Porsche, izašao je i uputio se prema stubištu, a ne dizalima, radi malo dodatne vježbe; zatim hodnikom za pješake ušao u bolnicu na trećem katu. Dok je prolazio pokraj drugih liječnika, sestara i ostalog osoblja, samo im je kimnuo glavom i nastavio dalje. Obično bi prvo otišao u svoj ured, ali, bez obzira što on naredio svojim stopalima, danas ga neće odvesti tamo.

Uputio se prema odjelu za intenzivnu njegu.

Tješio je sam sebe da ide u obilazak pacijenata, ali to je bila laž. I dok mu se u glavi sve više mutilo, namjerno je ignorirao zamagljenost. Dovraga, bila je bolji izbor od boli – i vjerojatno mu je samo pao šećer u krvi zbog vježbanja, jer nije nakon toga ništa pojeo.

Pacijentica... tražio je svoju pacijenticu... nema imena. On nije znao njeno ime, ali znao je koja je bila njena soba.

Približivši se sobi koja je bila odmah pokraj požarnih vrata na samom kraju hodnika, osjetio je nalet krvi po cijelom tijelu i uhvatio se kako popravlja bijelu jaknu da mu bez nabora visi s ramena, i zatim je prošao rukom kroz kosu da je dovede u red.

Pročistivši grlo, naslonio se na vrata i ušao unutra i –

Osamdesetogodišnji starac ležao je u krevetu i spavao, ali nije se odmarao, jer su

cjevčice visjele po njemu i oko njega, kao da je automobil koji se pokušava upaliti klemama.

U Mannyjevoj glavi tutnjala je tupa bol dok je stajao ondje i promatrao starca.

»Doktore Manello?«

Goldbergov glas iza njegovih leđa došao je kao veliko olakšanje, jer mu je poslužio kao čvrsti beton da se uhvati za njega... rub bazena, tako reći. Okrenuo se.

»Hej. Dobro jutro.«

Njegove obrve su se podignule od iznenađenja, a zatim se namrštile.

»Ah... što ti radiš ovdje?«

»Što misliš da radim? Provjeravam pacijenta.« Isuse, možda su svi gubili pamet.

»Mislio sam da ćeš uzeti ostatak tjedna za odmor.«

»Oprosti?«

»To si mi... mm... to si mi rekao prije nego si otišao odavde jutros. Nakon što smo te... pronašli ovdje.«

»O čemu ti pričaš?« Ali onda je Manny odmahnuo rukom kao da mu nije ni važno.

»Slušaj, dozvoli mi da prvo pojedem doručak –«

»Vrijeme je za večeru, doktore Manello. Šest sati poslijepodne? Otišao si odavde prije dvanaest sati.«

Nalet krvi od kojeg mu se tijelo zagrijalo ispario je iz njega u vihoru i istog trenutka zamijenio ga je hladan znoj zbog nečega što nikada, nikada ranije nije osjetio.

Ledeni strah izmaknuo mu je tlo pod nogama i zavrtjelo mu se u glavi.

Čudna tišina koja je uslijedila bila je isprekidana šuškvim događanjima na hodniku, ljudi su trčkarali u mekanim, gotovo nečujnim cipelama, žurili pacijentima ili gurali kolica s rubljem ili odvozili obroke... večeru... od sobe do sobe.

»Ja... idem kući sada«, rekao je Manny.

Glas mu je zvučao nepokolebljiv kao i uvijek, ali izraz na licu njegovog kolege otkrio je istinu: bez obzira što je sam sebi rekao da se osjeća bolje, više nije bio kao nekad. Izgledao je isto. Zvučao je isto. Hodao je isto.

Čak je sam sebe pokušavao uvjeriti da je bio isti.

Ali nešto se promijenilo tog vikenda, i bojao se da zbog toga nema više povratka.

»Želiš li da te netko odveze?« s pažnjom je upitao Goldberg.

»Ne. Dobro sam.«

Bio mu je potreban sav njegov ponos da ne započne trčati nakon što se okrenuo da ode: snagom volje, zabacio je glavu, ispravio kralješnicu i mirno stavljao nogu ispred noge.

Čudno, vraćajući se istim putem kojim je došao, pomislio je na svog starog profesora... onog kojeg je školska administracija »poslala u mirovinu« kada je navršio sedamdeset godina. Manny je u to vrijeme bio na drugoj godini fakulteta.

Doktor Theodore Benedict Stanford Treći.

Čovjek je bio pravi pravcati svojeglavi seronja na nastavi, bijedan tip koji je bio najsretniji kada bi mu studenti pogrešno odgovorili i tako mu dali priliku da im očita bukvicu. Nakon što je škola objavila da će otići krajem godine, Manny i njegove kolege organizirali su zabavu povodom umirovljenja tog jadnog nitkova, svi su se opili slaveći činjenicu da su posljednja generacija koja će trpjeti njegova sranja.

Manny je to ljeto radio kao domar na fakultetu za novac, te je u trenutku kada su radnici iznosili posljednje kutije iz Stanfordovog ureda upravo meo hodnik... a zatim se i sam starac pojavio iza ugla po posljednji put.

Otišao je uzdignute glave, silazio niz mramorne stube i napustio fakultet kroz veličanstveno predvorje visoko podignute brade.

Manny se smijao nepokolebljivoj aroganciji tog čovjeka, čak i kad je bio suočen s godinama i zastarjelošću.

Sada, hodajući na isti način, pitao se je li to bila istina.

Sasvim vjerojatno, Stanford se osjećao kao i Manny sada.

Odbačeno.

Sedamnaesto poglavlje

Jane je čula parajući zvuk koji je dolazio iz udaljenog ureda centra za obuku. Paranje ju je probudilo, trgnulo s jastuka sačinjenog od njenih podlaktica i izravvalo njenu kralješnicu iz nagnutog položaja na stolu.

Paranje... i udaranje...

U prvi mah, pomislila je da vjetar udara, ali tada joj se upalila lampica. Ovdje u podzemlju nema prozora. I da nastane tako velika pomutnja, trebala je biti jebena grmljavinska oluja.

Podigavši se iz stolice, posrtala je oko stola, a zatim se uputila u hodnik trčecim korakom prema Payneinoj sobi. Sva su vrata bila otvorena baš iz ovog razloga: imala je samo jednu pacijenticu, i iako je Payne uglavnom bila tiha, ako se nešto dogodi –

Dovraga, kakva je to buka bila? Također je čula i gundanje –

Jane se provukla kraj otvorenih vrata sobe za oporavak i gotovo vrisnula. Bože mili... krv.

»Payne!« Pohitala je prema njenom krevetu.

V.-ova blizanka je mahnito mlatarala rukama, prste je zabadala u plahte i samu sebe, njeni oštri nokti grizli su u kožu njene podlaktice, ramena i po ključnoj kosti.

»Ne osjećam!« vikala je ženka, ocnjaci su joj bljeskali, oči širom otvorene i zaokružene samo bjelinom. »Ne osjećam ništa!«

Jane se bacila naprijed i zgrabila jednu od dvije ruke, ali njen zahvat popustio je istog trenutka kada ju je dodirnula, skliznuvši rukom niz vlažne ogrebotine.

»Payne! Stani!«

Dok se Jane borila da umiri svoju pacijenticu, svijetla crvena krv prskala ju je po licu i bijeloj kuti.

»Payne!« Ako nastavi ovako, te rane će uskoro postati duboke do kostiju. »Stani –«

»Ne osjećam!«

U Payneinoj ruci niotkuda se pojavila kemijska olovka – samo, ne, nije bila čarobna... Pripadala je Jane, bila je to ona koju je držala u bočnom džepu svoje bijele kute. Istog trenutka kada ju je ugledala, mahnito mlataranje rukama, kao pod utjecajem morfija, pretvorilo se u usporeni snimak kad je Payne zatim podignula ruku.

Zamah da ubode bio je tako jak i precizan da nije bilo načina da je spriječi.

Oštri vrh prošao je ravno kroz ženkinu srce, te se njen torzo trznuo prema gore, kroz njena otvorena usta izašao je smrtni izdah.

Jane je vrisnula:

»Neeeeeee –«

»Jane, probudi se.«

Zvuk Vishousova glasa nije joj imao smisla. Ali onda je otvorila svoje oči... samo da vidi mrkli mrak. Klinika i krv i Payneino hrapavo disanje zamijenio je pogled na crnu sagnutu siluetu koja –

Svijeće su se probudile, i prva stvar koju je doista ugledala bilo je Vishousovo čvrsto lice. Bio je tu odmah pokraj nje, iako nisu zajedno otišli spavati.

»Jane, to je bio samo san...«

»Dobro sam«, ispalila je, gurajući kosu dalje od lica. »Ja sam...«

Podignula se i oslonila na ruke i dahtala, nesigurna što je bio san, a što stvarnost. Posebno stoga jer je Vishous bio tu kraj nje. Ne samo da nisu zajedno išli spavati, nisu se ni budili jedno kraj drugoga. Pretpostavila je da on spava dolje u svojoj utvrđi, ali možda to ipak nije bio slučaj.

Nadala se da nije.

»Jane.«

U prigušenoj tišini, u toj riječi čula je svu tugu kojoj V. inače ne bi dopustio da izađe van u bilo kojoj drugoj situaciji. I ona se osjećala isto.

Dani bez nekog velikog razgovora među njima, stres zbog Payneinog oporavka, udaljenost... prokleta udaljenost... bili su jebeno tužni.

Ali ovdje na odsjaju svijeća, u njihovom zajedničkom krevetu, sve to je pomalo izbljedjelo.

Uzdahnuvši, potražila je njegovo toplo, teško tijelo i sami dodir ju je promijenio: i bez vlastite volje postala je tjelesna, vrućina koja je potekla među njima i pojačavala se učinila ju je stvarnom kao što je i on sam bio. Podigavši pogled, promatrala je njegovo neustrašivo, prekrasno lice istetovirano na sljepoočnici i crnu kosu koju je uvijek gurao natrag, urezane obrve i te ledene, blijede oči.

Tijekom proteklog tjedna, u glavi je opetovano vrtjela noć kada su se stvari među njima zaoštrile. I iako su u njoj uglavnom uzrokovale razočaranje i tjeskobu, jedna stvar joj jednostavno nije imala smisla.

Kada su se susreli u tunelu, Vishous je nosio džemper s podignutim ovratnikom. A nikada ih nije nosio. Mrzio ih je jer se osjećao kao da ga guše – što je bilo ironično, s obzirom na ono što ga je uzbuđivalo. Uobičajeno, nosio je majice bez rukava ili hodao uokolo gol, a ona nije bila glupa. Možda on i jest seronja čvrst kao stijena, ali i njegova koža se mogla lako ozlijediti kao i bilo čija.

Rekao joj je da je upao u tučnjavu, ali on je bio majstor u borbi prsa o prsa. Dakle, ako se upustio u sado-mazo, to se dogodilo samo iz jednog razloga: jer je on to dozvolio.

I morala se pitati tko mu je to učinio.

»Jesi li dobro?« upitao je V.

Posegnula je rukom prema njemu i položila mu dlan na obraz.

»Jesi li ti? Jesu li oni?«

Nije ni trepnuo.

»Što si sanjala?«

»Morat ćemo razgovarati o stvarima, V.«

Skupio je usne. Pretvorile su se u tanku liniju dok je čekala. Napokon je rekao:

»Payne je tamo gdje jest. Samo je jedan tjedan prošao i –«

»Ne mislim na nju. Na ono što se dogodilo one noći kada si sam izašao van.«

Sada se opustio i legao, utonuvši u mekane jastuke i prekrižio ruke na čvrstom trbuhu. Na prigušenoj svjetlosti, zategnute trake mišića i konopi vena koje su se uzdizale prema njegovom vratu bacali su oštre sjene.

»Optužuješ me da sam bio s nekom drugom? Mislio sam da smo završili s tim.«

»Prestani zabušavati.« Mirno ga je gledala. »A ako želiš započeti svađu, pronađi si nekoliko degrada.«

Kod drugog mužjaka, njeni verbalni udarci izazvali bi žestoku obranu, sa svom popratnom dramatikom.

Umjesto toga, Vishous se okrenuo prema njoj i nasmiješio se.

»Poslušaj se samo.«

»Radije bih da ti razgovaraš sa mnom.«

Seksualni naboj koji je dobro poznavala, a nije ga vidjela cijeli tjedan, frcao je u njegovim očima kada joj se približio. Zatim su se njegovi kapci spustili i promatrao je njene grudi skrivene ispod obične, pamučne majice u kojoj je zaspala.

Pogled mu je presjekla svojim licem, koje se također smiješilo. Stvari među njima su bile tako ukočene i napete. Ovo joj je bilo normalnije.

»Nećeš me omesti.«

Iz njegovog masivnog tijela isparavala je vrućina, te je pružio ruku i prstima prešao niz njeno rame. A onda je otvorio usta, bijeli vrhovi njegovih očnjaka su se pojavili i postajali duži dok je lizao usne.

Nekako je plahta koja ga je prekrivala skliznula dolje preko njegovog koštatog trbuha. Dalje dolje. Još dolje. Njegova ruka u rukavici obavljala je tu dužnost, i sa svakim centimetrom koji je otkrivala, nije se mogla prisiliti da skine pogled s njega. Zaustavio se trenutak prije nego je otkrio golemu erekciju, ali imao je ionako što za pokazati: tetovaže na njegovim slabinama izduživale su se i ispravljale dok su se njegovi bokovi stezali i opuštali, stezali i opuštali.

»Vishouse...«

»Što je?«

Rukom u rukavici zaronio je ispod crnog satena i ona nije morala ni gledati kamo je krenuo s njom, da shvati da je zgrabio svoj ud: izvijanje njegovih leđa u luk reklo joj je sve što je morala znati. Također i način na koji je zagrizao u donju usnu.

»Jane...«

»Što je?«

»Misliš li me samo gledati?«

Bože, prisjetila se prvog puta kada ga je vidjela ovakvog, ispruženog na krevetu, ukrućenog, spremnog. Trljala ga je mokrom spužvom, a on ju je čitao poput otvorene knjige: koliko god to nije željela priznati, imala je očajnu želju promatrati ga dok svršava.

A ona će se pobrinuti da to i učini.

I sama osjetivši nalet vrućine, sagnula se prema njemu, spustivši usne da je gotovo dodirivala njegove.

»I dalje zabušavaš –«

U hipu, slobodnom rukom je zamahnuo i zgrabio je za potiljak, uhvativši je u zamku. Njegova žestina prostrujala je ravno do njenog međunožja.

»Da, jesam.« Vrhom jezika ju je lagano polizao po usnama. »Ali možemo razgovarati nakon što završimo. Znaš da nikada ne lažem.«

»Mislila sam da je rečenica više poput... da si uvijek u pravu.«

»Pa, i to je istina također.« Ispustio je nestrpljivo rezanje. »A upravo sada... tebi i meni je potrebno ovo.«

Posljednju rečenicu izgovorio je s nimalo strasti, ali s punom ozbiljnošću koju je trebala sada čuti. I kakvog li iznenađenja, bio je u pravu. Posljednjih sedam dana oboje su

se vrtjeli u krug, pažljivo hodali, izbjegavajući minu u središtu njihovog odnosa. Ovakvo povezivanje, kožom na kožu, pomoći će im da dopru do riječi koje se moraju izgovoriti.

»Onda, što kažeš?« promrmljao je.

»Što više čekaš?«

Njegov smijeh bio je glasan i pun zadovoljstva, podlaktica mu se stezala i opuštala dok se milovao.

»Povuci plahtu, Jane.«

Glas mu je bio promukao, ali razumljiv, i potaknuo ju je. Kao i uvijek.

»Hajde, Jane. Želim da me gledaš.«

Stavila je ruku na njegova prsa, klizeći je spuštala dolje, napipavajući njegova rebra i čvrste rubove trbušnih mišića, osluškivala siktanje kada je udahnuo kroz stisnute zube. Podigavši plahtu, morala je progutati knedlu ugledavši vrh njegovog uda koji se oslobodio iz njegove stisnute šake, nudeći se s jedinom, kristalnom suzom.

Kada je pružila ruku da ga dohvati, on ju je zgrabio za zapešće i povukao natrag.

»Gledaj me, Jane...« zastenjao je. »Ali nemoj dirati.«

Kurvin sin. Mrzila je kada joj je ovo činio. I obožavala, također.

Vishous nije popustio svoj stisak nad njom dok je radio na erekciji rukom u rukavici, njegovo prekrasno tijelo u skladnom ritmu s pumpanjem njegovog dlana. Svjetlost svijeća cijelom stvari davala mistično ozračje, ali onda... s V.-om je uvijek tako bilo. S njim, nikada nije znala što očekivati, i ne samo zbog činjenice da je bio sin božice. On je bio utjelovljenje seksa na rubu cijelo vrijeme, delikventan i spretan, okretan i zahtjevan.

A bila je svjesna da prema njoj pokazuje samo ublaženu verziju sebe.

U njegovom podzemnom labirintu bilo je i dubljih špilja koje nikada nije posjetila i nikada neće ni moći.

»Jane«, rekao je grubo. »O čemu god da misliš sada, prestani... Budi ovdje i sada sa mnom i nemoj ići tamo.«

Zatvorila je oči. Znala je s kim se združila i što je voljela. U trenutku kada mu se obvezala na vječnu pripadnost, znala je za postojanje drugih muškaraca i žena i načina na koje ih je uzimao. Samo, nikada nije ni sanjala da bi se njegova prošlost mogla ispriječiti među njima –

»Nisam bio s drugom.« Glas mu je bio jak i samouvjeren. »One noći. Kunem ti se.«

Otvorila je kapke. On se prestao milovati i samo je nepomično ležao.

Najednom, njezina slika se zamaglila od suza.

»Tako mi je žao«, pukao joj je glas. »Morala sam to čuti. Vjerujem ti, zaista ti vjerujem, ali ja –«

»Šššš... u redu je.« Podigao je ruku u rukavici i obrisao joj suze s obraza. »Sve je u redu. Zašto me ne pitaš što se sa mnom događa?«

»To je pogrešno.«

»Ne, ja sam pogriješio.« Duboko je uzdahnuo. »Proveo sam protekli tjedan pokušavajući na silu istjerati riječi iz svojih usta. Mrzim ovo sranje, ali, dovraga, nisam znao što ću ti reći, a da ne pogoršam stvari još i više.«

Na određenoj razini, bila je iznenađena suosjećanjem i razumijevanjem. Oboje su bili jako neovisni i iz tog razloga je njihova veza funkcionirala: on je bio rezerviran, a njoj nije bila potrebna velika emocionalna potpora, i obično je ta matematika prekrasno štimala.

Međutim, ne i proteklog tjedna.

»I meni je žao«, promrmljao je. »I želio bih da sam drugačiji tip mužjaka.«

Nekako, znala je da s tim ne misli samo na svoju rezerviranu prirodu.

»Nema toga na svijetu što mi ne možeš reći, V.« Dobivši kao odgovor samo: »Hmmm«, rekla je: »Sada si pod velikim stresom. Znam da jesi. I učinila bih sve da ti pomognem.«

»Volim te.«

»Onda moraš razgovarati sa mnom. Jedina stvar koja sigurno neće funkcionirati je tišina među nama.«

»Znam. Ali kao da gledam u mračnu sobu. Želim ti reći sve sranje, ali ne mogu... ne mogu vidjeti što točno osjećam.«

Vjerovala je da jest tako – i shvatila je da se to događa odraslima koji su bili zlostavljani u djetinjstvu. Rani mehanizam za preživljavanje koji im je pomogao da prežive sve, bio je samopotiskivanje: kada bi stvari postale preteške da se nose s njima, razbijali bi komadiće svoje ličnosti i potiskivali emocije duboko u podsvijest.

Opasnost u tome, naravno, bio je pritisak koji se s vremenom nedvojbeno nakupljao.

Barem je led među njima bio razbijen. I sada su se nalazili u ovom tihom, polu-mirnom prostoru.

I nesvjesna toga, njene oči su odlutale dolje na njegov uzbuđeni ud, koji je ležao položen preko njegovog trbuha, čak se protezao dalje od njegovog pupka. Najednom, tako ga je jako željela da nije mogla ni govoriti.

»Uzmi me, Jane«, zastenjao je. »Radi sa mnom što god želiš.«

Željela ga je cuclati, stoga se i sagnula preko njegovih bokova, uzela ga u usta, povlačila ga prema stražnjem dijelu ždrijela. Zvuk koji je izašao iz njegovih usta bio je životinjski, trgnuo se bokovima, gurajući svoj uzavreli ud dublje u nju. Zatim je odignuo jedno koljeno tako da nije samo zagnjurio lice u jastuk, već se i izvalio na njemu, predavši joj se u potpunosti, obuhvativši rukom njen potiljak kad je ona pronašla ritam koji ga je izluđivao –

Pokreti njenog tijela bili su istovremeno brzi i glatki.

S ogromnom snagom V. je promijenio položaj njenog tijela u treptaju oka, okrenuvši je i gurajući plahte da ga ne ometaju kako bi mogao podignuti njene bokove preko svog torza. Njeno međunožje sletjelo je ravno na njegovo lice i –

»Vishouse«, rekla je kraj njegove erekcije.

Usta su mu bila vlažna i topla i ravno na cilju, u fuziji s njenim klitorisom, zahvatila su ga čvrsto i uvlačila prije nego je pucnuo jezikom i polizao je iznutra. Njen mozak samo što nije eksplodirao, i ostavši bez ičega s čim bi mogla razmišljati, blaženo se izgubila u zajedničkom trenutku kao da se ništa prije nije ni dogodilo. Imala je osjećaj da je V. bio isti... Sasvim se usredotočio na milovanje, ronio po njenom međunožju i sisao je, rukama gnječio njena bedra dok je stenjajući izgovarao njeno ime. I bilo joj se prokleta teško usredotočiti na ono što joj je činio kada je u isto vrijeme ona činila njemu isto, oh, kakvog li velikog problema. Erekcija u njenim ustima bila je tvrda i vruća, a on je bio poput baršuna među njenim nogama. Njeni osjećaji bili su dokaz da su njene tjelesne reakcije, iako je duh, bile istovjetne onima koje je imala dok je bila »živa«.

»Jebemti, kako te trebam«, opsovao je.

Drugim snažnim zamahom, Vishous ju je podignuo u zrak kao da je lagana plahta, i promjena položaja nije došla kao iznenađenje. Uvijek je volio ući u nju, duboko u nju, raširivši joj noge prije nego ju je namjestio nad svojim bokovima, nježno ugurao obli glavić... i postigao zgoditak.

Prodiranje nije bilo samo zbog seksa, već njegov način prisvajanja onoga što mu je pripadalo, i uživala je u tome. Ovako je trebalo biti.

Nagnuvši se naprijed, oslonila se na njegova ramena, zaronila u njegove oči dok su se zajedno micali, ritam je tukao dok nisu istovremeno svršili, zajedno se ukočili dok je izbacivao sjeme u nju, a ona ga zauzvrat dodatno ovlažila. A onda ju je V. srušio na leđa i ponovno se vratio na mjesto na kojem je bio, usnama se u fuziji spajao s njom, dlanovima razdvajao njena bedra da je može pojesti.

Snažno je svršila, ali on i dalje nije prestajao. Poletio je naprijed, izravnao obje njene noge i zabio se u nju, silinom ušavši unutra i savladavši je. Njegovo tijelo doimalo se poput masivnog, pištećeg stroja na njoj, miris združivanja ispunio je sobu kada je žestoko ejakulirao, tjedan apstinencije izbrisan u jednoj veličanstvenoj sesiji.

Dok se tresao od orgazma, promatrala ga je dok je ejakulirao, obožavajući svaki dio njega, čak i onaj koji je katkad s naporom pokušavala razumjeti.

I dalje nije prestajao. Još seksa. I još malo.

Gotovo sat kasnije, napokon su bili zadovoljni, mirno ležali i duboko disali na svjetlosti svijeća. Vishous se prevrnuo, ne dopuštajući da se razdvoje, njegove oči dugi su trenutak lutale njenim licem.

»Nemam riječi. Šesnaest jezika, ali ne i riječi.«

U glasu mu je čula i ljubav i očaj. Doista je bio emocionalno hendikepiran, ni njegova zaljubljenost to nije mogla promijeniti... barem, ne u ovako stresnim trenucima. Ali to je bilo u redu – nakon ovih zajedničkih trenutaka, bilo je u redu.

»Dobro je.« Poljubila ga je u prsa. »Razumijem te.«

»Samo bih želio da me ne moraš razumjeti.«

»Kužiš me.«

»Da, jer te lako skužiti.«

Jane se podignula.

»Ja sam jebeni duh. U slučaju da nisi primijetio. Mnogi se muškarci sigurno ne bi na to palili.«

V. ju je povukao na svoje usne da je poljubi kratko i čvrsto.

»Ali ti meni pripadaš do kraja života.«

»To je istina.« Ljudi, naposljetku, ne žive ni desetinu vampirskog vijeka.

Kada se budilica oglasila pokraj kreveta, V. se okrenuo prema njoj.

»Sada znam zašto spavam s pištoljem ispod jastuka.«

Pružio je ruku da ugasi alarm, a ona se morala složiti s njim.

»Znaš, mogao bi je samo upucati.«

»Nee, Butch bi se odmah nacrtao ovdje, i ne želim imati oružje u ruci ako te ikada vidi голу.«

Jane se nasmiješila i legla dok se on ustao i krenuo u kupaonicu. Na vratima, zastao je i okrenuo se preko ramena.

»Dolazio sam ti, Jane. Svake noći prošlog tjedna, dolazio sam ti. Nisam želio da

budeš sama. I nisam želio spavati bez tebe.«

Rekavši to, nestao je u kupaonici i trenutak kasnije čula je mlaz vode.

Bio je vještiji s riječima nego je i sam mislio.

Zadovoljno se protegnuvši, znala je da i sama mora ustati i pokrenuti se – vrijeme je da zamijeni Ehlenu koja je odradila dnevnu smjenu u klinici. Ali čovječe, voljela bi ostati i ležati ovdje cijelu noć. Ili možda još samo malo...

Vishous je otišao deset minuta kasnije na sastanak s Wrathom i ostalom Braćom, i poljubio ju je prije odlaska. Dva puta.

Ustavši se iz kreveta, neko vrijeme je i sama bila u kupaonici, a zatim se uputila prema njihovom ormaru i otvorila dvostruka vrata. Na vješalicama nalazile su se kožne hlače – njegove; obične, bijele majice – njene; bijele kute – njene; motorističke jakne – njegove. Oružje je bilo zaključano u sef; cipele se ležale na dnu ormara.

Njen život bio je na mnoge načine neshvatljiv. Vampir oženjen duhom? Ma daj.

Ali promatrajući ovaj ormar, tako uredno složen, s njihovim ludim životima i pažljivo razmještenim komadima odjeće i cipela, bila je zadovoljna svojim izborom. »Normalno« nije bila loša stvar u ovom ludom svijetu; doista nije.

Bez obzira kako definiraš normalno.

Osamnaesto poglavlje

U klinici centra za obuku, Payne je izvodila vježbe, sasvim odsutnih misli.

Ležeći na bolničkom krevetu jastuka gurnutih u stranu, prekrižila je ruke na prsima i naprezala mišiće trbuha dok je podizala torzo sporim pokretom. Podigavši gornji dio tijela okomito u odnosu na madrac, ispružila je ruke ravno ispred sebe, a zatim se vratila u ležeći položaj. Nakon samo jednog podizanja osjetila bi ubrzane otkucaje svog srca i nedostatak zraka, ali dozvolila bi si samo kratak odmor prije novog ponavljanja. Opet. I opet.

Svako iduće podizanje zahtijevalo je veći napor, dok joj se znoj ne bi probio na čelu, a trbušni mišići grčili od bolova. Jane joj je pokazala kako će izvoditi vježbu i pretpostavljala je da ima svoju svrhu – iako, usporedivši vježbu s onim za što je ranije bila sposobna, ovo joj se doimalo poput iskrice nasuprot vatrometu.

Zaista, Jane ju je pokušavala animirati da radi mnogo više... čak je i dovezla invalidska kolica da sjedne u njih i tako se kreće uokolo, ali Payne nije mogla podnijeti ni pogled na njih, a kamoli pomisao da provede život kotrljajući se s mjesta na mjesto.

Tijekom proteklog tjedna svojom je odlukom odbacila sve načine prilagođavanja u nadi da će doživjeti jedino čudo... koje se nikada nije materijaliziralo.

Od njene borbe s Wrathom kao da su prošla stoljeća... stoljeća otkada je osjećala usklađenost i jačinu svojih udova. Tako puno je uzimala zdravo za gotovo, a sada joj je nedostajalo ono što je bila nekada, s tugom kakvu, pretpostavljala je, osoba osjeća prema preminulima.

Opet, zar i nije bila mrtva? A njeno tijelo samo nije bilo dovoljno pametno da prestane raditi zauvijek.

Opsovavši na starom jeziku, srušila se natrag na krevet i ostala ležati. Kada je imala snage, napipala bi kožni remen s kojim se vezala preko bedara. Bio je tako jako zategnut, znala je da joj ometa cirkulaciju, ali i dalje nije osjećala stezanje kože niti slatko olakšanje kada bi uhvatila remen i otpustila ga.

Ovako je ležala cijelo vrijeme otkada se vratila ovdje.

Bez promjene.

Zatvorivši oči, ponovno je stupila u unutarnji rat gdje su njeni strahovi isukali mačeve i napadali njen um, a posljedice su bile još tragičnije. Nakon sedam ciklusa izmjene noći i dana, njena vojska racionalnosti oslabjela je zbog bijednog nedostatka municije i dubokog umora. Prema tome, plima se okretala protiv nje. U početku, u njoj je bujao optimizam, ali nakon što je on izbljedio, zamijenilo ga je razdoblje odlučne strpljivosti, koje nije dugo potrajalo. Otada, zapela je na ovoj pustoju cesti neosnovane nade.

Sama.

Uistinu, usamljenost je bila najgori dio cijele situacije: osjećala se potpuno odsječenom od svih slobodnih ljudi koji su dolazili i odlazili, ulazili i izlazili iz njene sobe, čak i onda kada su s njom razgovarali ili se brinuli o njenim najosnovnijim potrebama. Prikovana za ovaj krevet, nalazila se u drugoj stvarnosti u odnosu na njih, odvojena beskrajnom, nevidljivom pustinjom koju je doista mogla vidjeti pred sobom, ali je nikako nije mogla prijeći.

I bilo je čudno. Sve što je izgubila postajalo je još i teže kadgod bi pomislila na svog ljudskog iscjelitelja – što je bilo tako često da nije mogla ni izbrojati koliko.

Oh, kako joj je nedostajao taj čovjek. Mnoge je sate provela prisjećajući se njegovog glasa, njihovog posljednjeg, zajedničkog trenutka... sve dok njena sjećanja ne bi poprimila oblik pokrivača koji ju je grijao tijekom ovog dugog, hladnog putovanja ispunjenog brigama i tjeskobom.

Nažalost, poput njenog racionalnog uma, taj pokrivač se stanjio od prekomjerne upotrebe, a nije bilo načina da ga popravi.

Njen iscjelitelj nije bio dijelom njenog svijeta i ne smije se nikada ni vratiti u njega – ništa osim kratkog, živopisnog sna koji se u trenucima budnosti poput ovoga razlagao na niti i sitne dijelove.

»Prestani«, rekla bi naglas sama sebi.

U pokušaju održavanja gornjeg dijela tijela snažnim, okrenula se u stranu da dohvati ona dva jastuka, boreći se protiv nepomične težine svojih nogu dok se naprezala da –

Izdala ju je ravnoteža u tren oka, i posrnula je čak i u ležećem položaju, rukom srušivši čašu vode sa stolića pokraj sebe.

I zar to nije bio pogodan predmet na koji je mogla udariti?

Zveckavši po podu, Payne je stisnula usne, jedini način kojim je uspijevala zadržati vriskove u svojim plućima. Inače, rastrgali bi lokot od njenih usana i nikada se ne bi utišali.

Povrativši snagu i samokontrolu, pogledala je preko stranice kreveta dolje na nered na podu. Uobičajeno, bio bi to jednostavan zadatak – nešto se prolije i lako sve očistiš.

Nekoć, samo bi se morala sagnuti i pomesti komadiće.

Sada? Imala je dvije mogućnosti: ležati ovdje i pozvati pomoć poput invalida. Ili prvo razmisliti i smisliti strategiju za pokušaj da postane neovisna.

Trebalo joj je određeno vrijeme da smisli gdje će se uhvatiti rukama i da ocijeni udaljenost od poda. Nasreću, nije više rukama bila priključena na one cjevčice, samo je jedan kateter ostao... stoga, možda ideja da ovo učini sama i nije bila tako dobra.

Ipak, nije mogla podnijeti sramotu da samo leži ovdje. Nije više bila ratnica; sada je samo dijete nesposobno brinuti se samo za sebe.

To je postalo nepodnošljivo.

Otrgnuvši nekoliko kvadrata Kleenexa, kako su ih nazivali, spustila je ogradu na krevetu, uhvatila se za nju i presavila se preko svog tijela na bok. Zbog zaokreta su joj noge poletjele u zrak kao da pripadaju krpenoj lutki, pokreti bez imalo gracioznosti, ali barem se uspjela sagnuti dolje prema glatkom podu, u ruci držeći bijelu pahulju.

Održavajući nesigurnu ravnotežu na rubu kreveta, istegnula se prema dolje, umorna od toga da se drugi brinu u njoj, paze je, peru i odijevaju kao da je bespomoćno novorođenče –

Tijelo joj je krenulo prema čaši.

Bez upozorenja, ruka joj je skliznula s glatke ograde, a budući da su joj bokovi bili dosta odignuti s madraca, poletjela je prvo glavom na pod, stisak sile teže prejak da mu se odupre. Ispruživši ruke, dočekala se dlanovima na pod, ali oba dlana su kliznula i cijelom težinom je udarila postrance u lice, izbivši joj zrak iz pluća.

A onda više nije bilo micanja.

Bila je u klopci, njeni beskorisni udovi oslonjeni na krevet tako da su ostali ravno iznad njene glave, njen torzo još ju je jače pritiskao prema podu.

Uvukavši zrak u ždrijelo, zazvala je:

»Upomoć... upomoooć...«

Zgnječenog lica, ruku koje su počele trnuti, zažarenih pluća od nedostatka zraka, u njoj se zapalio takav bijes da se cijela započela tresti –

Sve je započelo kao tihi cvilež. Zatim se zvuk pretvorio u pokret dok je licem klizila po pločici, koža joj se tako tanko razvlačila da je imala osjećaj kao da se guli s njene lubanje.

Zatim je osjetila težinu na potiljku, njena debela pletenica vukla ju je na jednu stranu, a istovremeno ju je čudan položaj u kojem je bila tjerao naprijed.

Usredotočivši se da skupi svu snagu, usmjerila je svoj bijes i manevrom izvukla ruke te se dlanovima ponovno oslonila na pod. Nakon dubokog udaha, jako se odgurnula, malo se odignula i prevrnula na leđa –

Konop njene kose upao je među držače ograde i zapeo, debela pletenica zadržala ju je na istom mjestu, dok joj je istovremeno savila vrat prema ramenu. Nepomična i u klopci, mogla je samo promatrati svoje noge iz ugodnijeg položaja, svoje duge, vitke noge o kojima nikada prije nije previše razmišljala.

Postupno, krv joj se slijevala u torzo, te je promatrala gležnjeve koji su bivali bijeli poput papira.

Stisnuvši šake, poželjela je da joj se nožni prsti pomaknu.

»Prokleti bili... pomaknite se...« Htjela je zatvoriti oči da se može lakše usredotočiti, ali nije željela pustiti ovo čudo ako se uopće dogodi.

Nisu.

Nisu se pomaknuli.

I počela je spoznavati... da ni neće.

Promatrajući prste koji su mijenjali boju iz ružičaste u sivu, znala je da je došlo vrijeme da se suoči s položajem u kojem se nalazila. I zar to nije bila divna analogija s obzirom na njeno trenutno stanje?

Slomljena. Beskorisna. Nepomična.

Slom koji se napokon dogodio nije bio popraćen suzama ili jecajima. Umjesto toga, donijela je čvrstu odluku.

»Payne!«

Čuvši Janein glas, samo je zatvorila oči. Ovo nije bio spasitelj kojeg je sada trebala. Njen blizanac... trebao joj je njen blizanac da ispravi stvari.

»Molim te, dovedi Vishousa«, rekla je hrapavim glasom. »Molim te.«

Janein glas se savim približio.

»Prvo ćemo te vratiti na krevet.«

»Vishous.«

Nešto je škljocnulo i znala je da je Jane pritisnula dugme za poziv koje sama nije mogla dohvatiti.

»Molim te«, zajecala je. »Dovedi mi Vishousa.«

»Prvo da te –«

»Vishous.«

Tišina. Dok se vrata treskom nisu otvorila.

»Pomozi mi, Ehlena«, čula je Janeine riječi.

Payne je bila svjesna da joj se vlastita usta miču, ali sama je oglušila dok su je dvije ženke podizale na krevet, ponovno namještale nogu pokraj noge u paralelan položaj, prije nego su ih prekrile bijelim plahtama.

Dok su njih dvije obavljale razne poslove čišćenja i pospremanja na krevetu i podu, ona se usredotočila na bijeli zid u koji je zurila cijelu vječnost otkada su je premjestili ovdje.

»Payne?« Ne dobivši odgovor, Jane je ponovila: »Payne. Pogledaj me.«

Pomaknula je oči i osjećala ništa dok je zurila u zabrinuto lice bratove šelan.

»Trebam svog brata.«

»Naravno. Otići ću po njega. Sada je na sastanku, ali dovest ću ga ovdje prije nego ode u noć.« Duga stanka. »Mogu li te pitati zašto ga trebaš?«

Mirne, jednolične riječi rekle su joj sasvim jasno da dobra iscjeliteljica nije imbecil.

»Payne?«

Payne je zatvorila oči i čula vlastite riječi:

»Dao mi je obećanje kada je ovo sve započelo. Trebam ga da sada održi svoju riječ.«

Usprkos činjenici da je Jane bila duh, njeno srce se i dalje moglo slediti u grudima.

I spustivši se dolje na rub kreveta, ništa se nije micalo iza njene prsne kosti.

»Kakvo obećanje?« upitala je svoju pacijenticu.

»To je samo između nas dvoje.«

Dovraga jest, pomislila je Jane. Pretpostavivši da je pogodila o čemu je riječ.

»Payne, možda postoji još nešto što možemo učiniti.«

Iako nije znala što je to točno. Rendgenske snimke pokazale su da su kosti pravilno srasle, vješti Manny ih je savršeno namjestio. Ali kralježnična moždina – u tom je grmu ležao zec. Nadala se da postoji mogućnost djelomične regeneracije živaca – još uvijek nije dovoljno znala o sposobnostima tijela vampira, od kojih su mnoge djelovale poput magije s obzirom na način na koji ljudi zacjeljuju.

Ali nije imala sreće. Ne u ovom slučaju.

I nije joj bila potrebna Einsteinova ekstrapolacija da zaključi što je Payne tražila.

»Budi iskrena prema meni, šelan mog blizanca.« Payneine kristalne oči netremice su je gledale. »Budi iskrena prema samoj sebi.«

Ako je ijednu stvar mrzila u svom liječničkom pozivu, to je bilo donošenje presude. U mnogim slučajevima odluka je bila jasna: momak na hitnoj sa šakom u prijenosnom hladnjaku i povezom na ruci? Ponovno prišiti šaku natrag i namjestiti živce na svoje mjesto. Žena u rađaonici s omotanom pupčanom vrpcom oko ploda? Carski rez. Višestruki prijelom? Otvoriti i namjestiti slomljeno.

Ali nije sve bilo tako »jednostavno.« Svakodnevno se suočavala sa sivim zidom magle i pitanjima je li možda ovo ili možda ono, a ona je morala tapkati među tim oblacima i u tami –

Oh, koga je samo zavaravala.

Klinička slika ove jednadžbe došla je do točnog zbroja. Samo ona nije željela povjerovati u taj odgovor.

»Payne, dozvoli mi da pozovem Mary –«

»Ni prije dvije noći nisam željela razgovarati sa ženkom savjetnicom, tako neću ni sada. Ovo je svršeno za mene, iscjeliteljice. I koliko god me boljelo što moram dozvati svog blizanca, molim te, idi i dovedi ga. Ti si dobra ženka i ovo ne trebaš preuzeti na sebe.«

Jane je pogledala svoje ruke. Nikada ih nije upotrijebila da nekoga ubije. Nije to bilo protivno samo njenom pozivu i predanosti tom zanimanju, već i njoj kao osobi.

A ipak, kada je pomislila na svog helrena i na zajedničke trenutke kada se probudila jutros pokraj njega, znala je da ga neće moći dovesti ovdje da učini ono što je Payne od njega tražila: tek što je napravio mali korak unatrag s ruba provalije s koje je gotovo skočio, i nije bilo toga na svijetu što Jane ne bi učinila da ga odmakne od tog opasnog ruba.

»Ne mogu otići po njega«, rekla je. »Žao mi je. Ali ne mogu ga dovesti u taj položaj.«

Jecaj koji je izašao iz Payneinog grla bio je ispunjen očajom, očajom srca koje je dobilo krila i zatim pušteno da padne.

»Iscjeliteljice, ovo je moj izbor. Moj život. Ne tvoj. Ako želiš biti prava spasiteljica, onda se pobrini da izgleda kao nesreća, ili mi donesi oružje i ja ću to sama obaviti. Ali ne ostavljaj me u ovom stanju. Ne mogu ovo više podnijeti, i nećeš ništa dobrog učiniti za svoju pacijenticu ako nastavim ovako živjeti.«

Na određenoj razini, Jane je znala da će doći do ovoga. Vidjela je to sasvim jasno kao i one blijede sjene na tamnim rendgenskim snimkama, one koje su joj rekle da bi sve trebalo normalno raditi – i ako to nije slučaj, onda je njena kralježnična moždina nepovratno oštećena.

Netremice je zurila u te noge, tako mirne pod plahtama, i pomislila na Hipokratovu zakletvu koju je položila prije puno godina:

»Neću nikome naštetiti« bila je prva zapovijed.

Nije joj bilo teško vidjeti koliko će naštetiti Payne ako je ostavi ovakvom – posebno stoga jer ona nije ni htjela operaciju. Jane je bila ta koja je potaknula spašavanje, vršila pritisak na ženku iz vlastitih pobuda – jednako kao i V.

»Pronaći ću način«, rekla je Payne. »Nekako ću pronaći način.«

Teško da će joj povjerovati.

I bile su veće šanse za siguran uspjeh ako joj Jane pomogne na neki način – Payne je bila slaba, i bilo kakvo oružje u njenoj ruci bilo je ravno katastrofi na pomolu.

»Ne znam mogu li ovo učiniti.« Jane je polagano izgovorila. »Ti si njegova sestra. Ne znam hoće li mi ikada oprostiti.«

»On ne mora nikada doznati.«

Bože, kakva obaveza. Da je ona prikovana za krevet, osjećala bi se jednako kao i Payne i tražila bi nečiju pomoć u izvršavanju svoje posljednje želje. Ali teret čuvanja takve tajne od V.-a? Kako bi to ikako mogla?

Međutim... jedina gora stvar koja se može dogoditi je da se on vrati mračnoj strani svoje ličnosti. A ubijanje vlastite sestre? Pa, to je bilo ravno ekspresnom vlaku koji je jurio ravno prema njemu, zar ne?

Ruka njene pacijentice potražila je njenu.

»Pomozi mi, Jane. Pomozi mi...«



Završivši s noćnim sastankom Bratstva, Vishous se uputio u kliniku centra za obuku

osjećajući se više svoj. Seks s njegovom šelan bio je, za njih oboje, kritična misija, svojevrsno ponovno podizanje sustava koje nije bilo zasnovano samo na tjelesnom.

Bože, kako je dobar osjećaj bio ponovno se združiti sa svojom ženkom. Da, zasigurno su ga i dalje čekali određeni problemi... i, pa, sranje, što se više približavao klinici, sve više je osjećao povratak stresa, legao mu je na ramena poput dva kamiona: posjećivao je sestru na početku svake večeri, a zatim opet u zoru. Prvih nekoliko dana bili su ispunjeni nadom, ali sada... to je uglavnom sve nestalo.

Kako bilo. Morala je izaći iz te sobe, i to je bila njegova namjera večeras. Nije bio na dužnosti, pa će je odvesti u palaču i pokazati joj da postoje i druge stvari vrijedne življenja osim njenog bijelog kaveza.

Tjelesno nije bila bolje.

Stoga će je iz svega morati izvući njena mentalna snaga. Morala je.

Bit svega? Nije bio spreman da je izgubi. Da, bili su zajedno jedan tjedan, ali to nije značilo da ju je poznavao bolje nego onda kada je sve ovo započelo – i počeo je misliti da oboje trebaju jedno drugo. Njihova božanska majka nije imala drugih potomaka, i možda zajednički mogu nadvladati sve ovo sranje koje su zaslužili rođenjem. Zaboga, pa nije postojala terapijska grupa za potporu za djecu Čuwardjeve:

Zdravo, ja sam Vishous. Ja sam njezin sin i imam čast hiti njen sin već tristo godina.

Zdravo, Vishouse.

Ponovno mi je operirala po glavi, i doista se trudim da ne odem na Onu stranu i kroavo je i vrišteći ubijem.

Razumijemo te, Vishouse.

Kad smo već kod krvi, želio bih iskopati oca i ponovno ga ubiti, ali ne mogu. Stoga ću se usredotočiti da održim sestru na životu usprkos njenoj paraliziranosti i nastojat ću pobijediti sam sebe u želji da pronađem bol kako bih se mogao suočiti s ovom Payne⁷.

Ti si prava pičkica, Vishouse, ali tvoje bijedno dupe ima našu punu potporu.

Gurnuvši vrata koja su vodila iz tunela u ured, prešao je do staklenih vrata i zatim se uputio niz hodnik. Prošavši pokraj teretane, netko je tamo trčao kao da su mu Nikeice zapaljene, ali inače je sve bilo uglavnom pusto – i imao je osjećaj da bi Jane mogla još biti u njihovom krevetu, izležavajući se nakon što ju je lijepo obradio.

Zbog čega je združeni mužjak u njemu blistao od zadovoljstva. Doista jest.

Došavši nadomak sobe za oporavak, nije pokucao već –

Stupivši unutra, prva stvar koju je vidio bila je hipodermička igla. Sljedeća stvar je bila da je upravo prelazila iz ruke u ruku, njegova šelan davala ju je njegovoj blizanki.

Bez terapijskih razloga.

»Što to radite?« upitao je bez daha, najednom obuzet užasom.

Jane je okrenula glavu, ali Payne ga nije ni pogledala. Fiksirala je oči na iglu kao da je bila ključ kojom će otvoriti vrata svoga zatvora.

I sigurno kao vrag da će joj pomoći da se makne iz tog kreveta... ravno u lijes.

»Prokletstvo, što to radite!?« To zapravo i nije bilo pitanje. Već je znao.

»Moj izbor«, rekla je Payne ozbiljno.

Šelan ga je pogledala u oči.

⁷ Eng. pain znači bol.

»Žao mi je, V.«

Zabijeljelo mu se pred očima, ali to ga nije ni trenutka usporilo kada se bacio naprijed. Nadomak krevetu pogled mu se razbistrio i vidio je svoju ruku u rukavici kako hvata zapešće svoje šelan. Njegov smrtni stisak bila je jedina stvar koja je spriječila smrt njegove blizanke. Obratio se njoj, a ne svojoj družici.

»Da se nisi usudila.«

Payneine oči bile su ispunjene bijesom kada ga je pogledala.

»Ti se nemoj usuditi!«

V. se na trenutak povukao natrag. Oči u oči sučeljavao se s najgorim neprijateljima, tjerao od sebe podanike, zaboravljao bivše ljubavnike i ljubavnice, ali nikada u svom životu nije se susreo s tako dubokom mržnjom.

Nikada.

»Ti nisi moj bog!« povikala je na njega. »Ti nisi ništa osim moj brat! I nećeš me vezati za ovo tijelo ništa više od naše mamen!«

U njima je kuljao istovjetan bijes i prvi put u životu V. je bio na gubitku. Napokon, nema smisla ulaziti u konflikt ako je tvoj neprijatelj ravan tebi.

Nevolja je bila, ako sad ode, vratit će se na njen sprovod.

V. je poželio da može hodati i tako umiriti nadiruću ljutnju, ali bio proklet ako dopusti da mu promakne samo jedna sekunda.

»Želim dva sata«, rekao je. »Ne mogu te spriječiti, ali mogu te zamoliti da mi daš sto i dvadeset minuta vremena.«

Payneine oči su se suzile.

»Radi čega?«

Jer će on učiniti nešto što je na početku cijele ove situacije bilo sasvim nepojmljivo. Ali ovo je bilo poput rata, i sukladno tome, nije imao privilegij biranja oružja – morao je upotrijebiti ono što mu je bilo nadohvat ruke, čak i ako to mrzi.

»Reći ću ti točno radi čega.« V. je izvadio iglu iz Janeine ruke. »Učinit ćeš to kako me ovo ne bi progonilo do kraja mog usranog života. Što kažeš na takav razlog. Je li ti dovoljno dobar?«

Payne je spustila kapke i nastupila je teška tišina. A onda je rekla:

»Dat ću ti to što tražiš od mene, ali neću se predomisliti ako ostanem ležati u ovom krevetu. Smanji svoja očekivanja prije odlaska – i smatraj se upozorenim ako pokušaš razgovarati s našom mamen. Neću zamijeniti ovaj zatvor s drugim na njenoj strani, u njenom svijetu.«

Vishous je strpao iglu u džep i iz korica izvadio lovački nož koji je bio zataknut za pojasom na kožnim hlačama.

»Daj mi svoju ruku.«

Učinivši to, uzeo ju je u svoju i oštricom joj zarezao dlan, a zatim i svoje meso. Onda je položio svoju ranu na njenu.

»Zakuni se. Na našu zajedničku krv, zakuni mi se.«

Payneina usta su se trzala, kao da bi se, da su drugačije okolnosti, nasmijala.

»Ne vjeruješ mi?«

»Ne«, rekao je grubo. »Niti najmanje, draga.«

Čas kasnije, stisnula je njegovu ruku, a u njenim očima nakupile su se suze.

»Kunem ti se.«

Ispustio je njenu ruku, okrenuo se i pošao prema vratima. Čim je izašao u hodnik, nije gubio ni sekunde na putu prema tunelu.

»Vishouse.«

Čuvši Janein glas, okrenuo se i poželio opsovati. Odmahnuvši glavom, rekao je:

»Nemoj me slijediti. Nemoj me zvati. Ako u ovom trenutku ostanem dovoljno blizu da te mogu čuti, ništa se dobro neće dogoditi.«

Jane je prekrížila ruke na prsima.

»Ona je moja pacijentica.«

»Ona je moja krv.« Iznerviran, rukom je udarao po zraku. »Nemam vremena za ovo. Moram otići odavde.«

Rekavši to, počeo se trčeci udaljavati. Ostavljajući je iza sebe.

Devetnaesto poglavlje

Vrativši se kući, Manny je zatvorio vrata, zaključao ih... i samo stajao ondje. Poput kakvog komada namještaja. U ruci je držao aktovku.

Bilo je čudesno, kada izgubiš razum, kako ti ponestane ideja što ćeš sljedeće raditi. Njegova odluka se nije promijenila; i dalje je želio povratiti kontrolu nad sobom i ovim... što god se to događalo u njegovom životu. Ali nije se imao za što uhvatiti, zvijer u njemu nije imala uzde.

Sranje, mora da su se ovako osjećali ljudi s Alzheimerovom: njihova osobnost, kao i intelekt, bili su netaknuti... ali su živjeli okruženi svijetom koji im nije imao nikakvog smisla jer se nisu mogli osloniti na svoja sjećanja, asocijacije i ekstrapolacije.

Sve je bilo povezano s onim vikendom, ili je barem tada sve započelo. Ali što se točno promijenilo? Nije se sjećao barem jednog dijela noći, koliko je on mogao reći. Sjećao se trkališta i Glorynog pada i kasnije veterinara. A zatim svog puta prema Caldwellu, kada je skrenuo na...

Upozorenje na još jednu novu glavobolju natjeralo ga je da prestane i odustane.

Prešao je stan i stigao u kuhinju, ispustio aktovku i završio ispred aparata za kavu i samo zurio u njega. Nije ga isključio prije nego se uputio u bolnicu. Odlično. Dakle, njegova jutarnja kava zapravo je bila večernja, i samo je čudo pomoglo da nije zapalio cijeli stan.

Sjeo je na jednu od stolica za mramornim pultom i gledao van kroz stakleni zid pred sobom. Grad s udaljene strane njegove terase blještao je poput dame na putu u kazalište okićene svim svojim dijamantima. Svjetla u neboderima žmirkala su i on se osjećao zaista i iskreno usamljenim.

Tišina. Praznina.

Stan mu se doimao poput lijesa.

Bože, ako ne bude mogao operirati, što će onda imati –

Na terasi se niotkuda pojavila sjena. Međutim, baš i nije bila sjena... Stvar nije uopće bila prozirna. Svjetla grada, mostova i nebodera doimala su se poput slike koja je na sebi imala rupu.

Rupu u obliku ogromnog muškarca.

Manny je ustao sa stolice, očiju fiksiranih na crnoj figuri. U stražnjem dijelu svojeg uma, u podnožju svojeg moždanog debla, znao je da je ovo uzrok svega, njegov »tumor« uspravan i pokretan... i dolazi k njemu.

Kao da ga je netko zamolio, uputio se naprijed i otvorio klizna, staklena vrata, vjetar ga je svom silinom udarao po licu, gurao kosu s njegovog čela.

Bio je hladan. Oh, tako hladan... ali ledeni šok nije bio uzrokovan samo prohladnom travanjskom noći. Samo nekoliko metara dalje od njega stajao je lik tako miran i smrtonosan i emitirao ledeni lahor; sasvim je jasno vidio da je nadolazeći arktički udar imao epicentar u mržnji koju je ovaj tip osjećao prema njemu. Ali Manny se nije bojao. Odgovor na pitanje što se događa s njim ležao je u ovom masivnom muškarcu koji se niotkuda pojavio na dvadesetom katu zgrade –

Ženka... ona spletene, tamne kose... ovo je bio njen –

Glavobolja je izronila žestoko i silno, zakačila svoju udicu na njegov potiljak i povukla ga naprijed preko glave da istrese sve sranje iz njegovog čeonog režnja.

Onemoćao, cijelim tijelom se naslonio na klizna vrata i izgubio strpljenje.

»Zaboga, nemoj samo stajati tu. Razgovaraj sa mnom ili me ubij, samo učini nešto.«

Još vjetra po njegovom licu. A zatim je čuo duboki glas.

»Nisam trebao doći ovdje.«

»Da, trebao si«, zastenjao je Manny od boli. »Jer gubim svoj jebeni razum i ti znaš za to, zar ne. Dovraga, što si mi to učinio?«

Onaj san... o ženi koju je želio, ali nije mogao imati...

Mannyjeva koljena su počela klecati, ali dovraga s tim.

»Odvedi me k njoj – i nemoj me zajebavati. Znam da ona postoji... vidim je svake večeri u snovima.«

»Ne sviđa mi se ništa od ovoga.«

»Da, a ja se ludo zabavljam.« Kurvin sin je šutio. Kao što je bila prešućena činjenica da će i on sam podignuti šake ako se ovaj tip usudi iskaliti svu svoju agresiju koja je očito kiptjela u njemu. Slistit će ga zasigurno, ali bio sjeban u glavi ili ne, neće pasti bez borbe.

»Hajde«, ispljunuo je Manny. »Učini to.«

Ledeni osmijeh.

»Podsjećaš me na jednog mog prijatelja.«

»Želiš reći da postoji još jedan kurvin sin koji je zbog tebe izgubljen u vlastitom životu? Odlično. Pokrenut ćemo grupu za potporu.«

»Prokletstvo...«

Tip je podignuo ruku i zatim... u Mannyjevom umu eksplodirala su sjećanja i potekla njegovim tijelom, prizori i zvukovi njegovog izgubljenog vikenda osvetnički su se vraćali.

Zateturavši unatrag, rukama se uhvatio za glavu.

Jane. Skriveno zdanje. Operacija.

Vampir.

Čelični stisak na njegovom bicepsu bila je jedina stvar koja je spriječila poljubac s drvenim podom, brat njegove pacijentice držao ga je za ruku.

»Moraš doći i vidjeti moju sestru. Umrijet će ako to ne učiniš.«

Manny je dahtao na usta i dosta gutao. Pacijentica... njegova pacijentica.

»Je li i dalje paralizirana?« zacvilio je.

»Da.«

»Odvedi me«, ispljunuo je. »Odmah.«

Ako je u pitanju bio slučaj trajno oštećene kralježnične moždine, on joj neće moći pomoći kao liječnik, ali to i nije bilo važno. Morao ju je vidjeti.

»Gdje je tvoj automobil?« upitao je Kozjibradi.

»Dolje.«

Manny se oslobodio stiska i s naporom otišao prema svojoj aktovci i ključevima koji su stajali na kuhinjskom pultu. Spotaknuvši se i sletjevši na pod, osjetio je takvu pomućenost u glavi da se prenerazio. Ako se nastavi ovo uključivanje i isključivanje njegove matične ploče, doći će do trajnog oštećenja. Ali to je bio problem koji će kasnije rješavati.

Morao je doći do svoje ženke.

Došavši do ulaznih vrata stana, prebacio je stvari u lijevu ruku, a vampir mu je bio tik iza leđa.

Brzi okret i njegova podignuta desna šaka, nakon savršenog proračuna, u luku je sletjela ravno na čeljust tipa.

Krc. Udar je bio solidan i glava nitkova je odletjela unatrag.

Vampir je vratio glavu u okomit položaj i kutom usana se nacerio, a Mannyju nije bilo nimalo smiješno.

»To je zbog zajebavanja sa mnom.«

Mušjak je stražnjim dijelom šake obrisao krv s usana.

»Dobar zamah.«

»Nema na čemu«, rekao je Manny izašavši iz stana.

»Mogao sam te spriječiti u bilo kojem trenutku. Da budemo načisto s tim.«

Bez sumnje je rekao istinu.

»Da, ali nisi, zar ne?« Manny je odmarširao prema dizalu, pritisnuo tipku za dolje, a zatim pogledao preko ramena. »Onda si idiot ili mazohist. Ti biraj.«

Vampir se približio.

»Pazi, stari – još si uvijek živ jer si mi potreban.«

»Ona je tvoja sestra?«

»Nemoj to zaboraviti.«

Manny se nasmijao otkrivši sve zube.

»Onda postoji nešto što trebaš znati.«

»Što?«

Manny se podigao na prste i pogledao gada ravno u oči.

»Ako misliš da me sada želiš ubiti, čekaj da vidiš kako ćeš se tek osjećati nakon što je opet vidim.«

Gotovo se napalio samo misleći na tu ženu.

Uz zvonjavu, dvostruka vrata su se otvorila i Manny se povukao, ušao unutra i okrenuo se. Vampirove oči bile su poput kopalja koja su tražila metu, ali Manny je na njegovu agresiju samo slegnuo ramenima.

»Samo te obavještavam što ja mislim. A sad uđi unutra ili se transportiraj poput duha dolje na ulicu, gdje ću skupiti tvoje dupe.«

»Ti me sigurno smatraš idiotom, zar ne?« zarežao je vampir.

»Zapravno, niti najmanje.«

Stanka.

Nakon još jednog trenutka, vampir je promrmljao nešto bez daha i kliznuo unutra baš kada su se vrata počela zatvarati. Zatim su stajali jedan pokraj drugoga, obojica gledali odbrojavanje katova iznad dvostrukih vrata...

Pet... četiri... tri... dva...

Poput odbrojavanja do eksplozije.

»Pazi se, stari. Ja nisam baš osoba koju treba jako gurati.«

»A ja nemam što izgubiti.« Osim sestre ovog velikog gada. »Izgleda da ćemo morati čekati i vidjeti kako će sve ovo završiti.«

»O, tu si u pravu.«



Dok je netremice gledala sat pokraj vrata svoje sobe, Payne je izgledala poput ozbiljnog bloka leda. Podložak sata bio je bijel poput zida iza njega, a na njemu se jedino isticalo dvanaest brojaka međusobno odvojenih crnim crticama. Kazaljke sata, dvije crne i jedna crvena, pomicala su se uokolo kao da im je i samima dosadan posao koji obavljaju, kao što je i njoj bilo dosadno gledati ih kako kruže.

Vishous je sigurno otišao posjetiti njihovu majku. Kome drugome bi se mogao obratiti?

Dakle, ovo je bio čisti gubitak vremena; zasigurno će se vratiti praznih ruku. Bila je iskonska arogancija pomisliti da će pričom o pogibelji njene rođene djece utjecati na Onu Koju Ne Možeš Uvjeriti.

Majka cijele vrste. Kakva besmislica.

Payne se namrštila. Do nje je dopro zvuk toliko udaljen da je samo čula prigušeni ritam, ali ubrzo je postao sve glasniji. Koraci. Teški koraci prelazili su preko tvrdog poda u brzom izmjeni, i shvatila je da ih je par. Možda to nije nitko drugi osim blizančeve Braće koja je dolaze provjeriti –

Kada su se vrata otvorila, jedino je mogla vidjeti Vishousa, stajao je tako visok i bespogovoran.

»Donio sam ti nešto.«

Nije toliko ni koraknuo u stranu koliko je bio gurnut...

»Najdraža Čuvarđjevo...« izdahnula je Payne očiju punih suza.

Njen iscjelitelj uletio je u sobu, i oh, izgledao je točno onako kako ga se sjećala... tako širokih pleća i dugih udova, te ravnog trbuha i oštre čeljusne konture. Njegova tamna kosa stršala je ravno gore, kao da ju je milijunima prstiju popravljao, a disao je otežano, lagano rastvorenih usana.

»Znao sam da si stvarna«, ispalio je. »Proklet bio, znao sam!«

Sami pogled na njega zadržao je njeno tijelo, ta energija zapalila ju je iznutra, a njene osjećaje gurnula u slobodan pad.

»Iscjelitelju«, rekla je hrapavim glasom. »Moj iscjelitelju...«

»Jebeno prokletstvo«, čula je bratove riječi.

Ljudsko biće se na petama okrenulo prema Vishousu.

»Ostavi nas nasamo. Odmah –«

»Pazi na svoje jebene riječi –«

»Ja sam njen liječnik. Doveo si me ovdje da procijenim njeno zdravstveno stanje –«

»Ne budi smiješan.«

Nastupila je stanka.

»Onda, zašto sam ja dovraga ovdje?«

»Iz točno onog razloga zbog kojeg te mrzim!«

To je izazvalo novi val tišine – kao i njeno jecanje. Samo, bilo joj je tako drago što vidi svog iscjelitelja snažnog i živog. Čuvši samo njen jedan šmrcaj, obojica su okrenuli glave, lice njenog iscjelitelja trenutno se izmijenilo, iz izraza apsolutnog bijesa u izraz duboke nježnosti.

»Zatvori vrata za sobom«, izderao se preko ramena dok joj se približavao.

Prešavši rukama preko očiju, obrisala je suze i pogledala pored svog iscjelitelja dok se on smještao na rub njenog kreveta. Vishous se okrenuo i uputio prema vratima.

On je znao, pomislila je. Njena majka ne bi mogla ništa više učiniti za nju, a on joj je doveo jedinu stvar za koju je bio siguran da će u njoj ponovno probuditi želju za životom.

»Hvala ti, brate mili«, rekla je, fiksiravši oči na njega.

Vishous se zaustavio. Napetost u njemu bila je tako velika, obje šake je čvrsto stisnuo, i okrenuvši glavu sporim pokretom, njegove ledene oči su gorjele.

»Učinio bih sve za tebe. Sve.«

Rekavši to izašao je van u hodnik... i dok su se vrata bez poteškoća zatvarala, shvatila je da se riječi *volim te* mogu reći, a da se sama fraza doista i ne izgovori.

Djela su značila puno više od riječi.

Dvadeseto poglavlje

Ostavši nasamo s njom, Manny nije mogao skinuti pogled sa svoje pacijentice. Očima je prelazio preko njenog lica i grla i njenih dugih, dražesnih ruku. Isuse, mirisala je jednako, njen parfem ulazio je duboko u njegove nosnice i išao je ravno prema njegovom udu.

»Znao sam da si stvarna«, ponovio je. Kriste, vjerojatno bi bilo bolje da kaže nešto drugo, ali, očito, jedino je to imao: olakšanje zbog činjenice da nije skrenuo s uma preplavilo mu je cijelo tijelo.

Barem dok nije registrirao sjaj suza u njenim očima... zajedno s beskrajnim nedostatkom nade u njenom pogledu.

Sve je učinio za nju, a ipak nije uspio. U potpunosti.

Nije baš da i ranije nije pretpostavljao kakvo je njeno stanje. Njen brat sigurno nije došao u ljudski svijet jer su se stvari ovdje odvijale fantastično.

»Kako si?« upitao ju je.

Gledao ju je duboko u oči, a ona je polako odmahнула glavom.

»Ja sam...«

Ne završivši misao, posegnuo je za njenom rukom i držao je u svojoj. Bože, kako joj je koža bila mekana.

»Pričaj sa mnom.«

»Moje noge... nisu ništa bolje.«

Opsovao je sebi u bradu. Želio ju je pregledati i pogledati najnovije rendgenske snimke... možda čak i dogovoriti ponovni odlazak u bolnicu na magnetsku.

Ali, s obzirom koliko je procjena u ovom trenutku bila kritična, ipak je morala pričekati. U ovom trenutku, bila je emocionalno ranjiva i morao joj je prvo pomoći da se suoči s tim.

»I dalje nemaš osjet?« upitao je.

Odmahnula je glavom, a niz obraz joj je skliznula suza. Nije volio gledati njene suze, ali Bože, moj spasitelju, nikada nije vidio ljepših očiju od njenih.

»Zauvijek ću... ostati ovakva«, rekla je slegnuvši ramenima.

»A što točno podrazumijevaš pod >ovakva?«

»Ovdje. Na ovom krevetu. Prikovana.« Njene oči ne samo da su ga gledale, već su ispružile svoje ruke i čvrsto ga primile. »Ne mogu podnijeti ovo mučenje. Niti još jednu noć.«

Bila je smrtno ozbiljna, i u djeliću sekunde osjetio je užas koji ga je probo ravno kroz srce. Možda bi ovakva izjava drugoj ženki... ili mužjaku... bila samo način za izbacivanje emocionalnog očaja. Njoj? Zazvučalo je kao pravi plan.

»Imate li ovdje internet?« upitao je.

»Internet?«

»Da, kompjutor s pristupom na mrežu.«

»Ah... mislim da se jedan nalazi tamo iza u većoj sobi. Trebaš proći kroz ta druga vrata.«

»Odmah se vraćam. Nemoj nigdje ići.«

To je u njoj izazvalo skoro pa smijeh.

»Gdje bih mogla otići, iscjelitelju?«

»To je upravo ono što ću ti pokazati.«

Ustavši, morao se oduprijeti porivu da je poljubi i morao je brzo izaći da bude siguran da to i ne učini. Nije mu puno vremena trebalo da pronađe traženi Dell i da ga pokrene uz pomoć prilično privlačne, plavokose sestre koja se predstavila kao Ehlena. Deset minuta kasnije, vratio se natrag u Payneinu sobu i zastao na pragu vrata.

Ona je popravljala kosu, ruke su joj drhtale dok se gladila po tjemenu i rukom prelazila dolje niz pletenicu da provjeri ima li neurednih čuperaka.

»Ne moraš to činiti«, promrmljao je. »Izgledaš mi savršeno.«

Umjesto odgovora zarumenjela se i postala nervozna – što je zapravo bila najbolja reakcija, a da nije ništa ni rekla.

»Zaista, oduzimaš mi riječi iz usta.«

Pa, zar to doista ne tjera njegove misli na mjesto kamo ne smiju ići.

Gledajući u nju, prisilio se da promijeni brzinu u glavi.

»Payne, ja sam tvoj liječnik, zar ne?«

»Da, iscjelitelju.«

»I to znači da ću ti govoriti samo istinu. Bez uljepšavanja, guranja stvari pod tepih. Reći ću ti točno što mislim i pustit ću te da sama odlučiš – i trebaš čuti što ti želim reći, u redu? Istina je jedino što imam, ništa više i ništa manje.«

»Onda ne moraš izgovoriti ni riječi, jer sam svjesna u kakvom sam položaju.«

Osvrnuo se uokolo po sobi.

»Nakon povratka s operacije, jesi li uopće izašla odavde?«

»Ne.«

»Onda si cijeli tjedan provela zureći u ova četiri gola zida, prikovana za krevet, a drugi su te hranili, kupali i brinuli se za tvoje tjelesne funkcije.«

»Ne trebaš me podsjećati na to«, rekla je suho. »Hvala ti najljepša –«

»Kako onda znaš gdje se nalaziš?«

Pogled joj se namrštio duboko i mračno... i bio je prokleta seksi.

»To je smiješno. Pa ovdje sam.« Pokazala je na madrac pod sobom. »Bila sam ovdje.«

»Točno.« Približio joj se, a ona ga je i dalje promatrala. »Ako mi dopustiš, podignut ću te i odnijeti.«

Obrve su joj poskočile.

»Kamo?«

»Van iz ovog prokletog kaveza.«

»Ali... ja ne mogu. Imam –«

»Znam.« Naravno da će biti zabrinuta zbog katetera. Da je spasi neugode, otkinuo je čisti, bijeli ubrus s noćnog ormarića. »Pazit ću i na njega i na tebe.«

Osiguravši da njena oprema ostane na mjestu, podignuo je gornju plahtu s nje i uzeo je u naručje. Osjetio je njenu čvrstu težinu gornjim dijelom tijela, te ostao na trenutak samo je tako držeći, njena glava naslonjena na njegovo rame, njene duge, duge noge prebačene preko njegovih ruku. Njen parfem ili sapun, ili što već, podsjećao ga je na sandalovinu i još nešto.

Oh, da... orgazme.

One koje je imao kada bi sanjao o njoj.

Super, sada se on zacrvenio.

Payne je pročistila grlo.

»Jesam li ti preteška? Za ženku sam prilično visoka.«

»Ti si savršena ženka.«

»Ne i ondje odakle dolazim«, promrmljala je.

»Onda oni imaju pogrešne standarde.«

Manny je odnio svoj dragocjeni teret kroz vrata u sobu za preglede. Soba je bila prazna, po njegovom nalogu – zamolio je sestru – Elinu? Elainu? – da ih ostavi nasamo.

Nije mogao znati što će iz ovoga proizaći.

I dalje je držeći u naručju, sjeo je dolje ispred kompjutera i okrenuo se tako da i ona može vidjeti zaslon. Nije mu ni najmanje smetalo što joj je bilo zanimljivije gledati njega – ali mu je otežavalo koncentraciju. Ili nastojanje da joj pokaže što je želio.

»Payne«, rekao je.

»Što je?«

Kriste, taj promukli glas. Prokleti zvuk prodro je ravno kroz njega poput noža, a on se osjećao poput bolnog žalca koji je pratilo ranjavanje: agonizirajuće zadovoljstvo proizišlo iz želje i istodobnog smirivanja samoga sebe bilo je na neki način bolje nego najbolji seks koji je ikada imao.

Bio je na vrhu vrhunca orgazma.

»Trebala bi gledati u zaslon«, rekao joj je pomilovavši je po obrazu.

»Radije bih tebe gledala.«

»Doista...?« Glas mu je postao promukao poput njenog, te je znao da je došlo vrijeme za unutarnji dijalog sa samim sobom u smislu e ne-smiješ-veliki-dečko.

Ali prokletstvo.

»Zbog tebe osjećam nešto po cijelom tijelu, čak i u svojim nogama.«

Pa, seksualna privlačnost može tako djelovati na nekoga. Njegovi su strujni krugovi definitivno bili puni naboja poput Manhattana osvijetljenog u ponoć.

Međutim, postojao je uzvišeniji razlog za ovo sjedenje u krilu Djeda Božićnjaka, nešto što je bilo mnogo važnije od seksa na brzaka... ili čak sesije koja bi potrajala cijeli tjedan ili mjesec ili, Bože čuvaj ih oboje, cijelu godinu. U pitanju je bio cijeli život. Njegov život.

»Što kažeš da prvo malo gledaš u zaslon, a nakon toga možeš svoje oči odmarati na meni koliko god želiš?«

»U redu.«

Nije svrnula pogled s njega, te je on pročistio grlo.

»Zaslon, bambina.«

»Talijan?«

»S majčine strane.«

»A s očeve?«

Slegnuo je ramenima.

»Nisam ga nikada upoznao, tako da ne mogu ni reći.«

»Nisi poznao svog oca?«

»Ne, uglavnom.« Manny je stavio kažiprst na njenu bradu i okrenuo joj glavu prema kompjutoru. »Pogledaj.«

Tapnuo je na zaslon i vidio kada se zaista usredotočila jer se namrštila, tamne obrve spustile su se dolje preko njenih dijamantnih očiju.

»Ovo je moj prijatelj – Paul.« Manny nije potiskivao ponos u svom glasu. »I on je bio moj pacijent. Rastura... a u tim je kolicima već godinama.«

Isprva, Payne nije bila sigurna u što gleda... Kretalo se; u to je bila sigurna. I doimalo se kao da – čekaj... To je bilo ljudsko biće, i sjedio je u nekakvoj napravi koja se kotrljala po tlu. Za kretanje se koristio snažnim rukama kojima je gurao kotače, na njegovom licu bila je grimasa, potpuno koncentriran poput bilo kojeg ratnika na vrhuncu bitke.

Iza njega, bila su još tri muškarca u sličnim napravama, i svi su bili fiksirani na njega kao da nastoje smanjiti udaljenost, koja se neprestano povećavala, između njih i njihovog predvodnika.

»Je li ovo... utrka?« upitala je.

»To je bostonski maraton za ljude u invalidskim kolicima. Paul se penje Heartbreak Hillom, najtežim dijelom utrke.«

»On je ispred svih ostalih.«

»Pričekaj samo – tek se zagrijao. Ne samo da je pobijedio u toj utrci... Prelomio ju je napola preko koljena i bacio u vatru.«

Gledali su ga kako pobjeđuje s impozantnom razlikom, njegove ogromne ruke letjele su poput vjetra, prsa mu se nadimala, publika s obje strane ceste navijala je i podupirala ga. Prošavši kroz ciljnu traku do njega je dotrčala prekrasna žena i par se zagrlio.

A u ženkinim rukama? Dijete puti jednake njegovoj.

Paynein iscjelitelj se nagnuo naprijed i pomakao mali, crni instrument po stolu da promijeni sliku na zaslonu. Pokretni prizor je nestao... Umjesto njega pojavio se nepokretni portret nasmiješenog muškarca. Bio je jako zgodan i sjao od zdravlja, a kraj njega stajala je ista crvenokosa žena i mlado očiju plavih poput njegovih.

Muškarac je i dalje sjedio, a njegova stolica je sada bila mnogo veća od one u kojoj se natjecao – zapravo, bila je uvelike nalik onoj što je Jane donijela. Njegove noge bile su neproporcionalne ostatku tijela, male i gurnute ispod sjedišta, ali to uopće nisi ni primjećivao – pa čak ni njegov aparat za kretanje. Samo si vidio ogromnu snagu i inteligenciju koja mu se ogledala na licu.

Payne je ispružila ruku i dodirnula lice muškarca.

»Koliko dugo...« upitala je hrapavim glasom.

»Je paraliziran? Oko deset godina. Vozio je bicikl kada ga je pokupio pijani vozač. Izveo sam sedam operacija na njegovim leđima.«

»I dalje je u... stolici?«

»Vidiš li onu ženu pokraj njega?«

»Da.«

»Zaljubila se u njega nakon nesreće.«

Payne je naglo okrenula glavu i zagledala se u lice svog iscjelitelja.

»On je... začeo mlado?«

»Da. Može voziti automobil... može voditi ljubav, očito... i živi punijim životom nego većina ljudi čije su noge zdrave. On je i poduzetnik i sportaš, i čovjek i pol, i jako sam ponosan što ga mogu zvati prijateljem.«

Dok je govorio, iscjelitelj je ponovno pomakao crnu stvarčicu i slike su se promijenile.

Prikazivale su istog muškarca u drugim sportskim natjecanjima, a zatim kako se smiješi pokraj nekakve velike građevinske konstrukcije, a na kraju je sjedio ispred crvene trake s parom velikih, zlatnih škara u ruci.

»Paul je gradonačelnik Caldwell.« Iscjelitelj je nježno vratio njeno lice prema svom. »Poslušaj me... i želim da ovo zapamtiš. Tvoje noge jesu dio tebe, ali nisu sve što imaš ili ono što ti jesi. Dakle, što god bilo poslije ove večeri, želim da znaš da ti nisi manje vrijedna zbog svoje ozljede. Čak i ako budeš u kolicima, stajat ćeš uspravno kao i oduvijek. Visina je samo okomiti broj – ne znači ništa kada je u pitanju tvoj karakter ili život kakvim ćeš živjeti.«

Bio je smrtno ozbiljan, i kad bi bila iskrena prema samoj sebi, u tom se trenutku malo zaljubila u njega.

»Možeš li pomaknuti... tu stvarčicu?« prošaptala je. »Da mogu vidjeti još.«

»Izvoli – okušaj se sama.« Primio je njenu ruku i položio je na toplu, pravokutnu jurilicu. »Lijevo i desno... gore i dolje... Vidiš? S njim se pomiče strelica na zaslonu. Ovdje pritisni kada poželiš nešto vidjeti.«

Morala je nekoliko puta pritisnuti, a zatim je shvatila bit... i bilo je apsurdno, ali samo njeno prelaženje preko različitih područja na zaslonu i odabiranje onoga što je željela vidjeti dalo joj je omamljujući nalet energije.

»Mogu ja ovo«, rekla je. Međutim, onda se posramila. S obzirom kako je bilo jednostavno, bila je to beznačajna pobjeda da je slavi.

»U tome i jest stvar«, šapnuo joj je iscjelitelj u uho. »Možeš učiniti bilo što.«

Zadrhtala je na ovo. Štoviše, bilo je tu i nečega više osim njegovih riječi.

Usredotočivši se ponovno na kompjutor, najviše su joj se svidjele slike muškarca u utrci. Na njegovom licu izrazi nadljudskog napora i nesavladive snage volje bili su nešto što je sama osjećala kako joj gori u grudima. Ali i obiteljske slike bile su joj među dražima. Iako su bili ljudi, veza među njima doimala se tako jakom. Bili su okruženi ljubavlju, velikom ljubavlju.

»Što kažeš?« promrmljao je njen iscjelitelj.

»Mislim da si došao u savršeno vrijeme. Eto, to kažem.«

Namjestila se u njegovim snažnim rukama i zagledala se u njega. Dok je sjedila u njegovom krilu, poželjela je da osjeti veći dio njega. Njega cijeloga. Ali ispod struka osjećala je samo neodređenu toplinu, ali svakako bolju od onog leda koji nije nestajao od operacije, da... ali postojalo je još toga što može imati.

»Iscjelitelju«, šapnula je, spustivši pogled na njegove usne.

Spustio je kapke i činilo se da je prestao disati.

»Da...?«

»Smijem li...« Oblizala je usnice. »Smijem li te poljubiti?«

Trgnuo se, kao od boli, ali miris koji je odašiljao govorio joj je da je i on želio isto.

»Isuse... Kriste«, izlanuo je.

»Tvoje tijelo želi ovo«, rekla je, podigavši ruku i dotaknuvši meku kosu njegovog potiljka.

»U tome i jest problem.« Pogledavši ga zbunjeno, on se vrućih očiju zagledao ravno u njene grudi. »Želi puno više od jednog poljupca.«

Iznenada, u tijelu je osjetila promjenu, tako blagu da joj je bilo teško opisati je. Ali

osjetila je nešto drugačije u svom torzu i niz udove. Trnce? Bila je previše obuzeta seksualnom energijom koja je rasla među njima da bi se sada brinula o definiranju toga.

Obgrlivši ga i drugom rukom oko vrata, upitala je:

»A što još želi?«

Iscjelitelj je zastenjao duboko u grlu, i sami zvuk dao joj je nalet energije kakav je nekada osjećala kad bi u ruke primila oružje. Da ponovno to osjeti? To je za nju bilo poput droge.

»Reci mi, iscjelitelju«, zahtijevala je. »Što još želi?«

Njegove oči boje mahagonija gorjele su dok je gledao njene.

»Sve. Želi svaki centimetar tebe – izvana... i iznutra. Do te mjere da više nisam siguran jesi li ti spremna za ovo što ja želim.«

»Ja sam ta koja odlučuje«, usprotivila se, a u njenoj utrobi tukla je čudnovata potreba.

»Ja odlučujem s čim se mogu ili ne mogu nositi, je li tako?«

Njegov osmijeh bio je sav vražji. Na dobar način.

»Da, gospođo.«

Zrakom se širio duboki, ritmični zvuk, iznenadila se shvativši da je njegov izvor ona. Njeno predenje.

»Moram li ponovno pitati, iscjelitelju?«

Oboje su zastali. A on je zatim polagano zatresao glavom lijevo i desno.

»Ne. Dat ću ti... točno što želiš.«

Dvadeset i prvo poglavlje

Stupivši u sobu za preglede, nakon što je otvorio vrata, dočeka ga je prizor rasporeda sjedenja koji je u njemu odmah prizvao misli o kastraciji.

Što je, uzevši u obzir njegovo vlastito iskustvo koje je imao sa situacijama nožem-namuda, mnogo govorilo.

Ipak, njegova sestra samo što nije zajahala tog seronju, gospodina Srečkovića, njegove ruke su je grlile, a glave su im bile čvrsto priljubljene. Međutim, nisu gledali jedno u drugo – i to je bio jedini razlog zbog kojeg im nije pokvario zabavu: gledali su u zaslon kompjutera... u muškarca u kolicima koji se utrkivao s još nekoliko tipova.

»... Visina je samo okomiti broj – ne znači ništa kada je u pitanju tvoj karakter ili život kakvim ćeš živjeti.«

»Možeš li pomaknuti... tu stvarčicu?«

Iz nekog razloga, V.-ovo srce je počelo tući kada je ljudsko biće pokazivalo njegovoj sestri kako rukovati mišem. A onda je čuo riječi koje su mu dale razlog za nadu:

»Mogu ja ovo«, rekla je.

»U tome i jest stvar«, rekao je Manello mekano. »Možeš učiniti bilo što.«

Pa, sranje – kocka je pala na njihovu stranu, zar ne? V. je namjeravao ubaciti tog čovjeka nakratko u smjesu, samo da joj pomogne da prebrodi trenutno suicidalno ponašanje. Međutim, nikada nije ni pomislio da bi joj tip mogao dati nešto više od ljubavi jednog šteneta.

A ipak, nitkov je bio tu... pokazivao joj je mnogo više od davanja poljubaca.

V. je želio biti taj koji će je spasiti – i pretpostavljao da i hoće ako dovede Manella, ali zašto to nije učinio ranije? Zašto Jane nije? Trebali su je izvući iz ovog mjesta, odvesti je u palaču... jesti zajedno i razgovarati s njom.

Pokazati joj da njena budućnost može biti drugačija, a ne samo nestati.

V. je protrljao lice osjetivši se prikovanim za tlo od bijesa. Prokletstvo, Jane... kako ti nisi znala da je pacijentima potrebno više od lijekova za bolove i tople kupke? Njegovoj blizanki je bio potreban novi pogled na svijet – bilo tko bi poludio zarobljen u ovoj sobi.

Pakla mu prokletoga.

Ponovno se usredodotočio na svoju sestru i doktora. Gledali su jedno u drugo i doimalo se da bi im glave mogao rastaviti jedino pomoću željezne poluge.

To je u V.-u ponovno probudilo želju da gada ubije.

Posegnuvši rukom u rukavici u džep da uzme smotanu cigaretu, bio je gotovo na pola puta da se glasno nakašlje. Ili to ili da izvuče bodež i zabode ga u doktorovu glavu. Problem je bio što im je kirurg i dalje bio alat koji su namjeravali koristiti dok im ne postane nepotreban – a do te točke još nisu bili došli.

V. se prisilio da se makne s dovratka –

»Kako im ide?«

Okrenuvši se iza sebe, ispala mu je jebena cigareta. Buch ju je podignuo.

»Trebaš li vatre?«

»Prije nož.« Uzeo ju je natrag i izvadio novi Bic, koji je zaista radio. Udahnuvši duboko, pustio je dim da mu izađe iz usta. »Idemo van na piće?«

»Ne još. Mislim da trebaš prvo razgovarati sa svojom družicom.«

»Vjeruj mi. Ne trebam. Ne sada.«

»Ona pakira stvari, Vishouse.«

Združeni mužjak u njemu je ludio, ali svejedno se prisilio da ostane stajati u hodniku i nastavi pušiti. Hvala Bogu na njegovoj ovisnosti o nikotinu; pušenje rukom motane cigarete bio je jedini razlog zašto nije psovao.

»V., stari. Što se dovraga događa?«

Jedva da je čuo njegove riječi od vrisaka u vlastitoj glavi. A nije mogao ponuditi potpuno objašnjenje.

»Moja šelan i ja imamo razlike u mišljenju.«

»Pa razgovarajte o tome.«

»Ne, sada ne.« Ugasio je kraj cigarete na potplatu svoje čizme i bacio opušak.
»Idemo.«

Međutim... pa, kada je došlo do toga, nekako se nije mogao prisiliti da prošeta do garaže, do mjesta na kojem su upravo mijenjali ulje u Escaladeu. Doslovno je bio nesposoban za odlazak, stopala su mu bila kao zalijepljena za pod.

Bacivši pogled dolje prema uredu, žalio je za činjenicom da se prije sat vremena činilo da su se stvari vratile na staro. Ali nisu. Kao da je sranje koje se dogodilo bilo samo uvod u ovo gdje su bili sada.

»Nemam joj što reći, zaista.« Kao i uvijek.

»Možda ti nadode.«

Čisto sumnjam, pomislio je.

Butch ga je potapšao po ramenu.

»Slušaj me. Tvoj smisao za modu jednak je onom klupe iz parka, a imaš međuljudske vještine sjekirice za meso – «

»To bi mi trebalo pomoći?«

»Pusti me da dovršim –«

»Što je sljedeće na redu? Veličina mog kurca?«

»Hej, čak i olovke mogu obaviti posao kako treba – čuo sam stenjanje iz vaše sobe kao dokaz tome.« Butch ga je protresao. »Samo ti govorim – potrebna ti je ta ženka u životu. Nemoj to zajebati. Ne sada – ne nikada, kužiš me?«

»Umalo nije pomogla Payne da se ubije.« Butch se trgnuo, a V. je kimnuo glavom.

»Da. Dakle, ova svađa nije oko toga tko nije zatvorio pastu za zube.«

Nakon trenutka, Butch je promrmljao:

»Morao je postojati vraški dobar razlog.«

»Nema razloga. Payne je jedini rod koji imam, a ona mi ju je htjela uzeti.«

Situacija se svela na uskiptjele osnovne činjenice, i V. se upitao hoće li doživjeti moždani udar zbog zujanja pri dnu njegovog mozga koje je postajalo glasnije i glasnije – i u tom trenutku, prvi put u životu, bojao se samog sebe i onoga što je bio sposoban učiniti. Ne da će ozlijediti Jane, naravno – bez obzira koliko spržen bio, nikada je ne bi dodirnuo u ljutnji –

Butch je koraknuo unatrag i podignuo dlanove.

»Hej. Lakše malo, cimeru.«

V. je spustio pogled. U rukama su mu bila oba njegova bodeža... a šake tako čvrsto

stisnute da se zapitao hoće li ih trebati kirurški odstraniti da izvuku bodeže.

»Uzmi ovo«, rekao je tupo, »i makni ih od mene.«

U brzini, predao je sve svoje oružje najboljem prijatelju, u potpunosti se razoružavši. A Butch je prihvatio teret žurnom i ozbiljnom učinkovitošću.

»Da... možda si ipak u pravu«, promrmljao je. »Pričaj s njom kasnije.«

»Ne trebaš se za nju brinuti, murjače.« Jer očigledno se suicidalni impulsi javljaju večeras u cijeloj njegovoj sjebanoj obitelji.

Butch ga je zgrabio za ruku kada se ovaj okrenuo da ode.

»Kako ti mogu pomoći?«

U V.-ovom umu nakratko se prikazala šokantna slika.

»Ništa što bi ti mogao podnijeti. Nažalost.«

»Nemoj razmišljati umjesto mene, seronjo.«

V. je koraknuo bliže, približio svoje lice na dva centimetra njegovom.

»Nemaš ti želudac za ovo. Vjeruj mi.«

Njegove duboke oči boje lješnjaka izdržale su njegov pogled, a da nije ni trepnuo.

»Iznenadio bi se što bih sve učinio da te održim na životu.«

Najednom, V. je otvorio usta, s naporom dišući. I dok su njih dvojica stajali prsa o prsa, poznavao je svaki centimetar njegovog tijela, osjećao ih sve odjednom.

»Što to govoriš, murjače?«

»Zar iskreno misliš da su degradi bolja opcija«, promrmljao je Butch hrapavim glasom. »Barem se mogu pobrinuti da nećeš završiti mrtav.«

Njegovim umom treperile su slike, grafički detaljne i odvratno perverzne. A u svima je imao glavnu ulogu.

Nakon trenutka zajedničke šutnje, Butch se odmaknuo.

»Idi posjetiti svoju ženku. Ja ću te čekati kod Escaladea.«

»Butch. Ne misliš to. Ne možeš.«

Njegov najbolji prijatelj ga je ledeno gledao.

»Dovraga ne mogu.« Okrenuvši se, uputio se niz hodnik. »Pronađi me. Kada budeš spreman.«

Dok ga je V. promatrao kako odlazi, upitao se je li riječ o tome da njih dvojica izađu van i napiju se... ili će zajedno proći kroz opasna vrata koja je murajk upravo otvorio.

U najskrivenijem kutku svog srca znao je da se radi o oboje.

Prokleta. Sranje.



U sobi za preglede, Manny se zagledao u Payneine oči, ali kao kroz maglu osjećao je miris duhana koji je dopirao iz blizine. Kakve je sreće bio, sigurno je to njen prokleti brat, i veliki nitkov se fiksao nikotinom prije nego uleti ovdje i pomete pod Mannyjevom njuškom.

Bilo mu je svejedno. Payneine usne bile su udaljene od njegovih samo nekoliko centimetara, njeno toplo tijelo priljubljeno uz njegovo, a ud mu je pucao po šavovima. Iako je bio svojeglav i odlučan muškarac, zaustaviti ovo što je slijedilo bilo je daaaaaaleko više od onoga što i njegove vještine samokontrole mogu podnijeti.

Podigavši ruke, obuhvatio je njeno lice. Čim je kontakt ostvaren, njene usne su se

razdvojile i znao je da bi nešto trebao reći, ali njegov glas je spakirao torbe i ušao na autobus i otišao van grada, očigledno – zajedno s njegovim mozgom.

Bliže. Primaknuo ju je bliže i sam se nagnuvši, njihove usne su se spojile. I iako je njegovo tijelo imalo strpljenje gladnoga tigra, bio je pažljiv kada ju je dodirnuo. Bože, kako je bila mekana... oh, tako mekana... na takav način da ju je poželio podastrijeti i ući u nju sa svim što je imao, prstima, jezikom, svojim udom.

Ali ništa od toga se neće dogoditi sada. Ili večeras. Niti sutra. Nije imao mnogo iskustva s djevicama, ali bio je proketo siguran, čak i da ona osjeća istu seksualnu privlačnost, neće se moći suspregnuti unatoč svojoj brizi –

»Još«, zahtijevala je muklim glasom. »Još...«

Na djelić sekunde, njegovo srce je prestalo lupati i ponovno je razmislio o polaganom pristupu: ton njenog glasa nije bio onaj izgubljene djevojčice. Bio je to glas prave žene, spremne za ljubavnika.

I kakvoga li iznenađenja, ponukan teorijom da ona ne pita dva puta, preuzeo je inicijativu, usnama je gladio njene prije nego je uhvatio njenu donju usnu i počeo je sisati. Rukom joj je zahvatio potiljak, željan rasplesti tu njenu pletenicu i zaroniti u njenu kosu... ali to je bilo previše nalik njenom razodijevanju, a ovo je bilo daleko od intimnog okruženja.

A on je već bio blizu vrhunca, hvala lijepa.

Jezikom je kliznuo u nju i zastenjao, stisnuvši ruke jače oko nje – prije nego im je naredio da se opuste ili će ih obje slomiti ispod ramena. Čovječe, bila je poput čistog oktana u njegovoj krvi, njeno tijelo u brzini i turira. A mislio je da su njegovi snovi vrući? Prava stvar spustila je to sranje na sobnu temperaturu, a ovo sada je bilo uzavrelo poput površine Merkura.

Još pokreta jezikom, još ulaženja i izlaženja iz nje, još svega, dok se nije prisilio da ustukne. Njegovi bokovi trljali su se o njenu čvrstu stražnjicu u njegovom krilu – i to je jedva bilo pošteno s obzirom da ona nije ništa osjećala.

Duboko udahnuvši, nije mu trebalo dugo da se spusti niže na njen vrat, da šišajući zahvati njeno grlo –

Njeni nokti su se takvom silinom zabadali u njegova ramena, znao je da kad bi bio bez odjeće da bi prokrvario – i to ga je jebeno napalilo. Sranje, sama pomisao da bi mogao doživjeti nešto više od samoga seksa, da bi se ona mogla zakvačiti na njegov vrat, i uvući u sebe dio njega na više od jednog načina –

Uvukavši zrak kroz zube, Manny se otrgnuo od njene kože i pustio tla mu glava padne unatrag, dahćući i hvatajući zrak plućima:

»Mislim da moramo usporiti.«

»Zašto?« upitala je, njenim očima nije promaknuo ni najmanji dio njega. Naslonivši se, zarežala je: »Ti želiš ovo.«

»Oh, jebemti... želim.«

Njene ruke zaputile su se prema gumbima njegove košulje.

»Onda idemo dalje –«

Zgrabio ju je za zapešća dok mu je orgazam titrao na vrhu erekcije.

»Moraš prestati. Odmah sada.«

Bože, jedva je disao.

Iznenada, otrgnula se iz njegovog stiska i spustila glavu. Pročistivši grlo, grubo je rekla.

»Zaista, žao mi je.«

Sram koji je osjećala ranio ga je u prsa.

»Ne, ne, ne... nisi ti.«

Ne dobivši odgovor, podignuo joj je bradu, i morao se upitati je li uopće znala što muško tijelo radi kada je ovako napaljeno. Kriste, je li uopće znala što je erekcija?

»Slušaj me pažljivo«, zastenjao je. »Želim te. Ovdje. U tvojoj sobi. Na podu vani u hodniku. Uza zid. Bilo kako, bilo gdje, bilo kada. Jasno?«

Oči su joj zasjale.

»Ali zašto onda ne –«

»Kao prvo, mislim da je tvoj brat vani u hodniku. Drugo, rekla si mi da nikada nisi bila s nekim. Ja, s druge strane, točno znam čemu nas ovo može odvesti, a posljednja stvar koju želim je da te preplašim prebrzim odvijanjem stvari.«

I dalje su se netremice gledali. A onda, nakon trenutka, usne su joj se razvukle u osmijeh tako velik i širok da joj se na jednom obrazu pojavila rupica, a njeni savršeno bijeli zubi blještali –

Isuse... očnjaci su joj bili još duži. Puno duži. I, oh... tako oštri.

Manny si nije mogao pomoći: jedino o čemu je mogao razmišljati bilo je kako bi se osjećao kada bi mu jedan od njih klizio donjom stranom njegovog uda.

Orgazam u njemu trgnuo se još jednom u pokušaju da se oslobodi.

A to je bilo prije nego se Paynein ružičasti jezik pojavio i polako oblizao oštre vrhove.

»Sviđa ti se?«

Mannyjeva prsa žestoko su se nadimala.

»Da. Jebemti, da...«

Najednom, svjetla su se ugasila, soba je uronila u tamu. Zatim je čuo dva škljocaja... zaključavanje? Je li to mogla biti brava na vratima?

U odsjaju zaslona kompjutora vidio je promjenu na njenom licu. Nestali su i posljednji ostaci stida, nevine strasti... Umjesto njih izronila je sirova, jedra glad koja ga je podsjetila da ona nije bila ljudsko biće. Bila je prekrasna predatorica, predivna, veličanstvena životinja koja je bila dovoljno ljudska da on zaboravi tko i što ona zapravo jest.

Pokrenuvši se gotovo bez razmišljanja, Manny je podignuo jednu ruku prema svojoj bijeloj kuti. U procesu sjedanja s njom dolje, kruti ovratnik se zadigao i sada ga je gurao dolje, razotkrivši svoj vrat.

Dahtao je. Baš dahtao.

»Uzmi me«, zastenjao je. »Učini to... želim znati kakav je to osjećaj.«

Sada je ona imala kontrolu, njene snažne ruke dotaknule su njegovo lice i spuštale se niže prema ključnoj kosti. Nije mu ni morala nagnuti glavu. Učinio je to bez upute, njegovo grlo nago i privlačno.

»Jesi li siguran«, upitala je, s naglaskom u kojem se r kotrljalo.

Tako je teško disao da nije bio siguran bi li uspio ispljuniti odgovor, te je samo kimnuo. A onda, zabrinuvši se da to nije bilo dovoljno, stavio je svoje ruke preko njenih, pritisnuvši ih.

Onda je ona preuzela, usredotočivši se na njegovu vratnu žilu, njene blještave oči doimale su se poput zvijezda u noći. Polako se približila, smanjivala udaljenost između svojih očnjaka i njegovog mesa bolnim odugovlačenjem.

Dodir njenih usana bio je poput baršuna, samo iščekivanje što će se sljedeće dogoditi dovelo ga je u stanje hiperusredotočenosti tako da je sve bilo stotinu puta izraženije. Točno je znao gdje se nalazila –

Nosom ga je nježno okrnula onjušivši njegovu kožu.

Zatim se njena ruka provukla do njegovog potiljka i prikvačila se, tako ga čvrsto državši na mjestu, shvatio je da bi mu mogla s lakoćom slomiti vrat da je htjela.

»Oh, Bože«, zajecao je, predavši joj se u potpunosti. »Oh –jebemti!«

Ubod je bio jak i siguran, dva vrha ušla su duboko, slatka bol ukrala mu je vid i sluh dok nije postao svjestan jedino povlačenja krvi iz njegove vene.

Toga i žestokog orgazma koji je poletio iz njegovih muda i izletio iz njegovog glavića, bokovi su mu se podizali gore o nju dok se njegova erekcija trzala i prolijevala se... i nije prestajala.

Nije bio siguran koliko je ejakuliranje trajalo. Deset sekundi? Deset minuta? Ili nekoliko sati? Jedino je znao da je svakim povlačenjem krvi iz njega on svršavao još jače i jače, užitak tako intenzivan da ga je obezglavio...

Jer je znao da ni s kim drugim neće pronaći ovo osim s njom. Bilo vampiricom ili ženom.

Obuhvativši dlanom stražnji dio njene glave, gurnuo je još jače dolje, pritisnuvši je o sebe, ne mareći ako ga cijelog isisa. Kakva li bi to samo smrt bila –

Ubrzo, željela se odmaknuti od njega, ali on je bio očajan da nastavi i pokušao ju je silom približiti svom vratu. Doduše, nije to bilo natjecanje. Ona je tjelesno bila tako jaka, kao da se i nije pokušao pobuniti. I opet je svršio.

Živčanog sustava ovako prenapregnutog i dalje je na vratu osjećao sisanje njenih očnjaka i znao je točan trenutak kada je izišla iz njega. Zatim se ugrizajuća bol promijenila u mekano, lagano tapšanje kao da ga je pečatila da zaustavi krvarenje.

Upavši u polutrans, Manny je spustio kapke, a glava mu se ljuljala na vrhu kralješnice poput ispuhanog balona. Krajičkom oka promatrao je njen savršeni profil, svjetlost zaslona davala je dovoljno svjetla da je može vidjeti dok je oblizivala donju usnu.

Ali, to nije bio kompjutor.

Pojavio se čuvar zaslona i jedino što se moglo vidjeti na njemu bila je crna podloga s logom Windowsa.

Ona je svijetlila. Cijela. Od glave do pete.

Pretpostavio je da to oni čine, i kako... neobično. Međutim, ona se namrštila.

»Jesi li dobro? Možda sam uzela previše...«

»Ja sam...« Progutao je. Dvaput. U ustima je osjećao utrnuli jezik. »Ja sam...«

Njeno predivno lice preplavila je panika.

»Zaboga, što sam to učinila –«

Prisilio se da podigne glavu.

»Payne... jedini način na koji je moglo biti bolje je da sam ja svršio u tebi.«

Trenutno ju je preplavilo olakšanje. A zatim je upitala.

»S čim da svršiš?«

Dvadeset i drugo poglavlje

Gore u Rupijane se ubrzano kretala kroz svoju spavaću sobu. Otvorivši dvostruka vrata ormara, započela je izvlačiti bijele majice van i bacati ih preko ramena na krevet. U žurbi, vješalice bi se zaljuljale na šipki i sletjele na pod, ili bi se zaokrenule i ostale zakvačene za stražnju stijenku ormara – nije uopće marila za to.

Nije bilo suza. Zbog čega je bila ponosna na sebe.

S druge strane, cijelo joj je tijelo tako drhtalo da je jedino uspijevala ruke održavati tjelesnima.

Kada joj je stetoskop kliznuo s vrata i pao na pod, zaustavila se jedino da ga ne zgazi.

»Bože... prokletstvo –«

Uspravivši se nakon što ga je podignula s poda, okrenula se i pogledala prema krevetu te pomislila, dosta već s bijelim majicama. Na crnim, satenskim plahtama ležalo ih je brdo.

Koraknuvši unatrag prema krevetu, sjela je pokraj hrpe svojih majica i zurila u ormar. V.-ove majice bez rukava i kožne hlače su i dalje bile uredno složene; njena strana je nalikovala sudaru dva vlaka.

Nije li to bila predivna metafora.

Samo... i on je bio zbrkan, zar ne?

Bože... kojeg je vruga ona radila? Da se preseli dolje u kliniku, pa čak i privremeno, nije bilo rješenje. Kada si u braku, moraš ostati i riješiti stvari s partnerom. Na taj način su veze preživljavale.

Ako ode sada? Ne zna se kamo će ih to sve odvesti.

Bože, imali su, koliko, dva sata natrag u normalni? Odlično. Proketo odlično.

Izvadivši mobitel iz džepa, uključila je poruke i samo zurila u zaslon. Dvije minute kasnije, zatvorila ga je i isključila. Bilo joj je jako teško reći sve što je imala u 160 znakova. Ili čak šest stranica od 160 znakova.

Payne je bila njena pacijentica i imala je dužnost prema njoj. Vishous je bio njen združeni mužjak i nije bilo toga što ona ne bi učinila za njega. A V.-ova blizanka nije bila pripravna dati joj još malo vremena, niti sekundu.

Iako, očito, to je bilo nešto što je svom bratu mogla dati. I očigledno, Vishous je otišao njihovoj majci.

Samo Bog zna što će se izroditi iz toga.

Promatrajući nered koji je napravila u ormaru, Jane je u glavi vrtjela cijelu situaciju iznova i iznova, te uvijek dolazila do istog zaključka: Payneino pravo na izbor vlastite sudbine ukidalo je bilo čije pravo da je zarobi u njenom vlastitom životu. Je li to bilo grubo? Da. Je li bilo pošteno prema njenim voljenima? Apsolutno nije.

Bi li se ženka ozlijedila još gore da nije postojao humaniji način da se to izvede? Što posto bi.

Jane se nije slagala sa ženkinim razmišljanjem, niti njenim izborom. Ali bila je na čistu s etikom, koliko god ona tragična bila.

I bila je odlučna u namjeri da Vishousu kaže svoju stranu priče.

Umjesto bježanja, ostat će tu, i kada on dođe kući, čekat će ga i onda će zajedno

dokučiti je li išta preostalo od njihovog zajedničkog života. Nije zavaravala samu sebe. Ovo možda i jest nešto preko čega neće moći prijeći, i neće ga kriviti ako se to dogodi. Napokon, obitelj je obitelj. Ali učinila je ono što je situacija u tom trenutku zahtijevala u skladu s njenim dužnostima prema pacijentu. Što su liječnici i činili, čak i ako ih to koštalo... svega što imaju.

Ustavši, počela je kupiti vješalice s poda sve dok se nije približila ormaru. Mnogo ih je bilo popadalo po čizmama i cipelama, tako da se sagnula dolje i rukom posegnula prema stražnjem zidu ormara –

Rukom je dotaknula nešto mekano. Koža – ali to nisu bile čizme.

Posjevši se na pete, izvadila je što već to bilo.

»Koji vrag?« V.-ove kožne, borbene hlače nisu trebale biti gurnute iza cipela –

Nešto je bilo na telećoj koži – čekaj. Bio je to vosak. Crni vosak. I...

Jane je stavila ruku na usta i pustila da njeni ubrzani izdasi prolaze kroz njene prste.

Priuštila mu je dovoljno orgazama da bi znala kakve mrlje ostavljaju na koži. A ovo nije bila jedina mrlja. Tu je bilo i krvi. Crvene krvi.

S užasnim osjećajem neizbježnosti, posegnula je u ormar ponovno i tapkala uokolo dok nije napipala majicu. Izvukavši je van, i na njoj je pronašla još voska i krvi.

Ona noć kada je bio u Commodoreu. To je bilo jedino objašnjenje: ovo nisu bili prastari, prašnjavi ostaci života koji je nekoć vodio. Dovraga, miris voska još se osjećao na tkanini i koži.

Trenutno je osjetila Vishousov prisutnost u sobi, stajao je na do vratku.

I ne podigavši pogled, rekla je:

»Mislila sam da nisi bio ni s kim te noći.«

Njegov odgovor nije došao odmah.

»I nisam.«

»Onda, možeš li mi ovo objasniti?« Podignula je kožne hlače u zrak, ali hajde, kao da je išta drugo bilo u sobi.

»Nisam bio ni s kim drugim.«

Bacila ih je natrag u ormar, zajedno s majicom.

»Da ponovim frazu koju si sam nedavno upotrijebio, nemam ti što reći sada. Zaista nemam.«

»Zar zaista misliš da bih mogao jebati nešto sa strane?«

»Dovraga, čemu onda ova odjeća?«

Nije odgovorio. Samo je stajao ondje i prijeteći je gledao, tako visok i snažan... i tako čudno stran, iako je poznavala njegovo tijelo i lice poput vlastitog. Čekala je da progovori. Još čekala. I da ubije vrijeme prisjetila se da je njegovo djetinjstvo bilo usrano i da je jedini način na koji je to uspio preživjeti bilo stoičko i nepopustljivo čekanje.

Međutim, takva racionalizacija nije bila dovoljna. Na određeni način, ljubav koju imaju zaslužuje više od tišine ukorijenjene u prošlosti.

»Je li to bio Butch?« upitala je, nadajući se pozitivnom odgovoru. Kada bi barem to bio V.-ov najbolji prijatelj, znala je da bi svako svršavanje bilo slučajno. Butch je u potpunosti bio odan svom prijatelju i pristao bi na igrice gospodar-podanik jer je to bio čudan, mračan lijek koji je V.-u bio potreban da održi ravnotežu. Koliko god nastrano to zvučalo, to je mogla razumjeti i prijeći preko toga.

»Je li?« upitala je. »Jer s tim se mogu nositi.«

Vishous je na trenutak bio potpuno iznenađen, ali zatim je odmahnuo glavom.

»Ništa se nije dogodilo.«

»Onda želiš reći da sam ja slijepa?« vrisnula je. »Jer ako mi ne daš bolje objašnjenje, sve što imam su ove kožne hlače... i predodžbe u mom umu od kojih mi je zlo.«

Tišina, i samo tišina.

»Oh, Bože... kako si samo mogao?« prošaptala je.

V. je samo zatresao glavom, i rekao u istom tonu:

»Isto vrijedi i za tebe.«

Pa, barem je ona imala razlog za ono što se dogodilo s Payne. I nije mu lagala o tome.

Nakon trenutka, V. je ušao u sobu i podignuo sportsku torbu u kojoj se nije nalazila njegova odjeća za teretanu.

»Izvoli. Trebat će ti ovo.«

Rekavši to, okrenuo se... i otišao.

Dvadeset i treće poglavlje

Dolje u sobi za preglede, Paynein iscjelitelj izgledao je napola mrtav, ali potpuno sretan u svojoj djelomičnoj oduzetosti.

Dok ga je čekala da odgovori na njeno pitanje, bila je puno zabrinutija za njegovo stanje. Bogati okus njegove krvi na njenom jeziku bio je pravi šok, tamno vino klizilo je njenim ždrijelom i tutnjalo kroz nju, punilo ne samo njenu utrobu već i njeno cijelo tijelo.

To je bio prvi put da se nahranila iz žile na vratu. Odabranice, kada su bile u Utočištu nisu trebale krv da se održe na životu, niti su prolazile kroz cikluse razdoblja potrebe. A to je bilo onda kada nisu bile u suspendiranoj animaciji, u kakvoj je ona bila.

A jedva se sjećala hranjenja s Wrathovog zapešća.

Neobično... obje krvi su jako nalikovale okusom, iako je kraljeva krv aromom bila jača.

»S čim ćeš svršiti?« ponovila je.

Iscjelitelj je pročistio grlo.

»To je... ah, to se dogodi kada si unutar nekoga i budeš s nekim.«

»Pokaži mi.«

Smijeh koji je izašao iz njegovog grla bio je baršunast i dubok.

»Radio bih ti pokazao. Vjeruj mi.«

»Je li to nešto... u čemu ti ja mogu pomoći?«

Malo se nakašljao.

»Već jesi.«

»Doista?«

Iscjelitelj je lagano kimuo, spuštenih kapaka.

»Definitivno jesi. Stoga mi je potrebno tuširanje.«

»A onda ćeš mi pokazati.« Nije to bila zamolba; bio je to zahtjev. Osjetivši čvrsti stisak njegovih ruku oko sebe, imala je osjećaj da je uzbuđen. »Da«, zastenjala je. »Ti ćeš mi sve pokazati.«

»Jebeno ću ti sve pokazati«, rekao je hrapavim glasom. »Sve.«

Dok ju je promatrao kao da zna tajne o kojima ona ne može ni pretpostavljati, shvatila je da je ovo, usprkos njenoj paralizi, vrijedno njenog življenja. Ova povezanost i uzbuđenje bili su vredniji od njenih nogu, i najednom ju je obuzeo ludi užas da je zamalo sve ovo propustila.

Morala se propisno zahvaliti svom blizancu. Međutim, kako li će se odužiti na ovom daru?

»Daj da te vratim natrag u sobu.« Iscjelitelj je bez napora ustao usprkos njenoj težini.

»Nakon što se očistim, započet ćemo kupku sa spužvom za tebe.«

Nos joj se namreškao od gađenja.

»Kako klinički.«

Njegov tajanstveni osmijeh se nastavio.

»Neće biti kada je ja budem radio. Vjeruj mi.« Zastao je. »Hej, ima li šanse da mi upališ svjetlo da se ne sudarimo s nečim? Ti svijetliš, ali bojim se da nam to neće biti dovoljno.«

Payne se na trenutak zbunila – dok nije podignula svoju ruku. Iscjelitelj je bio u pravu. Sjajila se mekanim sjajem, njena koža bacala je blagu fosforoscentnu svjetlost... Možda je uzrok tome bilo seksualno uzbuđenje?

Logično, pomislila je. Jer osjećaji koje je u njoj budio bili su beskrajni poput sreće i svijetli poput nade.

Nakon što je snagom volje upalila svjetla i otključala vrata, on je odmahnuo glavom i započeo hodati.

»Prokletstvo. Ženo, znaš ti neke fine trikove.«

Možda, ali to nisu bili oni koje je ona željela. Poželjela mu je na neki način vratiti ovo što je podijelio s njom... ali ona nije imala nikakvih tajni kojima bi ga mogla podučiti niti krvi koju bi mu darovala, jer ne samo da ljudskim bićima to nije bilo potrebno, moglo ih je i ubiti.

»Kad bih ti se barem mogla odužiti«, promrmljala je.

»Za što?«

»Za tvoj dolazak ovdje i ovo što si mi pokazao...«

»Mog prijatelja. Da, prava je inspiracija.«

Istina je bila da je to bila više zahvalnost na ovom čovjeku od krvi i mesa nego onom na zaslonu.

»Doista«, oklijevala je Payne.

Natrag u sobi za oporavak, vratio ju je na krevet i položio je s takvom pažnjom, popravljajući plahte i pokrivače da nijedan dio nje ne bude otkriven... polako je namjestio opremu zaduženu za njene tjelesne funkcije... rastresao jastuke iza njene glave.

Dok je to radio, neprestano je svoje bokove pokrivaao nečim. Dijelom posteljine. Objema polovicama svoje bijele kute. A zatim je stao pokraj udaljenog kraja stolića na kotačiće.

»Udobno?« Nakon što je kimnula, rekao je: »Odmah se vraćam. Viči ako me zatrebaš, O.K.?«

Iscjelitelj je nestao u kupaonici i vrata su se gotovo zatvorila – ali ne sasvim. Zraka svjetlosti padala je na pravokutni vodopad i jasno je vidjela ruku zavijeno u bijelo kako poseže untura, povlači ručicu da dozove toplu kišu.

Skinuo je odjeću. Do zadnjeg komada.

Zatim je nakratko ugledala veličanstveno meso dok je ulazio unutra i za sobom zatvorio staklenu pregradu. Osluškujući isprekidani ritam vode, znala je da je njegov nagi lik prekidao njen slobodan pad.

Kako li je samo izgledao, poprskan vodom, sklizak i topao i tako muževan?

Podigavši se s jastuka, nagnula se u stranu... i još malo nagnula... i još, dok nije gotovo visjela s ruba...

Ah, daaa. Tijelo mu je bilo okrenuto profilom, ali je sasvim dovoljno vidjela: izrezbarena muskulatura, teška prsa i ruke nad zategnutim bokovima i dugim, snažnim nogama. Tamne malje prostirale su se po njegovim grudima i oblikovale liniju koja se pružala niz njegov trbuh i silazila još niže, niže... tako daleko niže...

Prokletstvo, nije mogla dovoljno vidjeti, i njena znatiželja bila je očajna i toliko jaka da je nije mogla potisnuti.

Kako je izgledao njegov ud? Pod rukom...

Opsovavši, čudno se preokrenula i prebacila se na podnožje kreveta. Nagnuvši glavu pod kutem, nastojala je do maksimuma iskoristiti ograničeni vidik odškrinutih vrata. Ali kako se ona pomicala, tako je i on, te je sada bio licem okrenut od nje, gledala je njegova leđa i njegov... donji dio tijela.

Teško je progutala i protegnula se naprijed da vidi još i više. Dok je odmotavao sapun, voda je jurila preko njegovih lopatica i tekla niz kralješnicu, slijevala se preko stražnjice i stražnjeg dijela bedara. A onda se na potiljku pojavila njegova ruka, zapjenjeni mjehurići koje je u dlanu načinio slijedili su vodu dok se prao.

»Okreni se...« šapnula je. »Da te vidim cijelog...«

Želja njenih očiju da dobiju veći pristup samo se povećala od pogleda na sapunicu koja se slijevala niže od njegovog struka. Podigavši jednu nogu, a zatim i drugu, njegove ruke su bile učinkovite dok su prelazile preko bedara i listova.

Znala je kada se usredotočio na svoj ud. Jer mu je glava pala natrag, a bokovi mu se žestoko stezali.

Mislio je na nju. Bila je sigurna u to.

Onda se naglo okrenuo.

To se tako brzo dogodilo, da su oboje ustuknuli kada su im se pogledi sreli.

Iako je bila uhvaćena na djelu i još malo više, lijeno se vratila natrag na jastuke, popravljajući pokrivače koje je on tako pažljivo namjestio. Osjećajući žarenje u lice, željela je sakriti –

Kroz sobu se začuo oštri cvilež i podignula je oči. Izletio je iz kupaonice, ostavivši vodu da teče, a s njegovog trbuha još je kapala sapunica...

Njegov ud bio je veličanstven šok. Stajao je daleko od njegovog tijela, njegov kolac bio je tvrd i debeo i ponosan.

»Ti...«

Nastavio je govoriti, ali ona je bila previše obuzeta da bi marila, previše očarana da shvati. Duboko u njoj, otvorio se izvor, njeno spolovilo je nabubrilo i pripremilo se da ga prihvati.

»Payne«, zahtijevao je, pokrivši se rukama.

Trenutno, posramila se i dlanovima prekrila vruće obraze.

»Zaista, žao mi je što sam te špijunirala.«

On se uhvatio za rub do vratka.

»Ne to...« Odmahnuo je glavom da joj bolje pojaśni. »Jesi li svjesna što si upravo učinila?«

Morala se nasmijati.

»Da. Vjeruj u ovo, moj iscjelitelju – bila sam u potpunosti svjesna onoga što sam tako detaljno pregledavala.«

»Podignula si se na noge, Payne. Stajala si na koljenima u podnožju kreveta.«

Srce joj je stalo. Zasigurno ga nije dobro čula.

Zasigurno.



Kad se Payne namrštila, Manny je poletio naprijed – a onda je shvatio da je zaista prokleta gol. Što se događalo kada ne samo da izložiš svoje golo dupe na vjetar, već i svoj

potpuno uspravni obeliks. Posegnuvši rukom u kupaonicu dokopao se ručnika i omotao ga oko bokova, i tek se onda uputio prema krevetu.

»Ja... ne, sigurno si pogriješio«, odgovorila je Payne. »Nisam mogla –«

»Ali jesi –«

»Samo sam se protegnula nad –«

»Kako si onda došla do podnožja kreveta? I kako si se vratila natrag?«

Njene oči spustile su se na donju stranicu kreveta, od zbunjenosti je obrve jako skupila.

»Ne znam. Ja sam... gledala tebe i ti si bio jedino čega sam bila svjesna.«

Muškarac u njemu bio je zapanjen i... čudno promijenjen. Da ga netko poput nje tako jako želi? Ali onda je liječnik u njemu pobijedio.

»Dobro, idemo vidjeti što se događa, u redu?«

Povukao je plahte i pokrivače iz podnožja kreveta i gurnuo ih sve do vrha njenih bedara. Prstom je prelazio preko njenog divnog stopala.

Očekivao je da će se trgnuti. Ali nije.

»Išta?« upitao je.

Odmahnula je glavom, te je ponovio isto na drugom stopalu. Zatim je krenuo gore, dlanovima obuhvativši njene vitke gležnjeve.

»Išta?«

Pogledala ga je tragičnim očima.

»Ne osjećam ništa. I ne razumijem što ti misliš da si vidio.«

Prste je podignuo još više, do njenih listova.

»Bila si na koljenima. Zakleo bih se.«

Još više, do zategnutih bedara.

Ništa.

Kriste, pomislio je. Morala je imati nekakvu kontrolu nad svojim nogama. Nije bilo drugoga objašnjenja. Osim ako... se njemu ne priviđaju stvari.

»Ne razumijem«, ponovila je.

Nije ni on, ali proklet bio, saznat će što se događa.

»Pregledat ću tvoje snimke. Odmah se vraćam.«

Vani u sobi za preglede, uz pomoć sestre, pronašao je Paynein medicinski dosje na kompjutoru. Uvježbanom učinkovitošću pregledao je sve: vitalne znakove, bilješke s pregleda, rendgenske snimke – čak je pronašao i stvari o njoj iz bolnice, što je bilo iznenađenje. Nije imao pojma kako su nabavili onaj originalni nalaz s magnetske – on ga je sam izbrisao čim je spremljen u medicinski sustav bolnice. Ali bilo mu je drago vidjeti ga opet, to je bilo sigurno.

Nakon što je završio, naslonio se u stolici, i nalet hladnoće koja ga je probadala po lopaticama podsjetio ga je da na sebi ima samo ručnik.

Što je poprilično objasnilo sestrin zabezeknuti pogled kada joj se obratio.

»Koji vrag«, promrmljao je, promatrajući posljednju rendgensku snimku.

Kralješnica joj je bila savršeno u redu, kralješci pravilno poredani i pravokutni, njihov sablasni odsjaj na crnoj podlozi pružao mu je idealan prikaz onoga što se događalo s njenim leđima.

Sve, od medicinskih bilježaka do pregleda koji je upravo napravio na njoj na krevetu,

vodilo je prema njegovom prvotnom zaključku donesenom odmah kada ju je opet vidio: na njoj je napravio najbolji tehnički posao života, ali kralježnična moždina je bila nepovratno oštećena i to je bilo to.

I sasvim iznenada, sjetio se izraza na Goldbergovom licu kada je postalo očito da on nije primijetio razliku između dana i noći.

Protrljavši oči, pitao se je li ponovno gubi razum. Međutim, znao je što je vidio... Zar nije?

A onda mu je svanulo.

Zavrtjevši se na stolici, pogledao je gore prema stropu. Sasvim gore u kutu nalazilo se duguljasto kućište pričvršćeno za stropnu ploču. Što je značilo da kamera koja se nalazi unutra snima svaki centimetar kvadratni prostorije.

Morala je biti i jedna u sobi za oporavak. Morala je.

Ustavši na noge, uputio se prema vratima i izvirio vani u hodnik, nadajući se da će pronaći onu ljubaznu plavokosu sestru.

»Ima li koga?«

Glas mu je odjekivao niz hodnik, ali nije čuo nikakav odgovor, stoga nije imao drugog izbora nego da uokolo hoda bos. Bez instinkta koji bi mu rekao na koju stranu da krene odabrao je desnu i žurno hodao. Na sva je vrata pokucao i pokušao ih otvoriti. Većina je bila zaključana, a ona koja nije uspio otvoriti... učionice. I još učionica. I ogromna, profesionalna teretana.

Kada je došao do sobe označene kao soba s utezima, čuo je lupanje kao da netko pokušava slomiti traku za trčanje svojim Nikeicama i odlučio produžiti dalje. Bio je polugoli čovjek u svijetu vampira i nekako je sumnjao da bi sestra trčala maraton na dužnosti.

Osim toga, kakvo je ono čvrsto i teško lupanje bilo? Vjerojatnije bi otvorio konzervu batina, umjesto samih vrata – i koliko god je imao ubojiti nagon da se bori s bilo čim što ga napadne, ovo sve se jedino svodilo da pomogne Payne, a ne na njegov ego ili boksačke vještine.

Okrenuvši se natrag, krenuo je u suprotnom smjeru. Kucao. Otvarao što je mogao. Što je dalje išao, prostorije su sve manje nalikovale učionicama, a sve više sličile policijskoj stanici i sobama za ispitivanje. Na samom kraju hodnika nalazila su se masivna vrata baš kao iz filmova, ojačana panelima i mnogobrojnim zasunima.

Vanjski svijet, pomislio je.

Uputivši se ravno prema njima, zaletio se svom snagom na prečku i – iznenađenje! Izletio je u podzemnu garažu gdje je bio parkiran njegov Porsche na rubu pločnika.

»Koji kurac ti radiš?«

Svrnuo je oči na zatamnjeni Escalade: prozori, naplatci, rešetka, sve je bilo crno. Pokraj automobila stajao je tip kojeg je vidio one prve večeri, onog kojeg je prepoznao, ili je barem tako mislio...

»Vidio sam te negdje«, rekao je Manny zatvorivši vrata za sobom.

Vampir je iz džepa izvadio bejzbolsku kapu i stavio je na glavu. Red Sox. Naravno, imao je bostonski naglasak.

Iako je veliko pitanje bilo kako je dovraga vampir mogao biti s juga?

»Predivan Isusov privjesak«, promrmljao je tip, pogledavši kratko Mannyjev križ.

»Tražiš li svoju odjeću?«

Manny je zakolutao očima.

»Da. Netko mi je ukrao.«

»Da bi se mogli igrati doktora?«

»Možda je sada vaša Noć vještica – kako bih dovraga ja znao?«

Ispod tamnoplavog oboda, pojavio se osmijeh, otkrivši krunicu na jednom od prednjih zuba... kao i par očnjaka.

Mannyjev mozak se grčio, zaključak s kojim se borio bio je neoboriv: nekoć je ovaj tip bio čovjek. I kako se to dogodilo?

»Učini sebi uslugu«, rekao je mužjak. »Prestani razmišljati, vrati se u kliniku i odjeni se prije nego se Vishous pojavi.«

»Znam da sam te negdje vidio, sjetit ću se svega. Kako bilo – sada trebam pristup snimkama nadzornih kamera.«

Njegov podrugljivi osmijeh je ispario.

»A kojeg će ti to vraga?«

»Jer se moja pacijentica upravo uspravila u krevetu – i ne mislim na to da je podigla svoj torzo s prokletih jastuka. Nisam bio ondje kada je to učinila i moram na snimkama vidjeti što se točno dogodilo.«

Red Sox kao da je prestao disati.

»Što... Žao mi je. Što dovraga govoriš?«

»Trebam li ti to pantomimom pokazati ili slično?«

»Drugi put – ne treba mi sada da klečiš ispred mene samo s tim ručnikom na sebi.«

»To vrijedi za obojicu.«

»Čekaj, jesi ozbiljan?«

»Da. Zaista nisam zainteresiran da ti ga popušim, također.«

Nastupila je stanka. A zatim je nitkov pukao od smijeha.

»Mudrica si ti, to ti priznajem – i da, mogu ti pomoći, ali moraš se obući, moj prijatelju. Ako te V. uhvati da takav hodaš oko njegove sestre, morat ćeš operirati vlastite noge.«

Kad se tip zaputio prema vratima, Manny se sjetio. Nije ga vidio u bolnici.

»U Svetom Patriku. Tamo sam te vidio. Sjediš u zadnjim redovima, sasvim sam, na ponočkama, i uvijek nosiš tu kapu.«

Tip je otvorio ulazna vrata i stao sa strane. Nije mogao vidjeti kamo je gledao zbog oboda, ali Manny bi se mogao okladiti da mu oči nisu bile na njemu.

»Nemam pojma o čemu pričaš, stari.«

Prokleta. Sranje, pomislio je Manny.

Dvadeset i četvrto poglavlje

Dobrodošao u Novi svijet.

Kada je Xcor stupio vani u noć, sve oko njega bilo je drugačije: miris nije bio od stabala oko njegovog dvorca već gradskog smoga i kanalizacije, nije čuo udaljeni topot jelena oko grmova, već zvukove automobila i truba i vikanja.

»Zaista, Throe, pronašao si nam vrhunski smještaj«, rekao je otegnuto.

»Kuća će do sutra biti spremna.«

»I trebao bih misliti da će biti bolje?« Pogledao je natrag prema kući u kojoj su zatočeni proveli dan. »Ili ćeš nas iznenaditi s još lošijom.«

»Uvjeravam vas, bit ćete i više nego zadovoljni.«

Ruku na srce, uzevši u obzir sve varijable koje su utjecale na njihov dolazak ovdje, vampir je odradio fantastičan posao. Morali su uzeti dva noćna leta kako bi bili sigurni da neće imati problema s danjom svjetlošću, a kada su napokon stigli ovdje u Caldwell, Throe je nekako već sve pripremio: urušena kuća je imala solidan podrum i nabavio im je slugana koji im je posluživao obroke. Trajno stambeno rješenje još mu treba pokazati, ali sasvim izgledno će zadovoljavati sve njihove potrebe.

»Bilo bi ti bolje da bude izvan ove gradske prljavštine.«

»Ništa se ne brinite. Znam koje su vaše preferencije.«

Xcoru se nije sviđalo biti u gradovima. Ljudi su bili glupe krave, ali stampedo bez mozga bio je umnogो opasniji od jedne krave s inteligencijom – nikada nisi mogao predvidjeti njihove reakcije. Iako je to imalo i jednu prednost: želio je prvo detaljno istražiti grad prije nego obznani svoj dolazak Bratstvu i »svom« kralju, a nije postojala pogodnija blizina od ove u kojoj su bili.

Kuća se nalazila u srcu centra grada.

»Idemo ovim putem«, rekao je, zaputivši se, a četa nitkova poredala se iza njegovih leđa .

Caldwell u New Yorku bez sumnje će im ponuditi i poneko otkriće. Naučio je iz starih vremena i ove dobro osvjetljene sadašnjosti da su svi gradovi po noći bili jednaki, bez obzira na geografski položaj: ljudi koji su lutali noćnim ulicama nisu bili trudbenici koji su poštivali zakon, već besposličari, otpadnici i nezadovoljnici. I sasvim sigurno, dok su prelazili blok za blokom, zamjećivao je ljude koji su sjedili na pločnicima u vlastitom izmetu, ili grupice ološa nabijenih agresijom, ili otrcane ženke koje su tražile još otrcanije mužjake.

Međutim, nitko nije ni pomišljao da napadne njihovu grupicu od šest širokih pleća – i gotovo je poželio da to i učine. Tučnjava bi im potrošila malo energije – i sa srećom, možda bi naletjeli na neprijatelje i suočili se s vrijednim protivnicima prvi put u dva desetljeća.

Kad je zajedno sa svojom četom skrenuo iz ugla, dočekala ih je rijeka ljudi: s obje strane ulice bili su jarko osvjetljeni barovi, a pred njima su u redu stajali napola odjeveni ljudi i čekali da uđu unutra. Nije znao pročitati natpise koji su visjeli nad vratima, ali način na koji su ljudi cupkali nogama, okretali se i razgovarali, i bilo je sasvim jasno da ih s druge strane nezadovoljnog strpljenja čeka privremeni zaborav.

Poželio ih je sve zaklati i postao je akutno svjestan svoje kose: oružje se odmaralo na njegovim leđima, dva puta obavijeno, zakukuljeno u svom oklopu i skriveno ispod kožnog ogrtača koji je sezao do poda.

Da je zadrži na mjestu, umirio je oštricu obećavši joj koljače.

»Ogladnio sam«, rekao je Zyper. Karakteristično za njega, nije mislio na hranu, i njegova izjava pravodobno je bila izrečena: motiv za seks bio je red ljudskih ženki pokraj kojih su prošli. Zaista, žene su se prezentirale kao slobodne za korištenje, njihove obojane oči nisu silazile s muškaka za koje su greškom mislile da pripadaju njihovoj vrsti.

Zapravo, nisu prestajale gledati u sve muškake osim u Xcora. Njega su jednom pogledale i odmah žurno svrnule pogled.

»Kasnije«, rekao je. »Pobrinut ću se da dobiješ što ti je potrebno.«

Iako je sumnjao da će i sam sudjelovati, bio je i više nego svjestan da su njegovi vojnici zahtijevali seksualnu hranu, a on im je bio spreman odobriti želju – borci su se bolje borili nakon servisiranja: to je davno naučio. I tko zna, možda i za sebe uzme nešto ako mu zapne za oko – s pretpostavkom da će ona moći zanemariti njegov izgled. Opet, zar novac nije bio razlog zašto su to činile? Nemali broj puta je platio ženka da ga prime u svoju nutrinu. Štoviše, to je bilo mnogo bolje od prisilnog podređivanja, za koje on nije imao želudac – iako tu svoju slabost ne bi nikome priznao.

Međutim, takvom razbibrigom se neće baviti sve dok se noć ne primakne kraju. Prvo moraju istražiti svoj novi okoliš.

Zaobišavši krkljanac ispred klubova, naišli su na ono čemu se točno nadao... beskrajnu gradsku praznoću: cijeli blokovi zgrada nenastanjenih tijekom noći, ili čak i duže; ulice oslobođene prometa; prolaze koji su bili mračni i tihi s pristojnim prostorom na kojem se mogu odvijati borbe.

Neprijatelj će sigurno biti ovdje. Jednostavno je znao to: jedina zajednička stvar među zaraćenim stranama bila je tajnovitost. A ovdje, moći će se boriti s manje straha da će ih netko prekinuti.

Želja za sukobom svrbjela ga je po tijelu, a u ušima mu odzvanjao topot peta njegove čete nitkova iza njega. Xcor se namiješio u noć. Ovo će biti –

Skrenuvši za još jedan ugao, zaustavio se. Oko bloka dalje nalijevo nalazio se čopor crno-bijelih automobila parkiranih u nepravilnom krugu oko ulaza u neku uličicu... nalikovali su više ogrlici oko vrata ženke. Nije mogao pročitati uzorak iscrtan na vratima, ali po plavim svjetlima na krovovima automobila zaključio je da je to bila ljudska policija.

Udahnuvši, omirisao je smrt u zraku.

Prilično nedavno ubojstvo, zaključio je, ali ni blizu tako miomirisno kao svježe prolivena krv.

»Ljudi«, podrugljivo je rekao. »Kad bi samo bili malo učinkovitiji i do zadnjega se sami poubijali.«

»Da«, složio se netko.

»Naprijed«, zapovjedio je, krenuvši.

Skrivajući se dok su prolazili pokraj mjesta zločina, Xcor je provirio u uličicu. Ljudi s izrazom gađenja i nemirnih ruku stajali su oko nekakve velike kutije, kao u iščekivanju da će nešto iznutra iskočiti svakog časa da ga mogu kandžama uhvatiti za glavu.

Kako tipično. Vampiri bi skočili u vatru i preuzeli dominaciju – barem, vampiri koji

zavređuju nositi svoje ime. Činilo se da su ljudi hrabrost dobivali jedino kada bi se u cijelu priču umiješao Omega.



Stojeći iznad kartonske kutije mjestimično zamrljane i dovoljno velike da u nju može stati hladnjak, José de la Cruz mahao je svjetiljkom i prelazio preko još jednog unakaženog tijela.

Bilo je jako teško steći ikakav dojam o lešu, s obzirom da je sila teža odradila svoje i žrtvu pretvorila u splet udova, ali divljački obrijana kosa i rupa na mesu na nadlaktici jasno je ukazivala da je ovo za njegov tim bio leš broj dva.

Ispravivši se, ogledao se okolo po uličici. Isti modus operandi, kladio bi se u to: obavio je posao na drugoj lokaciji, bacio ostatke u centru Caldwell, i otišao dalje u potrazi za novom žrtvom.

Morali su uhvatiti tog gada.

Ugasivši svjetiljku pogledao je na svoj digitalni sat. Forenzičari su detaljno prekopavali područje, fotografkinja je gotova sa svojim škljocanjem, dakle bilo je vrijeme da dobro pogleda tijelo.

»Mrtvozornik je spreman da je pregleda«, rekao mu je Veck iza leđa , »i potrebna mu je pomoć.«

José se na petama okrenuo oko svoje osi.

»Imaš li rukavice...«

Zašutio je i pogledao preko partnerovih širokih ramena. Na ulici iza njega hodala je skupina muškaraca u trokutastoj formaciji, jedan na čelu, dva iza njega i još trojica iza njih. Raspored formacije je bio tako precizan, njihov korak u potpunosti sinkroniziran da je José isprva samo primjećivao vojničko marširanje i činjenicu da su svi bili obučeni u kožu.

Tek tada je zamijetio njihovu veličinu. Bili su apsolutno ogromni, te se morao zapitati kakvo li samo oružje kriju ispod svojih identičnih, dugih ogrtača: međutim, zakon je zabranjivao pretragu civila do gola ako nisu bili smrtonosno opasni.

Muškarac na čelu okrenuo je glavu i Joséu se njegovo lice, koje bi samo njegova vlastita majka mogla voljeti, urezalo u sjećanje: kvadratno i mišićavo, upalih obraza, gornja usna deformirana rascijepljenim nepcem koje nije bilo popravljeno.

Muškarac je i dalje nastavio gledati ravno ispred sebe i četa je krenula naprijed.

»Detektive?«

José se stresao.

»Oprosti. Zagledao sam se u nešto. Imaš li rukavice?«

»Evo u ruci.«

»Da. Hvala.« José je uzeo par rukavica od lateksa i navukao ih. »Imaš li –«

»Vrećicu? Da.«

Veck je bio ozbiljan i usredotočen, što je bilo, spoznao je José, njegovo normalno ponašanje: bio je mlad, još niti trideset, ali nosio se sa sranjima poput kakvog veterana.

Stoga presuda: nije bio loš partner.

Ali otkada su počeli zajedno raditi, prošlo je samo desetak dana.

Na bilo kojem poprištu zločina, postojale su bezbrojne varijable koje su utjecale na odluku tko bi trebao prvi pomaknuti tijelo. Ponekad su ih morali micati ljudi iz Službe za

spašavanje. U ovoj situaciji to je trebao biti bilo tko jakog želuca.

»Razrežimo prvo prednju stranu kutije«, rekao je Veck. »Forenzičari su svoje prašenje obavili i slike su snimljene, i to bi bilo bolje rješenje nego da ga pokušamo okrenuti prema gore da oslobodimo donji dio.«

José je bacio pogled prema forenzičaru.

»Jeste li sigurno sve pretresli?«

»Primljeno, detektive. I ja sam mislio isto.«

Sva trojica su radila zajedno, Veck i José su pridržavali prednju stranu dok je treći muškarac rezao skalpelom. A zatim su José i njegov partner pažljivo spustili odrezani dio.

Još jedna mlada žena.

»Prokletstvo«, promrmljao je mrtvozornik. »Ne opet.«

Više kao prokleta, pomislio je José. Jadnu djevojku obradio je kao i one druge, što je značilo da ju je prvo mučio.

»Jebemti, prokletstvo«, promrmljao je Veck gotovo bez daha.

Sva trojica su pažljivo rukovala s njom, kao da bi njeno izudarano tijelo, i u ovom mrtvom stanju, moglo registrirati pomicanje udova. Pomaknuvši se jedva pola metra, položili su je u otvorenu crnu vreću da mrtvozornik i fotografkinja mogu obaviti svoje.

Veck je ostao u čučućem položaju kraj nje. Iako mu je lice bilo savršeno mirno, ipak se doimao kao čovjek koji je bjesnio nad ovim prizorom –

Briljantan odsjaj blica fotoaparata zaparao je mračnom uličicom, gotovo poput vriska u crkvi. I prije nego je odbljesak nestao, José se trgnuo natrag da pogleda tko dovraga fotografira, i nije bio jedini. Ostali policajci koji su stajali uokolo također su se okrenuli prema izvoru blica.

Ali Veck je jedini eksplodirao i počeo bjesomučno trčati.

Fotograf nije imao šanse. Sasvim bezobrazno, tip je prošao ispod policijske trake iskoristivši trenutak kada su se svi usredotočili na žrtvu. I u svom bježanju, sam se zapleo u ono što je pogazio, posrnuo i stropoštao se prije nego se oporavio i potrčao prema otvorenim vratima svojeg automobila.

Veck, s druge strane, sprinterskih nogu i odraza mnogo višeg od običnog bijelca, on se nije morao saginjati: preskočio je preko trake i bacio se na poklopac motora sedana, povukavši se gore prema vjetrobranskom staklu. A onda se sve odvijalo kao u usporenim snimku. Dok su drugi policajci jurnuli da mu pomognu, fotograf je nagazio na gas i gume su zaskvičale dok je on panično pokušavao pobjeći –

Ravno u smjeru mjesta zločina.

»Jebote!« zavikao je José pitajući se kako će dovraga zaštititi tijelo.

Veckove noge su mlatile lijevo-desno dok je ovaj automobilom probio policijsku traku i poput strijele jurio prema kartonskoj kutiji. Ali kurvin sin DelVecchio ne samo da se prilijepio: uspio je uvući ruku kroz otvoreni prozor, zgrabiti upravljač i zabiti sedan u kontejner niti metar udaljen od žrtve.

Zračni jastuci su eksplodirali, motor je zlobno zapiskutao, a Veck je poletio ravno preko kontejnera – i José je znao da će do kraja života pamtititi prizor tog čovjeka u zraku, njegov sivi sako rastvoren, otkriveni pištolj s jedne strane i značka s druge koja se bljeskala dok je ovaj letio bez krila.

Sletio je ravno na leđa . Žestoko.

»Policajac ozlijeđen!« povikao je José potrčavši prema svom partneru.

Ali nije imao ni prilike tom kurvinom sinu reći da ostane ležati ili mu uopće pomoći da se digne. Veck je skočio na noge kao da je Duracellov zeko i poletio naprijed prema skupini policajaca koji su okružili vozača izvučenih pištolja. Proguravši se među njima, otkinuo je vozačeva vrata i izvukao napola svjesnu mješinu fotografa koji je bio nadomak srčanog udara: gad je bio debeo kao Djed Mraz i imao rumeni ten alkoholičara.

Također je i teško disao – iako nije bilo sasvim jasno je li uzrok tome bilo udisanje praška od eksplozije zračnih jastuka ili činjenica da se suočio s Veckovim očima i nadolazećim batinama.

Ali Veck ga je samo ispustio i zaronio u automobil, rukama se probijajući među ispuhanim zračnim jastucima. Prije nego je dograbio fotoaparat da ga smrvi u prašinu, José je uskočio.

»To nam treba za dokaz«, zarežao je, čim se Veck iščupao iz automobila i podignuo ruku iznad svoje glave kao da će razbiti Nikon dolje o pločnik. »Hej!« José je objeručke zgrabio njegovo zapešće i svom težinom se bacio na partnerova prsa. Kriste, bio je to velik gad – ne samo visok, već i nabrijan – i u djeliću sekunde, morao se zapitati hoće li išta dobiti s ovim sranjem oko smirivanja tog čovjeka.

Jedan trenutak se pretvorio u plimu, međutim, i Veckova leđa lupila su o stranu automobila.

Joséov je glas ostao miran usprkos činjenici da je morao svu snagu upotrijebiti da Veck ostane na mjestu.

»Razmisli o tome. Ako spizdiš fotoaparat, nećemo snimljeni materijal moći upotrijebiti protiv njega. Čuješ li me? Misli, proklet bio... misli.«

Veck je svrnuo pogled i netremice gledao u krivca, i iskreno, nedostatak ludila u njegovim očima bio je pomalo zabrinjavajući. Čak i usred maničnog, tjelesnog napora, DelVecchio je bio začudno opušten, sasvim usredotočen... i bez sumnje smrtno opasan: José je imao osjećaj da kada bi ga pustio, fotoaparat ne bi bila jedina stvar koju bi nepovratno oštetio.

Veck je u potpunosti izgledao sposoban ubiti na jako miran, stručan način.

»Veck, stari, trgni se.«

Prošao je trenutak ili dva nikakvog zbivanja, i José je dobro znao da su svi u uličici nesigurni kao i on sam što će se sljedeće dogoditi. Uključujući i fotografa.

Veckove svijetloplave oči polako su se pomaknule, te je trepnuo. Postupno, napetost u njegovoj ruci je popustila i José ju je i dalje držao dok se spuštala, sve dok nije izvadio fotoaparat iz nje – nije bilo načina da se uvjeri je li oluja prošla.

»Jesi okej?« upitao je José.

Veck je kimnuo i drugi put, te se José maknuo korak unatrag.

Velika pogreška.

Njegov partner se tako brzo bacio da nije bilo načina da ga zaustavi. I mlatnuo je onog fotografa takvom silinom da mu je sigurno slomio čeljust.

Nitko nije rekao ni riječi kada se krivac stropoštao u ruke ostalih policajaca. Svi su to htjeli učiniti, ali s obzirom na Veckovu kratku vožnju automobilom, zaslužio je tu čast.

Nažalost, revanš će vjerojatno biti suspenzija detektiva – a možda će krivac tužiti cijelu policiju.

Tresući ruku kojom ga je odalamio, Veck je promrmljao:

»Neka mi netko da cigaretu.«

Sranje, pomislio je José. Nije bilo razloga da nastavi tražiti Butcha O'Neala. Kao da je njegov stari partner stajao upravo pred njim.

Možda bi stoga trebao prestati tražiti osobu koja je prošlog vikenda nazvala 911. Usprkos tehnologiji koju su imali dostupnu u stožeru, nije postigao ništa i možda je hladni trag ipak bila dobra stvar.

I jedna jedina osoba sa samodestruktivnom crtom na poslu bilo je više nego je mogao podnijeti, hvala najljepša.

Dvadeset i peto poglavlje

Natrag u centru za obuku Butch je na neki način želio mrziti ovog kirurga iz puke odanosti V.-u. Posebno uzevši u obzir njegov polugoli nastup u stilu Chipendalea s onim ručnikom.

Bože, sama pomisao da je taj komad mesa bio u Payneinoj blizini sasvim bez odjeće? Zločesto loša ideja na tako mnogo razina.

Bilo bi drugačije da je imao građu šahista, na primjer. Kako bilo, Butch je imao osjećaj da V.-ovu malu sestru salijeće John Cena⁸. Dovraga, kako jedan kirurg može tako izgledati?

Ipak, dvije su stvari spasile tog tipa: nitkov je obukao novo bolničko odijelo koje mu je Butch dao – dakle nema više striptiza za dame. I, kada su sjedili ispred Delia u sobi za preglede, tip je izgledao iskreno zabrinut za Payne i njeno zdravlje.

Ne baš da su napredovali na tom području. Obojica su sjedili i zurili u zaslon kompjutera poput dva psa koja su gledala Animal Planet: jako usredotočeni, ali u nemogućnosti da pojačaju zvuk ili promijene program.

Uobičajeno? Butch bi nazvao Vishousa ili mu poslao poruku. Ali to se sada neće dogoditi s obzirom na predstavu koja se odigravala gore u Rupii.

Bože, tako se nadao da će se V. i Jane smiriti i pomiriti.

»Onda, što sada?« upitao je kirurg.

Butch se trgnuo i ponovno vratio u program, te dlanom poklopio miša.

»Molit ćemo se da uspijem izvući sigurnosne snimke iz moje guzice. Eto, to ćemo raditi.«

»A meni si prigovarao zbog ručnika.«

Butch se nasmijao.

»Pametnjaković.«

Kao izazvani nečim, obojica su se nagnula bliže zaslonu – kao da će tako na neki čarobni način pomoći mišu da pronađe stvari koje su tražili.

»Nemam pojma o ovom sranju«, promrmljao je kirurg s gađenjem. »Bolje radim s vlastitim rukama.«

»I ja također.«

»Idi na start.«

»Idem, idem...«

»Sranje«, istovremeno su lanuli ugledavši popis dokumenata, programa ili već što je to bilo.

Naravno, ništa nije imalo naziv »Sigurnost«, »Kamere« ili »Klikni ovdje, glupane, da pronađeš to što tražiš.«

»Čekaj, zar ne bi to trebalo biti pod >video<?« rekao je kirurg.

»Dobra ideja.«

Obojica su se još približili, dok gotovo nisu vrhom nosa laštali prokleti zaslon.

»Dečki, mogu li vam ja pomoći?«

Butch je okrenuo glavu.

⁸ Poznati američki boksač i kečer.

»Hvala Bogu, Jane. Slušaj, trebaju nam digitalni zapisi sigurnosnih kamera –«
Zašutio je. »Jesi ti dobro?«

»Da, da.«

Uf-uf, sigurno. Stajavši na do vratku, nije uopće bila dobro. Niti blizu dobroga. Do te mjere da je on znao da ne smije pitati gdje je V. – ili očekivati da će se brat pojaviti svakog trenutka.

»Hej, doktorice«, rekao je Butch, podignuvši se ležerno na noge, »mogu li s tobom malo porazgovarati?«

»Ah –«

Prekinuo je njenu namjeru da su usprotivi.

»Hvala. Tu ćemo vani u hodniku. Manello, ti pokušaj pronaći nešto na kompu.«

»Odmah ću se toga uhvatiti«, odgovorio je tip suho. Nakon što su on i Jane izašli izvan prostorije, Butch je snizio glas.

»Što se događa? Da, znam da me se ne tiče. Ali svejedno bih volio znati.«

Nakon trenutka, Jane je prekrížila ruke preko svoje bijele kute i samo zurila ispred sebe. Ali ne da njega isključi, činilo se. Više kao da je u glavi vrtjela neki film.

»Razgovaraj sa mnom«, promrmljao je.

»Ti znaš zašto je on doveo Mannyja, zar ne?«

»Ne sasvim. Ali... mogu pogoditi.« Ženka je bila prilično suicidalna, iskreno.

»Kao liječnica, mogu se naći u situacijama koje zahtijevaju od mene različite stvari. Ako me razumiješ...«

Oh, Bože, bilo je gore nego je mislio.

»Jesam. Sranje.«

»To nije sve«, nastavila je. »Kada sam otišla gore da spakiram stvari, pronašla sam njegove kožne hlače u stražnjem dijelu ormara. Po njima je posvuda crni vosak. Zajedno s krvlju i...« Udahnula je slegnuvši ramenima. »I još nešto.«

»Kriste«, zastenjao je Butch.

Pošto je Jane zašutjela, Butch je znao da ga ona nije željela postaviti u vatru između njih i nije ga to htjela zamoliti naglas. Ali i sam je razumio sve.

Jebeni pakao... toliko o poštivanju V.-ovog zahtjeva da se ne miješa. Ali, nije mogao samo gledati kako se njih dvoje raspadaju na komadiće.

»On te nije prevario«, rekao je. »Te noći, prije tjedan dana. Dopustio je da ga istuku, Jane. Degradi. Pronašao sam ga dok je bio okružen trojicom koji su ga šibali lancima.«

Izdahnula je prekrivši usta rukama.

»Oh... Bože...«

»Ni ne znam što si točno njegovo pronašla, ali nije bio ni s kim. Sam mi je to rekao.«

»Ali što je s voskom? I...«

»Je li ti ikada palo na pamet da je mogao to sam sebi učiniti?«

Jane je na trenutak ostala bez glasa.

»Ne. Pa zašto mi nije samo rekao?«

Pa, nije li to bio lajt motiv noći?

»Nijedan tip neće priznati svojoj ženi da je negdje sam drkao. To je previše jadno – i vjerojatno je smatrao da te na neki način i vara. Toliko ti je odan.«

U Janeinim zelenim očima pojavile su se suze. A Butch je na trenutak ostao zabezeknut. Dobra doktorica bila je samozatajna poput njenog helrena – i zbog te skrivene snage bila je upravo liječnica kakva im je bila potrebna. To nije značilo da nema osjećaja, jer, evo, upravo ih je sada pokazivala.

»Jane... nemoj plakati.«

»Ja jednostavno ne znam kako ćemo prijeći preko svega ovoga. On je uzrujan. Ja sam uzrujana. A onda je tu i Payne.« Iznenada, položila je svoju ruku na njegovu i stisnula je. »Molim te, možeš li... možeš li mu ti pomoći? S tim što mu je potrebno. Možda je to pukotina u ledu koja će nam pomoći.«

Dok su gledali jedno u drugo, zapitao se jesu li zaista na istoj valnoj duljini. Ali kako bi to ikako mogao spomenuti, a da bude uviđavan: onda, želiš li da ga ja obradim umjesto degrada?

Što ako nisu bili na istoj stranici? A ona je već bila sva u suzama.

»Ja to ne mogu učiniti«, rekla je Jane grubim glasom. »I ne samo zbog naših trenutnih problema. Ja to jednostavno nemam u sebi. On ti vjeruje – ja ti vjerujem... a njemu je to potrebno. Zabrinuta sam da ako on ne probije ovaj zid koji je pred njim, da on i ja nećemo preživjeti – ili još gore. Odvedi ga u Commodore, molim te.«

Pa, riješili smo s tim jedan problem. Pročistio je grlo.

»Iskreno, i ja sam mislio isto. I, zapravo... već sam mu to ponudio.«

»Hvala ti.« Opsovala je i obrisala oči. »Poznajesh ga dobro poput sebe same. Potrebno mu je da se odmrzne nekako, na neki način.«

»Da.« Butch je ispružio ruku i pomilovao joj obraz. »I pobrinut ću se za njega. Nemoj se uopće brinuti.«

Položila je svoju ruku preko njegove.

»Hvala ti.«

Nakratko su se zagrlili, i u tom trenutku je pomislio kako nema toga što ne bi učinio da Jane i V. ostanu zajedno.

»Gdje je on sada?« upitao je.

»Nemam pojma. Dao mi je torbu i samo sam se spakirala i otišla. Nisam ga vidjela ni u Rupi, ali svejedno, nisam ga ni tražila.«

»Bacam se na to. Možeš li ti pomoći Manellu?«

Nakon što je kimnula, stisnuo ju je jako i dugo i zatim se izgubio.

Uputio se podzemnim tunelom i jurio prema posljednjoj stanici u cijeloj stvari: Rupi.

Bez ikakve primisli o tome u što će upasti, provukao je sigurnosnu karticu i promolio glavu iza ojačanih vrata. Nema dima, dakle ništa nije gorjelo. Nema vikanja. Nema mirisa, ničega osim svježeg kruha koji je Marissa ranije ispekla.

»V.? Jesi ovdje?« Nema odgovora.

Bože, bilo je previše tiho.

Dolje niz hodnik ušao je u V.-ovu i Janeinu sobu koja je bila cijela u neredu. Vrata ormara bila su otvorena i nedostajale su stvari s vješalica, ali to nije bilo ono što mu je privuklo pažnju.

Uputio se prema kožnim hlačama i podigao ih. Dobri, katolički dječak poput njega nije imao pojma o sado-mazu, ali bilo je sasvim izgledno da će o svemu doznati iz prve ruke.

Izvadivši mobitel iz džepa, nazvao je V.-a, ali nije očekivao da će se javiti. Izgleda da će morati ponovno upotrijebiti GPS.



»Kao da su stara vremena.«

Manny se usredotočio na zaslon kompjutera dok je izgovarao ove riječi. Teško mu je bilo reći što je bilo najčudnije u situaciji sada kada je ponovno sjedio pokraj svoje bivše kolegice. S velikim izborom stvari, tišina među njima bila je poput uskrсне potrage za jajima za trogodišnjake, sve je bilo loše skriveno, pripravno da se otkrije i zarobi.

»Zašto želiš pregledati digitalne zapise?« upitala je.

»Vidjet ćeš kada ih pronađemo.«

Jane nije imala problema u pronalasku pravog programa i trenutak kasnije na zaslonu se pojavio prikaz uživo Payneine sobe. Čekaj, krevet je bio prazan... osim sportske torbe na njemu.

»Pogrešna soba. Evo je ovdje«, promrmljala je Jane.

I evo, tu je bila. Njegova Payne. Ležala je naslonjena o jastuke, kraj pletenice vrtjela je u rukama, očiju uprtih u kupaonicu kao da ga i dalje zamišlja ispod tuša.

Prokletstvo... kako je bila prekrasna.

»Misliš«, rekla je Jane mekim glasom.

U redu, sada bi stvarno bilo pravo vrijeme da njegova usta prestanu neovisno govoriti. Pročistio je grlo.

»Možemo li se vratiti nekih pola sata unatrag?«

»Nema problema.«

Slika se vrtjela unatrag, mali brojač u donjem, desnom kutu odbrojavao je u milisekundama. Kada je sam sebe vidio u ručniku kako je odmjerava, bilo je jebeno očito koliko su se privlačili. Oh, Bože... ta jebena erekcija bila je još jedan razlog zbog kojeg nije želio pogledati u Jane.

»Čekaj...« Nagnuo se naprijed. »Uspori. Evo, ovo.«

Promatrao je sebe u trenutku kada je žurio natrag u kupaonicu...

»Sveca mu... sranje«, lanula je Jane.

I ondje je bila: Payne na svojim koljenima u podnožju kreveta, njeno tijelo dugo i mišićavo i u savršenoj ravnoteži dok je očima samo gledala u vrata kupaonice.

»Je li to ona svijetli?«

»Da«, promrmljao je, »svijetli.«

»Čekaj...« Jane je prevrtjela snimku naprijed, redala prizore u pravilnom redosljedu. »Ovdje testiraš njena osjetila?«

»Ništa. Nije ništa osjećala. A ipak – vrati se ponovno natrag... hvala.« Pokazao je na Payneine noge. »A ovdje ipak ima kontrolu nad mišićima.«

»Ovo nije logično«, Jane je ponovno vrtjela snimku otpočetak i zatim ponovno. »Ali učinila je to... oh, moj Bože... ona to čini. To je čudo.«

Sigurno je izgledalo kao jebeno čudo. Ali...

»Što je njen impetus?« promrmljao je.

»Možda si to ti.«

»Nema šanse. Moja operacija očigledno nije upalila ili bi već i prije ove noći klečala.

Tvoji vlastiti pregledi dokazuju da je ostala paralizirana.«

»Ne mislim na tvoju vještinu rukovanja skalpelom.« Jane je vratila snimku unatrag do trenutka kada se Payne pridigla i zaustavila prikaz. »Mislim na tebe.«

Manny je zurio u sliku, pokušavajući vidjeti još nešto osim očitog: sasvim sigurno, doimalo se, dok je Payne gledala u njega, da je postala sjajnija i mogla se micati.

Jane je išla naprijed kadar po kadar. Čim je on izašao iz kupaonice, ona je ležala natrag u krevetu i njen sjaj je nestao... i nije imala osjeta.

»Ovo nema nikakvog smisla«, promrmljao je.

»Zapravo, mislim da ima. To je zbog njene majke.«

»Koga?«

»Bože, kako ću ti ovo objasniti?« Jane je pokazala na svoje vlastito tijelo. »Ja sam ovo što jesam zbog Čuvarđeve.«

»Koga?« Manny je odmahnuo glavom. »Ne razumijem ništa od ovoga.«

Jane se lagano nasmiješila.

»I ne moraš. To se događa. Ti samo trebaš biti uz Payne i... vidjeti kako će se promijeniti.«

Manny je nastavio gledati u zaslon. Pa, sranje, izgleda da je Kozjobradi donio pravu odluku. Nekako, jebeni gad je znao da bi se ovo moglo dogoditi. Ili se možda samo nadao. Kako bilo, doimalo se da je Manny bio poput lijeka onom neobičnom stvorenju koje je ležalo u krevetu.

Stoga, naravno da će ostati uz nju.

Ali nije se zavaravao. U pitanju nije bila ljubav niti seks; sve se svodilo na to da je podigne i pokrene kako bi se mogla vratiti svom prijašnjem životu – bez obzira koju će cijenu morati platiti. I znao je da mu oni neće dozvoliti da ostane s njom kada se sve završi. Bacit će ga poput prazne boce iz restorana – i da, sigurno, on će joj prirasti srcu, ali bila je djeвица koja nije znala za bolje.

I imala je brata koji će je prisiliti da donese ispravne odluke.

Što se njega tiče? On se neće ni sjećati ičega od ovoga, zar ne?

Postupno, postao je svjestan Janeinog pogleda na svom profilu.

»Što je«, rekao je ne svrnuvši pogled sa zaslona.

»Nikada te nisam vidjela u ovakvom stanju zbog neke ženke.«

»Nikada ranije nisam upoznao nekoga poput nje.« Podigao je dlan da zaustavi daljnji razgovor. »I ne trebaš mi govoriti da ne idem tamo. Znam što me čeka na kraju svega ovoga.«

Dovraga, možda će ga ti gadovi ubiti i baciti u rijeku. Inscenirati sve da izgleda kao nezgoda.

»Zapravo, nisam htjela to reći.« Jane se namjestila u stolici. »I vjeruj mi... znam kako se osjećaš.«

Pogledao je u nju.

»Da?«

»Tako je i meni bilo kada sam upoznala Vishousa.« Oči su joj zasuzile, ali pročistila je grlo. »Da se vratimo na tebe i Payne –«

»Što se događa, Jane? Reci mi.«

»Ništa se ne događa –«

»Gluposti – i isto vrijedi za tebe. Ni ja tebe nikada ranije nisam vidio takvu. Izgledaš potpuno uništeno.«

Duboko je udahnula.

»Bračni problemi. Obični, ali ne i tako jednostavni.«

Sasvim jasno, nije željela govoriti o tome.

»Dobro. Pa, ovdje sam ako ti trebam... onoliko koliko mi bude dopušteno.«

Protrljao je svoje lice. To je bio potpuni gubitak vremena, brinuti se o tome koliko dugo će ovo sve potrajati, koliko je još vremena imao. Ali nije si mogao pomoći. Ako izgubi Payne, to će ga ubiti, iako ju je jedva poznavao.

Pričekaj minutu. Jane je bila ljudsko biće. I bila je ovdje. Možda ima način – Što. Je. Dovraga.

»Jane...?« rekao je tiho pogledavši u staru prijateljicu. »Što...«

U tom trenutku riječi su ga napustile. Ona je i dalje sjedila u istoj stolici, bila je odjevena u istu odjeću... ali mogao je vidjeti zid iza nje... i čelične ormariće... i vrata preko puta. I nije to »vidio« kao preko njenog ramena. Gledao je kroz nju.

»Oh. Oprosti.«

Upravo pred njegovim očima iz prozirnog stanja se... vratila u normalno.

Manny je poskočio sa stolice i povlačio se natrag dok stražnjicom nije udario u stol za preglede i zaustavio se.

»Moraš razgovarati sa mnom«, rekao je hrapavim glasom. »Isuse... Kriste...«

Uhvatio je rukom križ koji mu je visio o vratu, a Jane je spustila glavu i jednom rukom gurnula dio svoje kratke kose iza uha.

»Oh, Manny... puno toga ne znaš.«

»Pa... reci mi.« Ne dobivši odgovor, vriskovi u njegovoj glavi postali su previše glasni. »Jebemti, bolje da mi kažeš jer mi je stvarno dosadilo osjećati se poput luđaka.«

Nastupila je duga tišina.

»Umrkla sam, Manny, ali ne u onoj automobilskoj nesreći. To je bilo namješteno.«

Mannyjeva pluća su se stisnula.

»Kako?«

»Pucanj iz pištolja. Upucana sam. I ja sam... umrla u Vishousovom naručju.«

O.K., nije mogao nikako udahnuti.

»Tko je to učinio?«

»Njegovi neprijatelji.«

Manny je protrljao svoje raspelo, i katolik u njemu najednom je vjerovao u svece i to ne samo kao primjere uzornog ponašanja.

»Ja nisam više ona koju si nekada poznavao, Manny. Na mnogo razina.« U njenom glasu čula se tako velika tuga. »Nisam zapravo ni živa. Zbog toga se nisam vratila da te vidim. Nije to bilo pitanje vampira i ljudi... već zapravo ja više ne postojim ovdje.«

Manny je treptao. Poput krave. Opetovano.

Pa... dobra vijest u cijeloj priči bila je, pretpostavio je, saznanje da je njegova bivša šefica traume duh? Jedva treptaj na njegovom radaru. Nebrojeno puta su mu pomutili razum, i poput iščašenog zgloba, imao je totalnu i potpunu slobodu kretanja.

Naravno, njegova funkcionalnost je bila sjebana.

Ali tko je uopće mario.

Dvadeset i šesto poglavlje

Sam u centru Caldwell, Vishous je uhodio noć, šetao riječnom obalom ispod gradskih mostova. Započeo je u svom stanu, ali to nije trajalo niti deset minuta, i kakva li je samo ironija bila što se usprkos velikim staklenim prozorima osjećao kao u lijesu. Bacivši se u zrak s terase, zadobio je svoj oblik ponovno dolje kod rijeke. Ostala Braća su sada sigurno po uličicama tražila degrade i pronalazila ih, ali on nije imao želju slušati njihovu besmisleni kritiku. Želio se boriti. Sam.

Barem, to je sam sebi govorio.

Međutim, svanulo mu je, nakon nekih sat vremena besciljnog lutanja, da zapravo nije bio u potrazi za nasilnom predstavom. Zapravo, nije tražio ništa.

U potpunosti se osjećao ispraznim, do te mjere da se sam pitao odakle su dolazile naredbe za pokrete, jer, dovraga, sigurno nije ništa radio svjesno.

Zaustavivši se, zurio je preko muljave i smrdljive vode Hudsona, te se jako i ledeno nasmijao.

Tijekom svog života skupio je toliko znanje da bi se lako mogao suprotstaviti Kongresnoj knjižnici. Nešto od toga je bilo korisno, kao na primjer znanje o borilačkim vještinama, izradi oružja, kako pristupiti informacijama i držati ih u tajnosti. A bilo je i takvog koje mu nije bilo od velike koristi na svakodnevnoj bazi, poput molekularne mase ugljika,

Einsteinove teorije relativnosti, Platonovog političkog sranja. Razmišljao je i o mislima koje je jednom i nikada više razmotrio, i njihovim polarnim suprotnostima, o idejama koje je u stalnim intervalima vrtio po glavi i, u trenucima dosade, igrao se s njima kao igračkama. Bilo je i stvari kojima nikada, nikada nije dopustio da mu se uvuku u um.

Između tih različitih kognitivnih međa nalazio se ogroman prostor malog mozga koji nije bio ništa više od smetlišta za sranja u koja nije vjerovao. A s obzirom da je bio još i cinik? Tu su bili kilometri i kilometri ukorijenjenih metaforičkih vreća za otpad punih smeća u stilu... očevi trebaju voljeti svoje sinove... a majke su bile neprocjenjivi darovi... i, bla, bla, bla.

Da postoji mentalni ekvivalent Agencije za zaštitu okoliša, taj dio njegovog mozga bio bi pozvan na sud, kažnjen i zatvoren.

Ali bilo je smiješno. Večerašnja šetnjica u ovom Božjem užasu od prolaza pokraj njega, navela ga je da prekopa to smetlište i izvuče nešto ih hrpe:

Združeni mužjaci su bili ništa bez svojih ženki.

Tako bizarno. Oduvijek je znao da voli Jane, ali s obzirom kakav je čudak u vezi samokontrole bio, zašio je svoje osjećaje a da nije ni bio svjestan da su se u njegovoj ruci nalazili igla i konac. Sranje, čak i onda kada mu se vratila nakon što je bila umrla, i on je u tom kratkom trenutku spoznao ne samo što znači izraz prekomjerna radost, nego i kako je to osjećati je... ipak se nije u potpunosti prepustio.

Sigurno, njegova ledena kora postala je skliska od topline koju mu je pružila, ali unutra, duboko unutra ostao je isti. Blagi Bože, nisu se ni propisno združili. Samo ju je preselio u svoju sobu i uživao u svakoj minuti njene prisutnosti kada ih noć ne bi razdvojila.

Jebeno je potratio te sate.

Kriminalno ih je potratio.

I evo ih sada, odvojeni valovima preko kojih, usprkos svojoj inteligenciji, nije znao kako prijeći.

Kriste, dok je držala njegove kožne hlače u rukama i čekala da progovori, bilo mu je kao da mu je netko zaklamao usne – vjerojatno jer je osjećao grižnju savjesti zbog onoga što je učinio u svom stanu, i kako je to samo bilo sjebano? Njegova vlastita ruka teško da se mogla opisati kao ljubavnica.

Međutim, problem je bio u tome, da je privlačnost orgazama kakve je nekoć redovito imao bila pogrešna. Ali to je bilo stoga jer je seks uvijek bio dio toga.

Naravno, uslijed ovoga pomislio je i na Butcha. Rješenje koje je momak predložio bilo je tako očigledno, V. je bio iznenađen zašto već i sam nije to ranije realistično razmotrio – ali opet, da zamoli najboljeg prijatelja da ga izmlati poput boksačke vreće nije baš bila tema za ćaskanje.

Poželio je da je imao tu mogućnost prije tjedan dana. Možda bi to pripomoglo stvarima... Samo, ona scena u spavaćoj sobi nije bio jedini problem između njega i Jane, zar ne? Trebala je prvo doći k njemu u vezi situacije s njegovom sestrom. On je trebao doznati što se događa i donijeti odluku u vezi njih dvije.

Dok se bijes u njemu nakupljao poput užasnog smrada, prestrašio se onoga što se nalazilo iza ove ispraznosti. Nije poput drugih mužjaka, nikada nije ni bio, i ne samo zbog sranja oko najdraže mamice božice: poznavajući svoju sreću, postat će jedini združeni mužjak na licu planeta koji će nadići besmisleni otupjelost zbog gubitka svoje šelan... i otići negdje oh, na tako mračno mjesto.

Ludnicu, na primjer.

Čekaj, pa ne bi bio prvi, zar ne? Murhder je izgubio svoj razum. Potpuno i nepovratno.

Možda bi mogli osnovati klub. A rukovali bi se bodežima.

Mlakonje kakvi i jesu bili –

Nacerivši se, V. se okrenuo u smjeru vjetra i zahvalno bi se pomolio da nije toliko mrzio svoju majku: među nitima magle, jašući na isparinama sive i bijele vlage, slatki miomiris neprijatelja dao mu je svrhu i definiciju koja, u njegovom otupjelom stanju, ne samo da mu je nedostajala, već se doimalo kako je spreman sve to odbaciti od sebe.

Noge su mu započele hodati, zatim trčati, a onda su pojurile. I što je brže trčao, bolje se osjećao: uloga bezdušnog ubojice bila je mnogo, mnogo, mnogo bolja od uloge praznine koja diše. Želio je sakatiti i ubijati; želio je trgati svojim očnjacima i čupati rukama; želio je krv koljača po sebi i u sebi.

Želio je čuti odjek vriskova onih koje je ubijao.

Slijedivši mučni miris, presjekao je ulice i povirivao u uličice, išao za mirisom koji je postajao jači i jači. I što se više približavao cilju, postajalo mu je sve lakše. Sigurno ih je bilo dosta – a još bolje vijesti? Nije bilo ni traga njegovoj Braći što je značilo tko prvi dođe... njegovo je.

Čuvao je ovo za sebe.

Zaokrenuvši za zadnji ugao u potrazi, uletio je u kratki, uski prostor urbanog pazuha i zaustavio se. Uličica nije imala izlaz na suprotnoj strani, i poput sustava kanala za stoku, zgrade s obje strane usmjeravale su vjetar koji je dolazio s rijeke od sebe, krdo molekula

veralo se i kupilo mirise svojim kopitima i galopiralo izravno u njegove sinuse.

Koji... kurac...?

Smrad je bio tako jak, njegov nos spremao je dokumente o premještanju – ali tamo nije pronašao pregršt tih blijedih budala kako stoje i glade noževe jedan drugome. Uličica je bila prazna.

Ali onda je zamijetio zvuk kapanja. Kao da slavina nije bila do kraja zatvorena.

Podigavši opsjenu oko sebe, skinuo je rukavicu s ruke i pomoću dlana osvijetlio put pred sobom. Pošavši naprijed, odsjaj mu je otkrivao samo neznatni dio prostora ravno pred njim i prva stvar na koju je naletio bila je čizma... pričvršćena na skriveni gležanj... zatim je ugledao bedro i kuk...

To je bilo to.

Koljačevo tijelo bilo je presječeno napola, kao da ga je netko rezao na stroju za salame, na prerezu cijedio se probavni trakt, kralješnica se bjelinom ljeskala među crnom masnoćom.

Glasno grebanje privuklo je njegovu pažnju nadesno.

Ovog puta prvo je vidio ruku... blijedu ruku koja je nokte zarivala u vlažni asfalt i podizala se kao da se pokušava zakopati u zemlju.

Degrad, odnosno njegov torzo, bio je još živ – iako to i nije bilo čudo; funkcionirali su na taj način: dok ih ne probodeš u srce predmetom načinjenim od čelika, i dalje su živjeli bez obzira u kakvom stanju su im tijela bila.

Polagano pomaknuvši užareni dlan prema gore, ugledao je i njegovo lice. Usta su mu bila širom otvorena, palucao je jezikom kao da pokušava progovoriti. Tipično za trenutnu bandu ubojica i ovaj je bio novajlija, njegova tamna koža i kosa još nisu pobijeljele poput brašna.

V. je prekoračio gada i nastavio dalje. Nekoliko metara dalje pronašao je dvije polovice drugog degrada.

Trnci su mu se zabadali u potiljak kao znak upozorenja dok je osvijetljenom rukom koncentrično kružio dalje od tijela.

No, no, no... nije li ovo podsjetnik iz prošlosti?

I nikako dobar podsjetnik.



Natrag u palači Bratstva, Payne je ležala u krevetu, čekala.

Strpljenje joj nije bila jača strana ni u najboljim danima, i osjećala se kao da je prošlo deset godina dok se njen iscjelitelj nije vratio natrag. Kada se napokon pojavio, u rukama je nosio tanku ploču nalik knjizi.

Na njegovom lijepom, snažnom licu zamijetila je napetost kada je sjeo pokraj nje na krevet.

»Oprosti što mi je trebalo ovako dugo. Jane i ja smo pokušavali upaliti ovaj laptop.«

Nije imala pojma što je to značilo.

»Samo mi reci što mi imaš reći.«

Žurnim i spretnim rukama otvorio je gornju polovinu uređaja.

»Zapravo, trebaš to i sama vidjeti.«

Osjetivši poriv da glasno i dugo psuje, spustila je oči na zaslon. Odmah je prepoznala

na slici sobu u kojoj se nalazila. Međutim, prikazivala je trenutak od ranije, jer je na slici ležala u krevetu i gledala prema kupaonici. Kadar je bio nepomičan poput fotografije, ali onda se mala bijela strelica pomaknula kada je on nešto dodirnuo i slika se pokrenula.

Namrštivši se, usredotočila se na prikaz same sebe. Svijetlila je: svaki komadić mesa koji se vidio bio je osvijetljen iznutra. Zašto li je to bilo –

Prvo se podignula s jastuka, vrata nagnutog kako bi mogla špijunirati svog iscjelitelja. A zatim se manevrom prebacila prema podnožju kreveta...

»Ustala sam se«, izdahnula je. »Na koljena!«

Zaista, njen osvijetljeni lik se savršeno samostalno podignuo i, održavajući ravnotežu, pomaknuo dok je gledala prema kupaonici.

»Doista jesi«, rekao je.

»Također svijetlim. A zbog čega?«

»Nadali smo se da ćeš nam to ti moći reći. Jesi li ikada ranije to učinila?«

»Ne svjesno. Ali tako sam dugo bila zatočena, da imam osjećaj da samu sebe ne poznajem.« Snimka se zaustavila. »Pusti je ponovno.«

Ne dobivši odgovor od iscjelitelja i vidjevši da slika ostaje nepomična, pogledala je u njega – samo da bi ustuknula. Na licu mu je vidjela munjeviti bijes, ljutnju tako duboku da su mu oči gotovo pocrnjele.

»Kako zatočena?« zahtijevao je. »I tko ti je to učinio?«

Kako čudno, kao kroz maglu je pomislila. Oduvijek su joj govorili da su ljudska bića daleko blaža stvorenja u odnosu na vampire. Ali zaštitničko ponašanje njenog iscjelitelja je bilo u svakom pogledu opasno kao i njene vlastite vrste.

Osim, naravno, ako nije bila riječ o zaštićivanju. Bilo je sasvim moguće da mu nije bila privlačna pomisao nje u zatvoru.

A kako bi ga mogla i kriviti zbog toga?

»Payne?«

»Hm... Oprosti mi, iscjelitelju – možda je moj odabir riječi pogrešan, jer mi je engleski drugi jezik. Bila sam pod budnim okom svoje majke.«

Bilo joj je gotovo nemoguće sakriti gađenje u glasu, ali kamuflaža je uspjela jer se sasvim opustio izdahnuvši.

»Oh, u redu. Da, ta riječ ne znači ono što ti misliš da znači.«

Zaista, i ljudi su imali standarde u ponašanju, nisu li: njegovo olakšanje bilo je veliko kao i napetost. Ali ipak, nije bilo pogrešno tražiti moralnost i pristojnost u ženama – ili mužjacima.

Pustivši joj snimku ponovno, usredotočila se na čudo koje se dogodilo... i shvatila da odmahuje glavom na ono što je vidjela.

»Doista, nisam bila svjesna. Kako je... to moguće?«

Iscjelitelj je pročistio grlo.

»Razgovarao sam s Jane o tome... i ona – zapravo, mi – imamo teoriju.« Ustao je i otišao preko puta da pogleda stvar pričvršćenu na strop. »Ludo je, ali... Marvin Gaye je možda ipak znao o čemu je govorio.«

»Marvin?«

Brzim pokretom, podignuo je stolicu i postavio je ispod kamere.

»On je pjevač. Možda ti pustim neku njegovu pjesmu jednog dana.« Iscjelitelj je

stavio nogu na stolicu i podignuo se prema stropu gdje je iskopčao nešto s trzajem i spustio se dolje. »Dobra je za ples.«

»Ja ne znam plesati.«

Pogledao je prema njoj preko ramena spustivši kapke.

»Još nešto čemu te moram podučiti.« Prišao je krevetu, a njene tijelo se zapalilo. »I uživat ću dok ti budem pokazivao.«

Kada se sagnuo, oči je fiksirala na njegove usne, a dah joj je postao kratak. Poljubit će je – blagi Bože, on će –

»Htjela si znati s čim ću svršiti«, zastenjao je, usne su im bile udaljene jedva nekoliko centimetara. »Što kažeš da ti umjesto opisivanja pokažem što je to?«

Rekavši to, isključio je svjetla i soba je uronila u tamu koju je razbijalo jedino svjetlo iz kupaonice i linija pri dnu vrata koja su vodila u hodnik.

»Želiš li da ti pokažem?« upitao je tihim glasom.

U tom trenutku u njenom rječniku je postojala jedna i jedina riječ:

»Da...«

Ali onda se on povukao. Baš kada je protest trebao izaći iz njenog grla, shvatila je da je stao nasred linije svjetlosti koja se probijala iz kupaonice.

»Payne...«

Počela je još teže disati na sami zvuk njenog imena koje je izašlo iz njegovih usta.

»Da...«

»Želim...« Posegnuvši rukom za krajem puštene košulje, polako ju je povukao gore, otkrivajući izrezbarene mišiće trbuha, »...da me želiš.«

Oh, slatka sudbino, i jest.

I mislio je ovo što je govorio. Što ga je više gledala, njegovi trbušni mišići su se jače stezali i opuštali kao da je i sam teško disao. Ruka mu se spustila dolje do struka.

»Pogledaj što mi radiš.« Pomilovao je nadignutu tkaninu preko svojih bokova.

»Ti si veliki potentat«, izdahnula je. »Oh...Bože, zaista jesi.«

»Reci mi da je to dobra stvar?«

»Jest...«

Zurila je u njegovu zarobljenu krutu dužinu koja se trljala o prednji dio ne tako više praznih hlača. Tako debelu i glatku. Tako veliku. Seksualni mehanizmi joj nisu bili sasvim nepoznati, ali do sada nije bila u prilici shvatiti što bi to privlačilo ženke. Gledajući ga sada? Ako ga ne bude imala u sebi, srce će joj prestati kucati, a krv će joj se pretvoriti u kamen.

»Želiš li me dodirnuti?« zagundao je.

»Molim te...« Progutala je kroz gotovo zatvoreno ždrijelo. »Oh, da...«

»Ali prvo, pogledaj sebe, bambina. Podigni ruku i pogledaj se.«

Spustila je pogled samo da mu udovolji pa da mogu nastaviti dalje sa stvarima –

Koža joj je iznutra bila osvijetljena, kao da su se vrućina i osjeti koje je pobudio u njoj manifestirali kroz taj sjaj.

»Ja ne znam... što je ovo...«

»Zapravo, ja mislim da je to rješenje.« Sjeo je dolje kraj njenih stopala. »Reci mi osjećaš li ovo.« Nježno joj je dodirnuo donji dio noge, položivši ruku na njen list –

»Toplo«, lanula je. »Tvoj dodir je topao.«

»A ovdje?«

»Da... da!«

Kada je krenuo rukom gore prema njenom bedru, u jednom potezu je strgnula pokrivače sa sebe da joj ne predstavljaju prepreku. Njeno srce je luđački tuklo i –

Položio je dlan na njenu drugu nogu.

Ovog puta, osjetila je... ništa.

»Ne, ne... dodirni me, dodirni me ponovno!« Grubo je zahtijevala, manično usredotočena. »Dodirni me –«

»Čekaj –«

»Kamo je nestalo – učini to ponovno! Preklinjem te sa svim što ti je sveto i Bogom, kreni iznova –«

»Hej. Ljepotice. Hej – pogledaj me.« Nekako je uspjela pronaći njegove oči svojim. »Udahni duboko i samo se opusti... Hajde, diši sa mnom. To je to. To je dobro... Vratit ću to za tebe...« Sagnuvši se prema njoj osjetila je na potiljku nježni dodir njegovih prstiju. »Osjećaš li ovo?«

»Da...« Nestrpljenje je izbljედjelo pod učinkom njegovog dubokog glasa i njegovih sporih, vijugavih pokreta.

»Zatvori oči –«

»Ali –«

»Zatvori ih za mene.«

Nakon što ga je poslušala, nestali su vršci njegovih prstiju... i zamijenio ih je svojim ustima. Usnama je okrznuo kožu njenog vrata, a zatim je počeo sisati, nježno povlačenje oslobađalo je izvor vreline među njenim nogama.

»Osjećaš li ovo?« upitao je promuklim glasom.

»Bože... da...«

»Onda me pusti da nastavim.« Laganim pritiskom spustio joj je glavu na jastuke. »Tvoja koža je tako glatka...«

Dok ju je sisao, njegova usta proizvodila su delikatno pucketanje ispod njenog uha, a oni njegovi prsti klizili su gore i dolje po njenoj ključnoj kosti... a zatim zaronili niže. Zauzvrat, neobična i nestvarna toplina ključala je u njenom torzu i skupila njene bradavice, i postala je svjesna svog cijelog tijela... svakog milimetra sebe. Čak i svojih nogu.

»Vidi, bambina, vratilo se... Pogledaj...«

Otvorila je kapke koji su bili teški poput kamenja, ali kada je pogledala dolje, veliko je olakšanje bilo ponovno vidjeti onaj sjaj – i činila je sve da održi osjete koje je budio u njoj.

»Daj mi svoja usta«, rekao je grubo. »Pusti me unutra.«

Glas mu je dopirao duboko iz grla, ali poljubac je bio nježan i draškao ju je dok je uvlačio njene usne i gladio ih, prije nego ju je polizao. A onda je osjetila njegovu ruku na nozi.

»Osjećam te«, rekla je u njegov poljubac, suznih očiju. »Osjećam te.«

»Drago mi je.« Malo se povukao, ozbiljnog lica. »Ne znam što je ovo – neću ti lagati. Ni Jane nije sigurna, također.«

»Nije me briga. Samo želim svoje noge natrag.«

Na trenutak je zašutio. Ali zatim je kimnuo, kao da joj priseže.

»I učinit ću sve što je u mojoj moći da ti ih vratim.«

Pogled mu je pao na njene grudi i odgovor je bio trenutak – svakim njenim udahom tkanina koja joj je prekrivala bradavice kao da ih je gladila i još ih jače stisnula.

»Dopusti mi da učinim da se dobro osjećaš, Payne. A onda ćemo vidjeti kamo će te to odvesti.«

»Da.« Rukama je obuhvatila njegovo lice i ponovno privukla njegove usne svojim.

»Molim te.«

Zaista, istovjetno hranjenju iz vene, sada je uvlačila toplinu iz njegovih usana i jezika i energiju koju je budio u njoj.

Zastenjavši u njega, utonula je u osjete, osjećala je težinu svojeg tijela na krevetu, krv koja je kolala kroz nju, pulsirajuću potrebu među svojim nogama do slatke boli u grudima.

»Iscjelitelju.« Izdahnula je osjetivši milovanje njegovog dlana na svom bedru.

Odmaknuo se od nje, i bila je zadovoljna vidjeti da je i on dahtao.

»Payne, želim nešto učiniti.«

»Štoga želiš.«

Nasmiješio se.

»Mogu li ti rasplesti kosu?«

Zasigurno, njene pletenice su bile posljednja stvar u njenom umu, ali izraz njegovog lica bio je tako ushićen i napet, da mu nije mogla odbiti zamolbu – ili bilo koji drugi dio sebe.

»Ali, naravno.«

Prsti su mu lagano drhtali kada je uhvatio kraj njene pletenice.

»Želim ovo učiniti od prvog trenutka kada sam te ugledao.«

Postupno, centimetar po centimetar, oslobađao je teške, crne kovrče koje je održavala dugima jer nije uopće imala interesa da se brine o njima. S obzirom na njegovu duboku zainteresiranost za ono što je otkrivao, međutim, počela se pitati je li možda previše podcjenjivala njihovu važnost.

Nakon što je završio, raširio je duge vlasi preko kreveta i samo sjeo.

»Ti si... neopisivo lijepa.«

Nikada sebe nije smatrala ni ženstvenom, a kamoli »lijepom«, te je bila zapanjena čuti obožavanje ne samo u njegovim riječima, već i njegovom glasu.

»Zaista... ostavljaš me bez riječi«, rekla mu je opet.

»Hajde da ti dam nešto drugo da radiš s njima.«

Pridruživši joj se i legavši kraj nje na krevetu, utonula je na jastučice njegovih prsnih mišića i čvrsto prostranstvo njegovog trbuha. Usporedivši se s drugim pripadnicama svog spola bila je velika, njeno tijelo naslijedilo je snagu s očeve strane do te mjere da se često osjećala nespretnom u odnosu na druge ženke: nije imala gracioznost vrbe poput Odabranice Layle – zapravo, imala je građu stvorenu za borbu, a ne za duhovno ili puteno služenje.

Međutim, ovdje, kraj svog iscjelitelja, imala je savršene proporcije. Nije imao masivnu građu njenog blizanca, ali bio je veći i čvršći od nje, na svim pravim mjestima gdje bi mužjak trebao biti: ležavši u zamračenoj sobi tijela tako blizu jedno drugome, s temperaturom koja se dizala svuda uokolo, ona nije bila nešto što ne smije postojati,

malformacija građe i veličine, već predmet požude i strasti.

»Smiješiš se«, prošaptao je odmah kraj njenih usana.

»Jesam li?«

»Da. I sviđa mi se.«

Dolje na njenim bokovima, ruke su mu se zakopale u njenu spavaćicu i sve je ćutjela, od laganog prelaska njegovog malog prsta do glatke kože njegovog dlana i vrućeg traga koji su njegovi dodiri ostavljali za sobom dok je klizio prema gore. Zatvorivši oči, izvila je leđa prema njemu, sasvim svjesna da traži od njega nešto unatoč neznanju što je to točno – ali znala je da će joj on to dati.

Da, njen iscjelitelj točno je znao što joj je bilo potrebno: njegova ruka popela se do njenih rebara i zastala ispod njenih teških, mekanih grudi.

»Je li ovo u redu?« čula je njegovo pitanje kao iz daljine.

»Štogod želiš«, izdahnula je. »Bilo što da osjetim noge.«

Međutim, nakon izgovorenih riječi, shvatila je da je nagon u njoj bio manje povezan s paralizom a više s njenom gladi za njim i njegovim udom –

»Iscjelitelju!«

Osjećaj njenih grudi uhvaćenih u nježnom stisku bio je čudnovati šok, te se trznula, raširivši bedra, petama se upirući o madrac pod njima. A zatim je njegov palac prešao preko njene bradavice, dodirom koji je odaslao vatreni udar u njenu nutrinu.

Nogama je strugala po krevetu, napeta zavojnica u njenom spolovilu upravljala je njima.

»Krećem se«, rekla je teško – i gotovo kao primisao. U tom trenutku postalo joj je važnije spojiti se s njim i pustiti ga da... uđe... u nju.

»Znam, bambina«, priznao je. »I pobrinut ću se da ostane tako.«

Dvadeset i sedmo poglavlje

U centru, Butch je upravo parkirao Escalade u podzemnoj garaži Commodorea i popeo se unutarnjim dizalom uz kralješnicu zgrade. Nije imao pojma što će ga dočekati iza vrata V.-ovog penthousea, ali otamo je dolazio signal GPS-a, stoga tamo treba i ići.

U džepu svog kožnog kaputa imao je sve ključeve za pristup V-ovim privatnim odajama: plastičnu karticu za provlačenje da može ući u garažu; srebrnu kojom će omogućiti pristup najgornjoj tipki u dizalu; bakreni ključ kojim će otključati opasne zasune na vratima.

Srce mu je tuklo kada se oglasio ding i vrata dizala su se tiho otvorila. Večeras će potpuni pristup dobiti sasvim novo značenje, i izašavši u hodnik, poželio je piće. Žarko.

Pred vratima je izvadio bakreni ključ, ali je prvo upotrijebio članke šake. Nekoliko puta.

Prošla je dobra minuta dok mu nije doprlo do glave da nema odgovora iznutra.

Jebeš kucanje. Zalupao je šakom po vratima.

»Vishouse«, povikao je. »Otvori jebena vrata ili ulazim unutra.«

Jedan. Dva.

»Jebeš ovo.« Gurnuo je ključ u bravu i okrenuvši ga, gurnuo je ramenom čvrsta vrata sasvim ih otvorivši.

Uletjevši u stan, čuo je tihi zvuk alarma. Što je značilo da V. sigurno nije ovdje.

»Koji vrag...?«

Ukucao je šifru, ugasio alarm i zaključao vrata za sobom. Nema ostataka zapaljenih svijeća... nema mirisa krvi... ništa osim hladnog, čistog zraka.

Pritisnuo je prekidač za svjetlo i treptao pod jarkom svjetlošću.

Da, oh... Mnoga sjećanja su bila ovdje... njegov dolazak i krahiranje nakon što je Omega ušao u njega i nakon što je napustio karantenu... V.-ov skok s proklete terase nakon što je izgubio svoj voljeni razum...

Uputio se prema zidu s »opremom.« I jebeno mnogo drugih stvari se ovdje dogodilo, također. Neke ne bi mogao ni zamisliti.

Pregledavši izložbu metala i kože, čuo je jeku svojih čizama koja se odbijala o strop, a mozak samo što mu nije iskočio iz lubanje. Posebno kada se približio samom kraju zida: u kutu, par čeličnih lisica visio je sa stropa na debelim lancima.

Kada ih nekome staviš, možeš ga podignuti gore prema stropu kao polovicu teleta.

Ispruživši ruku uhvatio je jednu lisicu. Nije bilo obloge s unutarnje strane.

Šiljci. Tupi šiljci koji bi se zakačili na meso poput zubiju.

Povrativši prisebnost, prošetao se stanom, provjeravao svaki kutak i zakutak... te je pronašao sićušni kompjutorski čip na kuhinjskom pultu. To je bila stvarčica koju bi samo V. znao izvaditi iz mobitela.

»Kurvin sin.«

Dakle, nije bilo načina da dozna gdje se nalazi –

Mobitel mu je zazvonio, te je provjerio zaslon. Hvala Bogu.

»Dovraga, gdje si?«

V.-ov glas je bio napet.

»Potreban si mi ovdje. Deveta i Broadway. Odmah.«

»Zajebi to – zašto je GPS čip u tvojoj kuhinji?«

»Jer sam tu bio kada sam ga izvadio iz mobitela.«

»Koji vrag, V.?« Butch je čvršće stisnuo mobitel i poželio da postoji aplikacija koja bi omogućavala da rukom posegneš kroz mobitel i ispljuskaš nekoga. »Ne možeš –«

»Dovezi svoje dupe ovdje na križanje Devete i Broadwaya – imam probleme.«

»Zezaš me, zar ne? Nestaneš bez traga i –«

»Netko drugi ubija degrade, murjače. I ako je u pitanju onaj na koga mislim, onda imamo probleme.«

Stanka. Velika.

»Oprosti?« rekao je usporeno.

»Deveta i Broadway. Sada. I zovem druge da dođu.«

Butch je prekinuo i jurnuo prema vratima.

Ostavivši parkirani SUV u garaži, potrčao je niti pet minuta dalje prema točnim koordinatama u mreži ulica Caldwellla. I Butch je točno znao kada se približio lokaciji kada je osjetio mučni miris u zraku i treptavu rezonancu koju je neprijatelj duboko u njemu izazivao.

Skrenuvši za ugao niske i zdepaste zgrade, udario je u zid opsjene i prošao kroz sranje, te izašao na suprotnoj strani ususret dašku turskog duhana i sićušnom narančastom odsjaju sasvim u stražnjem dijelu uličice.

Potrčao je prema V.-u, usporivši tek kada se približio prvim tijelima. Ili barem... dijelovima prvog.

»Zdravo, polovnjače.«

Vishous se približio i skinuo rukavicu, tada je Butch nakratko ugledao mrtve noge i cureće iznutrice.

»Njam.«

»Čisti rez«, promrmljao je V. »Kao vrućim nožem kroz maslac.«

Brat je imao potpuno pravo. Gotovo je bio kirurški.

Butch je kleknuo i odmahnuo glavom.

»Ovo nije sigurno posljedica politike Degradacijskog društva. Oni nikada ne ostavljaju tijela ovako na otvorenom.«

Bog samo zna da su koljači redovito mijenjali čelne ljude, iz dva razloga, ili je Omega postalo dosadno ili zbog unutarnjih borbi za prevlast. Ali neprijatelj se uvijek trudio da svoj posao sakrije od ljudskih radara baš kao i vampiri – dakle, ni u kojem slučaju ne bi ostavili ovakav nered da na njega nabasa caldwellška policija.

Osjetivši dolazak preostale braće, Butch se uspravio na noge. Phury i Z. su prvi izišli iz etera. Zatim Rhage i Thor. I Blay. To su bili svi za večeras: Rehvenge se često borio sa Bratstvom, ali večeras, zabavljao se u koloniji simpata u ulozi Kralja prokletih, a na dužnosti nisu bili Qhuinn, Xhex i John Matthew.

»Reci mi da ne vidim ovo što gledam«, rekao je Rhage ozbiljno.

»Tvoje oči te ne varaju, sigurno.« V. je ugasio cigaretu o potplat čizme. »Ni ja nisam mogao vjerovati.«

»Mislio sam da je on mrtav.«

»On?« upitao je Butch, pogledavši prema obojici. »Tko je >on<?«

»Gdje da započnem s tim«, promrmljao je Hollywood dok je pregledavao još jedan dio degrada. »Znaš, da imam kolac sada, mogao bih načiniti degrad-kebab.«

»Samo ti možeš razmišljati o hrani u ovakvoj situaciji«, istisnuo je netko kroz zube.

»Samo kažem.«

Da se razgovor dalje nastavio, Butch ih svejedno ne bi mogao čuti jer je najednom u njemu počelo zvoniti ding-dong.

»Dečki... upravo nam stiže društvo.«

»Koliko?« upitao je V. stupivši naprijed.

»Barem četiri, možda i više«, rekao je Butch, pomislivši na činjenicu da iza sebe nisu imali izlaz. »Ovo bi mogla biti klopka.«



U centru za obuku Bratstva, Manny je svojoj pacijentici pružao posebnu njegu.

Dok je rukom obrađivao Payneinu bradavicu, ona je prela pod njim, od nestrpljenja je nogama biciklirala po madracu, glave zabačene unatrag, tijelo joj je svijetlilo poput mjeseca u zimskoj, vedroj noći.

»Nemoj stati, iscjelitelju«, zastenjala je dok joj je on palcem trljao i vrtio bradavicu. »Osjećam... sve...«

»Nemoj se brinuti da ću stati.«

Da, nema šanse da stisne kočnicu ubrzo – ne da će se seksati. Ali ipak...

»Iscjelitelju«, rekla mu je blizu usana. »Još, molim te.«

Ližući njena usta, istovremeno joj je štipao bradavicu odmjerenim pokretima.

»Pusti me da ti skinem ovo«, rekao je drugom rukom pronašavši donji dio njene spavačice. »Pobrinut ću se za tebe i dolje.«

Pomagala mu je dok ju je skidao do gola i diskretno uklonio kateter. Ostao je trenutno suhих usta i nepokretan na prizor nje potpuno nage. Grudi su joj bile savršeno oblikovane, s malim ružičastim bradavicama, a njen dugi, ravni trbuh vodio je dolje do gole kože od čega mu je tuklo u glavi.

»Iscjelitelju...?«

On je samo teško progutao, a ona je posegnula za plahtom da prekrije svoje tijelo.

»Ne...« Zaustavio ju je. »Oprosti. Samo mi je potrebna minuta.«

»Za što?«

Vrhunac, jednom riječju. Za razliku od nje, on je točno znao kamo vodi sva ova golotinja – za manje od minute i pol svu će je prekriti svojim usnama.

»Božanstvena si... i nemaš se čega sramiti.«

Njeno tijelo je bilo izvanredno, sve čvrsti mišići i opojna, glatka koža – što se njega tiče, ona je bila savršena ženka, bez premca. Kriste, s onim vješalicama, silikonskim sisama i operiranim rukama nikada nije bio ni upola očajan kao sada.

Payne je bila moćna, i to je bio čisti seks koliko je on znao. Ali ona će apsolutno iz ovog iskustva izaći netaknutog djevičanstva. Da, ona jest željela ovo što joj je davao, ali nije bilo pošteno, pod ovakvim okolnostima, uzeti nešto što neće moći nikada vratiti natrag: kada bi se radilo o seksu samo radi zabave, možda bi u nekim stvarima otišla i korak dalje u nastojanju da vrati svojim nogama koliko-toliko funkcionalosti.

Ovo sranje među njima svodilo se samo na svrhu.

I činjenica da je ta misao u njemu načinila malenu prazninu nije bilo ništa s čim bi se sada želio detaljnije baviti. Manny se nagnuo prema njoj.

»Daj mi svoja usta, bambina. Pusti me unutra.«

Učinila je što joj je rekao, a svoju ruku je još bliže primaknuo njenim savršanim grudima.

»Šššš... polako«, rekao joj je kada umalo nije sletjela s kreveta.

Prokletstvo, blistala je poput munje u bočici, i na trenutak, zamišljao je kako bi bilo jahati njene kukove u pokretu i žestoko je uzeti.

Prekini s tim sranjem, Manello, rekao je sam sebi.

Odvojivši se od njenih usta, sisao je dalje njen vrat i nakratko zubima zahvatio ključnu kost – sasvim dovoljno da ga osjeti, ali ne da osjeti i bol. Zgrabivši ga za kosu, znao je po jačini njenog stiska i načinu na koji je ubrzano disala da ona želi da ide upravo onamo gdje je krenuo.

Obuhvativši dlanom vanjski rub njene dojke, produžio je jezik i polagano povlačio vlažni trag do njenog krutog ružičastog vrha. Obuhvativši bradavicu ustima, promatrao ju je kad je ugrizla donju usnu, očnjaci su se zaboli u meso i pustili kapljicu jarke, crvene krvi.

Bez svjesnog razmišljanja, podigao se gore i uhvatio proliveno, liznuo je i progutao – Morao je zatvoriti oči osjetivši njen okus: bogat i intenzivan, gust i gladak na njegovom ždrijelu. Usta su mu zatitrala... a zatim i utroba.

»Ne«, rekla je dubokim glasom. »Ne smiješ to raditi.«

Prisilivši se da otvori oči, promatrao je njen jezik kako izlazi i oblizuje ostatke krvi s usne.

»Da, moram«, čuo je svoje riječi. Trebao je još. Još, još više –

Položila je prst na njegove usne i odmahнула glavom.

»Ne. Poludjet ćeš od toga.«

Poludjet će ako mu se cijela usta ne ispune: to će i učiniti. Njena krv bila je poput kokaina i scotcha zajedno u intravenoznom dripu: od tog kratkog gutljaja njegovo tijelo dobilo je Supermanove moći, prsa su mu se nadimala, svi mišići naticali od snage.

Kao da mu je čitala misli, postala je odlučnija.

»Ne, ne... to je opasno.«

Vjerojatno je bila u pravu – izbaci ovo vjerojatno. Ali to nije značilo da neće ponovno pokušati, s pretpostavkom da će opet biti u prilici.

Vratio se natrag njoj bradavici, sisao je i povlačio. Kada se ponovno izvila, gurnuo je ruku pod njena leđa i privukao je k sebi. Jedino na što je mogao misliti bilo je kako će se svojim ustima dokopati njenog međunožja... ali nije bio siguran kako će ona to primiti. Morao ju je zadržati u ovoj slatkoj zoni uzbuđenja – a ne je prestrašiti na način kako glupi muškaraci vole raditi svojim ženama.

Umjesto usana, odlučio je staviti svoju ruku na željeno mjesto, klizeći dlanom lagano preko njenih rebara i njenog trbuha. Još dolje, do njenih bokova. Dolje, do njenih bedara.

»Otvori ih za mene, Payne«, rekao joj je, prebacivši se na drugu bradavicu i jednako je sišući. »Otvori se da te mogu dodirivati.«

Učinila je upravo ono što ju je zamolio, njene dražesne noge su se razdvojile.

»Vjeruj mi«, rekao je muklo. I mogla je. Već se ionako loše osjećao što joj se ovo prvi put događa s njim. Nije imao namjeru prelaziti preko granica koje je postavio za njih oboje.

»Vjerujem ti«, zastenjala je.

Bože, sačuvaj ih oboje, pomislio je kada je dlanom kliznuo među njene usmine –

»Jebemti«, zastenjao je. Vruće i vlažne, svilenoglatke. Bez greške.

Ruka mu je odletjela u zrak, plahte su poletjele, a oči su mu se zakvačile za prizor njegove druge ruke ugniježdene tako blizu njene srži. Tijelo joj se izvilo u luk, a jedna noga je pala sa strane.

»Iscjelitelju«, zastenjala je. »Molim te... nemoj stati.«

»Ti ne znaš što ti ja želim učiniti«, rekao je sam sebi.

»Boli me.«

Manny je zaškrgutao zubima.

»Gdje?«

»Na mjestu koje si dodirnuo i stao. Nemoj to prestati, preklinjem te.«

Manny je otvorio usta i glasno disao.

»Učini mi to što želiš, iscjelitelju«, zajecala je. »Što god to bilo. Znam da se suzdržavaš.«

Zarežao je i tako se brzo pomaknuo da ga je jedino njeno odbijanje moglo spriječiti. A riječ ne očito nije bila na njenom repertoaru.

U treptaju oka, spustio se među njena bedra, rukama ju je dodatno raširio, njeno spolovilo sasvim izloženo i suočeno s njegovim muškim porivom da dominira i združi se.

Popustio je. Jebiga, prepustio se i poljubio njenu srž. I u tome nije bilo ničega postupnoga ili nježnoga; zaronio je ustima, sisao je i jezikom draškao dok je ona stenjala i grebala ga po podlakticama.

Manny je svršio. Žestoko. Usprkos bezbrojnim orgazmima koje je imao tamo u uredu. Treptavo zujanje u njegovoj krvi i slatki okus njene srži i način na koji se trljala o njegove usne, dražila se, tražeći još i više... sve je to bilo previše.

»Iscjelitelju... ja sam... na rubu – ne znam čega, ja –«

Polizao ju je prema vrhu i pustio njenu srž da bi se zatim opet vratio i postao ozbiljan na polagan, detaljan način.

»Ostani sa mnom«, rekao joj je. »Učinit ću da se osjećaš dobro.«

Neznatno vrteći jezikom, spustio je jednu ruku i pomilovao je bez penetriranja, pružajući joj točno ono što je željela, u takvom ritmu zbog kojeg se borila s nestrpljenjem. Ali naučit će je da je ovo iščekivanje pred sami vrhunac orgazma gotovo jednako dobro kao i svršavanje koje će joj upravo priuštiti.

Bože, bila je nevjerojatna, njeno čvrsto tijelo se stezalo, mišići se sve jače grčili, njena brada jedva vidljiva na samom kraju njenih grudi kada joj je glava pala i udarila o jastuke na krevetu.

Znao je točno kada se prijelomni trenutak u njenoj srži dogodio. Udahnula je jako i zgrabila plahtu koja je prekrivala madrac, trgala je noktima kada se ukočila od glave do peta.

Njegov jezik je pobjegao unutra.

Jednostavno je morao malo ući u nju... i zamaglilo mu se od njenog nježnog pulsiranja.

Kada se uvjerio da je do kraja svršila, odgurnuo se natrag – i gotovo prepolovio vlastitu usnu zubima. Bila je tako spremna za njega, blistava i sjajna –

Iznenada, odgurnuo se s kreveta i morao se smiriti. Osjećao je da mu je ud narastao do dimenzija Empire State Buildinga, a muda su mu bila plava poput 4. srpnja – tako očajnički željna izbacivanja sjemena da su imala vlastiti limeni orkestar i vatromet. Ali to nije bilo sve. Nešto je u njemu divljalo zbog činjenice da nije bio u njoj... i poriv nije bio samo u vezi seksa. Želio ju je na neki naćn obilježiti – što apsolutno nije imalo nikakvog smisla.

Izmožen, dahćuci, na rubu, završio je rukama poduprt na dovrtak vrata prema hodniku i naslonio se dok ćelom nije osjetio metal. Na neki naćin, nadao se da će netko uletjeti i udariti ga da se onesvijesti.

»Iscjelitelju... i dalje traje...«

Na trenutak je zatvorio oći. Nije bio siguran da bi mogao izdržati još jednu rundu s njom tako brzo. Gotovo ga je ubijalo što ne mođe –

»Pogledaj me«, rekla je.

Prisilio se da podigne glavu, pogledavši preko ramena... i shvatio da ona ne govori o seksu: sjedila je na rubu kreveta, noge su joj visjele sa strane i približavale se podu, sva obasjana iznutra. Na prvi pogled, jedino što je zamjećivao bile su njene grudi i naćin na koji su stajale pune i zaokruđe, bradavice stisnute od hladnog zraka u sobi. Ali zatim je shvatio da miće gležnjevima, jednim pa drugim.

Dobro, vidiš... ovo se nije dogodilo radi samog seksa, već radi njene mobilnosti.

Je li shvaćaš to, seronjo? rekao je sam sebi. Ovo se svodilo na njenu mogućnost hodanja: seks kao lijek – i bilo bi bolje da to ne zaboravi. Ovo nije bilo u vezi njega ili njegovog kurca.

Manny je pohitao naprijed, nadajući se da ona neće primijetiti ostatke njegovog orgazma. Ali nije se trebao brinuti. Oći su joj bile prilijepljene na stopala, sva ćvrsto usredotoćena.

»Daj ...« Morao je proćistiti grlo. »Da ti pomognem da staneš na noge.«

Dvadeset i osmo poglavlje

Vishousovi očajnici su se produžili vidjevši polukrug koljača koji se oblikovao na ulazu u uličicu. Ovo je bila stara škola, pomislio je. Barem šestorica – i sasvim očito su dobili koordinate od kolega koljača. Inače bi opsjena sakrila ovaj masakr od njih.

S obzirom na njegovo raspoloženje rado bi se pozdravio s njima.

Problem: konstrukcija uličice značila je da postoji samo jedan izlaz – osim probijanja ravno kroz neprijateljske redove – a to je bila dematerijalizacija. Uobičajeno, to ne bi bio nikakav problem, jer su se iskusni borci, čak i u žaru borbe, mogli smiriti dovoljno da se usredotoče i premjeste s mjesta na mjesto – ali moraš biti relativno neozlijeđen, i ne možeš sa sobom ponijeti ozlijeđenog kolegu.

Dakle, ako stvari krenu krivo, Butch je sigurno najebao. Kao polutan, tip je bio prizeman, doslovno nesposoban raštrkati svoje molekule na sigurno.

V. je promrmljao gotovo bez daha:

»Nemoj se junačiti, murjače. Pusti nas da riješimo ovo.«

»Šališ se, zar ne?« Njegov pogled bio je miran i siguran. »Brini se ti za sebe.«

Nemoguće. Nije namjeravao iste noći izgubiti jedine dvije točke na svom kompasu.

»Hej, dečki«, povikao je Hollywood neprijateljima. »Samo ćete stajati ondje ili ćemo obaviti posao?«

iiiiiiiiiiiiii to je bilo zvono pred početak borbe. Degradi su poletjeli naprijed i suočili se s Bratstvom prsa o prsa, šakama o šake. Da osigura potrebnu privatnost, V. je udvostručio svoju vizualnu barijeru, stvorivši tampon zonu u obliku fatamorgane koja je na slučajne ljudske prolaznike ostavljala dojam kao da se ne događa ništa.

Započevši borbu s jednim od neprijatelja, nije skidao oko s Butcha. Kreten je naravno uletio ravno u klinč s visokim, mršavim novakom golih ruku. Volio je vikati dok se bori, a glave su mu bile omiljene boksačke vreće – ali Vishous je doista želio da se tip uhvati mačevanja ili, još bolje, sjedne u raketu i lansira se. S krova zgrade. Da ne bude ni blizu borbe. Mrzio je činjenicu da je murjak došao tako blizu, jer tko bi mogao znati što će se iznenada dogoditi ili koliko štete bi se moglo nanijeti tom kretenu pištoljem ili dugom –

Udarac je doletio niotkuda, plovio je zrakom poput sidra, zahvativši V.-a bočno u torzo. Poletio je natrag i tresnuo o cigleni zid uličice, te se prisjetio onoga čemu su podučavali svoje novake kada su ih imali: prvo pravilo borbe? Usmjeri svoju jebenu pažnju na prokletog protivnika.

Napokon, možeš imati i najbolji nož na svijetu, ali ako nemaš pojma? Završiš kao ping-pong loptica. Ili čak i gore.

V. je napunio prsa dubokim udahom i iskoristio fiks kisikom da poleti naprijed i uhvati Rocketteov drugi udarac zgrabiši ga rukama za gležanj. Degrad je, međutim, imao spektakularne borilačke vještine i izveo pokret iz Matrixa, iskoristivši V.-ov stisak kao polugu da se zavrti u zraku. Borbena čizma prikucala se ravno u V.-ovo uho, glava mu je poletjela u stranu dok su sve vrste mišića i tetiva otišle kvragu.

Dobra stvar da mu je bol služila kao sredstvo za bolju koncentraciju.

Gravitacija kakva bila, Rocketteov udarac bio je vrhunac njegovog luka i nakon toga, pao je dolje, dočekavši se rukama na asfalt da ga ne poljubi licem. I očito, nitkov je

očekivao da će mu njegov protivnik pustiti nogu, zahvaljujući tome što mu je V.-ova lubanja poslužila kao zvečeca staklena kugla.

Ne. Žao mi je, dušo.

Usprkos groznom pucketanju i žarenju, V. je jače stisnuo ruke oko njegovog gležnja i okrenuo ga u suprotnom smjeru od nedavno izvedene piruete.

Krc!

Nešto se slomilo ili izletjelo, i s obzirom da je V. mirno držao stopalo i donje kosti noge, znao je da je vjerojatno nastradalo njegovo koljeno, cjevanica ili goljenica.

Gospodin Visoko Letim jauknuo je od bola, ali V. nije još bio gotov s njim dok se ovaj savijao na tlu. Izvadivši jedan od svojih bodeža, zarezao mu je mišić na stražnjem dijelu noge, a zatim pomislio na Butcha. Pomaknuvši se bliže njegovom zgrčenom tijelu, zgrabio je pramen kose, potegao ga gore i kurvinom sinu urezao prekrasnu ogrlicu svojom oštricom.

Djelomična onesposobljenost večeras jednostavno neće biti dovoljna.

Okrenuvši se oko svoje osi, držeći nož s kojeg je kapalo, procjenjivao je ostale borbe u tijeku. Z. i Phury su mlatili par degrada... Thor je držao svog... Rhage se poigravao s jednim od protivnika... Gdje je bio Butch –

Preko puta u kutu, murjak je srušio na asfalt koljača i naginjao se preko njegovog lica. Oči su im bile u klinču a degradova otvorena, zakrvavljena usta pomicala su se poput ribljih, polako ih je otvarao i zatvarao, kao da je znao da ono što slijedi sigurno nisu dobre vijesti za njega.

Butchov blagoslov i prokletstvo bilo je na djelu kada je udahnuo duboko i ravnomjerno. Transfer je otpočeo prvom pojavom tamnog dima koji je izlazio iz koljačevih usta i ulazio u Butcheva, ali uskoro se rijeka tog sranja počela izljevati iz njega. Omegina esencija slijevala se u Butcha grozomornom brzinom.

Nakon što završi, od koljača će jedino preostati pepeljasti ostaci. A Butch će biti na rubu povraćanja i relativno beskoristan.

V. je potrčao prema tamo, sagnuvši se da izbjegne šuriken i pri tom gurnuvši degrada natrag u Hollywoodovu zonu udaranja.

»Kojeg vraga radiš?« zalajao je potegavši Butcha s pločnika i povukavši ga izvan zone usisavanja. »Čekaj dok ne završimo, u redu?«

Butch se otkotrljao na stranu i teško disao. Ionako je već bio napola onečišćen, neprijateljski smrad otpuštao se iz njegovih pora, tijelo mu se borilo s primljenim otrovom. Trebalo mu je iscjeljivanje sada i ovdje, ali V. nije imao priliku da se njih dvojica –

Kasnije, zabezeknut će se na ponovni napad s leđa u drugom klinču.

Ali takva introspekcija bila je satima daleko, kao što se ispostavilo.

Bejzbolska palica zahvatila ga je postrance po koljenu i pad koji je uslijedio odmah nakon udarca bio je garažna rasprodaja u najgorem obliku. Srušio se svom silinom, noga mu se izvrnula poput pereca pod njegovom težinom pri takvom kutu, da mu se kuk pretvorio u vrišteću kuglu agonije – što je moglo značiti da se karma nije svodila samo na puku osvetu već i da samostalno razmišlja: pavši dolje zbog ozljede nalik onoj koju je netom sam zadao drugome, prokleo je sam sebe i nitkova s Louisville Sluggerom⁹ i

⁹ Poznata marka bejzbolskih palica.

udarcem Johnnya Damona.¹⁰

Vrijeme za malo brzog razmišljanja. Ležao je na leđima s nogom koja je zujala poput motora u turiranju. A ta palica mogla je nanijeti jako puno štete –

Butch se pojavio niotkuda, poletio naprijed graciozno poput ranjenog bika, gadovo teško tijelo udarilo je o koljačevo baš u trenutku kada je ovaj zamahnuo palicom iznad ramena s metom na V.-ovoj glavi. Obojica su udarila o cigleni zid, i nakon trenutka bez ikakvog pokreta, jebeno dobrog uboda, degradov torzo se trznuo i izdahnuo je.

Prizor je nalikovao cijedenju razbijenih jaja niz kuhinjski ormarić: koljačeve kosti su se pretvorile u tekućinu i stropoštao se na pločnik, ostavivši Butcha da padne natrag s bodežom zamrljanim crnom krvlju u ruci. Rasporio je gadovu utrobu.

»Jesi... dobro...« zastenjao je murjak.

V. je jedino mogao pogledati svog najboljeg prijatelja.

Dok su se drugi i dalje borili, njih dvojica samo su se gledali kao da u pozadini nije odjekivalo gundanje i udarci metala o metal, i inventivno psovanje. Nešto su morali reći jedan drugome, pomislio je V. Bilo je tako puno toga... za reći.

»Želim to od tebe«, izlanuo je V. »Trebam mi.«

Butch je kimnuo.

»Znam.«

»Kada?«

Murjak je glavom pokazao na V.-ovu sjebanu nogu.

»Prvo se oporavi.« Butch je jauknuo i podigao se na noge. »S obzirom na to, idem po Escalade.«

»Pazi se. Povedi jednog od braće –«

»Odjebi s tim. I ostani tu.«

»Ne idem nigdje s ovakvim koljenom, murjače.«

Butch se udaljavao, koraka neznatno boljeg nego što bi sam V. hodao s ovako smrskanim koljenom koje je tuklo. Izvinuvši vrat, pogledao je prema ostalima. Pobjeđivali su – sporo, ali sigurno, plima se okretala u njihovu korist.

Ali ne i pet minuta kasnije.

Kada su se pojavila još sedmorica koljača na ulazu u uličicu.

Jasno, drugi val napadača je također pozvao pomoć, a ovi su bili novajlije i nesigurni kako će se suočiti s njima: očito su adresu dobili od drugova, ali njihove oči nisu vidjele ništa drugo doli prazne uličice. Međutim, neće im dugo trebati dok ne dokuče ovu situaciju kojeg vruga i probiju opsjenu.

Pokrenuvši se što je brže mogao, upirući se dlanovima o tlo, odvuкао je svoje dupe do uvučenih vrata. Bol je bila tako jaka, da mu se zamaglilo pred očima, ali to ga nije spriječilo da izvuče ruku iz rukavice i tutne je u džep.

Svim srcem se nadao da se Butch neće predomisлити i vratiti se natrag u borbu. Čim se ovo završi, prijevoz će im biti prijeko potreban.

Kad je drugi val neprijatelja poletio naprijed, pustio je da mu glava padne na prsa i tako je polagano disao da su mu se rebra jedva micala. Oči su mu bile zaklonjene kosom

¹⁰ Američki bejzbol igrač poznat po svojim preciznim udarcima palicom.

koja mu je padala preko lica, te je kroz crni veo mogao vidjeti žestoki napad koljača. S obzirom na veliki broj svježih novaka, znao je da je Degradacijsko društvo posegnulo za psihopatima i sociopatima s Manhattana – caldwellški bazen jednostavno nije bio dovoljno velik da objasni ovoliki porast njihovog broja.

Što će ići u korist Bratstva.

I bio je u pravu.

Četvorica degrada uputila su se ravno u srce borbe, ali jedan, buldog debelih ramena i ruku koje su visjele kao goriline, zaputio se ravno prema V.-u – vjerojatno da potraži njegovo oružje.

Vishous je čekao strpljivo, ne mičući se, glumeći degradovu sljedeću stanicu – lijes.

Čak i kada se gad sagnuo prema njemu, V. je ostao na mjestu... malo bliže... malo... bliže –

»Iznenadjenje, gade«, izlanuo je. Zatim je zgrabio najbliži zglob i svom snagom ga izokrenuo.

Koljač je pao poput hrpe tanjura, ravno preko V.-ove ozlijeđene noge. Ali to nije bilo važno – adrenalin je otupio njegovu bol i dao mu snage, ne samo da izdrži agoniju već i da kurvinog sina zadrži na mjestu.

Podigavši svoju plamteću ruku, Vishous je spustio svoje prokletstvo dolje na degradovo lice – nije bilo potrebe udarati ili pljeskati, sami dodir je bio sasvim dovoljan. I trenutak prije nego ju je spustio, oči njegovog plijena širom su se otvorile, njegove bjeloočnice zasjale su fluorescentnim sjajem od plamena.

»Da, ovo će boljeti«, zastenjao je V.

Pucketanje i vrisak bili su jednako glasni, ali samo se prvo zadržalo u zraku. Umjesto vrisaka u zrak se vinuo užasan smrad, poput zagorjelog sira popraćenog lelujavim dimom. U treptaju oka lice koljača nestalo je pod snagom njegove ruke, meso i kosti izjedeni dok su se gadove noge trzale, a ruke mlatarale zrakom.

Dobivši bezglavog jahača pred sobom, V. je odmaknuo svoj dlan i omlitavio. Bilo bi super kada bi mogao ukloniti pritisak njegove težine s ozlijeđenog koljena, ali jednostavno nije imao snage za to.

Njegova posljednja misao, prije nego se onesvijestio, bila je molitva da će njegovi dečki brzo ovoga dokrajčiti. Opsjena se neće održati ako je ne bude mogao vidjeti... a to je značilo da će se naveliko boriti u javnosti –

Svjetla. Ugašena.

Dvadeset i deveto poglavlje

Dok su joj noge visjele sa strane kreveta, Payne ih je savijala, prvo jednu pa onda drugu, sama iznenađena čudesnim pokretima koje je zamišljala, a sada su njene noge slušale naredbe.

»Izvoli, obuci ovo.«

Podigavši pogled, trenutno se zbunila pred samim prizorom iscjeliteljevih usana. Nije mogla vjerovati da su oni... da je on... dok ona nije... Da, bila joj je potrebna odjeća, pomislila je.

»Neću dopustiti da padneš«, rekao joj je pomagajući joj da se odjene. »Možeš se životom kladiti u to.«

Vjerovala mu je.

»Hvala ti.«

»Nema problema.« Odmahnuo je rukom. »Hajde... učinimo ovo.«

Ali zahvalnost koju je osjećala bila je tako složena da jednostavno nije mogla a da je ne izrazi.

»Za sve ovo, iscjelitelju. Za sve.«

Brzo joj se osmjehnuo.

»Ovdje sam da ti bude bolje.«

»I jest.«

Rekavši to, pažljivo se osovala na noge.

Prva stvar koju je primijetila bila je hladnoća pod njenim stopalima... a onda se težina rasporedila i stvari su se pogoršale: mišići su se grčili pod teretom i njene noge savile su poput pera u suprotnim smjerovima. Međutim, njen iscjelitelj bio je tu kad joj je trebalo, objumivši je rukom oko struka i pridržavajući je.

»Ja stojim«, izdahnula je. »Ja... stojim.«

»Definitivno da.«

Donji dio njenog tijela nije bio nalik onome što je nekoć imala, bedra i listovi tako su joj silno drhtali da su joj se koljena sudarala. Ali je i dalje stajala.

»Sada ćemo hodati«, rekla je, zaškrgutavši zubima dok su hladno-topli udari jurili gore-dolje njenim kostima.

»Možda bi trebala malo usporiti - «

»U kupaonicu«, zahtijevala je. »Gdje ću se olakšati bez pratnje.«

Neovisnost je bila najvažniji dio svega. Da joj se napokon vrati jednostavno, temeljno dostojanstvo da se sama brine o vlastitim tjelesnim potrebama doimalo se poput dara s nebesa, pozitivan dokaz da su blagoslovi, poput vremena, sasvim relativni.

Ali, kada je pokušala koraknuti naprijed, jednostavno nije mogla podignuti nogu s poda.

»Prebaci svoju težinu na mene«, rekao joj je iscjelitelj provukavši se iza njenih leđa , »a ja ću se pobrinuti za ostalo.«

Osjetivši njegov stisak oko struka, poslušala je što joj je rečeno i osjetila njegovu drugu ruku na stražnjem dijelu bedra kako joj podiže nogu. Ne naslutivši što želi, znala je da se mora nagnuti naprijed i lagano se opeteretiti kada je on postavio njeno koljeno u

pravilan položaj, pazeći na savijanje zgloba dok je ona ispravljala nogu.

Čudo je oblikom bilo mehaničko, ali to nije značilo da joj njegov ritam jedan-dva-jedan-dva nije zagrijao srce: hodala je prema kupaonici.

Kada su pristigli na cilj, iscjelitelj ju je ostavio nasamo, te se pripomogla prečkama ugrađenima u zid.

Cijelo vrijeme se smiješila. Što je bilo apsolutno smiješno.

Nakon što je završila, ustala je oslonivši se na prečku i otvorila vrata. Iscjelitelj je bio odmah pokraj vrata i pružila je ruke prema njemu u istom trenutku kada ju je zagrlio.

»Natrag u krevet«, rekao je i to je bila zapovijed. »Pregledat ću te i onda ću ti donijeti štake.«

Kimnula je glavom i zatim su polagano krenuli preko sobe do madraca. Zadihana se srušila na krevet, ali bila je i više nego zadovoljna.

S ovim bi se mogla pomiriti. Bez osjeta, hladna i bez cilja? Ravno smrtnoj presudi.

Zatvorivši oči, gutala je i duboko disala dok je on učinkovito provjeravao njene vitalne znakove.

»Krvni tlak ti je visok«, rekao je ostavivši sa strane predmet nalik manšeti koji je itekako dobro poznavala. »Ali to bi moglo biti zbog onoga što smo... ah, radili.« Pročistio je grlo. Nešto što je u posljednje vrijeme često činio. »Da provjerimo tvoje noge. Želim da se opustiš i zatvoriš oči. Bez gledanja, molim te.« Nakon što je učinila sve što je zahtijevao, rekao joj je: »Osjećaš li ovo?«

Namrštivši se, prebiralala je po raznim osjetima u svom tijelu, od mekoće madraca, do hladnog lahora na svom licu, i plahte na kojoj joj se odmarala ruka.

Ništa. Nije osjećala –

Podigavši se u panici, pogledala je prema svojim nogama – da bi shvatila da je nije ni dodirivao: ruke su mu bile spuštene uz tijelo.

»Prevario si me.«

»Ne. Ja ne prepuštam ništa slučaju – to je ono što radim.«

Vrativši se natrag u početni položaj i opet zatvorivši oči, poželjela je opsovati, ali razumjela je njegovu nakanu.

»A sada?«

Dolje, ispod koljena osjećala je neznatan pritisak. Mogla ga je osjetiti jasno poput dana.

»Tvoj ruka... je na mojoj nozi...« Napola je otvorila jedno oko i vidjela da je bila u pravu. »Da, dodiruješ me ondje.«

»Ikakva razlika u odnosu na prije?«

Namrštila se.

»Nekako ga... lakše osjećam.«

»To je dobar napredak.«

Palpacijom joj je prešao i na drugu stranu. A zatim otišao gore gotovo sve do njenog kuka. Pa opet dolje do dna njene noge. Zatim po unutarnoj strani bedra... s vanjske strane koljena.

»A sada?« upitao ju je posljednji put.

U mraku se naprezala nešto osjetiti.

»Ne osjećam... ništa više.«

»Dobro. Završili smo.«

Otvorivši oči pogledala je prema njemu i osjetila čudnovate ledene trnce po cijelom tijelu. Kakva li ih je budućnost čekala, pitala se. Nakon ovog samotnog razdoblja njenog oporavka? Njena nemoć uvelike je pojednostavljivala stvari. Ali sve će to završiti kada ozdravi.

Hoće li je i tada željeti? Payne je pružila ruku i obuhvatila njegovu.

»Ti si od Boga poslan blagoslov.«

»Zbog ovoga?« Odmahnuo je glavom. »Za ovo si ti zaslužna, bambina. Tvoje tijelo se samo iscjeljuje. To je jedino objašnjenje.« Sagnuvši se prema njoj, pogladio joj je kosu unatrag i utisnuo nevini poljubac u čelo. »Sada moraš spavati. Iscrpljena si.«

»Nećeš otići, zar ne?«

»Ne.« Bacio je pogled na stolicu na koju se ranije popeo da dohvati kameru na stropu. »Bit ću u njoj.«

»Ovaj krevet... dovoljno je velik za nas oboje.«

Oklijevao je, te je dobila dojam da se nešto za njega promijenilo. A ipak, upravo joj je pružio takvo erotsko zadovoljstvo – i njegov miris otkrio joj je da je bio uzbuđen. Ipak... kao da se sada udaljio od nje.

»Pridruži mi se«, zamolila ga je. »Molim te.«

Sjeo je dolje na krevet pokraj nje i gladio joj ruku polako, ritmično – i ljubaznost koju joj je iskazivao činila ju je nervoznom.

»Mislim da to nije pametna ideja«, promrmljao je.

»Zašto pobogu?«

»Mislim da ćemo svima olakšati stvari ako zadržimo način na koji te liječim između nas dvoje.«

»Oh.«

»Tvoj brat me doveo ovdje jer je spreman učiniti sve da ti bude bolje. Ali postoji razlika između teorije i prakse. Ako uđe ovdje i pronađe nas zajedno u krevetu? Samo bismo dodali još jedan problem na postojeću hrpu.«

»A kada bih ti rekla da me ne zanima što on misli?«

»Zamolio bih te da budeš blaža prema njemu.« Iscjelitelj je slegnuo ramenima. »Bit ću iskren prema tebi. Nisam njegov obožavatelj – ali, s druge strane, tvoj brat je morao gledati kako ovdje pati.«

Payne je duboko udahnula i razmislila. Oh, kad bi to samo bila polovina svega.

»To je moja krivica.«

»Nisi se namjerno ozlijedila.«

»Ne za moju ozljedu – već za bratovu konsternaciju. Prije tvog dolaska, zatražila sam nešto od njega što nisam smjela, a zatim dodala još ulja na vatru...« Odmahnula je rukom kroz zrak. »Ja sam kletva nad njim i njegovom družicom. Zaista, ja sam ih proklela.«

Bilo je možda razumljivo što joj je nedostajalo vjere u dobronamjernost sudbine, ali ono što je učinila zamolivši Jane da joj pomogne bilo je neoprostivo. Epizoda s njenim iscjeliteljem bila je ravna otkriću i neizmjeran blagoslov, ali sada je jedino mogla razmišljati o svom bratu i njegovoj šelan... i posljedicama njenog sebičnog kukavičluka.

Opsovavši, slegnula je ramenima.

»Moram razgovarati sa svojim bratom.«

»U redu. Doved ću ga k tebi.«

»Molim te.«

Iscjelitelj je ustao na noge i krenuo prema vratima. Uhvativši kvaku, zastao je.

»Moraš mi nešto reći.«

»Pitaj i reći ću ti sve.«

»Što se dogodilo prije moga dolaska ovdje? Zašto je tvoj brat došao po mene?«

Nije u nijednoj rečenici osjetila prizvuk pravog pitanja, te je sumnjala da on već i pretpostavlja što se dogodilo.

»To je između mene i njega.«

Iscjeliteljeve oči su se suzile.

»Što si učinila?«

Uzdahnula je i poigravala se s pokrivačem.

»Reci mi, iscjelitelju, da ti nestane nade da ćeš ikada više ustati iz kreveta, i da se ne možeš dokopati nekog oružja, što bi ti učinio?«

Na trenutak je čvrsto zatvorio oči. Zatim je otvorio vrata.

»Odmah ću potražiti tvog brata.«

Ostavivši Payne nasamo s grižnjom savjesti, ona je odolijevala iskušenju da psuje. Baca stvari uokolo. Viče na zidove. Ove noći kada je uskrsnula, trebala je biti u ekstazi, ali njen iscjelitelj je bio dalek, njen brat bijesan, a ona u ogromnom strahu od budućnosti.

Međutim, to stanje nije dugo potrajalo.

Usprkos tutnjanju misli u glavi, tjelesna iscjeljenost uskoro je pregazila njene kognitivne procese, te je bila povučena u crnu rupu bez snova koja je progutala nju cijelu, njeno tijelo i dušu.

Posljednja misao, prije nego je utonula u mrak i prestala registrirati zvukove, bila je da se nadala da će se nekako uspjati iskupiti.

I da će ostati sa svojim iscjeliteljem zauvijek.



Vani u hodniku, Manny se morao nasloniti na crni zid i protrljati lice.

Nije bio idiot, stoga je duboko u sebi imao predosjećaj onoga što se dogodilo: toga bezosjećajnog vampira mogao je samo iskonski očaj natjerati da dođe u ljudski svijet po njega. Ali Kriste... što da ga nije pronašao na vrijeme? Što da je njen brat čekao ili –

»Prokletstvo.«

Odgurnuvši se od zida, uputio se u sobu s potrepštinama i zgrabio novu odjeću, bacivši staru u koš za rublje nakon što se presvukao. Prva stanica bila je soba za preglede, ali Jane nije bila ondje, te se uputio dalje, sasvim na kraj hodnika do ureda sa staklenim vratima.

Nema nikoga.

Vrativši se natrag u hodnik, osluškiavao je isto udaranje iz sobe za utege kao i prije, te je provirio unutra, ugledavši tipa kratko ošišane kose koji se uništavao trčanjem na traci. Znoj se doslovno cijedio niz kurvinog sina, njegovo tijelo tako mršavo da ga je bilo gotovo bolno gledati.

Sagnuvši se, Manny je povukao glavu natrag. Nema razloga da se raspituje kod tog seronje.

»Mene tražiš?«

Manny se okrenuo prema Jane.

»Došla si u pravo vrijeme – Payne treba vidjeti svog brata. Znaš li gdje je?«

»Vani, bori se, ali vratit će se netom prije svitanja. Nešto nije u redu?«

Gotovo joj je rekao Ti meni reci, ali je odolio iskušenju.

»To se tiče samo njih dvoje. Ne znam ništa više nego da ga želi vidjeti.«

Janeine oči su odlutale.

»U redu. Pa, javit ću mu. Kako je ona?«

»Hodala je.«

Jane je naglo okrenula glavu prema njemu.

»Sama?«

»S malom pomoći. Imate li udlage? Štake? Nešto tome nalik?«

»Dođi sa mnom.«

Povela ga je profesionalnu teretanu i preko puta do sobe s opremom. Doduše, u njoj nisu bile lopte za odbojku ili košarku. Stotine oružja visjelo je na rešetkama: noževi, šurikeni, mačevi, nunčake.

»Tvoji dečki ovdje imaju vrašku opremu za vježbanje.«

»To je za program obuke.«

»Obučavanje sljedeće generacije, ha.«

»I bilo je – barem dok se nisu dogodili napadi.«

Prošavši pokraj opreme za Brucea Willisa i Arnolda, gurnula je vrata s oznakom PT i pokazala mu dobro opskrbljeni apartman za oporavak sa svim stvarima potrebnima sportašima da se održe u vrhunskoj formi i brzini.

»Napadi?«

»Degradacijsko društvo masakriralo je na desetke obitelji«, rekla je, »a ono što je ostalo od populacije naselilo se u Caldwell. Polako se vraćaju, ali u posljednje vrijeme situacija je jako teška.«

Manny se namrštio.

»Što je dovraga Degradacijsko društvo?«

»Ljudi i ne predstavljaju pravu prijetnju.« Otvorila je vrata ormara i rukom pokazala štake i štapove svake vrste. »Što točno tražiš?«

»Je li se protiv toga tvoj čovjek bori svake večeri?«

»Da, jest. Nego, što misliš da ti treba?«

Manny je promatrao njen profil i zbrojio dva i dva.

»Zamolila te da joj pomogneš da se ubije. Zar ne?«

Jane je zatvorila oči.

»Manny... bez uvrede, ali sada nemam snage za taj razgovor.«

»To se znači dogodilo.«

»Djelomično. Uglavnom.«

»Ona je sada bolje«, rekao je suho. »Bit će dobro.«

»Dakle, upalilo je.« Jane se lagano nasmiješila. »Magični dodir i sve to.«

Pročistio je grlo i odolio porivu da poput četrnaestogodišnjaka nogama lupa o pod nakon što je uhvaćen u drpanju.

»Da. Valjda. Ah, mislim da ću uzeti par udlaga za noge, kao i par štaka za ruke –

mislim da će moći s tim rukovati.« Izvadivši opremu, Jane je i dalje gledala u njega. Do te mjere da je morao promrmljati: »I prije nego pitaš, nismo.«

Meko se nasmijala.

»Nisam ni znala da te želim nešto pitati.«

»Neću ostati. Pomoći ću joj da ustane i prohoda, a nakon toga se vraćam natrag.«

»Zapravo, nisam na to mislila.« Namrštila se. »Ali mogao bi ostati, znaš. Dogodilo se i prije. Meni. Butchu. Beth. I mislila sam da ti se sviđa.«

»Sviđanje ne pokriva ni dio onoga što osjećam«, rekao je gotovo bez daha.

»Onda nemoj kovati planove prije nego se sve završi.«

Odmahnuo je glavom.

»Imam karijeru koja se raspada na komadiće – čiji je uzrok, sasvim slučajno, sve ono sranje s brisanjem koje ste vi radili na meni. Imam majku kojoj i nisam pretjerano drag, ali koja će se svejedno pitati zašto joj se nisam javio na velike blagdane. I, imam konja koji je u užasnom stanju. Želiš mi reći da tvome dečku i njegovoj sviti neće smetati što ću sjediti na dvije stolice u isto vrijeme? Ne bih se baš složio. Osim toga, kojeg bi vruga radio od sebe? Služiti njoj bilo je samo zadovoljstvo, uvjeravam te – ali ne bih želio da mi to postane zanimanje ili da ona zapne s nekim meni nalik.«

»Što tebi nedostaje?« Jane je prekrížila ruke na prsima. »Usprkos svemu, ti jesi dobar momak.«

»Lijepo si izbjegla detalje.«

»Stvari se mogu riješiti.«

»U redu, recimo da ih i riješimo. Ali odgovori mi na ovo – koliko dugo oni žive?«

»Oprosti?«

»Životni vijek vampira. Koliki je?«

»To ovisi.«

»O čemu, desetljeću ili stoljeću?« Ne dobiši odgovor od nje, kimnuo je. »Kako sam i mislio – vjerojatno bih bio koristan još, koliko, četrdeset godina? A drhtavica će započeti za nekih desetak. Već ionako imam bolove svakog jutra i početni stadij artritisa na oba kuka. Njoj je potreban netko iz vlastite vrste da se zaljubi u njega, a ne čovjek koji će postati pacijent na gerijatriji u treptaju oka.« Ponovno je odmahnuo glavom. »Ljubav može pobijediti sve osim stvarnosti. Koja pobjeđuje u svakom jebenom slučaju.«

Sada je njen Osmijeh bio napet.

»Nemam što reći protiv toga.«

Bacio je pogled na udlage.

»Hvala ti na ovima.«

»Nema na čemu«, rekla je polako. »I javit ću V.-u.«

»Dobro.«

Vrativši se u Payneinu sobu, tiho je ušao i zaustavio se odmah pokraj vrata. Spavala je u mraku, sjaj njene kože se izgubio. Hoće li se opet probuditi paralizirana? Ili će napredak ostati?

Izgleda da će morati pričekati i vidjeti.

Oslonivši štake i udlage o zid, prešao je preko puta do tvrde stolice kraj kreveta i sjeo, prekríživši noge u pokušaju da mu bude udobnije. Nema šanse da zaspe večeras. Samo ju je želio gledati.

»Lezi kraj mene«, odzvonio je njen glas u tišini. »Molim te. Potrebna mi je tvoja toplina sada.«

Ostavši u stolici, shvatio je da držanje odstojanja nije bilo u vezi s njenim bratom. To je bio njegov obrambeni mehanizam da se odvoji od nje kakogod je znao. Ponovno će se družiti – vjerojatno ubrzo. I učinio bi sve za nju, pa makar to trajalo satima. Ali nije si mogao priuštiti da se prepusti fantazijama da bi ovo među njima moglo postati trajno.

Dva različita svijeta.

Jednostavno nije pripadao njenom.

Manny se nagnuo, položio svoju ruku na njenu i milovao je.

»Šššš... ovdje sam.«

Okrenuvši svoju glavu prema njemu, oči su joj i dalje bile zatvorene i imao je dojam da govori u snu.

»Nemoj me ostaviti, iscjelitelju.«

»Zovem se Manny«, šapnuo je. »Manuel Manello... doktor medicine.«

Trideseto poglavlje

Zvižduk je bio glasan i oštar, i dok je odjekivao predvorjem palače, Qhuinn je znao da je prodoran zahtjev došao od Johna Matthewa.

Bog zna da ga je dovoljno puta čuo u ove tri posljednje godine.

Zastavši jednom nogom na donjoj stepenici veličanstvenog stubišta, obrisao je znojno lice smotanom majicom i zatim povratio ravnotežu uhvativši se za izrezbareni rukohvat. Glava mu je bila lagana i mekana poput jastuka nakon vježbanja – što je bilo u izravnoj suprotnosti s ostatkom njegovog tijela: noge i dupe kao da su bili težine ove proklete palače.

Kada je još jedan zvižduk dopro do njega, pomislio je oh, da, pa netko želi razgovarati s njim. Okrenuvši se oko svoje osi, ugledao je Johna Matthewa koji je stajao između ukrašenih dovratka ulaza u blagovaonicu.

Koji kurac si učinio od sebe, rekao mu je momak prije nego je pokazao na vlastitu glavu.

Ma vidi ti njega, pomislio je Qhuinn. U prošlosti, takvo pitanje bi pokrilo jebeno više od puke promjene frizure.

»To se zove šišanje.«

Jesi li siguran u to? Rekao bih prije da se zove velika zbrka.

Qhuinn je trljajući lice pokušao odagnati slabost koju je sam uzrokovao.

»To nije velika stvar.«

Barem znaš da možeš nabaviti periku. Johnove plave oči su se suzile. A gdje je nestao tvoj metal?

»U mom ormariću za oružje.«

Ne mislim na tvoje oružje, već sranje što si imao po licu.

Qhuinn je samo odmahnuo glavom i okrenuo se da krene dalje, sasvim bez zanimanja da raspravlja o pirsinzima koje je izvadio. Mozak mu je bio spetljan u čvor, a tijelo iscrpljeno, tako ukočeno i bolno od svakodnevnog trčanja –

Onaj zvižduk ponovno se promolio zrakom i gotovo ga srušio na leđa. Prekinut će ovo sranje, jer će mu to uštedjeti vrijeme: John nikada nije popuštao kada je bio ovako raspoložen. Pogledavši prema njemu, zarežao je:

»Što je?«

Moraš više jesti. Ili za obrocima ili sam u svojoj sobi. Pretvaraš se u kostur –

»Dobro sam –«

Dakle, ili ćeš početi jesti, ili ću ja zaključati teretanu i sakriti ključ. Tvoj izbor. I pozvao sam Laylu. Čeka te u tvojoj sobi.

Qhuinn se naglo okrenuo cijelim tijelom. Loša ideja; predvorje se počelo vrtjeti i tresti. Uhvativši se za rukohvat, izlanuo je:

»To sam mogao i ja učiniti.«

Ali ne bi to učinio, pa sam ja umjesto tebe – osim masakriranja desetak degrada, to će biti moje dobro djelo ovoga tjedna.

»Ako želiš biti Majka Tereza, bolje bi ti bilo da to sranje primjenjuješ na nekom drugom.«

Oprosti. Ja sam odabrao tebe i bolje bi ti bilo da se požuriš, ne želiš valjda da te dama čeka. Oh

da, dok smo Xhex i ja bili u kuhinji, rekao sam Fritzu da ti skuha nešto i donese u sobu. Vidimo se kasnije.

Kad je momak krenuo prema batlerovoj ostavi, Qhuinn je povikao za njim:

»Ne trebaš me spašavati, seronjo. Znam se brinuti za sebe.«

John je odgovorio podignutim srednjim prstom preko glave.

»Oh, zaboga miloga«, promrmljao je Qhuinn.

Tako mu se sada nije dalo suočiti se s Laylom.

Nema ništa protiv Odabranice, ali sama pomisao da bude u zatvorenom prostoru s nekim koga zanima samo seks, upravo ga je odbijala. Što je bilo tako usrano ironično. Sve do sada, jebanje ne samo da je bilo velikim dijelom njegovog života, već ga je u potpunosti definiralo. Ovaj protekli tjedan? Pomisao da bude s nekim izazivala mu je mučninu.

Kriste, ako se ovo nastavi, posljednja osoba s kojom će ikada više biti ostatak onaj crvenokosi. Očito je Čuvarđeva imala opaki smisao za humor.

Gurajući svoje obamrlo tijelo uz stepenice, pripremao se reći Layli, pristojno koliko je mogao, da mora otići za svojim poslom –

Vrtoglavica koja ga je svladala pri drugom padu zaustavila ga je na mjestu.

Tijekom ovih proteklih sedam noći, naviknuo se na lebdeći osjećaj koji je dolazilo nakon onolikog trčanja i nikakvog jedenja, te se radovao predstojećoj ušlagiranoj nepovezanosti. Pobogu, bilo je jeftinije od opijanja i ne bi prestajalo – barem dok ne bi ponovno jeo.

Ali ovo je bilo nešto drugačije. Osjećao se kao da ga je netko s leđa pregazio buldožerom i pomeo mu noge ispod njega – usprkos tome što mu je vid i dalje govorio da je ostao stajati. Kao i činjenica da se bokovima oslonio na rukohvat.

Bez upozorenja, jedno koljeno mu se savinulo i pao je dolje poput knjige s police.

Ispruživši ruku, dovukao se do proklete ograde i objesio se preko nje. Gledajući u nogu, par puta ju je udario, tjerajući svoje tijelo da se ponovno pokrene.

Ali ništa od toga.

Umjesto toga, spustio se u čučajući položaj da izgleda kao da je vježbao na krvavo crvenom sagu. Kao da nije mogao disati, ili prije, udisao je ali nije osjećao zrak. Bože... prokletstvo... Saberi se...

Jebemti.

»Gospodaru?« čuo je glas iznad sebe.

Dvostruko jebemti.

Zatvorivši oči pomislio je kako je Laylin dolazak utjelovljenje Murphyjevog zakona uživo i u boji.

»Gospodaru, mogu li vam pomoći?«

Ipak, možda je postojala i svijetla strana ovoga: bolje i ona nego netko od Braće.

»Da. Moje koljeno je ozlijeđeno. Od trčanja.«

Pogledao je gore dok se Layla lebdeći spuštala prema njemu, njena bijela haljina tako uočljiva na tamnoj boji saga i zlaćanom odsjaju umjetnina u predvorju.

Osjećajući se poput pravog kretena kada je posegnula rukom prema njemu, pokušao se podići na noge... samo da bi ostao na mjestu.

»Ja, uf... upozoravam vas da sam težak.«

Njena ljupka ruka primila je njegovu i prihvativši njenu pomoć, zabezeknuo se

shvativši da mu drhte prsti. Također, iznenadio se kada ga je podigla gore u jednom potezu.

»Snažni ste«, rekao je osjetivši njen stisak oko struka i podizanje na noge.

»Hodat ćemo zajedno.«

»Oprostite, moka sam od znoja.«

»Ne smeta mi.«

Rekavši to, krenuli su. Sporim korakom, prelazili su centimetar po centimetar stepenica i skrenuli u hodnik na drugom katu, šepajući prolazili pokraj blaženo zatvorenih vrata: Wrathova radna soba. Tohrmentova soba. Blayeva – ta ne gledam. Saxtonova – neću provaliti ta vrata i čizmom šutnuti svog rođaka kroz prozor. Soba Johna Matthewa i Xhex.

»Ja ću nam otvoriti«, rekla je Odabranica kada su se približili njegovim vratima.

Morali su se okrenuti postrance da mogu proći do vratima zbog njegove veličine, te je bio zahvalan od srca kada ih je ona zatvorila i odvela ga do kreveta. Nitko nije trebao znati što se događalo i velika je šansa bila da će Odabranica popušiti njegovu priču o ozlijeđenom koljenu.

Planirao je sjesti na krevet. Ali onog trenutka kada ga je pustila, stropoštao se na madrac i izgledao kao otirač za noge. Pogledavši dolje niz svoje tijelo prema tenisicama za trčanje, pitao se kako ne vidi automobil parkiran na njemu. Definitivno nije bio Prius. Prije jebeni Chevy Tahoe.

Kako bilo, možda i Suburban.

»Ah... slušajte, možete li otići do mog kožnog kaputa? U džepu se nalazi proteinska čokoladica.«

Najednom, pokraj vrata osluhnuo je zveckanje metala o porculan. A zatim zadah nečega jestivog.

»Možda biste radije htjeli komadić ove pečene govedine, gospodaru?«

Želudac mu se stisnuo poput šake.

»Bože... ne...«

»Ima i riže.«

»Samo... jednu čokoladicu.«

Po neznatnom skvičavom zvuku shvatio je da prevrće pladanj i sekundu kasnije udahnuo je punim plućima miris onoga što je Fritz pripremio.

»Stani – stani, jebemti –« Nagnuo se naprijed prema košu za smeće dok mu se želudac od muke dizao. »Ne... ne želim hranu...«

»Morate jesti«, iznenadila ga je čvrstim glasom. »I ja ću vas nahraniti.«

»Da se niste usudili –«

»Evo.« Umjesto mesa ili riže pružila mu je komadić kruha. »Otvorite usta. Potrebna vam je hrana, gospodaru. Tako je rekao vaš John Matthew.«

Utonuvši natrag na jastuke, stavio je ruku preko lica. Srce mu se igralo školice iza prsnog koša, i kao kroz maglu spoznao je da će sam sebe ubiti nastavi li ovako.

Smiješno, ali ta ideja mu se i nije učinila toliko lošom. Posebno kada mu se pred očima ukazao Blay.

Tako prekrasan. Tako jako, jako divan. Činilo se šašavim i ženskastim tako ga opisivati, ali zaista je bio. Te njegove proklete usne bile su problem... lijepe i zaobljene pri dnu. Ili možda njegove oči? Tako jebeno plave.

Poljubio bi ta usta i uživao u tome. Sami pogled njegovih očiju izluđivao ga je.

Mogao je prvi imati Blaya – i samo on. Ali umjesto toga? Njegov rođak...

»Oh, Bože...« zastenjao je.

»Gospodaru. Jedite.«

U nedostatku snage da se usprotivi bilo čemu poslušao je njenu naredbu, otvarao usta, mehanički žvakao, gutao niz suho ždrijelo. I zatim je to ponovno učinio. I opet. Ispostavilo se da su ugljikohidrati umirili potres u njegovom želucu i prije nego je mislio, počeo se nadati nečem konkretnijem. Međutim, sljedeća stvar na jelovniku bila je flaširana voda, koju mu je Layla držala dok je on otpijao male gutljaje.

»Možda bismo trebali malo predahnuti«, rekao je, odbivši sljedeći komadić kruha u slučaju da stvari krenu opet gore.

Prevrnuvši se na stranu, osjetio je sudaranje kostiju kada je skupio noge i shvatio da mu ruka čudno visi preko prsa – bilo je manje prsnih mišića koji bi je držali na mjestu. A kratke hlače za trčanje također su mu padale sa struka.

Prouzrokovao je ovoliku štetu u samo sedam dana.

Ovim tempom, još malo pa neće ni nalikovati na sebe.

Zajebi to, već i nije sebi sličio. Kao što je John Matthew već bio primijetio, ne samo da se ošišao na kratko, već je izvadio i pirsinge iz obrve kao i one iz donje usne i onih petnaestak iz uha. Maknuo je i prstene iz bradavica. I dalje je imao šipkicu u jeziku i onu dolje, ali vidljive stvari su nestale, nestale, nestale.

Završio je sa samim sobom na toliko razina. Dozlogrdilo mu je biti čudak sa svrhom. Iscrpljen je od svog ugleda kurve.

I sasvim nezainteresiran buniti se protiv snobova. Jebote, nije mu bio potreban psihič da mu objasni psihologiju koja ga je oblikovala: njegova obitelj je bila poput fotografije, savršena, konzervativna glimera – i zauzvrat su dobili biseksualnu, svojeglavu kurvku darkerskog stila odijevanja i s fetišom prema iglama. Ali koliko je zapravo to sranje bilo ono što on jest, a koliko buntovništvo zasnovano na raznobojnim očima?

Jebote, tko je on dovruga zapravo bio?

»Još?« upitala je Layla.

Zar nije to bilo pravo pitanje?

Kada je Odabranica ponovno ubacila u njegova usta idući komadić kruha, Qhuinn je odlučio prekinuti ovo sranje. Otvorivši usta, gutao je poput ptica i žvakao prokleta sranje. I još nekoliko. A onda, kao da mu je čitala misli, Layla je njegovim usnama prinijela komadić pečene govedine na srebrnoj vilici.

»Pokušajmo sada s ovim, gospodaru... Ali, žvačite polako.«

Nema. Šanse. Ali glad je preuzela vodstvo i uskoro je poput T-rexa navalio na meso, u žurbi gotovo odgrizavši šiljke vilice. Ali Layla ga je pratila u stopu, davala mu još jedan zalogaj čim bi progutao prethodni.

»Čekajte... stanite«, promrmljao je, u strahu da će povratiti.

Leđima se opet spustio na jastuke i jednu ruku stavio preko prsa. Spašavalo ga je plitko disanje. Išta dublje i povratio bi sve po sebi.

Laylino lice se nagnulo nad njegovim.

»Gospodaru... možda bismo trebali prestati.«

Qhuinn ju je pogledao suženih očiju i propisno je pogledao prvi put otkada se

pojavi. Bože, bila je melem za oči, sva ta svijetloplava kosa skupljena visoko na glavi, njeno lice u potpunosti savršeno. Usana boje jagoda i zelenih očiju koje su se sjale na odsjaju svjetiljke, imala je sve što je njihova vrsta cijenila kod genetskog koda – niti najmanji defekt.

Pružio je ruku i pomilovao njenu kosu. Tako mekana. Nisu joj trebali sprejevi za kosu; kao da su kovrče znale da je njihov posao uokvirivati njene karakteristike i u tome su odrađivale vraški posao.

»Gospodaru?« rekla je ukočivši se.

Znao je što se nalazilo ispod njene odjeće: njene grudi apsolutno su te ostavljale bez daha, a trbuh ravan poput daske... i njeni bokovi i svileni mekana srž među njenim bedrima natjerala bi svakog nagog mušjaka da hoda po razbijenom staklu samo da dođe do njih.

Znao je ove detalje jer je sam vidio dosta toga, i dirao dosta toga, i njegova usta bila su na odabranim mjestima.

Doduše, nije ju uzeo. Niti je išao predaleko s njom. Kao eros, obučavali su je za seks, ali bez Primužjaka koji bi opslužio Odabranicu na taj način, sve što je znala bilo je akademski naučeno, ništa prokušano u praksi. I neko vrijeme bio je sretan što joj može pokazati neke trikove.

Ali, nije mu se učinilo ispravnim.

Zapravo, osjetila je mnogo toga što je mislila da je ispravno, ali njene oči su u sebi imale previše toga, a njegovo srce premalo da bi se stvari razvijale dalje.

»Hoćete li uzeti moju venu, gospodaru?« prošaptala je promuklim glasom.

Samo je zurio u nju.

Zatvorivši oči, ponovno je ugledao Blayevo lice... ali ne onakvo kakvo je sada bilo. Ne lice stranca koje je Qhuinn zamišljao. Već starog Blaya, s plavim očima koje su nekako uvijek gledale u njegovom smjeru.

»Gospodaru... ja sam predana vama na uzimanje. I dalje. Zauvijek.«

Kada ju je naposljetku opet pogledao, njeni prsti odgurivali su ovratnike njene haljine i široko je rastvorila polovice, pokazujući mu svoj dugi, elegantni vrat i krila njene ključne kosti i sav taj veličanstveni dekolte.

»Gospodaru... želim vam služiti.« Odmaknuvši satensku tkaninu još dalje od kože, ponudila mu je ne samo svoju venu, već i cijelo tijelo. »Uzmite me –«

Qhuinn joj je umirio ruke kada je krenula prema čvoru na svom pojasu.

»Stanite.«

Pogled je spustila na prekrivač kreveta i kao da se skamenila. Barem dok se naglo nije otrgnula iz njegovog stiska i nespretno vratila odjeću na mjesto.

»Onda ćete uzeti iz moje ruke.« Ruke su joj se tresle kada je povlačila rukav i ispružila mu ruku. »Onda uzmite iz moje ruke ono što vam je očigledno potrebno.«

Nije ga gledala. Vjerojatno nije ni mogla.

A ipak, stajala je ondje... izložena sramoti koju nije zaslužila i koju joj on nije želio nanijeti... i dalje mu se nudila – ali ne na patetičan način, već iz samog razloga jer je rođena i odgajana da služi svrsi koja nije imala nikakve veze s njenim željama, a bila je usko vezana s društvenim očekivanjima... i bila je odlučna u svojoj nakani da ispuni zadane standarde. Čak i usprkos tome što nije bila željena kao takva.

Kriste, kako je dobro znao kako se osjećala.

»Layla – «

»Nemojte se ispričavati, gospodaru. To me ponižava.«

Primio je njenu ruku samo stoga jer je imao dojam da će ustati na noge.

»Gledajte, ovo je moja krivica. Nisam nikada trebao ni započinjati erotske stvari s vama –«

»A ja vam govorim, prestanite.« Leđa su joj bila uspravna poput štapa, a glas leden.

»Molim vas, pustite me.«

Namrštio se.

»Sranje... hladno vam je.«

»Zar jest?«

»Da.« Prešao je rukom gore-dolje po njoj. »Trebate li se nahraniti? Layla? Halo?«

»Bila sam na Onoj strani u Utočištu, tako da ne.«

Pa, to bi joj mogao povjerovati. Kada Odabranica ode tamo, postojala je bez postojanja, njene potrebe za krvlju stavljene u stanje mirovanja – i očigledno obnovljene: posljednjih nekoliko godina Layla je sama služila Braću koja se nisu mogla hraniti od svojih šelan. Bila je svačija Odabranica po potrebi.

I zatim mu je svanulo.

»Čekajte, niste uopće bili na sjeveru?«

Nakon što je Phury oslobodio Odabranice iz njihovog krutog postojanja u zatočeništvu, veći dio njih napustio je Utočište u kojem su bile zatvorene eonima i otišle su u veliki kamp Adirondack da nauče o slobodama života s ove strane.

»Layla?«

»Ne, ne idem više tamo.«

»Zašto?«

»Ne mogu.« Rukom je odmahнула u znak prestanka razgovora i spustila rukav. »Gospodaru? Hoćete li uzeti iz moje vene?«

»Zašto ne idete tamo?«

Napokon ga je pogledala i u očima joj je vidio iskonski bijes. Što mu je došlo kao neočekivano olakšanje. Njeno krotko prihvaćanje svega natjeralo ga je da se zamisli koliko je zapravo pametna. Ali sudeći po izrazu njenog lica sada? Puno se toga krilo ispod njene haljine – a nije samo mislio na njeno savršeno tijelo.

»Layla. Odgovorite mi. Zašto ne?«

»Ne mogu.«

»Tko kaže?« Qhuinn nije bio toliko prislan s Phuryjem, ali je Brata dovoljno poznavao da mu može iznijeti bilo kakav problem. »Tko?«

»Nije u pitanju tko, i ne vodite brigu o tome.« Pokazala je na ruku. »Uzmite da dobijete potrebnu snagu, a zatim ću vas ostaviti na miru.«

»Dobro, ako se želite poigravati s riječima – onda, što vas sprečava?«

Preko lica joj se potkrala iznerviranost.

»To nije vaša briga.«

»Ja ću odlučiti o čemu ću brinuti.« Nije se baš palio na zlostavljanje ženki, ali neće je pustiti na miru samo tako. »Razgovarajte sa mnom.«

Bio je posljednja osoba na svijetu koja bi na stolu otvorila svoje karte dijeljenja-brige, ali ipak je bio tu i činio to. Stvar je bila u tome što nekako nije podnosio misao da bi netko naudio ovoj ženki.

»U redu.« Odmahnula je rukama. »Ako se uputim na sjever, ne mogu vam služiti i svima vama poslužiti kao izvor krvi. Zbog toga idem u Utočište na oporavak i čekam dok me ne pozovu. Zatim dolazim na Ovu stranu, poslužujem vas i nakon toga se moram vratiti. Dakle ne, ne mogu ići u planine.«

»Isuse...« Koji su oni iskorištavači bili. Trebali su predvidjeti ovaj problem – ili je barem Phury trebao. Iako... »Jeste li razgovarali s Primužjakom?«

»O čemu točno«, izlanula je. »Recite mi, gospodaru, biste li vi žurno svom kralju izložili promašaje u vlastitom pozivu?«

»Kakve vražje promašaje? Održavaš nas, koliko, četvoricu, na životu.«

»Točno tako. A služim vam s ograničenim kapacitetom.«

Layla se naglo digla i otišla do prozora. Dok je gledala van, on je poželio da je želi: u tom trenutku, dao bi sve da osjeća ono što je ona osjećala prema njemu. Ona je bila, naposljetku, sve ono što je njegova obitelj cijnila, društveni vrhunac za ženke. I željela ga je.

Ali kada je pogledao u svoju nutrinu, u svom srcu pronašao je nekoga drugog. I ništa to neće promijeniti. Nikada... pobjao se.

»Ja ne znam točno tko sam ili što sam«, rekla je Layla, kao da govori sama za sebe.

Pa, izgleda da su oboje bili na istom vlaku koji putuje prema nigdje što se toga pitanja tiče.

»Nećeš ni saznati ako ne napustiš Utočište.«

»Nemoguće ako vas želim služiti –«

»Upotrijebit ćemo nekoga drugoga. To je tako jednostavno.«

Glasno je udahnula i zatim rekla:

»Ali naravno. Učinit ćete po svojoj volji.«

Qhuinn je promatrao oštru liniju njene brade.

»Ali tako bismo vam pomogli.«

Pogledala ga je preko ramena.

»Ne biste – jer biste me tada ostavili bez ičega. Vaš izbor, moje posljedice.«

»To je vaš život. Vi možete izabrati.«

»Nećemo više govoriti o ovome.« Podigla je ruke. »Najdraža Čuwardjevo, ni ne znaš kako je željeti stvari koje ti nisu suđene da imaš.«

Qhuinn se grubo nasmijao.

»Dovraga, baš ne znam.« Podignula je obrve, a on zakolutao očima. »Vi i ja imamo mnogo više zajedničkog nego mislite.«

»Vi imate svu slobodu ovoga svijeta. Što biste još mogli poželjeti?«

»Vjerujte mi.«

»Pa, ja želim vas i ne mogu vas imati. To nije moj izbor. Barem služenjem vas i ostalih imam svrhu umjesto da oplakujem gubitak nečega o čemu sam sanjala.«

Udahnuvši duboko, osjetio je duboko poštovanje prema ovoj ženki. Kraj prozora nije stajala jadna ženka. Samo je iznosila činjenice kako ih je ona poznavala.

Sranje, bila je upravo onakva šelan kakvu je oduvijek želio. Usprkos tome što je jebao

sve što je hodalo, duboko u svom umu oduvijek je sebe zamišljao sa ženkom, dugoročno. Ženkom besprijealnog porijekla i sa stilom – kakvu bi njegovi roditelji ne samo odobravalu, već bi ga možda malo i poštovali zbog njegovog odabira.

To je bio njegov san. Međutim, sada kada mu se ukazao... sada kada je stajao u njegovoj spavaćoj sobi i gledao ga u lice... želio je nešto sasvim drugačije.

»Volio bih kada bih zaista imao duboke osjećaje prema vama«, rekao je grubo, istina za istinu. »Učinio bih gotovo sve da osjećam ono što bih trebao prema vama. Vi ste... ženka mojih snova. Sve što sam ikada želio i mislio da neću nikada imati.«

Oči su joj se toliko raširile da su izgledale poput dva mjeseca, prekrasna i sjajna.

»A zašto onda...«

Protrljao je lice i upitao se kojeg vraga joj govori.

Što je, dovraga, radio?

Kada je sklonio dlanove, iza njih je ostala vlažnost, ona na koju sebi nije dopuštao da previše misli.

»Zaljubljen sam«, rekao je promuklim glasom. »U nekoga drugog. Eto zašto.«

Trideset i prvo poglavlje

Komešanje vani u hodniku. Odjek teških koraka koji su se povlačili po tlu... tiho psovanje... povremeno tupo udaranje.

Sva ta buka probudila je Mannyja, i u djeliću sekunde došao je k sebi poput u trenu upaljenog svjetla dok je parada zvukova prolazila hodnikom. Zbrka se nastavila dalje prije nego je glatko odrezana, kao da su zatvorena vrata koja su vodila do predstave. Kakva li god bila.

Uspravivši se s mjesta na kojem je položio glavu na Paynein krevet, pogledao je svoju pacijenticu. Prekrasna. Jednostavno prekrasna. I nepomično je spavala –

Zraka svjetla udarila ga je ravno posred lica.

Janein glas bio je napet dok je stajala na dovratku, crna sjena nje.

»Treba mi još jedan par ruku ovamo. Odmah.«

Nije trebala dva puta pitati. Manny je poletio prema vratima, kirurg u njemu spreman za posao, bez postavljanja pitanja.

»Što imamo?«

Dok su jurili hodnikom, Jane je obrisala ruke o crvenom bojom zamrljanu kutu.

»Višestruke traume. Uglavnom od noževa, jedna rana od metka. Dovode ih još.«

Zajedno su uletjeli u sobu za preglede, i Bože... prokletsvo... posvuda su bili ranjeni muškarci – stajali u kutovima, nagnuti nad stolom, presavijeni preko pulta, psovali su dok su užurbano hodali tamo-vamo. Elena ili Elaina, sestra, bila je zaposlena vađenjem skalpela i kilometarskog konca za šivanje, a tu je bio i niski muškarac koji je svima dijelio vodu na srebrnom pladnju.

»Nisam još odradila trijažu«, rekla je Jane. »Previše ih je.«

»Gdje je dodatni stetoskop i tlakomjer?«

Prešla je preko puta do ormarića, izvukla ladicu i bacila oboje prema njemu.

»Tlak je niži nego si naviknut. Također i puls.«

Što je značilo da kao medicinski profesionalac nije bio u stanju procijeniti jesu li bili u životnoj opasnosti ili ne. Odložio je opremu sa strane.

»Ti i sestra prvo napravite procjenu. Ja ću pripremiti stvari.«

»Bilo bi bolje, da«, složila se Jane.

Manny je stao ispred sestre koja je učinkovito pripremala potrepštine.

»Ja ću preuzeti ovdje. Ti pomози Jane s očitavanjem vitalnih znakova.«

Kratko je kimnula i uhvatila se toga.

Manny je otvorio sve ladice i vadio kirurške complete, redao ih na pultove. Lijekovi za bolove bili su u gornjem ormariću; injekcije su bile ispod. Dok je kopao po opremi, bio je impresioniran profesionalnom kvalitetom: nije znao kako je Jane ovo uspjela, ali sve je bilo kao i u bolnici.

Deset minuta kasnije, Jane, on i sestra sastali su se nasred prostorije.

»Imamo dvojicu u lošem stanju«, rekla je Jane. »Rhage i Phury gube dosta krvi – zabrinuta sam da su im arterije potpuno presječene jer su ubodi prokleta duboki. Z. i Thor moraju na rendgen, i mislim da Blay ima prijelom zajedno s onom gadnom porezotinom na trbuhu.«

Manny se uputio prema sudoperu i započeo prati ruke.

»Idemo.« Pogledao je uokolo i pokazao na mamutskog plavokosog kurving sina s lokvom krvi ispod lijeve čizme. »Ja ću njega srediti.«

»U redu, ja ću se uhvatiti Phuryja. Ehlena, ti započni snimati one slomljene kosti.«

S obzirom da je ovo bila izvanredna situacija, Manny je prenio potrepštine do svog pacijenta – koji je ležao na podu, upravo ondje gdje se ranije srušio. Ogromni nitkov bio je odjeven u crnu kožu od glave do pete, i trpio je velike bolove, zabačene glave škrgutao je zubima.

»Sada ću te zašiti«, rekao je Manny. »Imaš li problema s tim?«

»Ne, ako uspiješ zaustaviti krvarenje.«

»Smatraj to učinjenim.« Manny je zgrabio škare. »Prvo ću razrezati nogavicu i izuti čizmu.«

»Vojničku čizmu«, zastenjao je tip.

»U redu. Kako je već zoveš, skinut ću je.«

Nije ju razvezao – prerezao je ravno kroz rešetkastu konstrukciju s prednje strane proklete stvari i maknuo je sa stopala veličine kovčega. A kožne hlače rasporile su se glatko po vanjskom rubu sve do kuka, rastvorivši se poput pukotine.

»Što imamo, doktore?«

»Puricu za Božić, prijatelju.«

»Tako duboko?«

»Da.« Da i ne spominje kako je kost izvirila van, a krv je istjecala ravnomjernim mlazom. »Moram se ponovno oprati. Odmah se vraćam.«

Opravši ruke nad sudoperom, navukao je par novih rukavica, sjeo natrag dolje i posegnuo za staklenom bočicom lidokaina. Veliki, plavokosi i krvareći ga je zaustavio.

»Nemojte se brinuti za bol, doktore. Zašijte me i prijeđite na moju Braću – potrebniji ste im nego meni. Sam bih to obavio, ali Jane mi ne dopušta.«

Manny je stao.

»Sam bi se zašio?«

»Radio sam to više desetljeća nego si ti živ, doktore.«

Manny je odmahnuo glavom i promrmljao bez daha.

»Oprosti, mačomen. Ne želim riskirati da mi se trzaš dok ja radim na rani.« Manny je pokazao injekciju ravno u prekrasno lice svog pacijenta. »Začepi i lezi dolje. Trebao bih te uspavati za ovo, stoga se nemoj brinuti – ima toga dovoljno da se junačiš.«

Opet stanka.

»U redu, u redu, doktore. Nemoj se uzrujavati zbog ničega. Samo mene sredi... i pomozij njima.«

Bilo mu je teško ne osjetiti poštovanje zbog momkove odanosti Braći.

Brzim pokretima, Manny je anestezirao područje najbolje što je mogao, ubadajući iglu u meso i praveći pravilan krug. Kriste, ovo ga je vratilo natrag na medicinski fakultet i, na začudan način, pobudilo je u njemu nešto što njegove posljednje operacije nisu mogle.

Ovo je bila... stvarnost pojačana do kraja. I proklet bio ako mu se nije sviđao njen zvuk.

Zgrabivši hrpu čistih ručnika, gurnuo ih je pod njegovu nogu i isprao ranu. Kada je njegov pacijent uvukao zrak kroz zube i ukočio se, rekao je:

»Polako, veliki. Samo čistim ranu.«

»Nema... problema...«

Vraga nema, i Manny je poželio da je mogao više učiniti što se tiče kontroliranja boli, ali jednostavno nije bilo vremena. Imali su višestrukih prijeloma koje je trebalo namjestiti: stabiliziraj. Idi dalje.

Manny je u pozadini čuo nečije jaukanje i opetovani niz psovki s lijeve strane, te se usredotočio na šivanje minijaturne rupe u arteriji; zatim je zatvorio mišić i prešao na vlaknasti ovoj i kožu.

»Odlično ti ide«, promrmljao je primijetivši zabijeljene članke šake.

»Ne brini za mene.«

»Da, da... tvoja braća.« Manny se zaustavio na djelić sekunde. »Dobar si ti, znaš to.«

»Zajebi... to...« Borac se nasmiješio, razotkrivši očnjake. »Ja sam ... savršen.«

Zatim je momak zatvorio oči i legao, čeljusti tako jako stisnute da je bilo čudo da je mogao gutati.

Manny je radio najbrže što je mogao ne žrtvujući kvalitetu. I u trenutku kada je gazom prelazio preko šezdeset odrađenih šavova čuo je Janein vrisak.

Okrenuvši glavu, promrmljao je:

»Prokletstvo.«

Na vratima sobe za preglede Janein muž ležao je na rukama Red Soxa, i izgledao kao da ga je pregazio automobil: koža mu je bila blijeda, oči su mu kolutale iza, i... jebeni pakao, njegova čizma - vojnička čizma - bila je okrenuta na pogrešnu stranu.

Manny je dozvao sestru.

»Možete li staviti zavoj na ovo?« Pogledavši svog trenutnog pacijenta, rekao je: »Moram otići pogledati -«

»Idi.« Tip ga je potapšao po ramenu. »I hvala ti, doktore. Neću ti ovo zaboraviti.«

Uputivši se prema novopristiglom, morao se zapitati hoće li mu kozobradi lajavac dopustiti da ga operira. Jer ta noga? Izgledala je potpuno uništena čak i s ovolike udaljenosti.



Vishous je nekoliko puta padao u nesvijest i dolazio k sebi dok ga je Butch dovlačio do sobe za preglede. Kombinacija njegovog koljena i kuka nadišla je agoniju i otišla u neko drugo područje, i ono što je čutio sasvim mu je isisalo snagu i kognitivne procese.

Međutim, nije on jedini bio u užasnom stanju. Kada je Butch posrćući uletio kroz vrata, udario je V.-ovom glavom o dovratnik.

»Jebemti!«

»Sranje - oprost.«

»Crkni...«, uzdahnuo je V. kada mu je sljepoočnica počela vrištati poput a capella verzije >Wellcome to the Jungle<.«

Da utiša koncert iz pakla, otvorio je oči u nadi da će mu nešto odvući pažnju.

Jane je stajala ravno ispred njega, igla za šivanje u jednoj, krvavoj ruci, njena kosa zategnuta natrag trakom za kosu.

»Ne ona«, zastenjao je. »Ne... ona...«

Medicinski profesionalci ne bi nikada smjeli liječiti svoje supruge; to je bio recept za

katastrofu. Ako njegovo koljeno ili kuk ostanu trajno sjebani, ne bi želio da ona to nosi na svojoj savjesti. Bog zna da i bez toga imaju dovoljno problema.

Manny je stao ispred njegove šelan.

»Onda sam ti ja jedina druga mogućnost. Nema na čemu.«

Vishous je zakolutao očima. Odlično. Kakav izbor.

»Pristaješ li?« upitao je čovjek. »Ili bi možda prvo razmislio o tome dok ti zglobovi ne zarastu poput plamenčevih nogu. Ili dok ti noga ne postane gangrenozna i otpadne.«

»Pa, nije li... to... vražja nagodba.«

»A tvoj odgovor je...?«

»U redu. Da.«

»Stavite ga na stol.«

Butch ga je pažljivo spuštao, ali usprkos tome V. ih je gotovo obojicu bacio kada mu se težina preraspodijelila.

»Seronja –« Upravo u trenutku kada mu je psovka izlazila iz usta nad njegovim licem pojavilo se kirurgovo. »Samo upozorenje, Manello, – bolje je da... ne stojiš tako blizu mene...«

»Želiš me udariti? U redu, ali pričekaj dok ne završim s tvojom nogom.«

»Ne, muka... u želucu.«

Manello je odmahnuo glavom.

»Trebam nešto za bolove ovdje. Dajte mi Deme –«

»Ne Demerol«, V. i Jane su istovremeno izgovorili.

V.-ove oči poletjele su prema njoj. Makla im se s puta i klečala je na podu nagnuta nad Blaylockovim trbuhom, šivala gadan rez. Ruke su joj bile mirne poput kamenja i savršeno ga je šivala, sva je odisala profesionalnom sposobnošću. Osim suza koje su joj se slijevale niz obraze.

Jauknuvši, pogledao je gore prema reflektoru nad sobom.

»Je li morfij u redu?« upitao je Manny razrezavši rukav V.-ove motorističke jakne. »I nemoj mi se junačiti. Posljednja stvar koja mi treba je da laješ sam na sebe dok ja ovdje dolje bodem.«

Jane ovog puta nije ništa rekla, pa je V.

»Da. To je cool.«

Napunivši injekciju, pred licem mu se ukazalo Butchevo, opasnog izraza usprkos slabosti koja ga je još držala od udisanja neprijatelja.

»Ne moram ti ni reći da mi ne sjebeš prijatelja. Dobro.«

Kirurg je pogledao iza svoje bočice i igle.

»Sada baš i ne razmišljam o seksu, hvala ti najljepša. A i da jesam, sigurno to ne bi bilo s njim. Stoga, umjesto da se brineš koga ću dirati, što kažeš da svima nama učiniš uslugu i odeš pod tuš. Smrdiš –«

Butch je trepnuo. Zatim se malo nasmijao.

»Imaš muda.«

»I to od mjedi. Velika poput crkvenih zvona, također.«

Sljedeća stvar koju je V. osjetio bilo je hladno trljanje na pregibu njegove ruke; onda ubod i nedugo zatim pošao je malu vožnju, njegovo tijelo se pretvorilo u vatenu lopticu, postalo lagano i lebdeće. S vremena na vrijeme bol je prodirala do njegove svijesti, dizala

se iz njegove utrobe i zabijala se u srce. Ali nije bila uzrokovana onim što je Manello radio na njegovoj ozljedi: V. nije mogao skinuti pogleda sa svoje ženke dok je ova krpala njegovu Braću.

Kroz zamagljeni obzor promatrao ju je dok se bavila Blayem, a zatim prešla na Thormenta. Nije mogao razumjeti njene riječi jer mu sluh i nije najbolje radio, ali mogao je vidjeti da je Blay bio očito zahvalan, a Thora je sama njena prisutnost umirivala. Povremeno, Manello bi je nešto upitao, ili bi je Ehlena zaustavila pitanjem, ili bi se Thor trgnuo a ona zastajala da ga umiri.

Ovo je bio njen život, zar ne? Ovo liječenje, ova potraga za savršenstvom, ova beskrajna predanost njenim pacijentima.

Njena dužnost prema njima ju je definirala, zar nije?

I gledavši je ovakvu, morao je ponovno razmotriti ono što se dogodilo između nje i Payne. Da je Payne bila nepokolebljiva u odluci da si oduzme vlastiti život, Jane bi je bez sumnje spriječila u tome. A kada je postalo očigledno da neće uspjeti...

Najednom, kao da je bila svjesna njegovog pogleda, Janeine oči susrele su njegove. Tako su bile zasjenjene da im je jedva razlikovao boju od ostatka nje, i trenutno je izgubila svoj tjelesni oblik, kao da je on isisao iz nje svu želju za životom.

Kirurgovo lice se opet isprijecilo.

»Trebaš li još morfija?«

»Što?« upitao je V. suhim, mlitavim jezikom.

»Zastenjao si.«

»Ne... zbog... koljena.«

»Nije samo koljeno u pitanju.«

»Što...?«

»Mislim da ti je kuk izletio. Maknut ću ti cijele hlače.«

»Štograd...«

Kada se V. vratio ponovnom promatranju Jane, kao kroz maglu je bio svjestan škara koje su išle vanjskim rubovima njegovih hlača, ali je znao točan trenutak kada je kirurg maknuo svu teleću kožu s njega. Tip je ispustio glasan zvuk kroz zube... koji je brzo pokušao sakriti.

Sasvim sigurno njegova reakcija nije bila povezana s tetovažama na Starom jeziku.

»Oprosti, doktore«, promrmljao je V. ne sasvim siguran zbog kojeg se vruga ispričavao za ono sranje ispod struka.

»Ja ću te, ah... pokrit ću te.« Manny je otišao i vratio se s pokrivačem kojeg je stavio preko V.-ova donjeg dijela trbuha. »Samo moram ponovno pregledati tvoje zglobove.«

»Slobodno... dajte.«

Vishous je opet pogledao prema Jane i shvatio da se pita... da nije umrla i da se nije vratila kako jest, bi li pokušali začeti mlado? Mala je vjerojatnost bila da bi to urodilo plodom nakon onoga što mu je otac učinio. A nikada nije ni želio djecu – i dalje nije.

Iako, ona bi bila izvanredna majka. Bila je dobra u svemu što je radila.

Je li joj nedostajalo biti živa?

Zašto je nikada to nije pitao?

Ponovni pogled na kirurgovo lice prekinulo je njegovo razmišljanje.

»Kuk ti je izletio iz čašice. Moram ga namjestiti prije nego se uhvatim koljena jer sam zabrinut za tvoju cirkulaciju. O.K.?«

»Samo me popravi«, zastenjao je V. »Štogod treba.«

»Dobro. Stavio sam koljeno u privremenu udlagu radi ovoga.« Manny je pogledao prema Butchu, koji se usprkos zamolbi za tuširanje naslonio na zid samo dva metra dalje. »Potrebna mi je tvoja pomoć. Jedino tebi nisu obje ruke zauzete.«

Murjak je odmah prišao, skupivši snagu.

»Što trebam napraviti?«

»Drži njegovu zdjelicu na mjestu.« Manny se popeo na stol od nehrđajućeg čelika kraj V.-ovih nogu, čučnuvši da izbjegne sudar s reflektorom. »Za ovaj posao potrebni su mišići – nema drugog načina. Popni se i ti licem prema meni, pa ću ti pokazati gdje ćeš staviti ruke.«

Butch je poslušao rečeno, približivši se i posegnuvši rukama prema dolje.

»Gdje?«

»Ovdje.« V. je imao neodređeni osjećaj tople težine s obje strane svojih kukova. »Više prema vani – upravo tu. Dobro.«

Butch je pogledao preko svog ramena prema V.-u.

»Jesi spreman na ovo?«

Šašavo pitanje. Kao da pitaš nekoga je li spreman na udarac glavom.

»Oduševljen«, promrmljao je V.

»Samo gledaj u mene.«

I jest... zamijetivši zelene mrlje u murjačevim smeđim očima i konture razbijenog nosa i sjenu preko polovine lica.

Kada je Manny zgrabio V.-ov donji dio bedra i počeo ga dizati, V. je poskočio na stolu, zabacivši glavu i stisnuvši čeljust.

»Polako«, rekao je murjak. »Gledaj u mene.«

Uf, uf, dobro. Bilo je boli i zatim je bilo boli. Ovo je bila BOL.

Vishous je s naporom pokušavao udahnuti, njegovi živčani putevi zakrčeni signalima, tijelo mu je eksplodiralo iako je njegova koža ostala netaknuta.

»Reci mu da diše«, rekao je netko. Vjerojatno Manny.

Da, sigurno će se to dogoditi. Ili neće.

»U redu, na tri ću potegnuti zglob da se vrati na mjesto – spremni?«

Nije imao pojma kome momak govori, ali ako je njemu, nije bilo šanse da mu odgovori. Srce mu je skakalo, pluća su mu se skamenila, a mozak je blještao poput Las Vegasa noći i –

»Tri!«

Vishous je vrisnuo.

Jedina stvar koja je nadglasala njegov vrisak bio je škljocaj njegovog kuka kada se vratio na mjesto. I posljednja stvar koju je vidio prije nego se prijavio u hotel Besvjesnost bila je Janeina glava koju je panično okrenula prema njemu. U očima joj je bio čisti užas, kao da je jedina gora stvar koju je mogla zamisliti od ovoga bio on u agoniji...

I tada je znao da je još uvijek voli.

Trideset i drugo poglavlje

Gore u palači, u Qhuinnovoj spavaćoj sobi nije bilo ničega doli puste tišine – što je bila tipična pojava nakon bacanja bombe, prave ili metaforičke.

Isuse Kriste, nije mogao vjerovati da je izgovorio te riječi: iako su samo u sobi bili on i Layla, imao je osjećaj kao da se popeo na vrh zgrade u centru Caldwellla i iz petnih žila izvikao ovu objavu.

»Tvoj prijatelj«, šapnula je Layla. »Blaylock.«

Qhuinnu se sledilo srce. Ali nakon trenutka, prisilio se da kimne.

»Da. U njega.«

Čekao je njenu reakciju gađenja ili neku grimasu ili... čak šok. Potekavši odakle je potekao, homofobija mu je bila usađena od malena – a Layla je bila Odabranica, pobogu, zbog čega je to staromodno glimerino sranje bilo pozitivno prosvjetljenje.

Njen prekrasni pogled zaustavio se na njegovom licu.

»Mislim da sam i sama znala. Vidjela sam na kakav vas način on gleda.«

Pa, više ga i nije tako gledao. I...

»Ne smeta vam? Što je on mužjak?«

Zastala je na trenutak. A zatim ga je njen odgovor na čudan način promijenio:

»Niti najmanje. Zašto bi?«

Qhuinn je morao svrnuti pogled s nje. Jer se brinuo o onome što mu je zasjalo u očima.

»Hvala ti.«

»Na čemu?«

Jedino je mogao slegnuti ramenima. Tko bi ikada pomislio da će mu ovo čudnovato prihvaćanje biti jednako bolno kao i ono odbijanje cijelog njegovog života.

»Mislim da biste trebali sada otići«, rekao je grubo.

»Zašto?«

Jer je ozbiljno razmatrao da preuzme posao špricaljki za travnjake, a nije želio ni pred kim glumiti tužnu vrbu. Čak ni pred njom.

»Gospodaru, u redu je.« Njen glas bio je miran i ozbiljan. »Ne sudim vas zbog vašeg spola ili koga volite... već po načinu na koji ih volite.«

»Onda biste me trebali mrziti.« Kriste, zašto su njegova vražja usta i dalje govorila? »Jer sam mu slomio prokleta srce.«

»Dakle... on ne zna što vi osjećate?«

»Ne.« Qhuinn je suženih očiju gledao u nju. »I neće ni saznati, jasno? Nitko ne zna.«

Spustila je glavu.

»Vaša tajna je sigurna sa mnom. Ali dobro znam kako vas je gledao. Možda biste mu trebali reći –«

»Dopustite da vas poštedim lekcije koju sam ja morao naučiti na teži način. Nekada je jednostavno prekasno. On je sretan sada – i zaslužuje to. Jebemti, želim da ima ljubav, čak i ako ja to samo promatram sa strane.«

»A što je s vama?«

»Što sa mnom?« Krenuo je rukom da prođe kroz svoju kosu i shvatio da ju je cijelu

odrezao. »Slušajte, dosta je bilo ovoga... rekao sam vam ovo iz razloga da ne mislite da uzrok ovog sranja među nama leži u vama, da vi niste dovoljno dobri ili dovoljni privlačni. Iskreno? Završio sam s drugim ljudima što se seksa tiče. Ne upuštam se više u to. Ništa ne dobivam s tim... da, završio sam s tim.«

Kako ironično. Sada kada nije s Blayem, odlučio mu je biti vjeran.

Layla mu je prišla i sjela dolje na krevet, namještajući noge i gladeći haljinu svojim elegantnim, blijedim rukama.

»Drago mi je što ste mi rekli.«

»Znate... i meni također.« Pružio je ruku i uhvatio njen dlan. »I imam ideju.«

»Doista?«

»Prijatelji. Vi i ja. Vi dođite ovdje, ja ću vas nahraniti i skupa ćemo se družiti. Kao prijatelji.«

Njen osmijeh odavao je neizmjernu tugu.

»Moram reći... oduvijek sam znala da niste prema meni imali te posebne osjećaje. Dodirivali ste me s velikom zadržkom i pokazali stvari koje su me ushićivale – ali ispod te strasti koju sam osjećala, znala sam...«

»Ni vi niste zaljubljeni u mene, Layla. Jednostavno niste. Osjetili ste tjelesnu strast i to vas je nagnalo da pomislite da je to utemeljeno u vašim osjećajima. Problem s tim jest u tome što je tijelu potrebno mnogo manje nego duši da se poveže s nekim.«

Slobodnu ruku položila je na svoje srce.

»Žalac je ipak ovdje.«

»Jer sam vam se svidio. To će izblijedjeti. Posebno nakon što upoznate gospodina pravog.«

Bože, poslušaj ga samo. U tjedan dana preobratio se iz kurve u dušebrižnika. Sljedeće: gostovanje u Oprah Showu. Ispružio je podlakticu prema njoj.

»Uzmite moju venu da možete duže ostati s Ove strane i posvetite se otkrivanju onoga što želite od života – ne ono što biste trebali biti ili raditi, već ono što vi želite. Ja ću vam pomoći koliko mogu. Bog zna da imam iskustva s izgubljenošću u svijetu i vremenu.«

Tišina je dugo potrajala. A zatim ga je pogledala zelenim očima.

»Blaylock... ne zna što propušta.«

Qhuinn je odmahnuo glavom namrgođena lica.

»Oh, sasvim je svjestan toga. Vjerujte mi.«



Čišćenje neće biti lagan posao.

Dok je dovlačila kantu i štap za brisanje iz kućepaziteljevog ormara, Jane je razmišljala o slaganju potrepština i o tome kako će ih sve vratiti na mjesto: iskoristili su stotinu pakiranja gaza; preostale količine igala i konca za šivanje bile su presmiješne; nisu imali niti jedan jedini zavoj...

Otvorivši vrata sobe za preglede stražnjicom, pomaknula je kantu gurajući je štapom za brisanje i zatim udahnula. Posvuda po podu nalazila se krv, također i po zidovima. Smotuljci bijelih gaza zamrljanih krvlju bili su poput klupaka prašine u kući Freddy Kruegera. Tri vreće za infektivni otpad bile su vrhom pune da im je trebao gastal protiv nadutosti.

I Božja pomoć.

Razmišljajući o posljedicama, shvatila je da nije bilo Mannyja, da bi možda izgubili jednog od Braće. Rhagea, na primjer, koji je mogao iskrvariti. Ili Tohra – jer ono što je na prvi pogled izgledalo kao neznatna ozljeda ramena ispostavilo se da je bilo mnogo, mnogo ozbiljnije.

Manny ga je na kraju morao operirati. Nakon što je obavio posao na Vishousu.

Zatvorivši oči, glavu je naslonila na šiljati vrh štapa. Kao duh, nije se mogla tjelesno iscrpiti kao nekada: nije imala bolove ni tegobe, niti je osjećala stisak bodljikave žice oko oba zapešća što je često ranije imala. Sada joj je psiha bila izmoždena, do te mjere da je morala zatvoriti oči i ništa ne vidjeti ni raditi – kao da joj se procesor u mozgu mora isključiti i ohladiti.

U tim trenucima je spavala. I sanjala.

Ili... kao što će vjerojatno biti slučaj i danas... nije spavala. Nesanica je s vremena na vrijeme i dalje bila problem –

»Morat ćeš prvo pomesti pod.«

Trgnuvši se, nastojala se nasmiješiti Mannyju.

»Mislim da si u pravu.«

Nema. Šanse. Nije baš bila u žurbi otići u drugu sobu za oporavak, zaključati se i zuriti u strop. Osim toga, Manny je sigurno bio umoran poput nje.

»Koliko je prošlo od tvog posljednjeg obroka?« upitala ga je.

»Koliko je sati?«

Pogledala je na sat.

»Jedan sat.«

»Poslijepodne?«

»Da.«

»Nekih dvanaest sati.« I sam je bio iznenađen.

Posegnula je za telefonom na stolu.

»Dozvat ću Fritza.«

»Slušaj, ne moraš –«

»Sigurno se osjećaš kao da ćeš se srušiti.«

»Zapravo, osjećam se odlično.«

Zar nije bio muškarčina? Ukoliko nije... Pa, dovraga, doista je izgledao pun energije.

Kako bilo. Ipak će ga nahraniti.

Naručivanje jela nije trajalo duže od minute, a Fritz je bio oduševljen njenim zahtjevom. Uobičajeno bi se nakon posljednjeg obroka batler i ostalo osoblje povuklo na kratki odmor prije nego bi započeli s dnevnim čišćenjem kućanstva, ali radije bi radili nego se odmarali.

»Gdje je kućepazitelj ormar?« upitao je Manny.

»Vani u hodniku. S lijeve strane.«

Dok je ona punila kantu vodom i sredstvom za dezinficiranje, on je pronašao metlu, vratio se i prihvatio se posla. Radeći jedno pokraj drugog, Jane nije mogla misliti o ničemu drugom osim Vishousu. Tijekom šivanja Braće, na toliko stvari se morala usredotočiti, a sada, gurajući mlitave lokve naprijed i natrag preko pločica, kao da se sva bojazan skrivena iza kulisa njenog mozga oslobodila i probila mentalne barijere.

Bilo tko osim nje.

Čula je odjek njegovih riječi ponovno i ponovno, vidjela njegovo posivjelo lice i ledene oči i način na koji ju je isključio.

Zanimljivo... vječni život koji joj je darovan uvijek joj se doimao poput blagoslova. Sve dok nije pomislila da će živjeti eonima bez voljenog čovjeka.

Sada je bio samo kletva.

Kamo bi mogla otići? Ostanak u palači definitivno nije bio opcija. Ne kada su bili tako otuđeni jedno od drugoga. To je bilo svima preteško –

»Izvoli.«

Jane je poskočila ugledavši pred licem rupčić. Mali, bijeli kvadrat visio je u Mannyjevim zaokruženim prstima, te je opetovano mahao s njim dok ga je ona samo promatrala.

»Plačeš«, čula je njegove riječi.

Naslonivši ručku štapa za brisanje na pregib lakta, uzela je rupčić i iznenadila se vidjevši da je bio u pravu: obrisavši oči i provirivši iza rupčića, opipala je vlažno mjesto.

»Znaš«, procijedio je Manny, »kada te gledam takvu, poželim da sam mu amputirao onu nogu.«

»Ovo je samo djelomično njegova krivica.«

»Tako ti kažeš. Meni je dopušteno gledati na sve to onako kako ja želim.«

Pogledala je prijeko prema njemu.

»Imaš li još koji?«

Pružio joj je kutiju i ona je izvukla još nekoliko rupčića. Šmrc. Šmrc. Tiho ispuhivanje nosa. Šmrc. Prebrisala je cijelo lice i zatim završila brzo jednim... drugim... trećim... pogotkom u koš za smeće.

»Hvala ti na pomoći.« Pogledavši gore prema njemu, obrve su me bile skupljene posred lica i morala se nasmijati. »Nedostajalo mi je to.«

»Što ti je nedostajalo?«

»Taj ljuti izraz tvog lica koji si nerijetko imao. Podsjeća me na dobre, stare dane.« Mirno ga je promatrala. »Hoće li V. biti okej?«

»Ako ga ne prebijem jer se zajebava s tobom – da.«

»Tako si galantan.« Doista je to mislila. »Noćas si bio izvanredan.«

I to je, također, mislila.

Ostavio je kutiju s rupčićima na pult.

»I ti također. Ovo se često događa?«

»Zapravo i ne. Ali imam osjećaj da će se to promijeniti.«

Vrativši se poslu, nemarnim je pokretima brisala pod, ne popravljajući stanje već je samo premještala krv s jednog mjesta na drugo. U tom trenutku, bilo bi joj bolje da crijevom opere cijelu prostoriju.

Nekoliko minuta kasnije, čulo se kucanje na vratima i zatim je Fritz promolio glavu unutra.

»Vaše jelo je spremno. Gdje biste željeli jesti?«

»Jest će u uredu«, odgovorila je Jane. »Za stolom.« Bacila je pogled prema bivšem kolegi. »Idi dok se nije ohladilo.«

Manny ju je pogledao kao da joj očima podiže srednji prst, ali ona je samo odmahнула

rukom u znak pozdrava.

»Idi. A onda se odmaraj.«

Samo, nitko nikada Mannyju Manellu nije govorio što da čini.

»Dolazim za sekundu«, rekao je batleru.

Fritzova glava je nestala, a njen stari šef stavio je ruke na bokove. I iako se već pripremila na svađu, on je samo upitao:

»Gdje je moja aktovka?« Jane je trepnula, a on slegnuo ramenima. »Neću te silom tjerati da razgovaraš sa mnom.«

»Onda, preokrenuo si novu stranicu u životu.«

»Bravo ja.« Kimnuo je glavom prema telefonu pričvršćenom na zid. »Moram provjeriti poruke i želim svoj prokleti mobitel natrag.«

»Ah... u redu, tvoj automobil je sigurno u garaži. Samo idi dolje niz hodnik. Možda je u tvom Porscheu?«

»Hvala –«

»Razmišljaš o odlasku?«

»Neprestano.« Okrenuo se i uputio prema vratima. »To je jedino o čemu mogu razmišljati.«

Pa... onda su oboje razmišljali o istom. Ali ipak, Jane nije nikada ni zamišljala da neće biti ovdje.

Pravi dokaz da uopće nije bilo korisno kovati svijetle planove za budućnost.

Trideset i treće poglavlje

Tradicionalno, među pripadnicima glimere, posjetitelj prilikom ulaska u nečiju kuću odlaže svoju posjetnicu na srebrni pladanj koju mu donese batler domaćina. Na posjetnici treba pisati posjetiteljevo vlastito ime i porijeklo, čija je svrha bila da najavi posjetitelja, a u isto vrijeme da se oda počast društvenim normama koje su oblikovale i definirale gornje klase.

Međutim, kada osoba ne zna pisati ili čitati... ili u ovom slučaju, kada osoba voli načine komunikacije koji su više instinktivni nego propisani?

Pa, onda će u uličici ostaviti mrtva tijela koja je sredio da ih njegov »domaćin«
pronađe.

Xcor se ustao od stola za kojim je sjedio i u ruci ponio šalicu kave. Ostali su spavali ispod, i znao je da im se treba pridružiti, ali nema odmora za njega. Ne danas. A možda ni sljedećeg dana.

Ostavljanje onih raspoređenih, a ipak napola živih degrada, bio je proračunati rizik. Ako ih ljudi pronađu? Problemi. A ipak je bilo vrijedno toga. Wrath i Bratstvo predugo su vladali ovim kontinentom i s kojim ciljem? Degradacijsko društvo i dalje je postojalo. Vampiriska populacija je raštrkana. A oni arogantni, mlitavi, pjegavi ljudi, svuda ih je bilo.

Xcor se zaustavio u hodniku u prizemlju i okrenuo da pogleda uokolo po svom trajnom prebivalištu. Kuća koju im je Throe sredio bila je zaista zadovoljavajuća. Sagrađena od kamena, bilo je to staro zdanje u predgrađu, dvije vrlo važne stvari koje su im bile potrebne. U određenom trenutku, bila je sigurno veličanstvena, ali to je vrijeme prošlo kao i njen sjaj. Sada, bila je puka sjena onoga što je nekoć bila, ali i sve ono što je tražio u kući: debelih zidova, čvrstog krova i više nego dovoljno velika da ovdje smjesti sve svoje mužjake.

Ne da će itko od njih previše vremena provoditi u ovim nadzemnim sobama ili u onih sedam na drugom katu. Iako su preko svakog prozora bili navučeni teški zastori, nebrojena stakla će prvo morati zazidati ciglom prije nego im bude sigurno boraviti ovdje tijekom dana.

Zaista, svi su bili ispod zemlje, u podrumu.

Ovo je bio povratak u stare, dobre dane, pomislio je, jer se tek u moderno vrijeme pojavila potreba za odvojenim stanovanjem. Prije su jeli zajedno, jebali zajedno, grupno se odmarali.

Kao što vojnici i trebaju.

Možda će morati zahtijevati od njih da ostanu ispod zemlje. Zajedno.

A ipak nije dolje s njima. Nemiran i nervozan, spreman na lov ali u trenutnom nedostatku plijena, hodao je iz jedne prazne sobe u drugu, vitlao prašinu zajedno sa svojom željom da pokori ovaj novi svijet.

»Imam ih. Sve.«

Xcor se zaustavio. Otpio gutljaj iz šalice. Okrenuo se.

»Kako si pametan.«

Throe je ušao u nekoć grandiozan salon, koji je sada bio samo hladan i prazan. Vojnik je i dalje bio odjeven u kožu, ali ipak je elegantno izgledao. Ništa iznenađujuće. Za razliku

od ostalih, njegovo porijeklo bilo je savršeno poput njegove zlaćane kose i očiju boje neba. Takvo je bilo i njegovo tijelo i pojava: ni u njemu, a ni na njemu nije bilo ni najmanjeg defekta.

Bio je, međutim, nitkov poput njih.

Kada je mužjak pročistio grlo, Xcor se nasmiješio. Čak i nakon toliko godina Throeu je bilo neugodno u njegovoj prisutnosti. Kako čudno.

»I...« Xcor je zatražio.

»Trenutno se u Caldwellu nalaze potomci dviju obitelji. Potomci ostale četiri glavne loze raštrkani su po mjestu koje nazivaju Nova Engleska. Dakle, neki su od nas udaljeni i 800 do 1100 kilometara.«

»S koliko njih si ti u krvnom srodstvu?«

Još pročišćavanja grla.

»Pet.«

»Pet? To će ti sasvim brzo popuniti kalendar društvenih događanja – planiraš li ikoga posjetiti?«

»Sami znate da ne smijem.«

»Oh... doista.« Xcor je do kraja popio kavu. »Zaboravio sam da su te se odrekli. Onda, izgleda da ćeš se bavljati ovdje s nama divljacima.«

»Da. Hoću.«

»Hmm.« Xcor se na trenutak prepustio uživanju u neugodnoj tišini.

Ali onda mu je užitak morao pokvariti drugi mužjak:

»Nemate temelja da nastavite dalje«, rekao je Throe. »Nismo pripadnici glimere.«

Xcor se osmjehnuo i pokazao očnjake.

»Previše se brineš oko pravila, prijatelju.«

»Ne možete sazvati sastanak Vijeća. Nemate uporište.«

»Istina. No, to je sasvim druga priča koju im trebam izložiti zajedno s razlogom za održavanje sastanka. Zar nisi ti sam rekao da su se nakon napada mnogi požalili na kralja.«

»Da. Ali u potpunosti sam svjestan vaših namjera, i krajnji cilj je, u najboljem slučaju izdaja, samoubojstvo u najgorem.«

»Tako si ograničen, Throe. Usprkos tom cijelom praktičnom obrazovanju, uvelike ti nedostaje vizionarskog razmišljanja.«

»Ne možete kralja zbaciti s prijestolja – zasigurno ne pomišljate na to da ga ubijete.«

»Ubijem?« Xcor je podignuo obrvu. »Ne želim mu lijes umjesto kreveta. Niti najmanje. Želim mu dug život... tako da se može kuhati u sokovima vlastitog neuspjeha.«

Throe je zatresao glavom.

»Ne znam zbog čega ga toliko mrzite.«

»Molim te.« Xcor je zakoloutao očima. »Nemam ništa protiv njega osobno. Želim njegov status za sebe, tako čisto i jednostavno. Da bude živ i gleda me dok ja sjedim na njegovom prijestolju, to je samo dodatan začim mom jelu.«

»Ponekad... pomislim da ste poludjeli.«

Xcor je suzio pogled.

»Uvjeravam te... niti sam bijesan, a niti lud. I trebao bi paziti dok hodaš po tanašnoj žici s takvim komentarima.«

Bio je u potpunosti spreman ubiti svog starog prijatelja. Danas. Večeras. Sutra. Otac ga je podučio kako borci nisu ni po čemu drugačiji od bilo kojeg oružja – a kada su bili u opasnosti ili su imali kvar? Morali su otići.

»Oprostite mi.« Throe se lagano naklonio. »Moj dug prema vama ostaje. Kao i moja odanost.«

Kakav mlakonja. Iako, ruku na srce, Xcorovo ubojstvo mužjaka koji je obeščastio Throevu sestru bilo je dugoročno isplativo ulaganje vremena i oštrice, jer je time vezao za sebe ovog vjernog i pravog borca. Zauvijek.

Throe se prodao Xcoru da ovaj odradi posao. U to vrijeme, mužjak je bio prevelik kicoš da počini ubojstvo vlastitim rukama, stoga se prisilio u sjenama potražiti ono čemu ne bi dopustio pristup svojoj palači ni kroz ulaz za slugu. Ostao je šokiran kada je njegova novčana nagrada bila odbijena, te je umalo otišao prije nego je Xcor izložio svoj zahtjev.

Brzi pretres sjećanja u kakvom je točno stanju njegova sestra ostavljena bilo je Xcoru dovoljno da izvuče zakletvu od njega.

A obučavanje koje je uslijedilo učinilo je čuda. Pod Xcorovim tutorstvom Throe je s vremenom očvrstnuo, poput čelika oblikovanog u vrućini. Sada je bio ubojica. Sada je bio koristan i u drugim stvarima osim u izigravanju društvenog kipa na svečanim primanjima i balovima.

Takva šteta što njegovi rođaci nisu njegovu preobrazbu gledali kao nešto pozitivno – usprkos činjenici što je njegov otac bio Brat, pobogu. Pomislio bi da će obitelj biti zahvalna. Zaista, odrekli su se jadnog bijednika.

Xcor je svaki put kada bi se toga sjetio plakao od sreće.

»Pisat ćeš im.« Ponovno se nasmijehio Xcor, očnjaci su mu treperili, kao i njegov ud. »Svima njima ćeš pisati i objaviti naš dolazak. Iznijet ćeš ono što će izgubiti, podsjetiti ih na mlada i ženke ubijene one ljetne noći. Prizvat ćeš im u sjećanje sve one audijencije koje nisu imali kod svog kralja. Izrazit ćeš istinski bijes koji oni osjećaju i učinit ćeš to na način koji će oni razumjeti – jer si nekoć pripadao njima. A zatim ćemo čekati... da nas pozovu.«

Throe se naklonio.

»Da, moj leahdyre.«

»U međuvremenu, lovit ćemo degrade i zapisivati brojke ubijenih. Stoga, kada nas upitaju za zdravlje i imanje, čemu je aristokracija sklona, moći ćemo ih izvijestiti, iako su čistokrvni konji lijep prizor u konjušnici... da im je čopor vukova zapravo bolji izbor za čuvanje stražnjih vrata.«

Glimera je bila beskorisna na tako mnogo razina i predvidljiva poput džepnog sata; samoočuvanje je bila jedina njihova motivacija, bili oni mali ili veliki.

»Bolje da se ideš odmoriti«, procijedio je Xcor. »Ili si već na tragu jedne od svojih diverzija.« Ne dobivši odgovor, namrgodio se na odgovor skriven u nedostatku riječi. »Tvoja svrha je veća od onoga čime smo se zabavljali ranije. Mrtvi ljudi su nam puno manja briga od naših vrlo živih neprijatelja.«

»Da.«

Čitaj: *Ne*.

»Nemoj gubiti vrijeme sa svojom potragom nauštrb naših ciljeva.«

»Jesam li vas ikada iznevjerio?«

»Imaš još vremena, stari prijatelju.« Xcor je promatrao mužjaka poluzatvorenih očiju.

»Uvijek ima vremena da te tvoja srceparajuća priroda uvali u probleme. U slučaju da se ne slažeš, smijem li te podsjetiti u kakvim si oklonostima živio posljednja dva stoljeća?«

Throe se ukočio.

»Ne. Ne trebate. Savršeno sam svjestan gdje se nalazim.«

»Dobro.« Kimnuo je Xcor. »To je prilično važno u ovom životu. Nastavi dalje.«

Throe se naklonio.

»Želim vam lagodan počinak, moj leahdyre.«

Xcor ga je gledao dok je odlazio, i ostavši opet sam, iznervirao se zbog žarenja koje je osjećao u tijelu. Seksualno zadovoljenje bilo je takvo traćenje vremena, jer niti je koga ubijalo ni hranilo, ali u pravilnim intervalima, njegov ud i muda trebala su i nešto drugo osim žestokih seansi masturbiranja.

Kada se spusti tama nadolazeće noći, Throe će četi nitkova morati priuštiti još nečega, a Xcor će biti prisiljen i sam uzeti djelić toga.

I trebat će im krv, također. Po mogućnosti ne ljudska, ali što ako će se zasada morati zadovoljiti s tim?

Pa, morat će se riješiti leševa, zar ne?

Trideset i četvrto poglavlje

Natrag u centru za obuku, Manny se probudio na bolničkom krevetu, a ne na stolici. Nakon trenutne zbunjenosti, maglovite uspomene vratile su ga unatrag: nakon što se batler pojavio s hranom, Manny ju je pojeo u uredu, kao što mu je Jane naredila – i tamo je, umjesto u unutrašnjosti svog automobila, pronašao svoj mobitel, novčanik, ključeve i aktovku. Malena zbirka Manellovih drangulija stajala je potpuno izložena na stolici, i iznenadio ga je nedostatak osiguranja, s obzirom kako je sve ostalo bilo zaključano.

Međutim, kada je upalio mobitel, shvatio je da je iz njega izvađena SIM kartica.

I okladio bi se da bi mu za ulazak i izlazak iz garaže bez njihove dozvole bila potrebna atomska bomba. Stoga su njegovi ključevi bili bezvrijedni.

Aktovka? U njoj nije bilo ničega osim energetske čokoladice i dokumenata koji apsolutno nisu imali nikakve veze s njihovim podzemnim postrojenjem, vampirima ili Payne. Izgleda da nisu pronašli ništa zanimljivo među njegovim stvarima pa nije bilo štete samo ih ovako ostaviti.

Gotovo je odustao od uzaludnog pokušaja da presluša govorne poruke na mobitelu, kada mu je sinulo i posegnuo je za uredskim telefonom kraj svoj lakta. Podigavši slušalicu, pritisnuo je 9... i ostao šokiran zvukom biranja. Iako, kolike su bile šanse da će nekoga ostaviti bez nadzora ovdje dolje? Gotovo nikakve.

Osim na dan kada ih je devedeset posto stradalo u borbi, a preostalih deset posto se brinulo o svojoj Braći.

Ukratko, Manny je preslušao govorne poruke s tri sustava: kućnog telefona, mobitela i telefona u uredu. Na prvom je preslušao dvije poruke od svoje majke. Ništa određeno – bili su joj potrebni popravci po kući i napokon je pogodila onu užasnu, devetu rupu. Na mobitelu je bila poruka od veterinara koju je morao dva puta preslušati. A u uredu... bilo je jednako depresivno kao i sranje s Glory: nekoliko kolega iz cijele zemlje ostavilo mu je poruke i sve je bilo tako normalno da ga je uništavalo. Željeli su da doleti na konzultacije ili da održi predavanja na konferencijama ili oslobodi mjesto u svom programu specijalizacije za njihovu djecu ili obiteljske prijatelje.

Tužna istina je bila da su njihovi svakodnevni zahtjevi zaostajali za njegovim trenutnim životom, kao da je glumio nedodirljivog i prevario one jadne budale koje su ga zvale. I nije imao pojma, nakon što ovi vampiri završe s ponovnim petljanjem po njegovu mozgu, hoće li mu ostati dovoljno da nabroji do deset, a kamoli da operira pacijente ili vodi kirurški odjel. Nije bilo načina da dozna u kakvom će stanju biti nakon što izađe iz svega ovoga –

Zvuk puštanja vode u toaletu nagnao ga je da podigne glavu.

Kada su se otvorila vrata kupaonice, ugledao je s leđa Payneinu siluetu, njena bolnička spavačica nije bila ništa više od prozirnog platna.

Slatki... mali... Isuse...

Njegova jutarnja erekcija započela je tući i nije li ga to natjeralo da poželi da je ipak spavao u proklesoj stolici? Nevolja je bila, kada se napokon vratio k njoj, da jednostavno nije imao snage odbiti je kada ga je zamolila da legne pokraj nje.

»Budan si«, rekla je sanjivim glasom.

»A ti si se ustala.« Malo se nasmiješio. »Kako su ti noge?«

»Slabe. Ali rade.« Pogledala je preko svog ramena. »Htjela bih se otuširati...«

Sranje, način na koji je to izgovorila, očito je tražila pomoć – a njegove misli odmah su poletjele prizoru njih dvoje razdvojenih samo sapunicom.

»Mislim da unutra ima klupica na koju možeš sjesti.« Ustao je na udaljenom dijelu kreveta kako bi mogao ugurati svoju erekciju ispod vezice na pojasu svog odijela.

Približivši joj se, nastojao joj je dati što više prostora kada se sagnuo da uđe u kupaonicu.

»Da, evo je ovdje.«

Posegnuo je rukom unutra i otvorio vodu, a zatim namjestio klupicu pod kutem.

»Da ti je namjestim –«

Bacivši pogled preko ramena, skamenio se na mjestu. Payne je odvezala vezice na bolničkoj spavaćici i polako je, nemilosrdno... spuštala prednji dio... da padne s njenih ramena.

Kada ga je mlaz vode počeo udarati po ruci i močiti gornji dio odijela, teško je progutao – i shvatio da želi vrisnuti kada su njene ruke uhvatile gornji dio i držale ga preko grudi.

Ostala je u tom pložaju, kao da očekuje da on nešto kaže, i kada su im se pogledi sreli, njegov ud se tako napeo, da je bilo samo čudo što se prednji dio njegovih jebelih hlača nije samostalno rastvorio.

»Pusti je, bambina«, čuo je svoje riječi.

I pustila je.

Prokleti pakao, nikada ranije nije imao želju obožavati zakon sile teže, ali sada upravo jest: želio je pasti ničice pred Newtonovim oltarom i plakati od zahvalnosti na blagoslovu zbog kojeg su sve stvari padale na proketo tlo.

»Pogledaj se samo«, zastenjao je, promatrajući njene stisnute ružičaste vrhove.

Nesvjesno i bez ikakvog upozorenja, njegova mokra ruka ispružila se i zgrabio ju je povukavši je do svojih usta, čvrsto je stisnuvši dok je sisao njenu bradavicu i vrtio je jezikom. Ali nije se trebao brinuti je li je time uvrijedio. Payneina ruka zaronila je u njegovu kosu i milovala ga pritiskajući ga o sebe dok ju je on sisao, a ona izvijala leđa da ju je morao uhvatiti i poslužiti joj kao potporanj da ostane uspravna i bila je naga ženka spremna da je proždre.

Okrenuvši je spretnim manevrom, zaklonio je svjetlo i oboje su ušli pod topli mlaz tuša. Njeno tijelo svijetlilo je iznutra, a on se spustio na koljena jezikom hvatajući vruću vodu koja je klizila između njenih dojki i spuštala se niz njen trbuh.

Kada je pružila ruku prema zidu da uhvati ravnotežu, on je odmah reagirao, nježno je spustivši dolje da se sigurno smjesti na klupicu.

Podigavši se u luk, dlanom joj je obuhvatio potiljak i poljubio duboko istovremeno posegnuvši za sapunom i pripremivši se da je temeljito i sasvim opere. Osjetivši njen jezik na svom, tako je bio svjestan njenih bradavica koje su se trljale o njegova prsa i njenih usana na njegovim da nije ni zamijetio da mu se kosa zalijepila za lubanju ili da se njegovo bolničko odijelo sasvim prilijepilo uz njegovo tijelo.

»Iscjelitelju«, uzdahnula je kada joj je počeo sapunati kožu.

Gornji dio njenog tijela postao je sklizak i vruć dok je dlanovima prelazio po njoj, od

vrata do vrhova njenih kukova. Zatim je prešao na njene noge, milovao nježna stopala i gležnjeve, pomicao se još gore do listova i stražnjeg dijela koljena.

Voda je padala posvuda oko njih, između njih, ispirala sapunicu niti trenutak nakon što ju je njome premazao, a zvuk padanja vode na pločice bio je nadjačan jedino njenim vriskovima užitka.

I ovo će postati još glasnije, također.

Šišajući njen vrat, raširio joj je koljena više i više, gurajući se među njih.

»Rekao sam ti« - malo ju je gricnuo - »da će ti se svidjeti kupanje.«

Zauzvrat, ona je ruke zabola u njegova ramena, kopajući noktima i tjerajući ga da se upita nije li došlo vrijeme da počne razmišljati o bejzbolskim statistikama, poštanskim brojevima... cijenama automobila.

Eleanori Roosvelt.

»Bio si u pravu, iscjelitelju«, rekla je dahćući. »Sviđa mi se - ali ti si i dalje odjeven.«

Manny je zatvorio oči slegnuvši ramenima. A zatim se uspio dovoljno iskontrolirati da može progovoriti.

»Ma nee... dobro mi je ovako. Ti se samo nagni natrag i pusti me da obavim ovo.«

Prije nego je uspjela išta reći, zapečatio joj je usta svojima i prstima je gurnuo prema zidu. Da spriječi njeno ponovno spominjanje njegove odjeće, kliznuo je objema rukama s unutarnje strane njenih bedara i vrhovima prstiju prešao preko njene vagine.

Osjetivši njenu vlažnost - vlažnost koja nije imala nikakve veze s vodom, a sasvim je bila povezana s onim što je on želio osjetiti na svom jeziku - malo se povukao i pogledao dolje.

Prokleti... pakao... tako je bila spremna za njega. I čovječe, kako je izgledala, izvijenih leđa, od vode grudi su joj blistale, usne malo razdvojene i malo zacrvenjene od njegovih poljubaca, noge sasvim raširene.

»Hoćeš li me uzeti sada?« zastenjala je, sjajnih očiju i produženih očnjaka.

»Da...«

Zgrabio ju je za koljena i pao dolje, stavivši usta na mjesto koje je upravo gledao. Ona je zajecala, a on je navalio žestoko i brzo, proždirao njenu srž, izluđivao je, nije se suzdržavao u svojoj želji. Kada je svršila, jezikom je prodro u nju i osjećao sve, njeno bilo, način na koji se trljala o njegovu bradu i nos, čvrsti stisak njenih ruku na glavi.

Nema razloga da prestane sada.

S njom, bio je beskrajno izdržljiv, i znao je, sve dok njegovo odijelo ostane na njemu, da bi mogao nastaviti ovako s njom... dovijeka.



Vishous se probudio u krevetu koji nije bio njegov vlastiti, ali nije mu trebalo više od nanosekunde da shvati gdje se nalazi: u klinici. U jednoj od soba za oporavak.

Protrljavši oči jako i dugo, pogledao je uokolo. Svjetlo je gorjelo samo u kupaonici čija su vrata bila lagano otvorena, te je mogao dovoljno vidjeti... i prva stvar koja mu je upala u oči bila je sportska torba preko puta na podu.

Jedna od njegovih. Točnije, ona koju je dao Jane.

Međutim, ona nije bila ovdje. Barem ne u ovoj sobi.

Pridigavši se na krevetu, osjećao se kao da ga je automobil pregazio, cijelim njegovim

tijelom cvale su rane i bolna mjesta kao da je bio antena i svaki radijski signal iz cijelog svijeta odašiljao se ravno u njegov živčani sustav. Zastenjavši, okrenuo se tako da su mu noge pale preko ruba kreveta – a onda je morao malo udahnuti.

Nekoliko minuta kasnije, pomolivši se, odgurnuo je svoju težinu s madraca i poskočio –

Pogodak. Noge su izdržale.

Strana na kojoj je Manello obavio operaciju nije baš bila spremna za trčanje maratona, ali nakon što je V. strgnuo zavoje i malo savijao nogu, ostao je impresioniran. Ožiljci od operacije na koljenu već su bili gotovo zarasli, od njih nije preostalo ništa doli blijedoružičaste tanke linije. Ali još važnije, ono što se nalazilo ispod bila je magija na djelu: zglob mu je bio fantastičan. Čak i uz ukočenost koja je ostala, mogao je osjetiti da je izvrsno funkcionirao.

I kuk mu je bio kao nov.

Prokleti ljudski kirurg bio je čudotvorac.

Uputivši se u kupaonicu, oči su mu pale na onu sportsku torbu. Sjećanja na injekciju morfija vratila su mu se u um i bila su mnogo jasnija od samog iskustva. Bože, Jane je bila spektakularna liječnica. Iz noći u noć, nije toliko bio zaboravio na to, koliko nije u posljednje vrijeme svjedočio tome. Uvijek je davala dvjesto posto svojim pacijentima. Uvijek. I nije njegovu Braću tako uspješno liječila jer su bila povezana s njim. To nije imalo nikakve veze s njegovom guzicom – u tim trenucima oni su pripadali njoj. Na isti način bi liječila civile, pripadnike glimere... čak i ljude.

U kupaonici, stao je pod tuš, čovječe kako li je samo uzak bio. Dok je razmišljao o Jane i svojoj sestri, imao je užasan osjećaj da je stvari malo previše pojednostavnio kada im je onako uletio one noći. Nije se zaustavio da razmotri da je među dvjema ženkama postojala i nekakva drugačija povezanost. Sve se svodilo na njega i njegovu sestru... nije uopće pomišljao na odnos između doktora i pacijenta.

Zajebi to. Samo je razmišljao o sebi; nije pomislio ni na Payne ni ono što je ona željela od života. Ili što je Jane učinila ili nije učinila za svoju pacijenticu.

Stajavši pognute glave, osjetivši udaranje vode na stražnjem dijelu vrata, zurio je dolje u odvod među svojim stopalima.

Nije mu išlo ispričavanje. Ili pričanje.

Ali također, nije bio ni pičkica.

Deset minuta kasnije, obukao je bolničku spavaćicu i šepajući izašao u hodnik uputivši se prema uredu. Ako je njegova Jane bila ovdje, vjerojatno je spavala nagnuta nad stolom, s obzirom da su mnogi kreveti bili zauzeti Braćom koju je liječila.

I dalje nije imao pojma što će joj reći u vezi onih kožnih hlača, ali barem će pokušati izglediti stvari u vezi s Payne.

Ali ured je bio prazan.

Sjeo je dolje za kompjutor, te mu nije trebalo niti petnaest sekundi da pronađe svoju šelan. Kada je postavljao sigurnosni sustav u palači, Rup i ovom postrojenju, postavio je kamere u svakoj sobi koja je postojala – osim u apartmanu Prve obitelji. Naravno, kamere su se mogle ugaziti na dostupnoj sklopici i, gle čuda, spavaće sobe njegove braće imale su zatamnjenu sliku.

Što je bila dobra stvar. Nije želio gledati njihovo hopa-cupa.

Gostinska soba presvučena plavim platnom gore u velikoj kući, međutim, i dalje je imala prikaz na kompjutoru, i na odsjaju svjetiljke pokraj kreveta koja je i dalje gorjela ugledao je skvrčenu figuru svoje družice. Jane je za ostatak svijeta bila mrtva, ali bilo je sasvim jasno da nije u miru počivala: obrve su joj bile skupljene kao da se njen mozak očajno borio da zadrži stanje uspavanosti u kojem se nalazila. Ili je možda sanjala o stvarima koje su je smetale umjesto da su joj godile.

Prvo što mu je instinkt rekao bilo je da otrči gore, ali što je više razmišljao o tome, sve više je shvaćao da će biti najbolje da je ostavi da se odmori. Ona i Manello radili su satima u komadu i još dugo u jutro. Osim toga, večeras neće ići van: Wrath je sve razriješio s dužnosti zbog ozljeda.

Kriste... to Degradacijsko društvo. Već godinama nije vidio tako puno koljača – i nije samo mislio na pregršt onih koji su se pojavili prošle noći. Tijekom posljednja dva tjedna, okladio bi se da ih je Omega na stotine pretvorio – i imao je osjećaj da su bili poput žohara. Na svakog kojeg si vidio dolazilo je još desetak koje nisi.

Dobra stvar da su Braća bila ovako smrtonosna. A Butch se relativno brzo oporavio nakon svoje rutine Dhestroyera – kvragu, Vishous se čak uspio brinuti o murjaku nakon završene borbe. Ne da se pretjerano sjećao da je to činio, ali ipak.

Tako ukočen, tapkao je po džepovima u potrazi za rizlom i duhanom... shvativši da je bio odjeven u bolničku spavaćicu: nema sirovine za cigaretu.

Ustao je iz stolice. Izašao vani u hodnik. Uputio se prema mjestu gdje je ranije kolabirao.

Vrata Payneine sobe bila su zatvorena, te nije puno oklijevao da ih otvori. Šanse su bile velike da će ljudski kirurg biti unutra s njom, ali nije bilo moguće da se tip nije samo ugasio poput svjetla. Umorio se kao pas.

Kada je Vishous koraknuo unutra, miris u zraku trebao mu je jasno reći sve. I možda je trebao bolje obratiti pažnju da je tuš bio otvoren. Ali bio je u tolikom šoku što je pronašao prazan krevet... a u kutu je vidio udlage i štake.

Paraliziran pacijent? Takvom su trebala invalidska kolica, a ne oprema za pomoć pri hodanju. Dakle, je li ona hodala?

»Payne?« Podigao je glas. »Payne?«

Kao odgovor čuo je stenjanje. Duboko, zadovoljno stenjanje...

Što nije bila stvar koju bi izazvalo pa i najbolje tuširanje na svijetu.

V. je poletio naprijed i gotovo srušio vrata kada je uletio u vruću, vlažnu kupaonicu. I sveca mu, sranje koje je vidio pred sobom bilo je mnogo gore nego je mislio.

Ironija je, međutim, bila da je njihov položaj – oh, Bože, nije mogao riječima opisati ono što su radili – spasio kirurgov život: V. je bio užasnut i morao je skrenuti pogled, nojev položaj spriječio ga je u naumu da iskopa rupu veličine kanalizacijske cijevi na Manellovom vratu.

Posrnuvši unatrag Vishous je čuo zvukove svakojakog komešanja u kupaonici. A zatim se stropoštao na guzicu – odsutan bez odlaska: udario je o krevet, odskočio, srušio stolicu i sletio na zid.

Ovakvim tempom, naći će izlaz za tjedan dana. Ili više.

»Vishouse...«

Kada mu je Payne prišla, i dalje je gledao u pod, te ugledao sasvim jasno gola stopala svoje blizanke. Dakle, vratio joj se osjet u nogama.

Jao.

»Molim te, suzdrži se od objašnjavanja«, izlanuo je prije nego je pogledao gore prema Manellu. Gad je bio mokar do kože, kose zalizane uz glavu, odijela prilijepljenog uz tijelo. »I nemoj se navikavati na nju. Ovdje ćeš biti toliko dugo koliko mi trebaš – i prema ovome kako joj dobro ide? Ne još zadugo.«

»Kako se usuđuješ – na meni je odluka s kim ću se združiti!«

Odmahuo je glavom prema svojoj sestri.

»Onda odaberi nekoga drugog, a ne čovjeka upola manjeg od tebe i upola slabijeg. Život ovdje dolje nije život među oblacima, draga – i Degradacijsko društvo nalijepilo je na tvoja prsa metu kao što je i mi svi ostali nosimo. On je slabić, sigurnosni rizik i mora se vratiti onamo kamo pripada – i mora ostati ondje.«

Pa zar nije to njegovu blizanku razbjesnilo? Njene ledene oči zapalile su se, njene tamne obrve namrgodile.

»Izlazi. Van.«

»Pitaj ga što je činio cijelo jutro«, zahtijevao je V. »Čekaj – ja ću ti reći. Šivao je mene i Braću jer smo pokušavali zaštititi naše ženke i našu vrstu. Taj čovjek? On je prikriveni koljač, po mom mišljenju – ništa više, ništa manje.«

»Kako se samo usuđuješ? Ne znaš ništa o njemu.«

V. se nagnuo prema njoj.

»A ne znaš ni ti. Što upravo i želim reći.«

Prije nego se sranje pogorša, okrenuo se da izađe, samo da ih ugleda sve troje, njihov odraz u zrcalu na zidu. Kakav su samo jebeni prizor bili: njegova sestra, naga i bez srama; čovjek, mokar i ozbiljan; on sam, mahnitih očiju i spreman nekoga ubiti.

Bijes je takvom silinom nasrnuo, i prije nego ga je postao svjestan, već se oslobodio iz njega.

Vishous je dva puta koraknuo, okrenuo glavu i licem udario u zrcalo, razbivši odraz na komadiće.

Kada je njegova sestra vrisnula, a kirurg zavikao, ostavio ih je nasamo njihovom poslu i izašao.

Vani na hodniku, točno je znao kamo treba ići.

Vani u tunelu, oh, tako je bio svjestan što će sljedeće učiniti.

Dok je hodao, krv ja kapala niz njegove obraze i bradu, crvene suze padale su na njegova prsa i trbušne mišiće.

Nije osjećao nikakvu bol.

Ali uz Božju pomoć hoće. Ubrzo.

Trideset i peto poglavlje

Dok se Payne odjenula i izašla van u hodnik, njenog blizanca nije bilo nigdje na vidiku.

Međutim, tragovi krvi na podu rekli su joj u kojem je smjeru otišao, te ih je slijedila dalje niz hodnik i prema prostoru ograđenom u staklu na kojem se nalazio natpis ured. Unutra, male crvene točke zaobilazile su oko stola i nestajale pred vratima, stoga je otišla do njih i otvorila ih –

Samo obični ormar. U njemu ništa doli hrpe papira i pribora za pisanje. Međutim, još je nešto bilo tu. Moralo je biti. Trag kapljica završavao je pred zidom polica.

Tapkavši uokolo, tražila je neku polugu ili ključ kojim će okrenuti policu, cijelo vrijeme vrteći u glavi scenu razbijanja zrcala. Tako se bojala, ne za samu sebe već za Vishousa – i onoga što je izazvala u njemu. Opet.

Željela je ostvariti odnos sa svojim bratom. Ali ne ovakav.

Nikada ovo toksično međudjelovanje.

»Jesi li išta pronašla?«

Pogledala je preko ramena prema svom iscjelitelju. Stajavši na dovratku vrata ureda, i dalje je bio mokar, ali nije više kapalo s njega, te je oko vrata smotao bijeli ručnik. Njegova kratka, tamna kosa stajala je ukrivo, kao da ju je brišući posušio i ostavio takvom.

»Ne mogu pronaći izlaz.« Zar nije to bilo prigodno na tako mnogo razina?

Payne je protratila neko vrijeme samo promatrajući uredno složene hrpe žutih mapa i kutija olovaka i stvari poredanih kao po crti o čijoj je svrsi mogla samo nagađati. Kada je napokon odustala i koraknula unatrag, njen iscjelitelj je i dalje stajao na dovratku ureda, gledao u nju. Njegove oči bile su zatamnjene osjećajima, njegove usne stisnute u tanku crtu... i iz nekog razloga, njegov izraz lica natjerao ju je da pomisli kako je bio odjeven od glave do pete.

Kako je bio potpuno odjeven kad god bi legao pokraj nje.

Nije joj ni dopustio da ga dodirne, nije li?

»Ti se slažeš s mojim bratom«, rekla je mračno. »Zar ne?«

Nije to bilo pitanje. I nije bila uopće iznenađena kada je potvrdno kimnuo.

»Ovo nije dugoročna stvar«, rekao je s užasnom ljubaznošću. »Ne za tebe.«

»Dakle, zbog toga nisam imala zadovoljstvo primanja tvoga uda.«

Njegove obrve nakratko su se podignule, kao da ga je njena iskrenost smetala.

»Payne... ovo između nas neće funkcionirati.«

»Tko kaže? Naša je odluka s kim ćemo –«

»Ja imam život kojem se trebam vratiti.«

Osjetivši nedostatak zraka, pomislila je... koliko li je samo arogantna. Nikada joj nije ni palo na pamet da bi se on imao nečemu vratiti. Dakle ipak, kako je njen brat ranije istaknuo, koliko je malo znala o njemu?

»Ja imam obitelj«, nastavio je. »Posao. Konja kojeg moram otići posjetiti.«

Payne mu je prišla, hodala je visoko podignute glave.

»Zašto onda pretpostavljaš da mora biti ili-ili? I prije nego probaš, nemoj tratiti riječi da me uvjeriš da me ne želiš. Ja znam da to nije istina – tvoj miris ne laže.«

Pročistio je grlo.

»Seks nije sve, Payne. I kada smo nas dvoje u pitanju, i to se svodi samo na to da te dovedem do ovoga gdje si sada.«

Na te riječi, osjetila je hladne trnce kao da je u prostoriji bio propuh. Ali zatim je odmahнула glavom.

»Želio si me, iscjelitelju. Kada si se vratio ovdje i vidio me u onom krevetu – tvoj miris nije imao veze sa stanjem u kojem sam bila i kukavica si ako se pretvaraš da nije tako. Sakrij se ako želiš, iscjelitelju –«

»Zovem se Manny«, lecnuo se. »Manuel Manello. Doveden sam ovdje da ti pomognem – i u slučaju da nisi primijetila, na nogama si. Dakle, jesam. Sada? Samo očekujem trenutak kada ćete mi vi ponovno petljati po mozgu i ostaviti me u takvom stanju da neću moći razlikovati dan od noći i san od jave. Ovo je tvoj svijet, ne moj, i postoji jedino ili-ili.«

Nisu skidali pogleda jedno s drugoga, i da je u tom trenutku u postrojenju buknuo požar, ona ne bi imala snage svrnuti pogled... a ne bi ni on, shvatila je.

»Da može funkcionirati«, rekla je grubo, »kada bi ti bilo dopušteno dolaziti i odlaziti odavde po želji, bi li ostao sa mnom?«

»Payne –«

»Moje pitanje je jasno. Odgovori mi. Sada.« Kada je podignuo obrve, nije mogla razaznati je li bio uzbuđen ili revoltiran zbog njene drskosti, a u tom trenutku nije ni marila za tim. »Istina je samo jedna, izrečena ili ne. Onda je možemo iznijeti na vidjelo.«

Polako je odmahnuo glavom.

»Tvoj brat ne misli –«

»Zajebi mog brata«, usprotivila se. »Reci mi što ti misliš.«

U napetoj tišini koja je uslijedila, zapravo je shvatila upravo izgovorene riječi, i poželjela je ponovno opsovati. Spustivši glavu, gledala je u pod, ne od srama već zbog frustriranosti. Plemenite ženke nisu koristile takve riječi, i nisu ljude pritiskale ni da im dodaju ubrus a kamoli nešto poput ovoga.

Zaista, prava ženka bi stajala postrani dok bi najstariji mužjak njene obitelji donosio najvažnije odluke u njenom životu, oblikujući njen životni put, od mjesta na kojem je živjela do osobe za koju će se udati.

Izljevi osjećaja. Seks. Psovke. Još malo ovoga i ostvarit će Vishousove želje, jer će svom iscjelitelju – to jest Manuelu – postati tako neprivlačna da će ih preklinjati da ga odvedu od nje i izbrišu sva sjećanja na vrijeme provedeno zajedno.

Zar nikada neće dostići Layline standarde ženstvene perfekcije?

Protrljavši sljepoočnice, promrmljala je:

»Obojica ste u pravu – samo iz pogrešnih pobuda. Ti i ja nikada ne bismo potrajali, jer ja nisam dobar par nijednom mužjaku.«

»Što?«

Umorna od svega... od njega i svog brata, same sebe, ženki i mužjaka općenito... odmahнула je rukom i okrenula se.

»Kažeš da je ovo moj svijet? To zaista nije tako. Ne pripadam ovdje niti malo više od tebe.«

»Dovraga, o čemu pričaš?«

Doista, kad već odlazi, može mu reći kako stvari zapravo stoje. Dovraga i sve.

Gledala je preko svog ramena.

»Ja sam kćer božice, Manuele. Boga. Ono svjetlo koji prizivaš u meni? To je sama esencija nje kao bića. To je ono što je ona. A što se mog oca tiče? Nije bio ništa više od sadističnog gada od kojeg sam naslijedila nagon za ubijanjem – to je bio njegov >dar.< I želiš li znati što sam s njim učinila? Želiš li?« Bila je svjesna da joj se glas podiže, ali ni sama ga nije htjela stišati. »Ubila sam ga, Manuele. I zbog tog zločina protiv vlastite krvi, tog prijestupa protiv standarda ponašanja za ženke, zatočenu su me držali stoljećima. Stoga, ti jesi u pravu. Idi – odlazi sada. To je najbolje za sve. Ali nemoj misliti da se uklapam ovdje bolje od tebe.«

Ponovno opsovavši, prošla je kraj njega gurnuvši ga i izletjela van u hodnik, pretpostavivši da će Manuel uskoro sam pronaći izlaz –

»To je bio tvoj brat. Zar ne?«

Mirne, tihe riječi odjekivale su i odbijale se o gole zidove, zaustavivši ne samo njena stopala već i njeno srce.

»Vidio sam u kakvom je stanju«, rekao je Manuel dubokim glasom. »Je li mu slučajno tvoj otac to učinio?«

Payne se polako okrenula prema njemu. Stajavši usred hodnika, njen iscjelitelj nije pokazivao ni užas ni šok, samo inteligenciju koju je počela očekivati od njega.

»Zašto bi to pomislio«, rekla je jednoličnim glasom.

»Kada sam ga operirao, vidio sam ožiljke i prilično je jasno da ga je netko pokušao kastrirati. Zaključak? Iz ograničene komunikacije s njim, rekao bih da je previše osjetljiv i agresivan da bi itko u njemu mogao probuditi dobrotu. Stoga, ili je u pitanju bila banda ljudi ili netko tko ga je dotukao kada je bio jako, duboko ranjiv. Mislim da je ovo posljednje vjerojatnije jer... pa, recimo da bih bio iznenađen kada se i u vašoj vrsti ne bi javljali roditelji zlostavljači.«

Payne je progutala knedlu, i prošlo je jako, jako puno vremena dok opet nije pronašla svoj glas.

»Naš otac... ga je držao. I naredio je kovaču da ga istetovira... a zatim da uzme par kliješta.«

Manuel je na trenutak zatvorio oči.

»Žao mi je. Jako mi je... prokleta žal.«

»Naš otac odabran je kao otac zbog svoje agresivnosti i nemilosrdnosti, te su mu mog brata predali kada je bio jako mali – a ja sam ostala u Utočištu s našom mamen. Nemavši ništa da ispunim vrijeme, promatrala sam što se događa ovdje dolje na Zemlji u proročkim posudama i... tijekom godina u ratnom kampu moga brata su zlostavljali. Često sam svojoj majci iznosila ovaj problem, ali ona je inzistirala da ispuni dogovor koji je imala s Bloodletterom.« Stisnula je šake čvrsto. »Taj mužjak, taj prokleti, sadistički mužjak... nije bio sposoban začeti sinove, ali ona mu je jamčila da hoće ako se pristane združiti s njom. Tri godine nakon našeg rođenja, odrekla se Vishousa i predala ga očevoj okrutnosti dok je istovremeno poduzimala sve da mene ugura u kalup u koji nikada nisam pristajala. A zatim posljednja epizoda kada je Vishousa...« U očima su joj se pojavile suze. »Nisam mogla – ništa više nisam mogla učiniti. Došla sam ovdje... i lovila sam Bloodlettera. Držala sam ga pritisnutoga uz tlo dok ga nisam pretvorila u pepeo. I ne žalim za tim.«

»Tko te zatočio?«

»Moja majka. Ali zatočila me samo djelomično zbog njegove smrti. Ponekad imam osjećaj da je uzrok tome bilo kolosalno razočaranje sa mnom.« Brzo je obrisala lice i uklonila slanu vodicu. »Ali dosta o tome. Dosta... svega toga. Idi sada... Govorit ću s kraljem da te pusti. Zbogom, Manuele.«

Ne pričekavši njegov odgovor, opet se okrenula da ode –

»Da, želim te.«

Payne se zaustavila, a zatim opet pogledala preko svog ramena. Nakon trenutka, rekla je:

»Ti si izvrstan iscjelitelj i odradio si svoj posao, kao što si sam ranije istaknuo. Nemamo razloga više razgovarati.«

Nastavivši koračati, čula je brzo približavanje njegovih koraka i osjetila njegove ruke kada ju je uhvatio, okrenuvši je prema sebi.

»Da nisam zadržao hlače na sebi, ne bih se mogao spriječiti da ne uđem u tebe.«

»Zaista?«

»Daj mi svoju ruku.«

Bez gledanja pružila mu je.

»Pobogu zašto –«

Brzo ju je uzeo, stavivši njen dlan među svoje noge i pritisnuvši je o svoju vruću, ukrućenu dužinu na bokovima.

»U pravu si.« Počeo se trljati o nju, njegova zdjelica ritmično se gibala, erekcija udarala o njen dlan kada je započeo duboko disati. »Čak i kada sam sam sebe nastojao uvjeriti drugačije, znao sam kad bih ostao gol, da bi ti ostala djevica samo onoliko koliko bi meni trebalo da te polegnem na leđa. Ništa romantično, već stvarno, apsolutno istinito.« Kada su se njene usne rastvorile, spustio je pogled na njena usta i zastenjao: »Možeš osjetiti istinu, zar ne? Nalazi se u tvojoj ruci.«

»Zar te nije briga za ono što sam učinila...«

»Misliš na ono s tvojim ocem?« Prestao se trljati i namrštitio se. »Ne. Da budem jasan, ja se zalažem da kazna odgovara zločinu. Tvoj brat je mogao lako umrijeti od onih ozljeda – ne zanima me kako vi brzo zacjeljujete. Ali da se vratim na temu, okladio bih se da je taj trenutak zbližavanja oca i sina sjebao sinovu glavu do kraja njegova života – dakle, da, nemam problema s tim što si učinila.«

Osvetnička pravda, pomislila je nakon što su se njegove riječi izgubile.

Pojačavši stisak, nastavila je ono što je on prekinuo, pretraživala gore-dolje po njegovom udu, milujući ga.

»Drago mi je što ovo osjećaš.«

I nije li to bila istina na mnogo razina. Njegova erekcija bila je slasna, tako tvrda i okrugla na vrhu. Željela ga je istražiti kao što je on nju... svojim prstima... ustima... jezikom.

Manuelove oči na trenutak su zakolutale natrag kada je zaškrgutao zubima.

»Ali... tvoj brat i dalje ima pravo.«

»Ima li...« Nagnula se i polizala njegove usne. »Jesi li siguran?«

Kada se povukla, pogledi su im se sreli i nešto je u tom trenutku puknulo... a zatim, zastenjajući, okrenuo ju je i pritisnuo o zid.

»Budi pažljiva«, zastenjao je.

»Zašto?« Usnama je zaronila na njegov vrat i polako, neumoljivo prelazila jednim očnjakom preko njegove žile kucavice.

»Oh... jebemti...« Očajnom psovkom, spustio je ruku na njenu, držeći njen dlan na svojim bokovima, očito pokušavajući ponovno sabrati misli. »Poslušaj me. Koliko god ovo bilo dobro među nama...« Teško je progutao. »Koliko bilo dobro. Sranje, gledaj, tvoj brat zna što se događa – ja se ne mogu brinuti o tebi kako treba i –«

»Ja se mogu sama brinuti za sebe.« Svoje usne je pritisnula na njegove, i znala je da ga ima kada se njegova zdjelica počela gurati naprijed i vraćati natrag: možda je zaustavio njenu ruku, ali njegovo tijelo je bilo i više nego spremno za zonu trljanja.

»Prokletstvo«, zastenjao je, »želiš da svršim odmah ovdje?«

»Da, želim. Želim znati kako to izgleda.«

Još poljubaca. I iako je on nju obuhvatio rukama i držao je uza zid, ona je bila napadač. Manuel se povukao natrag, ali samo, činilo se, da nastavi još veću borbu sa samim sobom. Nakon nekoliko dubokih udaha, rekao je:

»Pitala si me bi li ostao kada bih mogao? Ne bih se ni trenutka premissljao. Tako si lijepa i seksi i ne znam kojeg vruga tvoja majka ili bilo tko drugi želi postići uspoređujući te s bilo čim ili bilo kim. Ništa nije usporedivo s tobom... u bilo čemu.«

Kada je govorio, bio je smrtno ozbiljan i tako iskren... i prihvaćanje koje joj je nudio bilo je jednako obilato kao i jedinstveno: nikada ranije nije primila to od drugih. Čak joj je i njen vlastiti brat zanijekao pravo vlastitog odabira mužjaka.

»Hvala ti«, šapnula je.

»To nije kompliment. To je činjenično stanje.« Manuel joj je utisnuo nježan poljubac na usne ne razdvojivši se od njih. »Ali Kozjobradi je i dalje u pravu, Payne.«

»Kozjobradi?«

»Oprosti. Nenamjerni nadimak koji sam smislio za tvog blizanca.« Slegnuo je ramenima. »Usprkos svemu, doista mislim da tvoj brat na srcu ima samo dobre namjere i tebi je potreban netko drugi na duge staze – mogu li ja ostati ovdje ili ne, samo je dio problema.«

»Ne u mojim očima.«

»Onda moraš jasnije sagledati situaciju. Umrijet ću za neka četiri desetljeća. Ako budem imao sreće. Zaista želiš gledati kako starim? Umirem?«

Morala je zatvoriti oči i okrenuti glavu na samu pomisao da on umire.

»Zaboga... ne.«

U tišini koja je uslijedila, energija među njima doživjela je znatnu promjenu, izgubivši sav seksualni naboj... i pretvorivši se u drugačiji vid želje. I kao da je osjećao isto što i ona, privinuo ju je bliže k sebi, zagrlivši je čvrsto svojim snažnim rukama.

»Ako sam išta naučio kao liječnik«, rekao je, »to je da biologija pobjeđuje. Ti i ja možemo donijeti sve odluke ovoga svijeta, ali biološke razlike među nama ne možemo nikako promijeniti. Moj životni vijek samo je djelić tvoga – u najboljem slučaju, imat ćemo nekih desetak godina prije nego završim u zemlji Cialis¹¹.«

¹¹ Lijek za erektilnu disfunkciju.

»Što je to?«

»Jako, jako jadno i mlitavo mjesto«, rekao je suho.

»Onda... otišla bih tamo s tobom, Manuele.« Odmaknula se da bi mogla gledati u njegove prekrasne, smeđe oči. »Gdjegod to bilo.«

Tišina je otkucavala. A zatim se tužno nasmiješio.

»Volim način na koji izgovaraš moje ime.«

Uzdahnuvši, položila je glavu na njegovo rame.

»A ja ga volim izgovarati.«

Dok su stajali ondje, priljubljeni jedno uz drugo, u strahu se pitala je li im to posljednji put. I zbog toga je pomislila na svog brata. Bila je zabrinuta za Vishousa i morala je razgovarati s njim, ali on je odlučio otići ne ostavivši joj način kako da ga pronađe.

Neka mu bude. Koliko god teško bilo, zasada će pustiti Vishousa na miru... i usredotočiti se na mušjaka s kojim je bila sada.

»Moram te nešto zamoliti«, rekla je svom iscjelitelju – Manuelu, ispravila se.

»Samo reci.«

»Odvedi me u svoj svijet. Pokaži mi... ako ne sve, onda barem djelić njega.«

Manuel se ukočio.

»Ne znam koliko je to baš dobra ideja. U ovom trenutku, tek si dvanaest sati na nogama.«

»Ali osjećam se snažnom, i imam načine kako prevaliti udaljenosti.« Ako dođe do najgorega, moći ću se samo dematerijalizirati natrag u palaču: znala je iz proročkih posuda da je njen brat okružio ovo postrojenje opsjenom i to je bio svjetionik koji će lako pronaći. »Vjeruj mi, neću biti u nikakvoj opasnosti.«

Payne se izvukla iz njegovog naručja.

»Ti se ponovno odjeni, a ja ću se pobrinuti za sve.« Shvativši da će joj proturječiti, odmahnula je glavom. »Kažeš da biologija uvijek pobjeđuje? U redu. Ali ja kažem tebi, imamo ovu noć – nemojmo je protratiti.«

»Još zajedničkog vremena... samo će nam dodatno otežati moj odlazak.«

Oh, kako je to zaboljelo. »Rekao si mi da ćeš mi učiniti uslugu. Iznijela sam ti svoj zahtjev. Zar tvoja riječ nije tvoja obaveza?«

Stisnuo je usne. Spustio je glavu. »Pošteno. Idem promijeniti odjeću.«

Uputivši se natrag u njihovu sobu, ona je otišla u ured i podigla slušalicu, kao što su joj Jane i Ehlena pokazale. Biranje je prošlo sasvim dobro – i uskoro joj se javio slugan veselim glasom.

Ovo je moralo upaliti, rekla je za sebe. Ovo je apsolutno moralo upaliti.

Na Starom jeziku rekla je:

»Ovdje Payne, sestra po krvi Brata crnog bodeža, Vishousa, sina Bloodletterovog. Želim razgovarati s kraljem, uz njegovo dopuštenje.«

Trideset i šesto poglavlje

Kada je Vishous uletio u Rupu izašavši iz podzemnog tunela, morao je prvo dlanom obrisati krvavo lice da može nastaviti hodati prema spavaćim sobama. Pretpostavio je da je dobra stvar što je pogodio samo središte zrcala jer je to značilo da je u njemu ostalo manje krhotina – ali zapravo, nije ga bolio kurac zbog toga.

Došavši do vrata Butcheve i Marissine spavaće sobe, pokucao je.

Jako.

»Samo minutu.«

Butchu nije bilo potrebno tako dugo vremena da otvori, ali kada je to učinio, još je uvijek namještao ogrtač na sebi.

»Što se –« Toliko je uspio reći. »Isuse Kriste... V.«

Pogledavši preko njegovog ramena, ugledao je Marissu koja se pridigla u njihovom krevetu, zarumenjenih obraza, njena duga, plava kosa zamršena, povukla je prekrivače do grudi i tamo ih zadržala. Omamljujuće zadovoljstvo uskoro je zamijenio šok.

»Trebao sam prvo nazvati.« V. je bio impresioniran mirnoćom vlastitog glasa, i na jeziku je osjećao bakar dok je govorio. »Ali ne znam gdje mi je mobitel.«

Ne skidajući pogled s najboljeg prijatelja, osjećao se poput dijabetičara u očajničkoj potrebi za inzulinom. Ili možda više kao narkoman u potrazi za kokainskom injekcijom. Kakvu god metaforu upotrijebio, morao je izaći iz vlastitog tijela, inače će izgubiti razum i učiniti nešto kriminalno glupo.

Nešto poput uzimanja svojih oštrica i sjeckanje onog kirurga u veliku hrpu mesa za hamburgere.

»Uhvatio sam ih zajedno«, čuo je svoje riječi. »Ali ne brini. I dalje je živ.«

A zatim je ostao stajati ondje, pitanje koje je želio postaviti bilo je jasno poput krvi na njegovom licu.

Butch je pogledao natrag prema svojoj šelan. Bez oklijevanja, ona je samo kimnula, njene oči tako tužne i ljubazne, pune razumijevanja da je V. bio trenutno dirnut – čak i u ovom otupjelom stanju.

»Idi«, rekla je. »Pobrini se za njega. Volim te.«

Butch joj je kimnuo. Vjerojatno samo usnama uzvratio

»I ja tebe.« Zatim je pogledao V.-a i izmumljao hrapavim glasom: »Čekaj me u dvorištu. Dovesť ću Escalade iz garaže – i uzmi ručnik iz kupaonice, hoćeš li? Izgledaš kao jebeni Freddy Krueger.«

Kada se murjak uputio prema ormaru i zbacio sa sebe svoj ogrtač, V. je pogledao prema njegovoj šelan.

»Sve je u redu, Vishouse«, rekla je. »Sve će biti u redu.«

»Ja ne žudim za ovim.« Ali bilo mu je potrebno prije nego postane opasnost za samog sebe i druge.

»Znam. I ja tebe volim također.«

»Ti si neizmjeran blagoslov«, rekao joj je na Starom jeziku.

Zatim joj se naklonio i okrenuo se.



Neko vrijeme kasnije kada je svijet ponovno dopro u V.-ov fokus, shvatio je da sjedi na suvozačevom mjestu u Escaladeu. Butch je bio za upravljačem, i način na koji je murjak pritiskao papučice značio je da su već prešli dosta kilometara: svjetla središta Caldwell nisu bila samo u daljini; nalazila su se svuda uokolo, treperila kroz prednje i bočne prozore.

Tišina u SUV-u bila je napeta kao i ruka na bodežu i gusta poput cigle. Usprkos tome što su se približavali cilju, V. je i dalje imao poteškoća u shvaćanju ovog putovanja na koje su se uputili. Međutim, nije više bilo povratka. Niti za jednog od njih.

Dolje u podzemnu garažu Commodorea.

Motor ugašen.

Dvoja vrata se otvaraju... dvojna vrata se zatvaraju.

Zatim vožnja gore dizalom. Koja je bila jednaka putu od palače do Commodorea: ništa što je ostavilo traga u V.-ovom umu.

Sljedeća stvar koje je bio svjestan bio je Butch koji je bakrenim ključem otvarao vrata njegova stana.

V. je ušao prvi i snagom volje upalio crne svijeće u svijećnjacima. Istog trenutka kada su se crni zidovi i pod osvijetlili, prešao je iz stanja zombija u žicu pod naponom, osjeli su mu oživjeli do te mjere da mu je jeka vlastitih koraka zvučala poput granata, a zvuk vrata koja su ih obojicu zatvorila unutra bio je kao da se zgrada sama od sebe rušila.

Svaki udah koji je uzeo bio je poput naleta vjetra. Svaki otkucaj njegovog srca kao udarac boksača. Svako gutanje kao da se rijeka slijevala niz njegovo ždrijelo.

Jesu li se ovako njegovi podanici osjećali? Imali ovako napeta osjetila?

Stao je pokraj stola. Nije imao jaknu da je skine. Ništa osim sada zakrvavljene bolničke spavaćice na leđima.

Iza, Butcheva prisutnost nadvila se nad njega poput planine.

»Mogu li nazvati nekoga s tvog mobitela«, upitao je V. grubo.

»Evo ti.«

V. se okrenuo i uhvatio bačeni BlackBerry rukom u rukavici. Prizvavši poruku, odabrao je Doktoricu Jane iz imenika.

U tom trenutku prsti su mu se umirili. Mozak mu je bio zagušen osjećajima, vriskovi koje je morao ispustiti ispriječili su mu se na put i pretvorili njegovu uobičajenu hladnokrvnost u čvrste, čelične šipke koje su ga zatočile unutar samog sebe.

Ali opet, zbog toga su i bili ovdje.

Tiho opsovavši prekinuo je poruku.

Kada je želio vratiti mobitel natrag, Butch je već bio pokraj kreveta i skidao jednu od svojih brojnih šminkerskih kožnih jakni. Na njoj nije bilo šiljaka i ostalog sranja – kaput je bio dužine do bokova i savršeno je pristajao njegovim širokim plećima, materijal mekši od maslaca, gotovo poput oblaka. Što je V. znao jer mu ju je bezbroj puta pružao da se odjene.

To nije bilo nešto u čemu se murjak borio.

I skidao ju je iz pravih razloga.

Nema razloga takve stvari umrljati krvlju.

Nakon što je V. spustio mobitel na krevet i udaljio se, Butch je složio jaknu tako pažljivim, preciznim rukama i položio ju je na krevet kao da je na crni pokrivač stavljao usnulu bebú. Zatim je snažnim, zaobljenim prstima namjestio remen na hlačama, te

pogladio crnu, svilenu košulju.

Tišina.

I nimalo ugodna.

Vishous je gledao prema velikim staklenim pločama koje su se protezale cijelim stanom i promatrao u njima odraz svog najboljeg prijatelja.

Nakon trenutka, murjak je okrenuo glavu.

Oči su im se susrele na staklu.

»Hoćeš li ostati u tome?« upitao je Butch mračno.

Vishous je posegnuo za čvorom na svom potiljku i potegao vezice koje su držale polovine spavačice zajedno. Zatim je učinio isto i s vezicama na struku. Kada je tkanina skliznula s njegovog tijela, murjak je s drugog kraja sobe promatrao kako pada na pod.

»Potrebno mi je jebeno piće«, rekao je Butch.

Preko puta za šankom, momak je nalio gutljaj viskija u čašu. Zatim ponovio. A onda je odgurnuo nisku, staklenu čašu, podigao bocu i dobro potegao.

Vishous je ostao stajati na mjestu, otvorenih usta, udisao i izdisao i dalje promatrajući odraz svog najboljeg prijatelja.

Butch je spustio bocu, ali ju je i dalje držao u ruci, glava mu je pala naprijed kao da je zatvorio oči.

»Ne moraš ovo činiti«, rekao je V. promuklo.

»Da... moram.«

Murjakova tamnokosa glava se podigla i zatim se okrenuo oko svoje osi.

Kada se napokon počeo približavati, ostavio je piće na šanku, te se zaustavio točno iza Vishousa. Bio je blizu... dovoljno blizu da je mogao osjetiti toplinu njegovog tijela.

Ili je to možda bila Vishousova vlastita krv koja je ključala.

»Koja su pravila?« upitao je murjak.

»Nema pravila.« Vishous je raširio noge i pripremio se. »Učini što god želiš... ali moraš me slomiti. Moraš me rasturiti na komadiće.«



Natrag u palači, Manny je odjenuo novo bolničko odijelo, opet. Ako se stvari ovako nastave, morat će kupiti dionice u tekstilnoj kompaniji koja ih proizvodi. Ili u kompaniji koja proizvodi perilice rublja.

Vani na hodniku, naslonio se na zid da se odmori i zurio dolje u svoje tenisice. Nije uopće smatrao da bi mu se stopala trebala uzbuditi – imao je osjećaj da on i Payne neće nigdje ići. Barem, ne zajedno.

Kći božanstva.

Iiiii... nije mu to uopće bilo važno. Mogla je imati noja za majku što se njega tiče.

Protrljavši lice, nije mogao dokučiti je li bio impresioniran samim sobom ili užasnut time što je prihvaćao te vijesti kao ništa značajno. Vjerojatno bi bilo zdravije biti u šoku ili nevjerici i udarati glavom o zid. Ali njegov mozak samo se prepustio tome – što je značilo da je postao jako fleksibilan u svom definiranju stvarnosti ili je njegova siva tvar zapala u stanje naučene bespomoćnosti.

Vjerojatno je prije bilo ovo prvo. Jer sve u svemu, osjećao se... Sranje, osjećao se bolje nego već godinama: usprkos činjenici što je operirao deset sati, te spavao u stolici dio noći

- ili dana, koje god vrijeme bilo - kombinacija njegovog uma i tijela bila je snažna, zdrava i oštra poput žileta. Čak i kada se protegao, nije bilo ukočenosti... ili zatezanja ili pucketanja. Osjećao se kao da je proveo mjesec dana na odmoru, udovoljavajući sebi masažama i provodeći jogu na plaži.

Ne da je ikada izvodio vježbu psa koji gleda prema dolje.

Iiiii s tim na umu, pred očima mu se ukazala istinski fantastična, posve prljava predodžba Payne. Kada se njegov ud ustao na pozdrav, pomislio je kako doista ne bi bila dobra ideja odvesti Payne na turistički obilazak, recimo njegove spavaće sobe. Zapravo, imajući u vidu nedavne događaje, u kojima je bio na koljenima... trebali bi zaobići i njegovu kupaonicu. Možda bi trebao izbjegavati sve sobe s pločicama? Stoga je i kuhinja bila veliko ne. Njegovo predsoblje, također -

Payne samo što nije iskočila iz ureda, noseći u rukama njegovu aktovku i ostale stvari.

»Slobodni smo!«

Trčala je prema njemu graciozno poput maratonca, iza nje vijorila se njena kosa, njen korak tečan poput tamnih kovrča na njenoj glavi.

»Slobodni smo! Slobodni smo!«

Kada je skočila u njegovo naručje, uhvatio ju je i zavrteo.

»Puštaju nas da odemo?« upitao je.

»Doista! Imamo dopuštenje izvesti tvoj automobil odavde.« Pruživši mu njegove stvari, tako se široko nasmiješila da su joj izvirili ocnjaci. »Pomislila sam da će ti ovo trebati. I tvoj mobitel radi sada.«

»Kako si znala da su to moje stvari?«

»Imaju tvoj miris. A Wrath mi je ispričao o toj kartici koju je moj blizanac izvadio.«

Telefonska neznanica. Činjenica da ga je prepoznavala po njegovom mirisu odmah ga je uzбудila, podsjećajući ga koliko su se njih dvoje zapravo zblížili -

Okej, vrijeme je da zaustavi taj film u glavi. Rukama je obuhvatila njegovo lice.

»Znaš što?«

»Što?«

»Sviđa mi se kako me gledaš, Manuele.«

»Oh, da?«

»Odmah pomislim na tvoja usta po mom tijelu.«

Manny je zastenjao i gotovo popustio. Da ne dođe do ponovnog gubitka kontrole nad stvarima, zagrlio ju je oko struka.

»Hajde. Idemo prije nego izgubimo ovu priliku.«

Njen smijeh bio je tako bezbrižan da mu se iz nekog razloga rastvorio grudni koš i izložio kucajuće srce iza njegovih rebara. A to je bilo prije nego se ona nagnula i poljubila ga u obraz.

»Uzbuđen si.«

Pogledao je prema njoj.

»A ti se igraš s vatrom.«

»Volim kad mi je vruće.«

Manny se zdušno nasmijao.

»Pa, ti si sama vatra.«

Kada su se približili izlazu u nuždi, dlan je položio na prečku.

»Hoće li se ovo zaista otvoriti?«

»Probaj i vidi.«

Pritisnuo ju je... i, gle čuda, zasun se okrenuo i teška, metalna ploča širom su se otvorila. Odmahnuo je glavom shvativši da prema njima ne nadiru vampiri s puškama i mačetama iz svih smjerova.

»Dovraga, kako li ti je samo uspjelo?«

»Kralj nije bio oduševljen. Ali ja nisam zarobljenica ovdje, i imam dovoljno godina, te nema razloga da mi zabrane izlazak iz palače.«

»A na svršetku noći... što onda?« Njena sreća je splasnula, te je on pomislio, uf uf, znači tako joj je uspjelo. Tehnički govoreći, ona ga je pratila kući... Ovo je bio njihov oproštaj. Pogladio joj je kosu. »U redu je. Sve... je u redu, bambina.«

Činilo se da teško guta.

»Ja neću misliti na budućnost, a ne smiješ ni ti. Pred nama su sati i sati koje trebamo iskoristiti.«

Sati. Ne dani ili tjedni ili mjeseci... ili godine. Sati.

Bože, nije se niti malo osjećao slobodnim.

»Hajde«, rekao je, izašavši van i uzevši njenu ruku. »Iskoristimo ovo.«

Njegov automobil bio je parkiran u sjeni nadesno, i kada mu se približio, shvatio je da je bio otključan. Ali hajde, kao da bi ga netko mogao ovdje ukrasti?

Otvorio je suvozačeva vrata.

»Daj da ti pomognem.«

Uzevši njenu ruku poput džentlmena, pomogao joj je da uđe i zatim namjestio pojas preko njenih grudi i zakopčao ga.

Kada je očima započela brzo prelaziti po unutrašnjosti automobila gladeći rukom sjedište, zaključio je da joj je ovo možda prva vožnja. Kako je samo to bilo cool?

»Jesi li se ikada ranije vozila?« upitao je.

»Zaista, nisam.«

»Pa, vozit ću polako.«

Uhvatila ga je za ruku kada se uspravio.

»Ide li ovo brzo?« Malo se nasmijao.

»Ovo je Porsche. Brzina je ono što radi.«

»Onda ćeš nas povesti na vjetru! Idemo!«

Mannyju se urezala u pamćenje slika divlje radosti na njenom licu: sjajila se – i to ne u nadzemaljskom smislu, ovo je bila izvorna životna radost. Nagnuo se dolje i poljubio je.

»Tako si lijepa.«

Vidjela je samo njegovo lice.

»Hvala ti na tome.«

Oh, ali nije bio on uzrok tome. Sloboda, zdravlje i optimizam blistali su na njenom licu – i nije ništa manje zaslužila od života.

»Želim te s nekim upoznati«, iznenada je rekao.

Payne mu se osmjehnula.

»Onda vozi, Manuele. Odvedi nas u noć.«

Nakon trenutka samo gledanja u nju... učinio je upravo to.

Trideset sedmo poglavlje

Stajavši sasvim gol u svom stanu, V. je čekao nešto... bilo što.

Međutim, Butch se odmaknuo i nestao u kuhinji. Ovo je bila loša ideja. Nije trebao tražiti od dobrog katoličkog dječaka da se igra s igračkama kakve je V. –

Udarac je došao straga, brz i precizan.

Bio je to modificirani udarac tijelom i prekrasno izveden: dvije ogromne ruke uhvatile su ga preko prsa i bokova i zatim su ga okrenule i bacile prema udaljenom zidu pokraj radne ploče. Tada se i sam udar dogodio: svaki centimetar njega osjećao je sudar. Ipak, nije se odbio od zida. Nije bilo rikošeta.

Zaklamao ga je o zid potiljkom i guzicom.

»Ruke preko glave.«

To režanje bilo je poput pištolja pritisnutog o njegovu lubanju i V. se trudio da izvrši naredbu, boreći se protiv težine koja mu je priklještila ruke o prsa. Prva se oslobodila desna – i istog trenutka kada je podigao zapešće, osjetio je stisak njegove ruke i lisice. S lijevom se jednako brzo odigralo isto.

Ipak, murjaci su znali rukovati s čelikom.

Osjetio je kratko otpuštanje stiska kada je uspio uhvatiti malo zraka. A zatim je zvuk prolaska metalnog lanca preko potpornja najavio u kojem su smjeru stvari išle: prema gore.

Postupno, težina se prenijela s njegovih stopala na zglobne čašice i kosti njegovih ruku. Podizanje se zaustavilo upravo u trenutku kada su se njegova stopala trebala odvojiti od poda... a zatim je samo visio ondje, okrenut licem prema prozorima, teškom mukom disao osluškajući Butchove pokrete iza sebe.

»Otvori usta.«

Čuvši naredbu, V. je širom rastvorio čeljust, zglob ispod obrazne kosti pucketao je, njegove oči pale su u kutove, urezi na licu oživjeli su uslijed zbornog vikanja.

Preko njegove glave navukao je kožne žvale i postavio ih na pravo mjesto, kuglica na sredini ugurala se među njegove očnjake silom ih šireći još i više. Kratkim trzajem, kožno remenje zategnuo je iza njegove lubanje i stezao je kopču sve dok mu se nije urezala u tjeme.

To je bilo savršeno postavljanje: zategnutost i osjećaj gušenja obavili su svoj posao: adrenalin je potekao njegovim tijelom napevši ga na tako mnogo različitih načina.

Korzet obložen žicom bio je sljedeći, naprava nije išla preko njegovih ramena već oko torza, metalni vršci s unutrašnje strane kožnog okova utonuli su u njegovu kožu. Butch ga je započeo vezati ravno preko prsne kosti, a zatim je postupno stiskao sve više prema dolje, dolje i dolje... preko V.-ovih rebara, trbuha i vrhova kukova, sve dok do V.-ove kralješnice nisu doprli koncentrični krugovi svijetle, bijele boli, uzdižući se sjeverno prema receptorima u mozgu i zatim južno do njegovog, poput kamena tvrdog, uda.

Kisik je zviždao njegovim nosnicama kada je nastupio kratak interval bez dodira, a zatim se Butch vratio u rukama noseći četiri duge, gumene vezice. Za amatera, imao je dobre instinkte: i naprava s kuglicom i prsni korzet imali su prstene od nehrđajućeg čelika postavljene na svakom centimetru i očito je murjak namjeravao iskoristiti ponuđeno.

Mirnim pokretima, Butch je provukao gumice kroz prstene na žvalama s kuglicom, povukavši ih dolje i pričvrstivši ih s prednje i stražnje strane korzeta.

Čime je učinkovito namjestio V.-ovu glavu da gleda samo naprijed.

Butch ga je zatim odalamio i odaslao ga na vožnju vrtuljkom. U svom nepomičnom stanju, mozak mu je bio sjeban, i nije mu trebalo dugo dok se nije započeo pitati je li se on pokrenuo ili se soba vrtjela: stvari su mu prolazile pred očima jedna iza druge, šank, balkonska vrata, radna ploča... Butch... krevet, staklo... zatim se ponovno vratio na šank, vrata, ploču... i Butcha –

Koji je otišao do zida na kojem su visjeli bičevi i lanci.

Murjak je samo stajao ondje i promatrao Vishousa.

Poput vlaka koji ulazi na kolodvor, vrtinja se polagano usporavala dok nije sve stalo... a njih dvojica samo su se gledala.

»Rekao si da nema pravila«, procijedio je Butch. »I dalje stojiš pri tome?«

U nedostatku načina da mu kimne ili odmahne glavom, V. je učinio što je mogao s nogama, podigavši ih i spustivši ih natrag na pod.

»Jesi li siguran?« Nakon što je ponovio pokret, Butchove oči zasjale su pri svjetlosti svijeća – kao da su u njima bile suze. »Dobro, onda«, rekao je hrapavim glasom. »Ako mora biti tako.«

Butch je obrisao lice, okrenuo se prema zidu, a zatim hodao niz zid prekriven igračkama. Približivši se bičevima, V. je zamišljao ubode šiljastih resa po svojim leđima i bedrima... ali murjak je nastavio hodati. Sljedeći su bili devetorepi bičevi i V. je doista mogao osjetiti šibanje po svom mesu... ali Butch se nije zaustavio. Zatim su na zidu bile hvataljke za bradavice i žičane lisice od nehrđajućeg čelika koje se mogu postaviti na gležnjeve, podlaktice, grlo...

Gledajući ga kako prolazi pokraj svake vrste igračaka, V. se namrštio pitajući se je li se murjak samo poigravao s njim, i koliko je to neimpresivno bilo –

Međutim, Butch se zaustavio. I ispružio ruku –

V. je zastenjao i počeo zatezati sponne koje su ga držale na mjestu. Očiju širom otvorenih, nastojao ga je preklinjati, ali nije mogao pomaknuti glavu a niti progovoriti.

»Rekao si da nema ograničenja«, izlanuo je Butch. »Onda ćemo ovo odraditi po mome.«

V.-ove noge su se zgrčile i prsa su mu vrištala zbog nedostatka kisika.

Maska koju je murjak odabrao nije imala rupice na sebi, ni za oči ni za uši, a ni za usta. Načinjena od kože i zašivena tankom niti od nehrđajućeg čelika, jedini način prolaska kisika bio je kroz dvije bočne mrežice koje su bile postavljene dovoljno natrag da spriječe ikakav ulazak svjetlosti unutra – a zrak će kružiti preko uzavrele, panične kože prije nego dopre do usta i spusti se dolje u pluća. V. je napravu doista i kupio, ali nije ju nikada upotrijebio: ostavio ju je jedino iz razloga što ga je užasavala, a to je bio dovoljan razlog da je posjeduje.

Uskraćivanje čula vida i sluha bila je sigurna stvar koja će ga izludjeti – zbog čega ju je Butch i odabrao. Znao je predobro koje gumbe treba pritisnuti – tjelesna bol bila je jedno... ali psihološko sranje bilo je mnogo gore.

I stoga puno učinkovitije.

Butch je polako kružio njemu izvan vidokruga. Žestokim mlataranjem, V. je pokušao promijeniti položaj da mu može vidjeti lice, ali njegovi nožni prsti jednostavno nisu mogli pronaći uporište na podu – što je bio još jedan uspjeh murjakove strategije. Borio se i meškoltio i nije ništa postizao, pojačavajući svoj užas.

U jednom potezu, ugasila su se svjetla.

Nekontrolirano se bacajući, Vishous se pokušao oduprijeti, ali to je bila bitka koju će izgubiti: brzim trzajem maska se stegnula oko njegovog vrata, pričvršćena i nepomična.

Mentalna hipoksija trenutno je nastupila. Nije bilo kisika da ga udahne, ništa nije prodiralo kroz masku, ništa – Osjetio je nešto na nozi. Nešto dugo i tanko. I hladno.

Poput oštrice.

Potpuno se umirio. Do te mjere da se zbog prijašnjeg mlataranja zibao naprijed-natrag na lancima iznad sebe, njegovo tijelo poput kipa obješeno na dvije identične metalne spone.

V.-ovo udisanje i izdisanje ispod maske odzvanjalo je poput rike u njegovim ušima dok se usredotočio na osjet ispod struka. Nož je polako klizio, neumoljivo se dizao prema gore prešavši na unutarnju stranu njegovog bedra...

U njegovoj brazdi, izbio je tekući trag i spustio se dolje preko njegovog koljena.

Nije čak ni osjetio bolni ubod jer se oštrica uputila prema njegovom udu: implicirajući da je ovaj blagi udar bio samo nagovještaj navale na njegov okidač za uništenje.

U treptaju oka, sadašnjost se izmiješala s prošlosti, alkemija uzrokovana adrenalinom koji je kolao svakom njegovom venom; trenutno se vratio kroz mnoge godine natrag u onu noć kada su ga mužjaci njegovog oca držali dolje u prljavštini izvršavajući Bloodletterovu naredbu. Tetovaže nisu bile najgori dio svega.

I evo ga, ponovno se događalo. Samo ne s kliještima.

Vishous je vrisnuo kroz kuglicu u svojim ustima... i nastavio vikati.

Vikao je zbog svega što je izgubio... vikao zbog sebe polumužjaka... vikao zbog Jane... vikao zbog svojih roditelja koji su bili što jesu i zbog onoga što je želio za svoju sestru... vikao zbog ovoga na što je natjerao svog najboljeg prijatelja... Vikao je i vikao dok više nije bilo zraka, ni svjesnosti, ni ičega.

Ni prošlosti ni sadašnjosti.

Čak ni njega samoga.

I usred tog kaosa, na čudnovat način postao je slobodan.

Butch je točno znao kada se njegov najbolji prijatelj onesvijestio. Nisu se samo njegove nemirne noge umirile; već se i sva njegova muskulatura opustila. Njegove ogromne ruke i masivna bedra nisu više bila napeta. Njegova velika prsa nisu se više nadimala. Vezice na ramenima i leđima su se olabavile.

Butch je odmah odmaknuo žlicu koju je uzeo iz kuhinje s V.-ove noge i jednako tako prestao izlijevati mlaku vodu iz čaše koju je uzeo sa šanka. Suze u njegovim očima nisu mu nimalo pomagale da otpusti masku i skine je. Niti su mu pomagale da jednostavno ukloni napravu za imobilizaciju. Posebno se namučio s napravom za usta.

Skidanje korzeta bio je posao i pol, ali koliko god bio očajan da spusti V.-a dolje, bilo je daleko lakše sve skinuti s njega dok je visio ondje. I uskoro, Brat je bio sav krvav, ali ne i opterećen.

Preko puta na zidu, Butch je otkočio vitlo i polako spustio Vishousovo ogromno, nepokretno tijelo dolje. Nije pokazivao znakove da je registrirao promjenu u nadmorskoj visini, a udar o pod dogodio se kada je V. kolabirao mlitavih nogu, njegova koljena savila su se kada je mramorni pod ustao da pozdravi njegovu guzicu i torzo.

Kada je Butch maknuo lisice, krv je još više navalila.

Bože, prijatelj mu je bio u groznom stanju: vezice naprave za usta utisnule su mu crvene trake na obraze; šteta od korzeta bila je još i gora; zatim su tu bila i do krvi rasparana zapešća. A to je bio samo dodatak stanju u kakvom je bilo momkovo lice, nakon što ga je onako sredio.

Na trenutak, jedino što je uspijevaio raditi bilo je milovanje V.-ove poput ugljena crne kose rukama koje su se tresle kao da pati od tremora. Zatim je pogled spustio dolje na prijateljevo tijelo, do tinte ispod struka, i mlohavog uda... i ožiljaka.

Bloodletter je bio gad svoje vrste zbog mučenja svog sina na ovakav način. A Čuvardjeva je bila beskorisni komad drveta što je dopustila da se to dogodi.

I ubijalo je Butcha što je morao iskoristiti tu užasnu prošlost da pomogne prijatelju da se oslobodi.

Samo, nije želio V.-u nanijeti tjelesne ozljede – nije bio pičkica, ali jednostavno nije imao želudac za to. Osim toga, um je bio najsnažnije oružje protiv kojeg se svatko borio.

Ipak, navrle su mu suze kada je uzeo onu žlicu i stavio je o njegovo bedro – i znao je odmah kakavu će on ekstrapolaciju imati. I dobro je znao da će mlaka voda zacementirati odmak od sadašnjosti.

Vriskovi su bili prigušeni zbog kuglice i maske... a ipak nikakav zvuk nije bio dopro do Butchevih ušiju jer ništa nije ni moglo.

Proći će jako puno, jako puno vremena da zaboravi sve ovo: svaki put kada bi zatvorio oči jedino je mogao vidjeti tijelo svog najboljeg prijatelja kako se trza i grči.

Protrjavši lice, Butch je ustao i otišao u kupaonicu. S police u ormaru zgrabio je cijelu hrpu crnih ručnika. Neke je ostavio suhima; ostale je smočio toplom vodom na umivaoniku.

Natrag kraj Vishousa na podu, obrisao je krv i znoj od straha s prijateljevog tijela, okretavši ga na stranu da mu nešto ne promakne.

Čišćenje je potrajalo dobrih pola sata. I nekoliko odlazaka i povrataka od umivaonika.

Seansa je trajala samo djelić ovoga.

Nakon što je završio, skupio je V.-ovu ogromnu težinu u svoje naručje i odnio momka na krevet, položivši ga tako da mu se glava odmarala na crnim, satenskim jastucima. Kupka spužvom, kakva je bila, ostavila je na V.-ovoj koži naježeni osip, te je Butch ušuškao brata, izvukavši plahte i pokrivši ga njima.

Iscjeljivanje je već bilo započelo, meso koje je bilo ogrebano ili zarezano zašivalo se samo i brisalo plavo-crvene tragove.

To je bilo dobro.

Odmakavši se, dio Butcha poželio je leći na krevet i zagrliti prijatelja. Ali nije ovo učinio radi sebe – i osim toga, ako ubrzo ne ode odavde i ne napije se, izgubit će svoj prokleti razum.

Uvjerivši se da je V.-u udobno, zgrabio je svoju jaknu koju je morao gurnuti na pod –

Čekaj, krvavi ručnici i nered ispod naprave za vješanje.

Brzim pokretima, obrisao je pod i zatim pokupio vlažni i teški teret te ga odnio u košaru u kupaonici – zbog čega se zapitao tko dovraga čisti ovo mjesto? Možda je to bio Fritz... ili je možda V. glumio veselu čistačicu.

Natrag u glavnoj sobi, zastao je na sekundu da provjeri je li uklonio sve dokaze osim čaše i žlice... a zatim je prešao preko puta da provjeri je li V. i dalje spavao... ili bio u onoj polukomi.

Bez svijesti. Sasvim.

»Idem po ono što ti zaista treba« rekao je Butch tiho, pitajući se hoće li ikada više normalno disati – prsa kao da su mu bila zagušena baš kako su i V.-ova stvarno bila. »Drži se, moj prijatelju.«

Uputivši se prema vratima, izvadio je mobitel da obavi poziv – i ispustio prokletu stvar.

Uf. Izgleda da su mu se ruke i dalje tresle. Ma zbog čega samo.

Kada je naposljetku pritisnuo zeleno, molio se da se javi –

»Posao je obavljen«, rekao je grubo. »Dođi ovamo. Ne, vjeruj mi – trebat ćeš mu. Ovo je bilo radi vas dvoje. Ne... da. Ne. Idem sada. Dobro. U redu.«

Prekinuvši poziv, zaključao je V.-a unutra i pozvao dizalo. Dok je čekao, pokušao je odjenuti jaknu i tako je nervozno petljao po koži da je jednostavno odustao i prebacio je preko ramena. Kada su vrata zazvonila i otvorila se, ušao je unutra, pritisnuo dugme na kojem je pisalo P... i spuštao se dolje, dolje, dolje padajući na kontroliran, nestvaran način zahvaljujući maloj metalnoj kutiji dizala.

Umjesto poziva, poslao je poruku svojoj šelan iz dva razloga: nije imao povjerenja u svoj glas, i iskreno, nije bio spreman dati odgovore na pitanja koja će mu ona neizbježno postaviti.

Sve O.K. Idem se doma odmoriti. Volim te xxxxB

Marissin odgovor došao je tako brzo, da je bilo očigledno da je držala mobitel u ruci i čekala kad će joj se javiti:

Volim i ja tebe. U Sigurnoj sobi sam, ali mogu doći doma?

Dizalo se otvorilo i slatki miris benzina rekao mu je da je došao na cilj. Pošavši prijeko prema Escaladeu, uzvratio joj je poruku:

Ne, dobro sam stvarno. Ostani i radi – bit ću doma kada završiš.

Vadio je ključeve kada mu je stigla nova poruka.

O.K., ali ako me trebaš, ti si mi najvažniji.

Bože, bila je tako plemenita ženka.

I ti meni xxx napisa je.

Ugasivši alarm na automobilu i otključavši vozačeva vrata, sjeo je unutra, zatvorio vrata i ponovno ih zaključao.

Trebao je krenuti. Umjesto toga, samo je položio glavu na upravljač i duboko udahnuo. Dobro pamćenje je bila precijenjena vještina. Koliko god nije zavidio Manellu na brisanju, dao bi gotovo sve da se nekako riješi ovih slika iz glave.

Iako, ne i V.-a. Ne te... povezanosti.

Nikada neće odustati od tog mužjaka. Nikada.

Trideset i osmo poglavlje

»Izvoli, mislio sam da bi volio kavu.«

Nakon što je José de la Cruz stavio veliku šalicu kave na radni stol svog partnera, parkirao je svoje dupe u stolicu nasuprot njemu.

Veck je trebao izgledati poput pregažene mačke, s obzirom da je bio u istoj odjeći u kojoj je izveo scenu iz Nemoguće misije skočivši na onaj automobil prošle noći. Umjesto toga, kurvin sin je uspio ostaviti dojam markantnosti umjesto otrcanosti.

Stoga bi se José okladio da su preostalih šest šalica napola popijene kave oko kompjutera donijele raznorazne dame iz odjela.

»Hvala, stari.« Uhvativši dlanovima novopristiglu pošiljku vrućeg i pušćeg, njegove oči i dalje nisu silazile s Dellovog zaslona – prva procjena bi bila da je izvlačio dosjee nestalih žena između sedamnaest i trideset godina.

»Što radiš?« svejedno je upitao José.

»Nestale osobe.« Veck se protegao u stolici. »Jesi li primijetio koliko je u zadnje vrijeme prijavljeno nestalih osoba između osamnaest i dvadeset i četiri godine? Muškaraca, ne žena.«

»Da. Gradonačelnik osniva novi odjel za to.«

»Također ima i dosta djevojaka, ali Kriste, kao da se širi epidemija.«

Vani na hodniku, upravo su pokraj prolazila dva policajca u uniformama, te su im obojica, i on i Veck, kimnuli. Nakon što se jeka koraka utišala, Veck je pročistio grlo.

»Što je rekla Unutarnja kontrola.« Nije bilo pitanje. A one tamne, plave oči i dalje nisu silazile s baze podataka. »Zbog toga si i došao, zar ne?«

»Pa, i da ti donesem kavu. Iako, izgleda da su se već pobrinuli za tebe.«

»Prijemni ured iz prizemlja.«

Ah, da. Dvije Kathy, Brittany čije se ime piše Britnae i Theresa. Vjerojatno su sve mislile kako je ovaj momak junak.

José je pročistio grlo.

»Ispostavilo se da su protiv fotografa već otprije pokrenute tužbe zbog uznemiravanja jer ima naviku pojavljivati se na mjestima na kojima nije dobrodošao. On i njegov odvjetnik žele izbrisati sve, jer mu još jedno ometanje mjesta zločina neće ići u prilog. Unutarnja je uzela izjave od svih, i srž svega, što se tebe tiče, to će biti napad – ništa pretjerano. Plus, fotograf je rekao da neće surađivati s tužiocem protiv tebe ako dođe do toga. Vjerojatno jer mu to neće ništa pomoći.«

Sada je ipak podignuo oči.

»Hvala Bogu.«

»Nemoj se previše zanositi.«

Veckove oči su se suzile – ali ne zbog zbunjenosti. Znao je točno u čemu je bila kvaka.

A ipak nije ništa pitao: samo je čekao.

José se osvrnuo oko sebe. U deset sati navečer, ured odjela za umorstva bio je prazan, iako su telefoni i dalje zvonili, tihi cvrkutavi zvuci izranjali su tamo-amo dok ih govorna pošta ne bi pojela. Vani u hodniku, čistačice su se bavile usisavanjem tepiha, zujanje nekoliko usisavača dopiralo je s kraja hodnika, iz forenzičkog laboratorija.

Stoga nije postojao razlog da ne pričaju sasvim otvoreno.

Svejedno je José zatvorio ulazna vrata. Natrag kod Vecka, ponovno je sjeo dolje i uzeo izvrnutu spajalicu, na površini stola od lažnog drveta crtao je njome malu nevidljivu sliku.

»Pitali su me što ja mislim o tebi.« Potapšao se spajalicom po sljepoočnici. »Mentalno. Kao koliko si čvrst.«

»A ti si rekao...«

José je samo slegnuo ramenima i zašutio.

»Ta jebena budala fotografirala je leš. Za novce –«

José je podigao dlan da prekine njegovo protestiranje.

»To ti nije dovoljan argument. Jebote, svi smo ga htjeli izmlatiti. Pitanje je, ipak – da te ja nisam zaustavio... koliko daleko bi otišao, Veck.«

Na te riječi momak se ponovno namrštiio.

A zatim je nastupila usrana tišina. Mrtva tišina. Pa, osim zvonjave telefona.

»Znam da si pročitao moj dosje«, rekao je Veck.

»Da.«

»Da, pa, ja nisam poput svog oca.« Izgovorio je riječi tiho i polako. »Nisam čak ni odrastao s njim. Jedva da sam ga poznavao i nisam njemu ni nalik.«

Svrstaj to pod: ponekad imaš sreće.

Thomas DelVecchio učinio je dosta stvari koje su mu išle u prilog: položio je sve glavne predmete iz kaznenog prava s odličnim uspjehom... bio je najbolji u svojoj klasi na policijskoj akademiji... Njegove tri godine u ophodnji bile su bez mrlje. I izgledao je tako dobro da si nikada nije morao sam plaćati kavu.

Ali bio je sin čudovišta.

I to je bilo u korijenu problema koji su imali. Prema svemu što je ispravno i pravedno, nije bilo pošteno grijehe oca svaliti na pleća sina. I Veck je bio u pravu: na psihološkom testiranju imao je rezultate kao i svaka normalna osoba.

Stoga ga je José i prihvatio kao partnera bez puno razmišljanja o njegovom ocu.

Međutim, to se promijenilo od sinoć, i problem je bio izraz Veckovog lica kada je dohvatio onog fotografa.

Tako hladan. Tako miran. S ništa većim afektom nego da je otvarao limenku gaziranog soka.

José je gotovo cijeli odrasli dio života radio u odjelu za umorstva, te je vidio dobru porciju ubojica. Imao si one tipove koji su počinili zločin iz strasti poludjevši zbog nekog tipa ili ženske; zatim odjel za glupane, u koje je on svrstavao zločine povezane s drogom ili alkoholom, kao i nasilje među bandama; a onda si imao sadističke bolesnike koje je trebalo uspavati poput bijesnih pasa.

Sve ove varijacije na temu uzrokovale su nezamislive tragedije za obitelji žrtava kao i za cijelu zajednicu. Ali nije zbog njih José imao problema sa spavanjem noću.

Veckov otac je ubio dvadeset i osam ljudi tijekom sedamnaest godina – a to su bila samo tijela koja su pronašli. Gad je sada čekao izvršenje smrtne kazne, samo dvjesto kilometara dalje u Somersu, u Connecticutu, i usmrтит će ga smrtonosnom injekcijom usprkos brojnim žalbama koje su podnijeli njegovi odvjetnici. Ali što je bilo zaista sjebano? Thomas DelVecchio Stariji imao je vlastiti klub obožavatelja – širom svijeta. Sto tisuća

prijatelja na Facebooku, prodavao je majice sa svojim likom na Cafe-Pressu, heavy metalci posvećivali su mu pjesme, bio je svjetska zvijezda i to zbog ničega dobrog.

Prokletstvo, Bog mu je svjedok, sve to sranje izluđivalo je Joséa. Ti idioti koji su ga idolizirali trebali bi doći tjedan dana raditi njegov posao. I vidjeti kako su ubojice bile jako cool u stvarnom svijetu.

Kako bilo, nikada nije osobno upoznao DelVecchija Starijeg, ali je gledao jako puno intervjuja koje su s njim vodili razni tužioc i policijski službenici. Na površini, tip se doimao sasvim lucidnim i mirnim poput instruktora joge. Također i ugodan. Bez obzira tko je sjedio ispred njega ili što mu je bilo rečeno da ga izživcira, nikada nije pokleknuo, nikada se nije slomio, nikada nije odao vanjski znak da ga se to išta tiče.

Osim što je José na njegovom licu mogao iščitati cijelu priču – kao i nekolicina drugih profesionalaca: svako toliko u oku bi mu se javio bljesak zbog kojeg je José hvatao križ koji je nosio oko vrata. Nalikovao je sjaju u oku kakav bi se pojavio u šesnaestogodišnjaka kada bi kraj njega prošle mlade djevice ili guzom obdarene djevojke golih trbuha. Bio je poput sunčevog odsjaja na naoštrenoj oštrici – kratak bljesak svjetla i užitka.

Međutim, to je bilo jedino što ga je odalo. Osudili su ga na temelju dokaza; nikada na temelju njegovog svjedočanstva.

To je bila vrsta ubojica zbog kojih je José noću zurio u strop dok je njegova žena spavala pokraj. DelVecchio Stariji bio je dovoljno pametan da zadrži kontrolu i sakrije svoje tragove. Oslanjao se samo na sebe i bio je domišljat. I bio je nepredvidljiv kao i promjena godišnjih doba... Bio je utjelovljenje Noći vještica u paralelnom svemiru: umjesto normalnog čovjeka s maskom, on je bio demon skriven iza ljubaznog i lijepog lica.

Veck je izgledao isto kao i svoj otac.

»Jesi li čuo što sam rekao?«

Čuvši zvuk njegovog glasa, José se ponovno usredotočio na njega.

»Da, jesam.«

»Onda, je li ovo kraj za tebe i mene«, rekao je Veck oštro. »Želiš reći da ne želiš više raditi sa mnom? S pretpostavkom da i dalje imam posao?«

José je opet počeo crtati spajalicom.

»Unutarnja kontrola će te upozoriti.«

»Stvarno?«

»Rekao sam im da ti je glava na pravom mjestu«, rekao je José nakon trenutka šutnje.

Veck je pročistio grlo.

»Hvala, stari.«

José je dalje micao spajalicu, neznatno grebanje bilo je tako glasno.

»Stres u ovom poslu je užasan.« Rekavši to pogledao je Vecka ravno u oči. »I neće postati ništa lakše.«

Nastupila je stanka. Zatim je njegov partner promrmljao:

»Ti sam ne vjeruješ u ono što si im rekao, zar ne?«

José je slegnuo ramenima.

»Vrijeme će pokazati.«

»Dovraga, zašto si mi onda spasio posao?«

»Vjerojatno jer osjećam da trebaš dobiti priliku da ispraviš svoje grijeh – iako oni zapravo nisu tvoji.«

José mu nije želio reći da mu ovo nije bio prvi put da mu partner ima neriješene probleme na poslu, recimo to tako.

Da, a pogledaj samo kako je Butch O'Neal završio: Nestao. Vjerojatno mrtav. Usprkos onome što je José mislio da je čuo u onom pozivu 911.

»Ja nisam moj otac, detektive. Kunem ti se. Samo stoga jer sam bio profesionalan kada sam udario onog tipa –«

José se nagnuo naprijed, zakopao je svoje oči u mladićeve.

»Kako znaš da je to ono što me zasmetalo kod tvog napada? Kako znaš da je tvoja mirnoća bila uzrok?«

Kada je Veck probljedio, José se spustio natrag u stolicu. Nakon trenutka, odmahnuo je glavom.

»To ne znači da si ti ubojica, sine. I samo zato jer se bojiš nečega, to ne znači da je to i stvarno. Ali mislim da ti i ja moramo biti u potpunosti iskreni jedan prema drugome. Kao što sam rekao, ne mislim da je pošteno da se na tebe primjenjuju drugačiji standardi samo zbog tvog oca – ali ako opet onako pukneš oko bilo čega – i mislim na kazne za parkiranje« – kimnuo je glavom prema šalici kave – »loše kave, previše štirke u tvojoj košulji... prokletog uređaja za fotokopiranje... igra je gotova. Jesam li bio jasan? Neću dopustiti da netko opasan nosi značku – ili pištolj.«

Najednom, Veck je opet spustio oči na zaslon. Na njemu je bilo lice prekrasne devetnaestogodišnjakinje koja je nestala prije oko dva tjedna. Još nije iskrsnulo njeno tijelo, ali José bi se mogao okladiti da je dosada već bila mrtva.

Kimnuvši, Veck je podigao šalicu kave i naslonio se u svojoj stolici.

»Dogovoreno.«

José je izdahnuo i vratio spajalicu na mjesto, u malu, prozirnu kutiju s magnetnim rubom.

»Dobro. Jer moramo pronaći ovog tipa prije nego uzme još jedan život.«

Trideset i deveto poglavlje

Vozili su se Sjevernom cestom prema jugu, kako ju je Manuel nazivao, a Payneine oči izglednile su upijale svijet oko sebe. Sve je bilo izvor fascinacije, od protoka prometa s obje strane ceste, beskrajnog crnog neba nad njima, do svježeg noćnog zraka koji je ulijetao u automobil svaki put kada bi spustila prozor.

Što se događalo gotovo svakih pet minuta. Jednostavno joj se sviđala promjena temperature – od toplog prema hladnom, toplo pa hladno... Bilo je potpuno drugačije od Utočišta, gdje je sve bilo mono-klimatsko. Plus kada bi zrak ušao, tako ju je silno udarao po licu i mrsio njenu kosu da se morala nasmijati.

I tada bi, naravno, svaki put kada bi to učinila, pogledala u Manuela i vidjela da se i on smije.

»Nisi me pitala kamo idemo«, rekao je nakon njenog posljednjeg zatvaranja prozora.

Zapravo, i nije bilo važno. Ona je bila s njim i bili su slobodni i sami, i to je bilo i više nego dovoljno –

Ostavi ga. Na kraju noći ostavi ga i vrati se ovamo. Sama.

Zadržala je svoje drhtanje za sebe: Wrath, sin Wrathov, imao je boju glasa primjerenu onima na prijestolju i s krunama i crnim bodežima koji su visjeli na njegovim prsima. I njegov kraljevski ton glasa nije bio samo predstava. Očekivao je njenu poslušnost, i Payne nije bila u zabludi da ona na neki način nije podložna njegovom vladanju samo zato što je kći Čuvardejeve. Dok god bude ovdje dolje, to je bio njegov svijet i ona je bila u njemu.

Nakon što je kralj izgovorio te grozne riječi, zatvorila je oči i u tišini koja je uslijedila nakon toga, brzo je shvatila da ona i Manuel neće nigdje otići ako se ona ne zakune.

Pa je... to učinila.

»Bi li željela znati? Halo? Payne?«

Trgnuivši se, natjerala se da se osmjehne.

»Radije bih da me iznenadiš.«

Sada se on široko osmjehnuo.

»Još i veća zabava – pa, kao što sam rekao, želim te s nekim upoznati.« Osmijeh mu je lagano splasnuo. »Mislim da će ti se ona svidjeti.«

Ona? Misli na ženu?

Svidjeti?

Doista, to bi se moglo dogoditi jedino ako žena u pitanju bude imala konjsko lice i veliku stražnjicu, pomislila je Payne.

»Kako dražesno«, rekla je.

»Evo našeg izlaza.« Oglasilo se tiho škljoc-škljoc-škljoc i zatim je Manuel okrenuo upravljač i spustio ih sa široke ceste na put koji se spuštao nizbrdo.

Kada su se zaustavili u liniji iza drugih vozila, ugledala je na jako udaljenom obzoru ogroman grad, s čime su se njene oči borile da shvate što je to: visoke zgrade ispunjene bezbrojnim svjetlima uzdizale su se nad površinom sačinjenom od manjih struktura, i to nije bilo statično mjesto. Crvena i bijela svjetla gmizala su svuda oko njegovih rubova... bez sumnje stotine automobila na cestama nalik ovoj kojom su upravo putovali.

»Gledaš grad New York«, rekao je Manny.

»Tako je... divan.«

Malo se nasmijao.

»Neki dijelovi zasigurno jesu. Ali daljina i tama savršeno prikrivaju njegove nedostatke.«

Payne je pružila ruku i dotaknula prozirno staklo ispred sebe.

»Gore, gdje sam bila, nema ovako prostranih vidika. Nema veličanstvenosti. Ništa osim depresivnog mliječnog neba i šume koja nas je okruživala i gušila. Ovo je sve tako čudnovato –«

Parajući zvuk oglasio se iza njih i zatim ponovno.

Manny je pogledao u malo zrcalo iznad svoje glave.

»Pomalo, stari. Idem, idem...«

Ubrzavši, i brzo se približivši automobilu koju je vozio ispred njih, osjećala se krivom što ga je omela u vožnji.

»Žao mi je«, promrmljala je. »Nisam htjela toliko pričati.«

»Možeš dovijeka pričati, a ja ću te sasvim sretan slušati.«

Pa, zar nije to bilo dobro znati?

»Neke stvari kojima svjedočim ovdje nisu mi tolika nepoznanica, ali ipak mi je sve velikim dijelom otkriće. Proročke zdjele koje imamo na Onoj strani nude samo kratke prikaze ovoga što se događa na Zemlji, te im je fokus više na ljudima, a ne predmetima – osim ako ti nepomični predmeti nisu bitan dio nečije sudbine. Zaista, samo nam je pružena sudbina, ne napredak... život, ne krajolik. Ovo je... sve zbog čega sam htjela postati slobodnom.«

»Kako si pobjegla?«

Koji put, pomislila je.

»Pa, prvi put... shvatila sam, kada je moja majka održavala audijencije za ljude odavde, da postoji mali prozor na mjestu na kojem se nalazila barijera između dvaju svjetova... kao nekakva rešetka. Otkrila sam da mogu prenijeti svoje molekule kroz minijaturne rupice koje su bile na njoj – i tako sam to učinila.« Prošlost se vraćala k njoj, sjećanja su se poput plamička zapalila i zatim gorjela ne samo u njenom umu, već i njenoj duši. »Moja majka je bila bijesna i došla je po mene, zahtijevajući da se vratim u Utočište – i odbila sam je. Međutim, ja sam bila na misiji od koje me čak ni ona nije mogla odvratiti.« Payne je odmahнула glavom. »Nakon što sam... učinila što sam morala... mislila sam da ću jednostavno nastaviti sa svojim životom, ali neke stvari nisam bila predvidjela. Ovdje dolje, imam se potrebu hraniti... a bilo je i drugih problema.«

Njena potreba, da bude određena – iako nije imala namjeru objasniti mu način na koje ju je razdoblje potrebe srušilo s nogu i osakatilo je. Gore, ženke Čuvarđeve bile su spremne za začecje gotovo cijelo vrijeme i prema tome njihova tijela nisu prolazila kroz navale hormona. Međutim, onog trenutka kada bi došle ovdje dolje i ostale jedan dan ili malo više, ciklus im se javljao. Hvala Bogu što se to događalo samo jednom u desetljeću – iako je Payne pogrešno pretpostavila da će morati čekati deset godina prije nego se počne brinuti o tome.

Nažalost, ispostavilo se da je tih deset godina započinjalo teći tek nakon što se prvi ciklus pokrene: njena želja javila se niti mjesec dana nakon što je napustila Utočište.

Prisjetivši se ogromne želje za združivanjem koja ju je činila bespomoćnom i

očajnom, usredotočila se na Manuelovo lice. Hoće li je on uslužiti kada dođe njeno vrijeme potrebe? Hoće li se pobrinuti za njene nasilne žudnje i olakšati njeno stanje svojim udom? Može li to ljudsko biće uopće učiniti?

»Ali opet si završila ondje?« upitao je.

Pročistila je grlo.

»Da, jesam. Imala sam određene... poteškoće i moja majka je ponovno došla po mene.« Zaista, Čuvardjeva je bila užasnuta činjenicom da će njenu jedinu kćer salijetati napaljeni mužjaci – koja je ionako »uništila« veliki dio života koji joj je darovala. »Rekla mi je da će mi pomoći, ali samo na Onoj strani. Pristala sam vratiti se s njom, misleći da će biti kao i prije – a i svakako sam znala ponovno pronaći izlaz. Međutim, to se nije dogodilo.«

Manny je položio svoju ruku na njenu.

»Ali, to je sve sada iza tebe.«

Je li? Slijepi kralj nastojao je kontrolirati njenu sudbinu baš poput njene majke. Njegovi razlozi bili su manje sebični, utemeljeni – napokon, pod njegovim krovom živjela su Braća, njihove šelan i jedno mlado, koje je morao zaštititi. Samo, bila je u strahu da je mišljenje njenog brata o ljudima bilo istovjetno Wrathovom: prije svega to da su oni bili degradi koji su samo čekali da ih se pozove u službu.

»Znaš što?« rekla je.

»Što?«

»Mislim da bih mogla ostati s tobom u ovom automobilu zauvijek.«

»Čudno... i ja osjećam isto.«

Još škljoc-škljoc-škljocanja i skrenuli su udesno.

Dok su se vozili, pred njima je bilo sve manje automobila, a sve više zgrada, te je tada shvatila što je želio reći o noćnom pogledu na grad: u ovom susjedstvu nije bilo veličanstvenosti. Razbijeni prozori bili su zacrnjeni poput ispalih zuba, a prljavština koja se urezala niz bočne strane skladišta i trgovina bili su znaci vremena. Udubine nastale zbog truljenja ili slučajno ili kao posljedica vandalizma bile su poput ožiljaka na nekoć bez sumnje glatkim fasadama, i sjajni, svježe obojani zidovi sada su bili isprani, cvijet njihove mladosti davno izgubljen uslijed prolaska vremena.

I doista, ljudi koji su stajali gore u sjenama nisu bili u boljem stanju. Odjeveni u zgužvanu odjeću boje pločnika i asfalta, doimali su se kao da ih nešto pritiska s neba, kao da ih je nevidljiva šipka silom spustila na njihova koljena – i nije im dopuštala da se pomaknu.

»Ne brini«, rekao je Manuel. »Vrata su zaključana.«

»Ne bojim se. Ja sam... tužna, iz nekog razloga.«

»Gradska sirotinja doista izaziva takav osjećaj.«

Prošli su pokraj još jedne trošne kutije okrugloga krova pred kojom su stajala dva ljudska bića zaogrnuti samo jednim kaputom. Nije nikada mislila da će spoznati vrijednosti koje je nudila monotona savršenost Utočišta. Ali možda ga je ipak njena majka stvorila da zaštiti Odabranice od prizora poput ovih. Života... kakvog je vidjela sada.

Međutim, okolica se počela mijenjati nabolje. I nedugo zatim Manny je skrenuo s ceste na put koji se protezao paralelno s građevinskim zemljištem na kojem su se nove zgrade protezale preko velike površine. Svuda uokolo padao je žučkasti odsjaj od svjetala na tornjevima i dizalicama, koji je obasjavao nisku zgradu i blještave krovove dvaju

parkiranih vozila i podrezane grmove s obje strane pješačkih staza.

»Stigli smo«, rekao je, zaustavivši automobil i okrenuvši se prema njoj. »Predstaviti ću te kao svoju kolegicu, u redu? Samo se prepusti ulozi.«

Nacerila se.

»Rado ću to učiniti.«

Izašli su zajedno i... oh, taj zrak. Tako složen buket dobrog i lošeg, metalnog i slatkog, prljavog i božanstvenog.

»Obožavam ovo«, rekla je. »Obožavam ovo!«

Ispružila je ruke pred sebe i zavrtjela se ukруг, okrenuvši se oko svoje osi na stopalima na koja je netom prije odlaska iz palače navukla čizme. Prestavši se vrtjeti i spustivši ruke uz tijelo, shvatila je da on zuri u nju i morala se nasmijati koliko joj je bilo neugodno.

»Žao mi je. Ja –«

»Dođi ovamo«, zarežao je, kapci su mu se spustili, njegov pogled vruć i posesivan.

Trenutno, osjetila je uzbuđenje među nogama, krv joj se uzburkala. I nekako, znala je da mu treba polako prići, znala je da ga treba natjerati da je čeka, čak iako to nije bilo dugo.

»Želiš me«, polagano je rekla kada su bili licem o lice.

»Da. Itekako.« Rukama ju je ščepao oko struka i čvrsto je privinuo k sebi. »Daj mi svoja usta.«

Učinivši upravo to, omotala je svoje ruke oko njegovog vrata i stopila se s njegovim čvrstim tijelom. Poljubac je odašiljao vlasništvo posvuda, s obje strane, i kada je završio, nije mogla izbrisati osmijeh sa svoga lica.

»Sviđa mi se kada mi naređuješ«, rekla je. »To me odmah podsjeti na naše zajedničko tuširanje, kada si bio –«

Zastenjao je i prekinuo njene riječi položivši ruku nježno preko njenih usta.

»Da, sjećam se. Vjeruj mi – sjećam se.«

Payne mu je lagano polizala dlan.

»Učinit ćeš mi to ponovno. Večeras.«

»Ako budem imao sreće.«

»I imat ćeš. Kao i ja.«

Malo se nasmijao.

»Znaš što? Moram obući jednu od svojih jakni.«

Manuel je ponovno otvorio vrata i nagnuo se u automobil. Ponovno se pojavivši navlačio je bijelu jaknu na čijem je džepu bilo ispisano njegovo ime. I znala je po načinu na koji je zatvarao polovice jakne da pokušava sakriti reakciju svoga tijela na njene dodire.

Šteta. Voljela ga je vidjeti u tom stanju, ponosnog i ukrućenog.

»Hajde – idemo unutra«, rekao je, primivši je za ruku. A zatim bez daha, kao da je dodao »Prije nego ja uđem unutra...«

Budući da nije dovršio rečenicu, Payne je ostavila osmijeh upravo gdje je i bio, naprijed na središtu svoga lica.

Promotrivši zdanje bolje, doimalo joj se poput utvrde spremne na borbu protiv opsade, s diskretnim šipkama na prozorima i visokom ogradom koja se protezala dalje izvan njenog vidika. Vrata kojima su prišli također su imala rešetke, ali Manuel nije

testirao ručke na njima.

Logičan korak da osiguraju zgradu, pomislila je. S obzirom na ono kako je veći dio grada izgledao.

Manuel je pritisnuo dugme i odmah se oglasio piskutavi glasić

»Bolnica Tricounty Equine.«

»Ovdje doktor Manuel Manello.« Okrenuo je glavu prema kameri. »Došao sam vidjeti –«

»Hej, doktore. Samo uđite.«

Čulo se zujanje i zatim je Manuel otvorio vrata i pridržavao ih.

»Nakon tebe, bambina.«

Interijer u koji su stupili bio je prostran i jako čist, s glatkim, kamenim podom i redovima stolica, kao da su ljudi dosta vremena provodili u ovoj prednjoj sobi. Na zidovima su visjele uokvirene slike konja i stoke, koji su na povodcima imali obješene plavo-crvene mašne. Preko puta na drugom kraju nalazila se staklena ploča na kojoj je bilo zlatnim slovima ispisano prijem, a svuda uokolo bilo je tako puno vrata... tako puno vrata. Ona sa simbolom mužjaka i ona sa simbolom ženke... na jednim je stajao natpis glavni veterinar... i računovodstvo... šef osoblja.

»Kakvo je ovo mjesto?« upitala je.

»Spasonosno. Hajde – idemo ovuda.«

Gurnuo je dvostruka vrata i prišao čovjeku u odori koji je sjedio za stolom.

»Hej, doktore Manello.« Čovjek je spustio novine na čijem je vrhu bilo velikim slovima napisano New York Post. »Nismo vas vidjeli neko vrijeme.«

»Ovo je moja kolegica, Pa – Pamela. Došli smo posjetiti moju curu.«

Muškarac se usredotočio na Payneino lice. A zatim, kao da se stresao.

»Hm... ona se nalazi tamo gdje ste je i ostavili. Doktor je danas puno vremena proveo s njom.«

»Da. Nazvao je.« Manuel je lupkao prstima po stolu. »Vidimo se kasnije.«

»Sigurno, doktore. Bilo mi je drago... Pamela.«

Payne je spustila glavu.

»I meni je bilo ugodno upoznati vas.«

Kada je podigla glavu, nastupila je čudna tišina. Muškarac je bio apsolutno zadivljen s njom, usta su mu bila blago otvorena, oči raskolačene... očigledno u potpunosti osupnut.

»Polako, momče«, rekao je Manuel mračno. »Možeš nastaviti s treptanjem svakog časa... kao, upravo sada. Zaista. Stvarno.«

Manuel je stao između njih dvoje i primio ju je istovremeno za ruku, ispriječivši se njegovom pogledu i uspostavljajući vlast nad njom. I to nije bilo sve: iz njega su se uzdizali mirisi, znak upozorenja drugom muškarcu da je ženka kojoj se divi dostupna samo preko njegovog hladnog, mrtvog tijela.

I zbog toga se osjećala kao da joj se usred prsa nalazi žareće sunce.

»Hajde, Pay – Pamela.« Povukavši je, započeli su zajedno hodati, te je dodao tihim glasom: »Prije nego momku otpadne čeljust i padne na sportske novosti.«

Payne je poskočila jednom. I zatim ponovno. Manuel ju je pogledao.

»Taj jadni stražar umalo nije doživio predsmrtno iskustvo sa značkom uguranom u grlo, a ti si sretna?«

Payne je brzo poljubila Manuelov obraz, gledajući namrgođeni izraz na njegovom lijepom licu.

»Sviđam ti se.«

Manuel je zakolutao očima i primaknuo je k sebi uhvativši je oko vrata.

»Daaa.«

»Daaa«, imitirala ga je –

Netko se spotaknuo preko nečije noge, teško je bilo reći tko, ali Manuel ih je oboje spriječio da padnu.

»Bolje da pazimo«, rekao je njen mužjak. »Prije nego nam zatreba oživljavanje.«

Lupila ga je laktom.

»Mudar zaključak.«

»Malo se ti zezaš s mojim dupetom.«

Payne je bacila pogled preko njegovog ramena. A zatim ga je udarila po stražnjici – žestoko. Kad je poskočio, namignula mu je.

»Zaista. Doista, jesam.« Spustivši kapke i glas, spetljala se: »Želiš li da to ponovim, Manuele? Možda... s druge strane?«

Namignuvši mu obrvama, zvuk njegovog smijeha prolomio se i ispunio prazan hodnik, odjekujući nadaleko i naširoko. A kada su se ponovno sudarili, zaustavio ju je uz trzaj.

»Čekaj, moramo ovo bolje odraditi.« Obuvatio ju je ispod ruku, poljubio je u čelo, a zatim stao u liniji pokraj nje. »Na tri, kreni s desnom nogom naprijed. Spremna? Jedan... dva... tri.«

Na njegov znak, oboje su koraknuli svojim desnim, dugim nogama, a zatim s lijevim... pa opet desnom... pa lijevom...

Savršeno usklađeni.

Jedno pokraj drugog.

Hodali su niz hodnik. Zajedno.



Mannyju nikada nije ni palo na pamet da bi ova seksi vampirica mogla imati i smisao za humor. Pa nije li to bio šećer na kraju?

I, dovraga, nije bilo samo to. Sviđala mu se njena zadivljenost i vedrina i dojam da je spremna za bilo što. Nije bila apsolutno ni u čemu nalik onim osjetljivim lutkicama ili mršavicama s kojima je izlazio.

»Payne?«

»Da?«

»Da ti kažem da se večeras želim popeti na planinu –«

»Oh, to bi bilo divno! Voljela bih vidjeti široki pogled s...«

Pogodak. Iako, Bože, morao se zapitati koliko je samo bilo okrutno pronaći srodnu dušu... u njoj, suštinski inkompatibilnoj njemu.

Kada su došli do drugih dvostrukih vrata koja su vodila u klinički dio bolnice za konje, otvorio je jednu polovinu do kraja i ne izgubivši ritam, oboje su se okrenuli bočno i uletjeli unutra... i tada se dogodilo.

Tada se zaista, potpuno zaljubio u nju.

Bilo je to njeno veselo čavrljanje, poskakivanje dok je hodala i te ledene oči sjajne poput kristala. Prošlost koju je podijelila s njim i dostojanstvo koje je pokazala i činjenica da su je sudili prema standardima s kojima je prije izlazio – a sada se neće moći ni prisiliti da sjedne s njima za istim stolom. Osvojila ga je snaga njenog tijela i njena oštroumnost i –

Kriste... nije ni pomislio na seks.

Ironično. Pružila mu je najbolje orgazme u životu, a nisu još ni došli do vrha njegovog popisa *volim te zbog...*

Izgleda da je jednostavno bila toliko spektakularna.

»Zbog čega li se smiješiš, Manuele?« upitala je Payne. »Možda maštaš o budućim trenucima kada ću opet položiti svoju ruku na tvoju stražnjicu?«

»Da. Točno to.«

Privukao ju je da joj utisne još jedan poljubac – i pokušao je zanemariti bol u svojim grudima: nema razloga da im pokvari vrijeme koje imaju pred sobom mislima o pozdravu koji ih čeka. To će ionako doći prebrzo.

Osim toga, gotovo su stigli na odredište.

»Ona se nalazi ovdje«, rekao je, skrenuvši nalijevo i gurnuvši vrata staje za oporavak.

Istog trenutka kada su se vrata otvorila, Payne je oklijevajući zastala, namrštivši se zbog tihog njištanja i povremenog udaranja kopita koje je dopiralo zrakom ispunjenog mirisom sijena.

»Još dolje.« Manny ju je povukao za ruku. »Zove se Glory.«

Glory je bila zadnja s lijeve strane, ali istog trenutka kada je izgovorio njeno ime, njen dugi, elegantni vrat se istegnuo i savršeno proporcionalna glava izvirila je poviše vrha obora.

»Hej, curo«, rekao je. Zauzvrat, ona je ispustila propisni pozdrav, načulila je šiljaste uši, zvučno tjerala zrak kroz nozdrve.

»Blaženi Bože«, izdahnula je Payne, ispustivši njegovu ruku i pošavši k njoj prije njega.

Kada se približila oboru, Glory je zamahnula glavom, njena crna griva sjala se poput vatre, te je iznenada imao viziju u kojoj je ugrizla Payne.

»Budi oprezna«, rekao je potrčavši prema njoj. »Ne voli –«

Istog trenutka kada je Payne položila ruku na njenu svilenu njušku, Glory je spustila glavu, gurajući njen dlan, i tražeći detaljno maženje.

»– nove ljude«, dovršio je Manny lijeno.

»Zdravo, draga«, promrmljala je Payne, prelazeći očima preko konja nadvirivši se u obor. »Tako si prelijepa... tako velika i snažna...« Blijedim rukama potražila je njen crni vrat i ritmično ga gladila. »Zašto su joj prednje noge u zavojima?«

»Slomila je desnu nogu. Teško. Prije tjedan dana.«

»Smijem li ući unutra?«

»Hm...« Bože, nije mogao doći k sebi, ali Glory kao da je bila zaljubljena, oči samo što joj nisu zakolutale od užitka kada je dobila temeljito češanje iza ušiju. »Da, mislim da možeš.«

Otvorio je polugu na vratima i oboje su ušli unutra. A kada se Glory pomaknula unatrag, zašepala je... sa zdravom nogom.

Tako je puno izgubila na težini da su joj se rebra ispod krzna nazirala poput rešetaka

na ogradi. I okladio bi se da će, nakon što nestanu njeni novopridošli posjetitelji, ovaj iznenadni nalet energije sasvim splasnuti.

Govorna poruka od veterinara bila je i više nego jasna: propadala je. Njena slomljena kost se oporavljala, ali ne dovoljno brzo i preraspodjela težine uzrokovala je slabljenje mišića i odvajanje slojeva na kopitu na suprotnoj nozi.

Glory je ispružila njušku prema njegovim prsima i lagano ga gurnula.

»Hej, curice.«

»Ona je izvanredna.« Payne je kružila oko kobile istovremeno je gladeći.
»Jednostavno izvanredna.«

A sada je imao još jednu stvar na savjesti: možda je dovođenje Payne ovdje bio manje dar, a više okrutan čin. Zašto ju je doveo da upozna životinju koju će uskoro morati...

Bože, nije želio ni pomisliti na to.

»Ti nisi jedina koja polaže pravo na svoj teritorij«, rekla je Payne tiho.

Manny je pogledao preko Gloryine glave.

»Žao mi je.«

»Kada si mi rekao da ćeš me upoznati sa ženkom, ja sam... ja sam poželjela da ta ženka ima konjsku glavu.«

Nasmijao se i pomilovao Glory po čelu.

»Pa, ima to, sasvim sigurno.«

»Što ćeš učiniti s njom?«

Dok je tražio prave riječi, skupio je grivu koja je padala na njene gotovo crne oči.

»Tvoja šutnja mi je dovoljan odgovor«, rekla je Payne tužno.

»Ne znam zašto sam te doveo ovdje. Želio sam...« Pročistio je grlo. »Zapravo, znam zašto – i jebeno je patetično. Sve što imam u životu je moj posao... Glory je jedina stvar koja nema veze s mojim poslom. Ovo je meni osobno.«

»Srce ti je sigurno slomljeno.«

»I jest.« Iznenada, Manny je pogledao preko leđa svog bolesnog konja prema tamnokosoj vampirici koja je prislonila svoj obraz na Gloryin trbuh. »Ja sam... potpuno uništen zbog tog gubitka.«

Četrdeseto poglavlje

Samo nekoliko trenutaka nakon što je primila poziv od Butcha, Jane je poprimila tjelesni oblik na terasi V.-ovog penthousea. Njen oblik zadobio je svoju težinu i osjetila je hladne prste noćnog zraka kako joj prolaze kroz kosu i izazivaju žarenje u očima.

Ili... su to bile samo njene suze.

Gledajući unutra kroz staklo i previše je jasno sve vidjela: stol, spone, bičeve... ostale stvari.

Kada je ranije dolazila ovdje s Vishousom, ta oprema za njegove osobite sklonosti grubom seksu doimale su se kao ništa više od bolnog i pomalo zastrašujućeg okruženja fantastičnog seksa koji su imali. Ali njena verzija predigre bila je pomalo pseća u odnosu na njegovu vučju.

I kako li je to jasno sada znala.

Što je Butch upotrijebio? U kakvom li je stanju njen mužjak bio? Hoće li ga pronaći u lokvi krvi –

Čekaj minutu. Gdje je uopće bio V.?

Prošla je kroz klizna staklena vrata, i ona...

Na podu nije bilo krvi. Niti je kapala s instrumenata. Sa stropa nisu visjele kukice za vješanje. Sve je bilo točno onako kakvo je bilo kada je posljednji put bila ovdje, kao da se ništa nije dogodilo –

Izvan osvjetljenog dijela sobe do nje je doprlo stenjanje i trenutno je okrenula glavu. Naravno. Krevet.

Zureći kroz veo tame, oči su joj se prilagodile i onda ga je ugledala: ispod satenskih plahti, sasvim ispružen, grčio se od bolova... ili je to samo spavao?

»Vishouse?« tiho je izgovorila.

Uzviknuvši, odmah se probudio, torzo mu se naglo uspravio, oči širom otvorile. Istog trenutka, zamijetila je na njegovom licu ožiljke koji su blijedjeli... na prsima i trbuhu ih je također imao. Ali izraz njegovog lica bilo je zapravo ono što ju je dotuklo: bio je užasnut.

Najednom, čula je mahnito mlataranje dok je on gurao plahte sa sebe. Pogledao je dolje na svoje tijelo, znoj mu se probio na prsima i ramenima, koža mu je najednom zablistala čak i u sjeni kada je rukama obuhvatio svoj ud... kao da je štitio ono što je preostalo.

Objesivši glavu, disao je duboko. Udisao. Izdisao. Udisao. Izdisao –

Ritmično disanje zatim se pretvorilo u jecanje.

Smotavši se sam u sebe, rukama se štitio od mesarenja iz davne, davne prošlosti, plakao je otpuštajući valove osjećaja, njegova hladnokrvnost je nestala, samokontrola izgubljena, njegova inteligencija nije više vladala njegovim svijetom, već je postala podanikom.

Nije uopće ni shvatio da je ona stajala odmah pokraj njega.

I trebala bi otići, pomislila je Jane. Ne bi želio da ga vidi u ovakvom stanju – čak ni prije, dok se stvari među njima nisu započele raspadati. Mužjak kojeg je poznavala i voljela i s kojim se združila ne bi želio svjedoka ovome –

Bilo je teško reći što je privuklo njegovu pažnju... i kasnije će se pitati kako li je samo odabrao taj trenutak da je pogleda upravo kada se ona spremala dematerijalizirati.

Trenutno se osjetila onesposobljenom: ako je bio ljut zbog onoga što se dogodilo s Payne, sada će je mrziti – nije bilo nikakvog mogućeg načina da izbjegne ovu invaziju njegove privatnosti.

»Butch me nazvao«, smeteno je izgovorila. »Mislio je da bi ti –«

»On me je ozlijedio... Moj otac me ozlijedio.«

Njegove riječi bile su tako tihe i jednolične da ih je jedva registrirala. Ali kada napokon jest, srce joj se zaustavilo.

»Zašto«, upitao je Vishous. »Zašto mi je to učinio. Zašto je i moja majka? Nikada nisam tražio da se rodim kao njihovo dijete... i ne bi to sigurno ni želio da me je itko pitao... Zašto?«

Obrazi su mu bili skliski od suza koje su se prelijevale iz njegovih dijamantnih očiju, beskrajna rijeka koju sam nije primjećivao, a činilo se da se nije ni brinuo zbog toga. I imala je osjećaj da će proći neko vrijeme prije nego se rijeka zaustavi – kao da se unutarnja arterija rasparala, a ovo je bila krv njegovog srca, izlivala se iz njega, prekrivajući ga cijelog.

»Tako mi je žao«, zajecala je. »Ne znam odgovore na tvoja pitanja... ali znam da ti to nisi zaslužio. I... da to nije tvoja krivnja.«

Spustio je ruke niz tijelo i samo zurio dolje. Dugo mu je trebalo da ponovno progovori, a njegove riječi, kada napokon jest, bile su izgovorene polako i odmjereno... i nezaustavljive kao i njegove suze.

»Volio bih da sam cijel. Volio bih da ti mogu podariti djecu ako bi ih ti željela i mogla začeti. Volio bih da sam ti rekao da me ubijalo kada si mislila da sam bio s nekim drugim. Volio bih da sam prošlu godinu proveo govoreći ti svake večeri nakon buđenja da te volim. Volio bih da sam se s tobom propisno združio one večeri kada si mi se vratila iz mrtvih. Volio bih...« Sada je svoje blistave oči podignuo prema njoj. »Volio bih da sam upola snažan kao ti i volio bih da te zaslužujem. I... to bi bilo to.«

Dobro. Okej. Sada su oboje plakali.

»Tako mi je žao zbog Payne«, rekla je hrapavim glasom. »Željela sam razgovarati s tobom, ali ona je bila odlučna. Pokušala sam je razuvjeriti, doista jesam, ali na kraju sam samo... ja nisam... nisam željela da ti budeš onaj koji će to učiniti. Radije bih živjela s tom groznom istinom na svojoj savjesti cijelu vječnost nego da si ti morao ubiti svoju sestru. Ili da joj dopustim da se ozlijedi gore nego što je već bila.«

»Znam... znam to sada.«

»I da budem iskrena, činjenica da je ona ozdravila? Prožme me hladna jeza zbog pogreške koju smo gotovo počinile.«

»U redu je, ipak. Ona je dobro.«

Jane je obrisala oči.

»I mislim kada je u pitanju...« Pogledala je na zid obložen mekim, žućkastim svjetlom koje nije niti najmanje ublažilo oštre šiljke i čak oštrije implikacije onoga što je visjelo ondje. »Kada su u pitanju... stvari... o tebi i seksu. Oduvijek sam se brinula da ti nisam ipak dovoljna.«

»Jebemti... ne... ti si meni sve.«

Jane je stavila ruku na usta da sasvim ne izgubi samokontrolu. Jer ovo je bilo upravo ono što je željela čuti.

»Nisam uopće ni urezao tvoje ime na svoja leđa«, rekao je V. »Mislio sam da je to glupo i gubitak vremena... ali kako se ti možeš osjećati združenom sa mnom bez toga – posebno stoga jer je svaki pojedini mužjak u palači obilježen imenom svoje šelan?«

Bože, nije uopće razmišljala o tome.

V. je odmahnuo glavom.

»Ti si meni dala prostor... da se družim s Butchem i borim sa svojom Braćom, da radim svoje sranje na internetu. A što sam ja tebi dao?«

»Moju kliniku za početak. Bez tvoje pomoći ne bih je uspjela sagraditi.«

»Nije baš buket ruža.«

»Nemoj podcjenjivati svoje stolarske vještine.«

Čuvši to, malo se nasmijao. A zatim ponovno postao ozbiljan.

»Mogu li ti reći nešto što sam mislio svaki put kada bih se probudio.«

»Molim te.«

Vishous, koji je uvijek imao odgovor na sve, kao da je ostao bez teksta. Ali zatim je rekao:

»Ti si razlog zbog kojeg se ustajem svake večeri iz kreveta. I ti si razlog zbog kojeg se jedva čekam vratiti nakon svakog svitanja. Ne rat. Ne Braća. Čak ne ni Butch. Ti...«

Oh, tako jednostavne riječi... ali njihovo značenje. Blagi Bože, njihovo značenje.

»Mogu li te sada zagrliti?« upitala je muklo.

Njen mužjak ispružio je svoje ogromne ruke.

»Što kažeš da te ja primim u svoje naručje umjesto toga?«

Poletjevši naprijed i zaronivši među njegove ruke, Jane mu se usprotivila:

»Ne mora biti niti jedno niti drugo.«

Trenutno, poprimila je svoj tjelesni oblik ni ne trudeći se, ta čarobna unutarinja kemija među njima prizvala ju je i zadržala na mjestu. A kada je Vishous zakopao svoje lice u njenu kosu i slegnuo ramenima kao da je pretrčao ogromnu udaljenost i napokon došao kući... ona je znala točno kako se osjećao.

Osjetivši njeno tijelo uz svoje, V. se osjećao kad ga je nešto sasvim rastvorilo iznutra... a onda opet zašilo natrag.

Bože, što je samo Butch učinio za njega. Za njih sve.

Smjer koji je murjak odabrao bio je pravi. Strašan i užasan... ali apsolutno pravi. Držeći svoju ženku sada u naručju, V. je očima pretražio prostor u kojem se sve odigralo. Sve je bilo očišćeno... osim dvije stvari koje nisu bile na svom mjestu: žlica i čaša, vjerojatno vode, koja je većim dijelom bila prazna.

Sve je bila iluzija: ništa ga zapravo nije zarezalo. I mogao bi se okladiti da je Butch ostavio te dvije stvari točno na središtu kako bi V., nakon što se probudi i pogleda sve, znao kakvim je sredstvima došao do svog cilja.

Pogledavši unatrag, doimalo se tako usrano glupo... ne seansa s murjakom, već činjenica da V. nikada zapravo nije propisno razmislio o Bloodletteru i godinama provedenim u ratnom kampu. Posljednji put kada je taj komadić prošlosti uopće došao na vidjelo dogodio se one noći kada je Jane prvi put bila s njim – i dogodio se iz jedinog razloga jer ga je Jane vidjela nagog i morao joj je objasniti.

Moj otac nije želio da imam potomstvo.

To je bilo uglavnom sve što je rekao. Nakon toga, poput mrtvog tijela koje se preokrenulo licem gore u kaljuži, to sranje ponovno je potonulo, opet zauzevši svoje mjesto u pješčanom koritu same njegove srži.

P.J., ili prije Jane, uvijek se seksao u hlačama. Ne iz srama – ili barem je tako sam sebe uvjeravao – već jednostavno jer nije bio zainteresiran ići tako daleko s anonimnim mužjacima i ženkama koje je jebao.

N.J.? Bilo je drugačije. Golotinja je bila i više nego cool, vjerojatno jer je Jane zadržala mirnu glavu nakon njegovog razotkrivanja. A ipak, sada kada razmišlja o tome, uvijek ju je držao dalje od sebe, čak i onda kada mu je bila u naručju. Ako išta, bio je bliži Butchu – ali to je bilo mužjak s mužjakom, što je na neki način bilo manje prijeteće nego mužjak sa ženkom.

Ostaci problema s mamom, bez sumnje: nakon svega što je njegova mamen učinila, jednostavno nije mogao vjerovati ženkama kao što je vjerovao svojoj Braći ili svom najboljem prijatelju.

Samo, Jane ga nikada nije izdala. Zapravo, bila je voljna pogaziti svoju savjest samo da ga spasi od neizgovorljivog čina koji je njegova blizanka zahtijevala.

»Ti nisi moja majka«, šapnuo je u uho svoje šelan.

»Bog zna da nisam.« Jane se odmaknula malo i pogledala ga ravno u oči – kao što je i običavala. »Ja nikada ne bih napustila svog sina. Ili se tako ponašala prema svojoj kćeri.«

V. je duboko udahnuo, i ispustivši kisik iz svojih pluća, osjećao se kao da iz sebe izbacuje mitove prema kojima se samodefinirao... i Jane... i njihovo združivanje.

Morao je promijeniti paradigmu.

Zbog njih dvoje. Zbog sebe. Zbog Butcha.

Kriste, izraz na murjakovom licu kada su se stvari ovdje bile zahuktale bio je daleko gori od tragičnog.

Stoga, da, došlo je vrijeme da prestane koristiti vanjsko sranje kako bi samoizliječio svoje osjećaje. Ekstremni seks i bol činili su mu se izvrsnim, dugoročnim rješenjima, ali zapravo, bili su poput korektora na prištiću: sva ružnoća ostajala je unutar njega.

Morao se riješiti ovog unutarnjeg sranja tako da mu više ne treba ni Butch ni netko drugi da ga slome kako bi mogao pustiti stvari van. Na taj način bi ove perverzije iskreno i doista služile samo da udovolji Jane.

Pogledaj samo njegovo sranje – izgleda da je napokon bio spreman iskušati psihijatrijsku verziju tretmana protiv akni.

Sljedeća stvar koja će mu se dogoditi bit će nastup na televiziji, stajat će pred kamerama i govoriti: »Sve što je potrebno je malo tapkanja blazinicom po Samosvjesnosti... a zatim to isperem patentiranim losionom Odredi samog sebe, nakon toga moj um i osjećaji su čisti i sjajni –«

Okej, sada stvarno gubi svoje proklete špekule, istina.

Milujuć Janeinu mekanu kosu, promrmljao je:

»Ove... stvari koje imam ovdje. Ako si za sport, ja želim i dalje biti tvoj suigrač... ako znaš što želim reći. Ali odsada pa nadalje, ovo je samo za zabavu, i samo za tebe i mene.«

Dovraga, u ovom stanu imali su na tone dobrog, žestokoga seksa u koži, i uvijek će željeti to s njom ponoviti. Nadao se da i ona osjeća isto –

»Sviđa mi se ovo što radimo ovdje.« Nasmiješila se. »Napaljuje me.«

Pa... nije li to natjeralo krv u njegov ud?

»I mene isto.«

Uzvrativši joj osmijehom, shvatio je da ga je ipak nešto kočilo: ova odluka o okretanju novog lista bila je sjajna i bajna – ali kako će nastaviti s ovim? Jednostavno si neće moći priuštiti da se sutra navečer probudi i ponovno bude vlak koji je iskočio s tračnica.

Sranje, izgleda da će morati saznati kako će to učiniti. Zar ne?

Nježnim dodirom pogladio je obraz svoje šelan.

»Prije tebe nisam nikada bio u vezi. Trebao sam znati da ćemo s vremenom naletjeti na zid.«

»Veze funkcioniraju na taj način.«

Pomislio je na svoju Braću i mnogobrojne ispade i tučnjave i svađe među tim tvrdoglavim klipanima. Nekako, svakog puta bi ih uspjeli izgladiti – obično nokautirajući jedan drugog s vremena na vrijeme. Što je bila muška stvar.

Očigledno će on i Jane funkcionirati na isti način. Ne što se tiče nokauta, naravno, već s kvrgavim putevima i konačnim rješenjima. Napokon, ovo je bio život... a ne bajka.

»Nego, znaš li koja je najbolja stvar?« upitala je njegova Jane, zagrlivši ga rukama oko vrata. »Više se ne osjećam stvarno mrtvom jer ti nisi dio moga života?«

»Pa, da, i to.« Podigla se na prste i poljubila ga. »Dvije riječi: pomirbeni seks.«

Ohhhhhhh, daaaaaaa.

»Jesam li ti rekla da si ti najzgodniji šmokljan kojeg sam ikada upoznala?«

»Podnosim prigovor na tu opasku.« Sagnuo je glavu i ovlašno je poljubio. »Samo nemoj to širiti dalje. Imam reputaciju mačomuškarca koju moram štiti.«

»Tvoja tajna je sigurna sa mnom.«

V. se uozbiljio.

»Ja sam siguran s tobom.«

Jane je dodirnula njegovo lice.

»Ne mogu ti obećati da nećemo ponovno imati probleme, i znam da se nećemo uvijek slagati u vezi stvari. Ali sam potpuno sigurna u jedno – ti ćeš uvijek biti siguran sa mnom. Uvijek.«

Vishous ju je primaknuo bliže k sebi i ušuškao svoju glavu na njenom grlu. Pretpostavio je da za njih neće više biti viših razina nakon što je ona umrla i vratila mu se u svom ljupkom obliku duha. Ali bio je u krivu. Ljubav, shvatio je, bila je poput bodeža koje je izrađivao u svojoj utvrdi: kada načiniš prvi, on je sjajan i nov i oštrica mu se blista na svjetlosti. Držeći ga u dlanu, ispunjen si optimizmom kakav li će samo biti u borbi i ne možeš dočekati da ga isprobaš. Samo, prvih nekoliko noći bude ti čudno jer se navikavaš na njega i on se navikava na tebe.

Tijekom vremena, čelik izgubi svoj prvotni sjaj, a držak postane zamrljan, i možda si ga nekoliko puta i okrhnuo. A ono što dobiješ zauzvrat, međutim, spašava ti život: jednom kada se privikneš na njega, postaje suštinski dio tebe poput produžetka vlastite ruke. Štiti tebe i služi kao sredstvo da zaštitiš svoju Braću; pruža ti samouvjerenost i snagu da se suočiš s bilo čim što iskrсне u tami; i kamogod da pođeš, uvijek ostaje s tobom, baš iznad tvog srca, uvijek je tamo kada ga zatrebaš.

Međutim, moraš održavati oštricu. I s vremena na vrijeme ponovno omotati držak. I uvijek dva puta provjeriti njegovu težinu.

Zanimljivo... sve je to bilo pa, daaa kada su u pitanju bila oružja. Zašto mu nikada nije palo na pamet da su združivanja ista?

Zakolutavši očima za sebe, pomislio je, možda će Hallmark biti otvoren za ideju pokretanja linije čestitki za Valentinovo inspiriranih srednjim vijekom, nešto u smislu lagane gotike. On bi im bio savršen izvor sadržaja za čestitke.

Zatvorivši oči, grleći svoju Jane, bilo mu je gotovo drago što je izgubio svoje sranje, samo da bi njih dvoje mogli biti ovdje gdje jesu.

Pa, sigurno bi izabrao lakši put da je takav postojao. Samo, nije bio siguran da je to funkcioniralo na taj način. Morao je zaraditi ovo gdje su bili sada.

»Moram te nešto pitati«, rekao je mekanim glasom.

»Bilo što.«

Odmaknuvši se malo, gladio je njenu kosu prstima u rukavici, i trebalo mu je vremena da izgovori ono što mu je stajalo na vrhu jezika.

»Hoćeš li mi dozvoliti... da vodim ljubav s tobom?«

Gledajući u Vishousa i osjećajući njegovo tijelo uz svoje, znala je da ga nikada neće pustiti od sebe. Ikada. Također je znala da, nakon što su uspjeli preživjeti prošli tjedan, među njima postoji snaga ustrajanja koja je bila potrebna svakom dobrom braku – ili združivanju.

»Da«, odgovorila je. »Molim te...«

Otkada su zajedno, njen helren joj je dolazio tako puno puta: tijekom noći i dana; pod tušem i u krevetu; odjeven, razodjeven, poluodjeven; brzo i žestoko... žestoko i brzo. Napetost u njemu oduvijek je bila dijelom uzbuđenja – to i njegova nepredvidljivost. Nikada nije znala što očekivati od njega – bilo da će on zahtijevati stvari od nje, ili preuzeti kontrolu nad njenim tijelom, ili se vezati kako bi mu ona mogla raditi što god je htjela.

Konstanta, ipak, bila je da nikada nije išao polako.

Sada, samo ju je mazio po kosi, prstima razdvajao njene pramenove i gurao ih iza uha. A zatim ju je nepomično gledao spojivši njihova usta mekanim dodirom. Mazio ju je i ljubio, lizao po usnama – ali kada ih je otvorila, nije zaronio unutra kako je uvijek radio. Samo ju je nastavio ljubiti... dok se nije osjetila opijenom od njegovog sisanja i dodira mesa o meso.

Obično bi njeno tijelo žudjelo za njegovim. Sada, ipak, slasna napetost preplavila joj je cijelo tijelo, a zatim se opuštala i prepuštala, u njoj budila mirno uzbuđenje koje je na neki način bilo jednako duboko i razdražujuće kao i očajna strast koju je inače osjećala.

Kada je promijenio položaj, i sama ga je slijedila, ispružila se sasvim na leđa dok se on okrenuo i prekrivio gornji dio njenog tijela svojim. Poljupci su se samo nastavili i toliko je bila usredotočena na to da nije ni primijetila kada joj je zavukao ruku ispod donjeg dijela majice. Njegov topli dan klizio je prema gore, milovao je po grudima... tražio i hvatao. Nije bilo dražkanja, štipanja ili čupanja. Samo prolazak njegovog dlana naprijed i natrag preko njene bradavice, sve dok nije izvila leđa i zastenjala u njegova usta.

Ruke je spustila na bočne strane njegovog trbuha i – oh, Bože, napipala je ispupčenja onih modrica koje je vidjela. I pružale su se sasvim oko njegovog torza –

Vishous ju je uhvatio za zapešća i spustio joj ruke natrag dolje na krevet.

»Nemoj uopće razmišljati o tome.«

»Što ti je učinio –«

»Šššš.«

Ljubljenje se nastavilo i gotovo je bila na rubu da ga zaustavi, ali njegovi mazni pokreti su njen mozak nježno uljuljali u osjete.

To je bilo gotovo i svršeno, rekla je sama sebi. I što god da se dogodilo, pomoglo im je da dođu do ovoga.

To je bilo sve što je trebala znati.

Vishousov glas dopro je od njenog uha, dubok, tih.

»Želim ti skinuti odjeću. Smijem li?«

»Molim te – da... Bože, da.«

Njeno razodijevanje bilo je dio užitka, veličanstveno sredstvo kao i cilj koji ih je spojio zajedno kožom na kožu. I nekako, postupno razotkrivanje onoga što je već ranije vidio, davao joj je osjećaj kao da je bilo nešto sasvim novo i posebno.

Grudi su joj se dodatno stisnule kada ih je oblio još hladniji zrak, te je promatrala njegovo lice dok ju je gledao. Na njemu se ocrtavala želja, ali i tako puno više... divljenje, zahvalnost, ranjivost koju je ranije osjećala, ali nikada jasno nije vidjela.

»Ti si sve što mi treba«, rekao je sagnuvši glavu.

Njegove ruke bile su posvuda, na njenom truhu, bokovima, među njenim bedrima.

Na njenom vlažnom spolovilu.

Orgazam koji joj je pružio bio je topli val psovanja koji se razlio njenim cijelim tijelom, odašiljao signale prema van, nadvladao je i odveo na ushićeni oblak užitka. I usred toga on ju je zajahao i kliznuo unutra. Bez žestine, samo nastavak vala, unutar nje i opet van, dok se njegovo tijelo micalo, a njegova erekcija ulazila i izlazila.

Ništa brzo, samo još spore ljubavi.

Bez žurbe, samo sve vrijeme ovoga svijeta u njihovim rukama.

Kada je napokon svršio, dogodilo se to na posljednjem zavoju njegove kralješnice i pulsiranju u njenoj srži, te je svršila zajedno s njim, njih dvoje omotani čvrsto jedno oko drugog, spojeni tijelom... i dušom.

Prevrnuvši se, sada se nalazila na njemu, te je ležala ispružena preko njegovih tvrdih, mišićavih prsa, nježna poput ljetnog lahora i jednako lagana. Kao da je lebdjela, sva topla i...

»Jesi li dobro?« upitao ju je Vishous pogledavši gore prema njoj.

»I više nego dobro.« Očima je potražila njegovo lice. »Osjećam se kao da sam prvi put vodila ljubav s tobom.«

»Dobro.« Poljubio ju je. »To je i bio moj plan.«

Položivši glavu na njegovo srce koje je udaralo, pogledala je preko puta na zid iza stola. Nikada ne bi ni pomislila da će biti zahvalna na takvoj zbirci užasnih »igračaka«, ali bila je. Nakon oluje... pronašli su ponovno svoj mir.

Nekoć razdvojeni... sada su opet bili jedno.

Četrdeset prvo poglavlje

Natrag u palači, Quinn je hodao po svojoj spavaćoj sobi kao da je bio miš koji je tražio izlaz iz svog kaveza. Od svih noćiju, baš im je Wrath ove noći naredio da ostanu unutra.

Prokletstvo.

Prošavši po tko zna koji put pokraj otvorenih vrata kupaonice, pomislio je kako je još više bio lud zbog činjenice da je naredba bila opravdana: u ovom trenutku jedino on, John i Xhex nisu bili ozlijeđeni. Svi ostali sudjelovali su u onoj općoj tučnjavi i na različite načine bili razrezani, natučeni i ozlijeđeni.

Ovo ovdje bila je kuća kojeg vruga ih je snašlo.

Ali hajde, njih troje mogli su izaći van i malo poraditi na osveti.

Zastavši ispred vrata koja su vodila na terasu, pogled mu je lutao preko uređenih vrtova koji su bili na rubu proljetnog pupanja. U njegovoj su sobi svjetla bila ugašena, te je sasvim jasno mogao vidjeti trbuh bazena prekrivenog zimskom zaštitom – poput najveće odjeće za zatezanje tijela na svijetu. I stabla koja su i dalje bila uglavnom gola. I cvjetne gređice koje su –

Blay je ozlijeđen.

– i dalje bile samo kutije ispunjene tamnosmeđom zemljom.

»Sranje.«

Protrljavši svoju sada kratku kosu, pokušao je potpisati primirje s ovim pritiskom koji ga je tištio usred grudi. Prema Johnu, Blay je primio udarac u glavu i imao porezotinu na trbuhu. Glava je bila pod promatranjem, a ranu je zašila doktorica Jane. Nijedno nije bilo opasno po život.

To je bilo dobro.

Samo šteta što njegova prsa nisu vjerovala u tu zadovoljavajuću priču. Otkada mu je John Matthew priopćio vijesti, ova prokleta bol podigla je šator i utaborila se unutar njega i ložila vatru u njegovim bronhijalnim kanalima.

Doslovno nije mogao duboko udahnuti.

Prokletstvo, da je on bio zreli mužjak – a s obzirom na način na koji je rješavao određene probleme, o tome se moglo ozbiljno raspravljati, ako ne i ocijeniti s nedovoljnim – izašao bi van u hodnik, odjurio do Blayeve sobe i pokucao. Promolio bi svoju glavu unutra, da se sam uvjeri kako mu srce i dalje kuca i da je bio suvisao... a zatim bi otišao za svojim poslom.

Umjesto toga, evo ga ovdje, pokušavao se pretvarati da ne razmišlja o momku dok je nogama tabanao stazu preko svog tepiha.

S tim na umu, opet je nastavio hodati. Radije bi bio otišao u teretanu i trčao, ali činjenica da se Blaylock nalazio u ovom krilu djelovala je na njega poput željezne kugle koja mu nije dopuštala da se makne iz njegove blizine. Bez važnije svrhe koja bi ga odvušla van, kao recimo izlazak u borbu ili... recimo... da je u kući buknuo požar, očito je bio nesposoban osloboditi se.

A kada se našao ponovno ispred francuskih vrata, kao da je primio znak od nekoga da se zaustavi baš ondje.

Pokušao je nagovoriti svoj dlan da ne pritisne kvaku na vratima.

Nije mu upalilo.

Brava se otvorila, a hladan zrak udario ga je u lice. Izašavši van bosih nogu i odjeven u kućni ogrtač, jedva da je zamijetio ledeno hladne pločice ili vjetar koji mu se penjao uz noge i udarao ga u muda.

Ravno naprijed kroz dvostruka vrata Blayeve sobe naziralo se svjetlo. Što je bila dobra vijest – zasigurno bi navukli zastore ako su se mislili seksati.

Stoga je vjerojatno bilo sigurno pogledati unutra. Je li...?

Osim toga, Blay se upravo oporavljao od ozljede, pa se sigurno nisu vrtjeli po krevetu.

Odlučivši da se iskuša u ulozi voajera Qhuinna, držao se sjene i nastojao se ne osjećati poput vrebača dok je na prstima prelazio preko terase. Približivši se vratima, pripremio se, nagnuo naprijed i –

Udahnuo duboko s olakšanjem.

Blay je bio sam na krevetu, ležao u polusjedećem položaju naslonjen na uzglavlje, crni ogrtač bio je privezan u struku, gležnjevi prekriženi a ruke je položio iznad trbuha, kao da je pažljivo pazio da ne dotakne ranu koja je sigurno i dalje bila zavijena.



U kutu sobe netko se micao i zbog toga je Blay podignuo kapke i okrenuo se u suprotnom smjeru od prozora. To je bila Layla koja je sporim pokretima izlazila iz kupaonice. Njih dvoje razmijenili su nekoliko riječi – bez sumnje joj se zahvaljivao na netom pruženom hranjenju a ona mu je odgovarala kako joj je bilo zadovoljstvo: nije bio iznenađen njenim prisustvom. Obavljala je vizite po kući, a Qhuinn ju je sreo netom prije prvog obroka – ili onoga što je trebao biti prvi obrok da se itko pojavio.

Nakon što je ona izašla iz sobe, Qhuinn je ostao čekati da se pojavi Saxton. Gol. S crvenom ružom među zubima. I jebenom bombonijerom.

I erekcijom zbog koje je obeliks u Washingtonu izgledao poput patuljka.

Ništa.

Samo Blay koji je opustio glavu na jastucima i spustio kapke. Izgledao je istinski iscrpljen i, prvi put, starije. Tamo nije ležao nedavno sazreli dječak. To je bio punokrvni mužjak.

I zaprepašujuće lijep... punokrvni... mužjak.

U svojem umu, Qhuinn je vidio samog sebe kako otvara vrata i ulazi unutra. Blay bi ga pogledao i nastojao se pridignuti... a Qhuinn bi mu samo odmahnuo rukom da se spusti dok bi mu prilazio.

Raspitao bi se o njegovoj ozljedi. A Blay bi rastvorio svoj ogrtač da mu pokaže.

Qhuinn bi pružio ruku i dotaknuo zavoj... a zatim bi dopustio prstima da odlutaju s gaze i kirurške trake niže na toplu, glatku kožu Blayevog trbuha. Blay bi bio šokiran, ali u njegovim fantazijama ne bi mu odgurnuo ruku... Spustio bi je još niže, dalje od ozljede, dolje na svoje bokove i svoj –

»Jebemti!«

Qhuinn je poskočio natrag, ali već je bilo prekasno: Saxton je nekako ušao u sobu, došao do prozora i započeo povlačiti zastore. I u tom procesu zamijetio ovog kretena na

terasi koji se uživio u ulogu nadzorne kamere.

Kada se Qhuinn brzinom vjetra okrenuo i počeo trčati natrag u svoju sobu, pomislio je, nemoj otvoriti vrata... nemoj otvoriti vrata –

»Qhuinne?«

Uhvaćen.

Zamrznuvši se na mjestu poput provalnika koji je pod pazuhom nosio plazmu, prije nego se okrenuo provjerio je je li mu ogrtač čvrsto zavezan. Sranje. Saxton je izlazio na terasu, i nitkov je također bio odjeven u ogrtač.

Pa, izgleda da im je to postao najdraži odjevni predmet. Čak je i Layla nosila jedan.

Kada se Qhuinn suočio licem u lice sa svojim rođakom, najednom je shvatio da je s njim jedva progovorio dvije riječi otkada se doselio.

»Samo sam se pitao kako mu je.« Nema razloga upotrijebiti vlastito ime – bilo je prokleta očigledno koga je špijunirao.

»Blaylock trenutno spava.«

»Je li nahranjen?« Iako je Qhuinn već znao odgovor na to pitanje.

»Da.« Saxton je zatvorio vrata iza sebe, bez sumnje da spriječi prodor hladnoće u sobu, a Qhuinn se trudio ignorirati činjenicu da su momkova stopala i gležnjevi bili goli. Jer je to značilo da su velike šanse da je i ostatak njega bio u istom stanju.

»Ah, oprost št'o sam vas ometao«, promrmljao je Qhuinn. »Želim ti laku –«

»Znaš, mogao si jednostavno pokucati. Na unutarnjim vratima.« Izgovorio je te riječi s aristokratskim naglaskom zbog čega se Qhuinnova koža ponovno naježila. Ne stoga jer je mrzio Saxtona. Samo ga je to toliko podsjećalo na obitelj koju je izgubio.

»Nisam ti želio smetati. Njemu. Nijednom od vas.«

Nalet vjetra sudario se s kućom, a Saxtonova nevjerojatno gusta i kovrčava plava kosa se nije ni pomaknula – kao da je svaki najmanji dio njega, sve do folikula, jednostavno bio tako čvrsto složen i dobro odgojen da bi na njega moglo nešto utjecati... bilo št'o.

»Qhuinne, ne bi ništa prekinuo.«

Lažljivac, pomislio je Qhuinn.

»Ti si bio ovdje prvi, rođače«, promrmljao je Saxton. »Kada bi ga želio vidjeti, ili biti s njim, ostavio bih vas nasamo.«

Qhuinn je trepnuo. Dakle... njih dvojica su imali otvorenu vezu? Kojeg vraga?

Ili čekaj... možda je jednostavno obavio majstorski posao uvjerivši ne samo Blaya, već i Saxtona, da se nije želio poseksati sa svojim najboljim prijateljem.

»Rođače, mogu li ti nešto iskreno reći?«

Qhuinn je pročistio grlo.

»Ovisi o tome št'o mi želiš reći.«

»Ja sam njegov ljubavnik, rođače –«

»Hm...« Podigao je ruku. »To se mene definitivno ne tiče –«

»– ali ne i ljubav njegovog života.«

Qhuinn je opet trepnuo, dva puta. I na djelić sekunde, nešto ga je povuklo prema maštariji u kojoj se njegov rođak graciozno povukao s naklonom, a Qhuinn je i više nego rado uskočio u trendi cipele tog kurvinog sina. Osim št'o... u toj fantaziji postojao je veliki tehnički problem: Blay je svršio s njim.

Već je puno godina o tome razmišljao.

»Razumiješ li što ti želim reći, rođaće?« Saxton je i dalje govorio tihim glasom, iako je vjetar jako puhao, a vrata su bila zatvorena. »Čuješ li me?«

U redu, ovo je bio ugao kojem se Qhuinn nije nadao da će nabasati ove noći... ili bilo koje druge. Prokletstvo, tijelom su mu najednom pojurili trnci, i gotovo ga je napola svladalo iskušenje da kaže rođaku da se izgubi i ide voskom čupati obrve ili već slično sranje – ili još bolje, samo da ide kvragu.

Samo, onda je pomislio koliko je Blay izgledao staro. Momak je napokon našao mir u svom životu, i bilo je kriminalno nepošteno o tome pregovarati ovdje u mraku.

Qhuinn je odmahnuo glavom.

»To nije u redu.«

Ne prema Blayu.

»Ti si budala.«

»Ne. Nekoć sam bio.«

»Kladio bih se u suprotno.« Saxtonove elegantne ruke povukle su konop da čvršće zatvori svoj ogrtač. »Ispričavam se, bolje da se vratim unutra. Ovdje vani je jako hladno.«

Pa, nije li to bila dobro odmjerena metafora?

»Nemoj mu reći za ovo«, rekao je Qhuinn promuklo. »Molim te.«

Saxtonove oči su se suzile.

»Tvoja tajna je i više nego dobro zaštićena. Vjeruj mi.«

Rekavši to, okrenuo se i vratio natrag u Blaylockovu sobu, zatvorivši vrata škljocajem, a zatim su se svjetlu isprijekali teški zastori koje je navukao.

Qhuinn je ponovno protrljao svoju kosu.

Dio njega želio je uletjeti unutra i reći *Promijenio sam svoje mišljenje, rođaće – a sada odjebi odavde da ja mogu...*

Reći Blayu ono što je rekao Layli.

Ali Blay je možda stvarno zaljubljen u Saxtona, a samo Bog zna koliko je puta već (za)jebao svog najboljeg prijatelja.

Ili nije, što je bio slučaj.

Kada se naposljetku uputio natrag prema svojoj sobi – jedino zato što je bilo previše patetično stajati vani i gledati u navučene zastore – shvatio je da mu se život oduvijek vrtio samo oko njega samog. Onoga što je on želio. Trebao. Morao imati.

Stari Qhuinn bi autobusom kroz prozore uletio unutra –

Trгнуvši se, nastojao je ne razmišljati previše o doslovnom tumačenju tih riječi.

Stvar je bila u tome, doduše, da je ona stara srceparajuća izreka bila točna: ako voliš nekoga, onda mu podariš slobodu.

U svojoj sobi, prešao je po njoj i sjeo na krevet. Ogledavši se uokolo, ugledao je namještaj koji nije kupio... i dekoraciju koja je bila prekrasna, ali anonimna i definitivno ne u njegovom stilu. Jedine stvari koje su pripadale samo njemu bila je odjeća u ormaru, britvica u kupaonici i tenisice za trčanje koje je zbacio sa sebe kada je ranije došao ovdje.

Soba je bila baš nalik kući njegovih roditelja.

Ipak, ovdje su ga ljudi cijenili. Ali dok su životi drugih išli svojim tokom, on zapravo nije imao svoj vlastiti. On je bio Johnov zaštitnik. Vojnik Bratstva. I...

Sranje, sada kada više nije udovoljavao svojoj ovisnosti o seksu, to je bio kraj popisa.

Popevši se na krevet i naslonivši se na uzglavlje, prekrižio je gležnjeve i namjestio ogrtač. Noć se pružala pred njim i užasavala ga svojom ravninom – kao da se vozi, vozi i vozi pustinjom... a ispred njega su samo bile bezbrojne, jednake noći vožnje pustinjom.

Mjeseci istog sranja.

Godine.

Pomislio je na Laylu i savjete koje joj je dao. Čovječe, oboje su bili na točno istom mjestu, zar ne?

Zatvorivši oči, postalo mu je lakše kada se počeo gubiti. Ali imao je osjećaj da ovaj mir koji je pronašao neće dugo potrajati.

I bio je u pravu.

Četrdeset i drugo poglavlje

U bolnici Tricounty Equine, Manny je nepomično stajao dok ga je Glory njuškala po odjeći, i znao je da bi bilo najbolje da je ostavi. Ali shvatio je da nema snage odvojiti ni sebe ni Payne od toga konja.

Vrijeme je Glory istjecalo i to ga je ubijalo. Ali nije ju mogao samo ostaviti da propada, gubi na težini i sposobnosti hodanja sa svakim novim danom. Zaslužila je tako puno više od toga.

»Ti je voliš«, rekla je Payne nježno, njena blijeda ruka prelazila je preko konjevih leđa i spuštala se prema boku.

»Da. Volim je.«

»Ona je sretnica.«

Ne, umirala je, a to je bilo prokletstvo. Pročistio je grlo.

»Izgleda da bismo trebali –«

»Doktore Manello?«

Manny se nagnuo natrag i pogledao preko vrata obora.

»Oh, hej doktore. Kako ste?«

Ugledavši glavnog veterinara kako im prilazi, smoking na njemu doimao se totalno neprimjerenim staji poput vilice u kazališnoj loži.

»Dobro sam – a i vi mi izgledate jednako.« Čovjek je popravio mašnu. »Ovo majmunsko odijelo nosim jer se upravo vraćam iz Meta. Morao sam svratiti da pogledam vašu curu, ipak.«

Manny se snuždio i izašao iz obora pruživši mu ruku.

»I ja, također.«

Nakon što su se rukovali veterinar je povirio u obor – te je raskolačio oči ugledavši Payne.

»Oh... zdravo.«

Payne mu se osmjehnula, a dobri doktor zatreptao je kao da se sunce promolilo iza oblaka i cijeloga ga obasjalo.

U reduuuuuu, Mannyju su dopizdili ovi nitkovi koji su tako zurili u nju.

Ispriječivši se njegovom pogledu, rekao je:

»Postoji li ikakva naprava za imobilizaciju u koju bismo je stavili? Da djelomično smanjimo pritisak?«

»Svakog dana smo je vezali na nekoliko sati.« Dok je veterinar odgovarao na pitanje, pomalo se pomicao u stranu sve dok se Manny ponovno nije svojim torzom ispriječio ispred njega. »Ne želim prizivati opasnost od gastrointestinalnih teškoća ili problema s disanjem.«

Manny je primio doktora za ruku i povukao ga u stranu zbog neprestanog micanja koje mu je dozlogrdilo i da Payne ne čuje u kojem smjeru se razvija njihov razgovor.

»Koji je naš sljedeći korak?«

Veterinar je protrljao oči kao da želi svom umu dati sekundu vremena da smisli odgovor.

»Da budem iskren, doktore Manello, nemam dobar osjećaj u vezi ovoga gdje smo

sada. Ono drugo kopito propada, i iako činim sve što mogu da ga izliječim, uopće ne reagira.«

»Mora postojati još nešto.«

»Tako mi je prokleta žao.«

»Koliko dugo dok ne budemo sigurni –«

»Već sam sada siguran.« Čovjekov pogled izgledao je pozitivno ozbiljan. »Zbog toga sam i došao večeras – nadao sam se čudu.«

Pa, onda su se obojica nadali istome.

»Što kažete da vas ostavim još neko vrijeme s njom«, rekao je veterinar. »Koliko god vam treba.«

Što je liječničkim rječnikom značilo pozdravite se s njom.

Veterinar je nakratko stavio ruku na Mannyjevo rame, a zatim se okrenuo i otišao dalje. Dok je hodao niz staju, pogledao je u svaki obor, provjeravao pacijente, tu i tamo mazio ih po njušci.

Dobar čovjek. Temeljit čovjek.

One vrste koja bi isprobala svaku mogućnost prije predlaganja scenarija zaustavi i izgubi.

Manny je duboko udahnuo i pokušao sam sebe uvjeriti kako Glory nije kućni ljubimac. Ljudi nisu držali trkaće konje kao kućne ljubimce. I zaslužila je bolje od patnje u skućenom oboru dok je on pokušavao skupiti hrabrost da se ispravno ponese prema njoj.

Položivši ruku na prsa, preko odjeće je protrljao svoj križ i najednom osjetio potrebu da ode u crkvu –

U prvi mah, jedino je zamijetio sjene koje su se povećavale na zidu preko puta njega. A zatim je pomislio da je netko upalio svjetla na stropu.

Napokon, shvatio da je osvjetljenje dolazi iz Gloryinog obora.

Koji... kurac...

Potrčavši uokolo, zaustavio se s trzajem da je morao prvo povratiti ravnotežu.

Payne je klečala na koljenima u mekanoj piljevini, ruku položenih na prednje noge konja, zatvorenih očiju, čvrsto skupljenih obrva.

A njeno tijelo blistalo je jarkim i prekrasnim svjetlom.

Iznad nje, Glory je bila nepomična poput kamena, ali krzno joj se trzalo a očima je gotovo kolutala. Tihi njištavi jecaji kotrljali su se njenim dugim vratom a zatim izlazili kroz užarene nozdrve... kao da ju je svladao osjećaj olakšanja, umanjenja boli.

Njene ozlijeđene prednje noge blistale su mekanim sjajem.

Manny se nije pomaknuo, niti disao, niti treptao. Samo je još jače stisnuo svoj križ... i molio se da nitko ne prekine ovo što se događalo.

Nije bio siguran koliko dugo su njih troje stajali ovako kako jesu, ali naposljetku, postalo je očito da se Payne naprezala od napora: tijelo joj je počelo vibrirati i počela je neravnomjerno disati.

Manny je uletio u obor i odvojio je od Glory, prislonivši njeno mlitavo tijelo na svoje, povlačeći je dalje u slučaju da se konj prestraši ili učini nešto nepredvidljivo.

»Payne?« O, Bože –

Oči su joj se nekontrolirano micale.

»Jesam li... joj pomogla?«

Manny joj je zagladio kosu unatrag i pogledao prema ždrebici. Glory je stajala na mjestu, podizala jedno prednje kopito, a zatim drugo i zatim se ponovno vraćala prvom kao da je pokušavala shvatiti što je uzrokovalo ovu iznenadnu ugodu. Zatim se cijela stresla... i pošla do sijena koje do sada nije ni primirisala.

Kada je taj prekrasni zvuk njuške koja je vrhom gurala i uzimala suhu travu ispunio tišinu u oboru, pogledao je opet u Payne.

»Jesi«, rekao je hrapavim glasom. »Mislim da jesi.«

Njene oči kao da su se s mukom nastojale usredotočiti.

»Nisam željela da je izgubiš.«

Svladan emocijama zahvalnosti koju nije mogao izraziti riječima, Manny ju je privukao bliže na svoje srce i na trenutak je samo grlio. Želio je ostati tako jako dugo, ali ona nije dobro izgledala, a Bog samo zna tko je još vidio svjetlosni šou od maloprije. Morao ih je izvesti odavde.

»Hajde, idemo u moj stan«, rekao je. »Tamo ćeš prileći.«

Kada je kimnula, on ju je podigao u naručje i proklet bio ako mu nije savršeno pristajala. Zatvorivši obor za njima, pogledao je kratko prema Glory. Konj je kopitima gurao sijeno kao da je izašlo iz mode.

Sveca mu... je li doista upalilo?

»Vratit ću se sutra«, rekao joj je, prije nego je otišao od nje, ispunjen velikom nadom.

Dolje pokraj čuvarevog stola nasmiješio se i slegnuo ramenima.

»Netko je odrađivao dvostruke smjene u bolnici. Totalno je uništena.«

Čovjek je ustao sa stolice kao da je sama Payneina prisutnost, čak i u nesvjesnom stanju, bila dovoljna da mu privuče pažnju.

»Bolje da je odvedete kući. Morate se dobro brinuti za takvu ženu.«

Sasvim u pravu.

»Tamo sam upravo i krenuo.«

Brzo hodajući, izašao je van prema prijemu i zatim čekao da se oglasi zujanje da može konačno otvoriti ulazna vrata. Ako su imali sreće, glavni veterinar nije vidio ništa -

»Hvala ti, Isuse«, promrmljao je Manny, čuvši znak i gurnuvši vrata bokom.

Nije se libio uputiti ravno prema svom automobilu, iako je vađenje ključeva i istovremeno držanje Payne daleko od poda bio težak zadatak. Kao i otvaranje vrata. Ali onda ju je stavio na suvozačevo sjedalo cijelo vrijeme se pitajući je li bila bolesna. Sranje, nije imao nikakvog načina da uspostavi kontakt s nekim iz njenog svijeta.

Obišavši okolo, sjeo je za upravljač te pomislio, jebote, samo će je odvesti natrag k vampirima.

»Smijem li te nešto zamoliti?« rekla je nerazgovijetno.

»Bilo što - što ti -«

»Smijem li na trenutak uzeti tvoju venu? Osjećam se... čudnovato iznemoglom.«

Okej, dobro. Uvijek spreman pomoći. Zaključao ih je unutra i samo što nije strgnuo odjeću s ruke i ispružio je njoj.

Njene nježne usne pronašle su unutarnji dio zapešća, ali njen ugriz nije bio žestok, kao da joj je ponestalo snage. Ipak, obavila je posao a on je poskočio, oštra bol pogodila ga je ravno u srce i prizvala omaglicu u glavi. Ili... možda je to bila samo funkcija iznenadnog, žestokog uzbuđenja koje je sijevalo ne samo njegovim mudima i udom, već jurilo cijelim

njegovim tijelom.

Zastenjavši, bokovi su mu se okretali na sjedištu Porschea i pustio je glavu da mu padne natrag. Bože, kako je ovo dobro bilo... ritmično sisanje koje je izvodila moglo je biti i na njegovoj erekciji – i iako je trebalo boljeti, povlačenje i gutanje registrirao je samo kao užitak, žareći, slatki užitak radi kojeg bi sigurno i umro.

Pao je u blaženo stanje; doimalo se da su prolazila stoljeća dok su bili ovako povezani njenim očnjacima na njegovom mesu. Vrijeme nije imalo nikakvog značenja, kao ni stvarnost u kojoj su se nalazili, na parkiralištu u automobilu s nezatamnjenim prozorima.

Zajebi i svijet.

Jedino su postojali on i ona, zajedno.

A to je bilo prije nego je ona otvorila svoje dijamantne oči i podigla pogled prema njemu, zaustavivši ga ne na njegovom licu već vratu.

Vampirica... pomislio je. Prekrasna vampirica.

Moja.

Ta misao oblikovala se u njegovoj glavi, a zatim se prebacio na autopilot, okrenuvši glavu ustranu i ponudivši joj žilu kucavicu –

Nije ju morao dva puta moliti. U zanosu, Payne se podignula, gotovo lansirala cijelo svoje tijelo na njega, rukom prošla kroz njegovu kosu i zgrabila ga za potiljak. Dok ga je držala u svom stisku, on je bio potpuno nepokretan, njen za uzimanje... plijen za predatora u njoj. A sada kada ga je uhvatila, polagano se micala, očnjake spustila na njegovu kožu i povlačila ih niz njegov vrat, on se sasvim ukočio od iščekivanja uboda i sisanja...

»Jebote!« zarežao je kada ga je ugrizla. »Oh... da...«

Rukama ju je šćepao za ramena, privukavši je još i bliže.

»Uzmi sve... uzmi – oh, Bože... oh, sranje –«

Nešto ga je primilo za ud. A s obzirom gdje su se njegovi dlanovi nalazili, to je morala biti ona. Okrenuvši se, osjetivši proždiruću želju, dao joj je prostora da se može micati koliko god je mogao... i započela je pumpati, gore-dolje upirući o njegovu napetu erekciju, njegovi bokovi pomagali su joj, gibajući se u suprotnom smjeru.

Glasno je disao u unutrašnjosti automobila dok je dahtao, jednako glasno stenjući: nije uopće trebalo dugo vremena dok mu muda nisu odrvenila, a vrh uda stegao se od rastućeg pritiska.

»Svršit ću«, zastenjao je. »Bolje da staneš ako ne želiš da ja –«

Tada je odvezala vezicu na njegovom odijelu i rukom posegnula ispod –

Manny je vidio jebene zvijezde. Istog trenutka kada je osjetio dodir njene kože na svojoj, svršio je kao nikada prije, glavu je zabacio natrag s trzajem, rukama je jače stisnuo njena ramena, bokovi su mu se mahnito propinjali. A ona nije prekinula ni sisanje ni pumpanje – stoga je on, kao i ranije, nastavio ejakulirati, užitak se povećavao svakim grčenjem njegovog uda.

Završilo je previše brzo.

A opet, mogao je ovako nastaviti cijelo desetljeće, a i dalje bi žudio za još.

Kada se Payne odvojila od njega, spustila se natrag u sjedište i oblizala oštre vrhove svojih očnjaka, njen ružičasti jezik na bijelim zubima. Čovječe... onaj predivni sjaj ponovno se vratio pod njenu kožu, izgledala je poput sna.

Oh, čekaj, pa ona to i jest bila, zar ne?

»Tvoja krv je jaka«, rekla je muklo nagnuvši se ponovno prema njemu i polizavši njegovo grlo. »Tako izrazito jaka.«

»Je li?« promrmljao je. A zatim nije više bio siguran je li uopće progovorio. Možda je samo mislio te riječi.

»Osjećam snagu kako kola mojim tijelom.«

Čovječe, nikada mu se nisu sviđali SUV-ovi – proklete stvari bile su previše nespretne i kada si vozio, imao si osjećaj da sjediš na stijeni koja se kotrlja niz planinu – ali što bi sada dao za zadnje sjedište na koje možeš staviti puno više od jednog seta palica za golf. Želio ju je poleći i –

»Želim još«, promrmljala je Payne njuškajući ga.

Pa, i dalje je bio tvrd kao kamen iako je –

»Želim te u svojim ustima.«

Manny je spustio glavu i zastenjao dok mu se ud trzao kao da trči dolje. Ali koliko god ju je želio, nije bio siguran je li ona znala što započinje. Iako je i sama pomisao njenih usana na njegovom –

Payne je spustila glavu u njegovo krilo i prije nego je on smogao daha da progovori, bez riječi uvoda uvukla ga je odmah u usta i počela sisati, povlačeći ga i držeći u svojim mokrim, toplim ustima.

»Jebote! Payne!«

Ruke su mu poletjele na njena ramena u namjeri da je podigne... ali ona nije ni pomišljala na to. Bez navođenja, znala je točno kako ga micati, povlačila ga gore i zatim sisanjem uzimala natrag u usta prije nego je polizala donji dio. Zatim ga je istražila s takvom detaljnošću koja mu je rekla da ona uživa u ovome baš koliko i on sam, i zar ga to nije dodatno napalilo?

Samo, onda je osjetio dražkanje njenih očnjaka na glaviću.

Brzo ju je povukao gore, na njena usta utisnuo čvrst poljubac obuhvativši joj lice rukama i počeo je ejakulirati po njenim rukama. Ali to nije dugo potrajalo. Istrgnula se iz njegovog stiska i vratila se na staro mjesto, uhvativši njegov ud koji je napola svršio, gutala ono čega je njegovo tijelo, činilo se, obilato imalo.

Kada su grčevi i trzanje prestali, ona se podignula i pogledala ga... i polako oblizivala svoje usne.

Manny je morao zatvoriti oči da je ne vidi, toliko je ejakulirao da ga je boljelo.

»Odvest ćeš me u svoj stan sada«, zastenjala je.

Nije to bila zamolba. A ton njenog glasa govorio mu je da su oboje mislili na istu stvar.

Dakle, to je vodilo samo jednoj i jedinoj stvari.

Manny se sabrao i zatim otvorio oči. Ispruživši ruku, dotaknuo joj je lice i zatim placem protrljao donju usnu.

»Nisam siguran da bismo smjeli, bambina«, rekao je muklo.

Rukom je jače stisnula njegov ud, a on je zastenjao.

»Manuele... mislim da je to upravo mjesto na kojem bismo trebali biti.«

»To nije... dobra ideja.«

Odmakla se od njega i otpustila stisak ruke, njen sjaj je izbljedio.

»Ali ti si uzbuđen. Čak i sada.«

Stvarno to misliš?

»Upravo to i želim reći.« Prelazio je očima po njenom licu i zatim ih spustio na njene grudi. Tako ju je očajno želio, bio je u iskušenju rasparati joj odjeću i uzeti njeno djevičanstvo odmah i sada u automobilu. »Neću se moći suzdržati, Payne. Jedva uspijevam i sada...«

Ona je prela od zadovoljstva i ponovno oblizala svoje crvene usne.

»Sviđa mi se kada izgubiš kontrolu.«

Oh, Bože, to mu nikakoooo nije pomagalo.

»Ja...« Odmahnuo je glavom, pomislivši da je paklu – tako ga je boljelo što im je uskraćivao ovo, i sebi i njoj. »Mislim da moraš obaviti to što moraš i ostaviti me sada. Dok te još imam snage pustiti –«

Kucanje o prozor u prvi mah nije uopće imalo smisla. Samo su njih dvoje bili na praznom parkiralištu. Ali onda se misterij razriješio:

»Izlazi iz auta. I pruži ruke prema meni.«

Muški glas natjerao je Mannyja da glavu okrene prema prozoru... gdje je izbliza ugledao cijev pištolja.

»Čuo si me, čovječe. Izlazi van ili ću te upucati.«

Manny je gurnuo Payne natrag u njeno sjedište i dalje od naciljanog pištolja, te joj tiho rekao:

»Nakon što izađem, zaključaj vrata. Evo ovdje.«

Ruku je stavio na kontrolnu ploču i pokazao joj dugme.

»Pusti me da ja ovo riješim.« Imao je oko četiristo dolara u gotovini i priličan broj kreditnih kartica. »Ostani unutra.«

»Manuele –«

Nije joj pružio priliku ni da odgovori – što se njega ticalo, onaj pištolj imao je sve odgovore i donosio sva pravila.

Zgrabivši novčanik, polako je otvarao vrata, ali brzo ustao i izašao – a nakon što je zatvorio Payne unutra, čekao je zvuk zaključavanja brave.

I čekao.

U očaju da čuje zvuk škljocanja koji će Payne zaključati na sigurno koliko je to bilo moguće, samo je napola razumio čovjekove riječi ispod skijaške maske kad je dreknuo:

»Novčanik. I reci kurvi da izađe iz auta.«

»Ovdje ima četiristo –«

Novčanik je nestao.

»Reci joj da izađe ili ona ide sa mnom. I sat. Želim tvoj sat.«

Manny je kratko pogledao prema zgradi. Posvuda su bili prozori, i zasigurno je onaj čuvar povremeno morao prohodati i provjeriti stanje uokolo.

Možda da mu polako preda –

Cijev pištolja pojavila mu se ravno ispred lica.

»Sat. Odmah.«

Nije bio najbolji koji je imao – pobogu, nije išao na operacije noseći na ruci svoj Piaget. Ali svejedno – seronja može uzeti usrani sat. Glumeći da mu se ruke tresu, pretpostavio je da je tako mogao dobiti malo –

Teško je bilo reći što se dalje odigralo i kojim redoslijedom.

Vrativši se unatrag, znao je da je Payne morala prvo otvoriti svoja vrata. Ali činilo mu se da je istog trenutka kada je čuo strašni zvuk otvaranja suvozačevih vrata, ona već bila iza leđa lopova.

I još jedna bizarna stvar bila je da je lopov shvatio da se u njihovom scenariju pojavila i treća osoba tek kada je Manny započeo psovati. Samo, to nije mogla biti istina – sigurno ju je morao vidjeti dok mu je prilazila iza automobila, zar ne?

Kako bilo – međutim, sve se svršilo, Skijaška Maska je odskočio nalijevo i pištoljem mahao između Payne i Mannyja.

Taj teniski meč ipak nije previše dugo potrajao. S grozomornom logikom, Manny je zaključio da će tip prvo pucati u Payne jer je ona bila slabija od njih –

Sljedeći put kada je uperio cijev pištolja u njenom smjeru, Payne je... nestala. I to ne u smislu da se sagnula ili izbjegla metak ili dala petama vjetra. Bila je ondje, u jednom trenutku zauzimala prostor – a u sljedećem samo isparila.

Djelić sekunde kasnije ponovno se pojavila i zgrabila lopova za zapešće kada se ovaj upravo spremao uperiti pištolj natrag u Mannyjevo lice. Razoružavanje je odradila jednakom brzinom: prvo, zaokrenula je oružje; drugo, istrgnula ga je iz ruke kurvinog sina; treće, bacila ga je prema Mannyju koji ga je uhvatio.

A onda je nastupilo prašenje tura.

Payne je zavatlala tipa uokolo, zgrabila ga za potiljak i njegovim licem udarila ravno o Porscheov poklopac motora. Nakon što je malo ispolirala netom nanesenu boju s njegovom glavom, namjestila ga je i ščepala za guzicu. Podigavši ga za kosu i mjesto koje je bilo ili njegov struk ili rektum, zamahnula je unatrag i bacila ga... nekih deset metara dalje.

Superman nije ni upola dobro letio – i lopov je završio let udarivši čelom o zid bolnice. Zgrada nije imala mnogo za reći zauzvrat, i gle čuda, također nije ni on. Sletio je licem u cvjetnu gredicu i ostao ondje, udovi su mu se omlitavjeli.

Nije bilo trzanja. Ni stenjanja. Ni pokušaja da ustane.

»Jesi li dobro, Manuele?«

Manny je polagano okrenuo glavu prema Payne. Ona nije čak ni ubrzano disala.

»Isuse... Kriste...« šapnuo je.



Manuelove riječi odnio je vjetar, a Payne je namještala svoju široku majicu i vrećaste hlače. Zatim je zagladila kosu. Kao da je to bila jedina stvar koju je mogla učiniti da se upristoji nakon ovako nasilnog čina.

Kakav uzaludan trud u pokušaju da se doima ženstvenom. A u međuvremenu, Manny ju je i dalje netremice gledao.

»Zar nećeš ništa više reći?« upitala ga je tihim glasom.

»Hm...« Manuel je slobodnu ruku stavio na svoje čelo. »Da. Ah... samo da odem vidjeti je li još živ.«

Payne je omotala ruke oko sebe dok je išao do onog čovjeka. Iskreno, nju uopće nije zanimalo u kakvom je stanju ostavila lopova. Njen prioritet bio je ukloniti ono smrtonosno oružje ispred Mannyjevog lica, te je svoj zadatak uspješno izvršila. Štogod se dogodilo s lopovom, bilo je nebitno... ali ona očito nije poznavala pravila ovoga svijeta. Ili posljedice

ovoga što je učinila.

Manuel je bio na polovini travnjaka kada se »žrtva« jauknuvši prevrnula. Ruke u kojima je držao pištolj sada su poletjele prema maski na njegovom licu i gurnule tkanje gore prema čelu.

Manuel je kleknuo.

»Ja sam liječnik. Koliko prstiju vidite?«

»Što...?«

»Koliko prstiju?«

»... tri...«

Manuel je dlan položio na tipovo rame.

»Nemojte se dizati. To je bio vraški udarac u glavu. Osjećate li trnce ili oduzetost u nogama?«

»Ne.« Tip je zurio u Manuela. »Zašto... radite ovo?«

Manuel je samo odmahnuo rukom.

»To se zove medicinska škola – u vama stvara kompulzivnu potrebu da pomažete bolesnima ili ozlijeđenima bez obzira na okolnosti. Mislim da moramo pozvati hitnu pomoć.«

»Nema šanse!«

Payne se dematerijalizirala do njih. Cijenila je Manuelove dobre namjere, ali bila je zabrinuta da lopov nema još koje oružje kod sebe –

Istog trenutka kada se pojavila pored Manuela, čovjek na podu počeo je uzmicati u strahu, podigavši ruke puzao je natrag. Manuel je pogledao gore preko svog ramena – i tada je shvatila da on nije bio nimalo naivan. Uperio je pištolj u lopova.

»U redu je, bambina. Imam ga –«

Nesigurnim i nespretnim pokretima lopov se podigao na noge, a Manuel ga je i dalje držao na nišanu kada je ovaj posrnuo i zadržao ravnotežu uhvativši se za zgradu. Očigledno se pripremao na bijeg.

»Zadržat ćemo pištolj«, rekao je Manuel. »Razumiješ valjda. I ne moram ti ni reći da si sretan što si još živ – nema šale s mojom curom.«

Nakon što se tip izgubio među sjenama, Manuel se ispravio do pune visine.

»Moram predati ovo oružje policiji.«

Zatim ju je samo pogledao.

»U redu je, Manuele. Ja ću se pobrinuti za svoju prisutnost pred čuvarem tako da on neće ništa znati. Učini što moraš.«

Kimnuvši, izvadio je mali telefonski uređaj, otvorio ga i birao nekoliko brojeva. Podigavši ga bliže uhu, rekao je:

»Da, zovem se Manuel Manello i upravo sam bio na nišanu dok sam sjedio u svom vozilu. Nalazim se ispred bolnice Tricounty...«

Dok je on pričao, ona se ogledala uokolo i razmišljala o tome kako nije željela da se ovo sve ovako završi. Osim...

»Moram ići«, rekla je nakon što je Manuel završio razgovor. »Ne smijem... biti ovdje ako će doći još ljudi. To bi samo dodatno zakompliciralo stvari.«

Polako je spustio ruku s mobitelom niz tijelo.

»U redu... da.« Namrštio se. »Ah, slušaj... ako policija dolazi, moram se sjećati što se

netom dogodilo ili – sranje, imat ću pištolj u ruci a neću im znati reći iz kojeg razloga.«

Zaista, doimalo se kao da su bili u klopci. I još jednom, bila je zahvalna na nemogućnosti odlaska.

»Želim da me se sjećaš«, rekla je tiho.

»To nije bio dio plana.«

»Znam.«

Odmahnuo je glavom.

»Ti si najvažnija u ovoj cijeloj priči. Stoga, moraš se pobrinuti za sebe, a to znači da trebaš izbrisati –«

»Doktore Manello! Doktore Manello – jeste li dobro?«

Payne je pogledala preko svog ramena. Mušakarac kojeg su prvog vidjeli unutra za stolom panično je trčao prema njima preko travnjaka.

»Učini to«, rekao je Manuel. »A ja ću smisliti nešto drugo –«

Kada je posrćući stražar došao k njima, Payne se licem okrenula prema novopridošlici.

»Dobro smo«, rekla je čuvaru. »Ali biste li, molim vas, pogledali nešto za mene?«

»Naravno! Jeste li pozvali policiju?«

»Da.« Dodirnula je kožu ispod desnog oka. »U mene gledajte, molim vas.«

On nije očiju skidao s njenog lica, a njegova usredotočenost samo joj je olakšala posao; jedino što je morala učiniti bilo je otvoriti put u njegov mozak i postaviti mentalnu zakrpu preko svega što se odnosilo na nju.

Koliko je čovjek znao, njen kirurg je došao i otišao odavde sam.

Ostavila je čovjeka u stanju transa, a zatim se okrenula Manuelu.

»Ne trebaš se brinuti. Njegova sjećanja su jako kratkotrajna, bit će sasvim u redu.«

Iz daljine, do njih je dopro zvuk sirene, visok i hitan.

»To je policija«, rekao je Manuel.

»Onda moram ići.«

»Kako ćeš se vratiti kući?«

»Na isti način kako sam bila izašla iz automobila.«

Čekala je da je dodirne... ili nešto kaže ili... Ali on je samo stajao je, razdvajao ih je hladni, noćni zrak.

»Hoćeš li im lagati?« upitao je. »I reći im da si me sredila?«

»Ne znam.«

»Pa, u slučaju da se moraš vratiti i učiniti to, ja ću biti –«

»Laku noć, Manuele. Molim te, čuvaj se.«

Rekavši to, podignula je ruku i tiho, neumoljivo nestala.

Četrdeset i treće poglavlje

Kao što je uobičajeno s trikovima, i ovaj je bio jebeno čudan.

»Onda, gdje je taj tvoj prijatelj?«

Karrie Ravisc, alias Kandy na ulicama, bavila se poslom kurve kako spada već nekih devet mjeseci, stoga je i vidjela gomilu sranja. Ali ovo...

Ogroman muškarac pokraj vrata motela govorio je tihim glasom.

»On dolazi.«

Karrie je povukla još jedan dim i pomislila pa, barem je ovaj ispred nje bio zgodan. I također joj je platio petsto dolara i doveo je u ovu sobu. Ipak... nešto joj je ovdje smrdjelo.

Čudan naglasak. Čudne oči. Čudne ideje.

Ali ipak jako zgodan.

Dok su čekali, ispružila se na krevetu sasvim gole guzice, sva svjetla bila su ugašena. Ipak, nije bilo sasvim mračno. Ovaj tip dubokog džepa postavio je veliki reflektor, nalik kutiji, na drugom kraju sobe na jeftinoj komodi. Usmjerio je zraku svjetla da pada točno na njeno tijelo. Kao da je bila na pozornici. Ili možda umjetničko djelo.

Što zapravo i nije bilo tako čudno s obzirom što je sve radila. Sranje, ako te prostitucija ne nagna da gledaš na muškarce kao užasne, bolesne gadove, ništa ni neće: osim svakodnevnih preljubnika i tipova koji su se palili na moć, bilo je i jebača s fetišom na stopala i onih koji su voljeli dobiti po guzi, te drugih koje si morao razbjesniti.

Popušivši džoint do kraja, ugasila je čik i pomislila da možda ovaj reflektor i nije tako strašna stvar. Neki je kreten prije dva tjedna želio jesti hamburgere s nje i to je bilo odvratno -

Škljocaj brave koja je sjela na mjesto natjerao ju je da poskoči, a zatim je zabezegnuta shvatila da je netko nekako ušao ovdje, a da ona toga nije bila svjesna; vrata su se zaključavala. Iznutra.

Sada je pokraj prvog muškarca stajao još jedan.

Dobro da je njen makro bio u susjednoj sobi.

»Večer«, rekla je, nakon što se mehanički rastegnula za obojicu. Grudi su joj bile umjetne, ali dobro izvedene, a trbuh ravan iako je rodila jedno dijete, i ne samo da je bila obrijana, već je sve bilo uništeno elektrolizom.

Zbog čega je toliko i naplaćivala obavljeni posao.

Čovječe... još jedna gromada, pomislila je kada je drugi tip istupio naprijed i stao kraj podnožja kreveta. Zapravo, ovaj jebač je bio divovski. Apsolutni mamut. I ne u smislu debeo ili salast - ramena su mu bila tako četvrtasta kao da ih je netko iscrtao ravnalom, a prsa su mu bila oblikovana u savršen trokut koji je stajao nad uskim bokovima. Nije mogla vidjeti njegovo lice zbog svjetla koje je tuklo ravno u njega, ali nije joj ni bilo važno jer je drugi tip legao na krevet pokraj nje.

Sranje... najednom se osjetila uspaljenom. To je učinila njihova veličina i osjećaj opasnosti u mraku i mirisi. Isuse... fantastično su mirisali.

»Prevrni se na trbuh«, zahtijevao je drugi muškarac.

Bože, taj glas. Isti strani naglasak koji je imao i tip koji je sve ovo uredio, ali još i dublji - i u njemu se nazirala napetost.

»Doista želiš vidjeti moje dupe?« procijedila je, podigavši se u polusjedeći položaj. Rukama je obuhvatila dvostruke četvorke, podigla ih i stisnula jednu o drugu. »Jer je prednji dio mene još bolji.«

Rekavši to, rastegnula je jednu dojku i isplazila jezik dolje, oblizala vlastitu bradavicu dok je očima letjela čas od jednog čas do drugog muškarca.

»Na trbuh.«

O.K., jasno joj je dao do znanja tko je viši na ljestvici moći: tip koji je ležao pokraj nje poigravao se ogromnom erekcijom, ali nije ju uopće dodirivao. A gospodin Učini-to-odmah je jedini govorio.

»Ako je to ono što želiš.«

Odguravši jastuke s kreveta, priredila je pravi mali igrokaz od okretanja, zakrenula torzo tako da joj se ipak jedna dojka i dalje vidjela. S crnim, nalakiranim noktom kružila je oko bradavice dok je izvijala donji dio leđa i isturila stražnjicu –

Tiho režanje promolilo se kroz ustajali, mirni zrak u sobi, i to joj je bio znak. Raširivši noge, isturila je donji dio guzova prema gore, napevši se na nožne prste, i ponovno izvila kralješnicu.

Točno je znala što je pokazivala onom tipu u podnožju kreveta – i njegovo stenjanje bio je znak da mu se sviđalo ono što je imala. Stoga je bilo vrijeme da se šou nastavi. Pogledavši unatrag prema njemu, stavila je srednji prst u svoja usta i sisala ga; zatim je težinu prebacila na gornji dio tijela i spustila ga dolje na svoju vaginu, milujući se.

Je li to bila trava ili... sranje, nešto u tim muškarcima... bila je najednom jebeno napaljena. Do te mjere da je jedva čekala što će se sljedeće dogoditi.

Nadivši se nad nju, glavni tip je stavio ruku na prednji dio bokova.

»Poljubi je«, naredio je.

Bila je spremna na to, iako uobičajeno nije to dozvoljavala svojim mušterijama. Okrenuvši lice prema drugom muškarcu, osjetila je da joj usne prožimaju dvije mekane, zahtjevne usne... a zatim je jezikom ušao u nju –

Baš u trenutku kada su je ruke velikog uhvatile za bedra i raširile je još više.

A drugi par ruku zgrabio je njene dojke.

Iako je bila profesionalka, um joj je odlutao na malo putovanje, sve sranje na koje je obično mislila dok je obavljala posao sada je nestalo – i sa sobom odnijelo pitanja poput gdje su bili kondomi? Koja su bila pravila igre?

Kopča. Patent. A zatim klizavi zvuk spuštanja hlača i drmanje madraca kao da se nešto teško popelo na njega.

Kroz maglu, pitala se je li i ud koji se razotkrio bio velik poput ostatka muškarca iza nje – i ako jest bio, pomislila je, dovraga, mogla bi im ponuditi drugu rundu sasvim besplatno. S pretpostavkom da mogu izdržati tako dugo –

Zaobljeni glavić prodro je u nju kada su je njegove ruke odigle s madraca a ona je stajala četveronoške. Bože, bio je gigant – i pripremila se za pumpanje kada je osjetila dlan kako se penje njenom kralješnicom i prste koji se provlače njenom kratkom kosom. Povuci će joj glavu unatrag, ali nije marila za to. Samo je željela da cijeli uđe u nju –

Samo, nije odmah postao grub i nije odmah ušao u nju. Umjesto toga, milovao ju je kao da mu se sviđa osjet njene kože, prelazio rukama preko njenih ramena i ponovno dolje oko struka... još niže do njene vlažne vagine. A kada je ušao do kraja u nju, glatko i lagano,

čak joj je dao sekundu vremena da se navikne na njegovu debljinu i dužinu.

Zatim ju je čvrsto uhvatio za bokove i počeo jebati. Baš kao što se i njegov prijatelj podvukao pod nju da siše njene dojke.

Pumpanje se ubrzalo, bradavice su joj šibale naprijed-natrag preko usta onog ispod nje, ritam udaranja njegovih bokova o njene guzove, opet i opet. Brže. Jače. Brže –

»Jebi me«, vrisnula je. »Oh, jebi me, da –«

Iznenada, onaj koji je ležao na madracu okrenuo se, ponovno je namjestio i ispunio njena usta najvećom kitom koju je ikada gutala.

Zapravo je svršavala.

Oni su nastavili dalje ovako, a ona će im dati napojnicu.

Djelić sekunde kasnije, mušarac iza nje izvukao se i ona je po leđima osjetila vrući mlaz. Ali nije bio gotov. Trenutak kasnije opet se vratio, debeo i ukrućen kao što je bio i u prvoj penetraciji.

Onaj kojem je pušila započeo je stenjati, a zatim ju je odvojio od sebe podigavši joj glavu. Svršio je po njenim grudima, vrući mlaz obložio joj je prsa s još onog nevjerojatnog mirisa u trenutku kada je drugi izvadio svoj i opet ejakulirao po njenim leđima.

A onda se svijet okrenuo i ona je shvatila da leži na leđima, tip s novčanikom zauzeo je mjesto glavnoga i ispunio je jednakom debljinom.

Ona je posegnula za tihim narednikom, prinijevši njegovu kitu u svoja usta, izvlačeći ga iz uloge promatrača i stavljajući ga u sebe još jednom.

Bio je ogroman i morala je široko rastvoriti čeljust da može stati unutra, a okus mu je bio fantastičan – ni nalik onome što je okusila ikada prije. Šišajući ga dok ju je njegov prijatelj žestoko jebao, sva je bila prožeta osjećajem ispunjenosti, osjećajem invazije krutih, zaobljenih udova koji su drмали njenim tijelom.

U svom deliriju, pokušala je vidjeti lice muškarca kojem je pušila, ali on je nekako uvijek bio leđima okrenut prema reflektoru – i zbog toga je sve bilo još erotičnije. Kao da je pušila živoj sjeni. Sranje, za razliku od prethodnog, ovaj nije ispuštao nikakve zvukove, čak nije ni ubrzano disao. Ali bio je za, doista, gurao se u njena usta i povlačio, i ponovno gurao. Barem dok nije poskočio i dlanom zgrabio svoju erekciju. Stisnuvši dojke jednu o drugu, pružila mu je vraško mjesto za slijetanje, i sveca mu, iako je ovo bilo treći put, cijelu ju je prekrilo.

Dok njene dojke nisu postale sjajne i skliske, a s njih se slijevala tekućina.

Sljedeća stvar koju je osjetila, bila su njena koljena podignuta do ušiju, a onaj tip s novčanikom ispraznit će ga na najbolji mogući način. Zatim je njegov šef ponovno bio kraj njenih usana, gurao da uđe unutra. Što mu je sa zadovoljstvom i dala.

Promatrajući ih dok su se sinkronizirano gibali, osjetila je nalet straha. Sklupčana pod njima, imala je dojam da bi je mogli prepолоviti napola ako to požele.

Ali nisu je ozlijedili.

I nastavak je uslijedio, njih dvojica su samo nastavili mijenjati mjesta, opet i opet. Očito su imali prakse, i Bože, kako će im dati broj svog mobitela.

Napokon, sve je završilo.

Nijedan od njih nije rekao ni riječi. Niti njoj niti jedan drugome – što je bilo čudno, jer su tipovi s kojima se seksala u troje na kraju uvijek davali petice jedan drugome. Ali ne i ova dvojica. Zakopčali su hlače i... pa, gle čuda, ponovno su vadili novčanike.

Dok su njih dvojica stajali nad njom, stavila je ruke na svoja usta, vrat i dojke. Bila je prekrivena na tako mnogo mjesta da ih nije mogla ni prebrojati, i uživala je u tome, gladeći ono što su ostavili na njenoj koži, poigravajući se s tim jer je to željela – a ne radi njih.

»Želimo ti dati još petsto«, rekao je prvi tihim glasom.

»Za što?« Jesu li te stenjajuće riječi zaista njene?

»Bit će ti dobro. Obećavam.«

»Je li nastrano?«

»Jako.«

Nasmijala se i promeškola bokovima.

»Onda pristajem.«

Kada je muškarac izvadio stotice, činilo joj se da ih ima još dosta u lisnici – i možda bi, da je on netko drugi, nazvala svog makroa i rekla Mačku da ga sačeka na parkiralištu. Međutim, neće to učiniti. Dijelom zbog fantastičnog seksa. Više zbog činjenice da bi ova dva tipa izbili njenog šefa iz cipela.

»Što želiš da učinim?« upitala je uzevši novac i zgužvavši ga u šaci.

»Raširi noge.«

Nije nimalo oklijevala, koljena je širom rastvorila.

A ni oni nisu oklijevali, obojica su se nagnuli nad njenom jecajućom srži.

Sveca mu, zar će sisati? Na samu pomisao toga zakolotala je očima i zastenjala –

»Jao!«

Poskočila je, ali njihove ruke prisilile su je da ostane ležati na madracu.

Nježno sisanje koje je uslijedilo izazvalo joj je vrtoglavicu. Međutim, nisu je dirali po vagini. Nego van središta s obje strane, na pregibu gdje su joj se noge spajale s torzom.

Ritmično sisanje... poput dojenja.

Karrie je uzdahnula i potpuno se prepustila. Imala je šokantan osjećaj da su se na neki način hranili na njoj, ali bilo je čudesno – posebno kada je nešto penetriralo u nju. Možda su to bili njihovi prsti – vjerojatno.

Da, definitivno.

Četiri prsta ispunila su je, a dvije odvojene ruke započele su izmjenično prodirati i povlačiti se dok su dvoja usta sisala njeno meso.

Opet je svršila.

I opet.

I opet.

Nakon, samo Bog zna koliko dugo, nekoliko puta su onjuškali – ne ondje gdje su im bile ruke već mjesta koja su sisali.

A onda se sve razdvojilo, usta, prsti, tijela.

Obojica su se uspravili.

»Pogledaj me«, rekao je vođa.

Kapci su joj bili tako teški da je teškim naporom izvršila naredbu. I u trenutku kada je uspjela, osjetila je žareću bol u sljepoočnicama. Ipak, to nije dugo trajalo i nakon toga... samo je lebdjela.

Zbog čega nije preveliku pažnju obraćala na udaljene, prigušene vriskove koji su došli iz susjedne sobe nekoliko trenutaka kasnije – ne iz sobe u kojoj je bio Mack, već iz one na suprotnoj strani motela.

Tres! Pljas. Lup...

Karrie je u tom trenutku padala u san, mrtva za svijet oko sebe, novčanice su se zalijepile za njen dlan jer se ono mokro od maloprije osušilo.

Nije bila zabrinuta oko ničega. Zapravo, osjećala se čudesno.

Jebote... s kim je ona to bila...?



Kada je Xcor izašao iz kurvine motelske sobe s Throeom odmah za petama, zatvorio je vrata i pogledao lijevo i desno. Zdanje koje je njegov vojnik odabrao nalazilo se na rubnim dijelovima grada. Mjestimice srušena i istrunula, prizemna zgrada bila je razdijeljena na pedesetak kutija nalik ormarima, a ured se nalazio sasvim dolje nalijevo. Želio je posljednju sobu na suprotnoj strani od ureda da si osiguraju privatnost, ali najbolje što je Throe mogao dobiti bila je soba odmah pokraj te.

Iako, ruku na srce, kakve su šanse bile da su ostale sobe zauzete? Jedva da je ikoga bilo ovdje.

Očima skenirajući parkirališna mjesta ispred njih, ugledao je crni Mercedes koji se očajnički trudio izgledati novije nego je uistinu bio... i kamionet s natkrivenom prikolicom. Dva preostala automobila bila su parkirana dolje na udaljenom kraju, pokraj ureda.

Ovo je bilo savršeno za vrstu svrhe koju su ispunili. Skriveno. Nastanjeno ljudima koji nisu željeli društvo i bili dovoljno ljubazni da ga drugima jednako ne čine. I vanjska rasvjeta je bila nikakva: samo je jedna od šest žarulja kraj vrata bila upaljena – dovraga, rasvjetno tijelo iznad njegove glave bilo je razmrskano. Stoga je sve bilo mračno i nejasno.

On i njegova četa nitkova će morati pronaći ženke iz svoje vrste koje će dugoročno zadovoljavati njihovu potrebu za hranjenjem, ali to će uskoro doći. Do tada? Morat će krv uzimati od ljudi sličnih onoj koju su on i Throe upravo pojebali, i to će raditi ovdje na ovom napuštenom mjestu.

Throe ga je tiho upitao:

»Zadovoljni?«

»Da. Bila je lijepa i dobra.«

»Drago mi je –«

Miris koji je zrakom dopro do njih privukao je njihovu pažnju prema vratima posljednje sobe. Kada je Xcor duboko udahnuo da potvrdi ono što mu je mali dašak već rekao, miris svježje ljudske krvi bilo je neželjeno iznenađenje.

Za razliku od izraza na Throeovom licu. Koje je bilo neželjeno neiznenađenje.

»Nemoj ni pomišljati na to«, lecnuo se Xcor. »Throe – Jebemti.«

Vojnik se okretao prema vratima bijesnog izraza lica – nesumnjivo se njegova agresija upalila jer je to bila prolivena krv ženke: plodnost se jasno osjećala u zraku.

»Nemamo vremena za ovo«, ispljunuo je Xcor.

Umjesto odgovora, Throe je srušio jebena vrata u sobu.

Xcor je opsovao i samo na trenutak pomislio da se dematerijalizira iz ove scene; sve što je trebalo da smiri taj njegov impuls bio je pogled unutra. Throeova presmiješna herojska gesta otvorila je put prema neredu. Doslovno.

Ljudska ženka ležala je vezana za krevet, a nešto joj je bilo ugurano u usta. Bila je gotovo na izdisaju – i preblizu ruba groba da bi je mogli spasiti. Njene krvi bilo je

posvuda, na zidu pokraj nje, kapala je na pod, natapala madrac. Alati onoga tko je ovo učinio ležali su na noćnom ormariću: dva noža, široki selotejp, škare... i pola tuceta malih, prozirnih staklenki s bezbojnom tekućinom bez poklopaca koji su bili sa strane.

U tekućini su plutale stvari –

U kupaonici se čulo lupanje. Kao da netko otvara i zatvara prozor.

Kada je Throe potrčao unutra, Xcor je poletio naprijed i zgrabio drugog mušjaka za ruku. U brzom jedan-dva, Xcor je otkopčao čelične lisice koje je nosio na pojasu za oružje i stavio ih na debelo zapešće svog vojnika. Trznuvši natrag cijelom težinom, povukao je mušjaka natrag, zamahnuvši njime kao da je kugla na kraju lanca. Čuo se udarac o udaljeni zid kada je jeftina žbuka zaustavila vampirsko njihalo.

»Pusti me.«

Xcor je trznuo tipa ravno prema sebi.

»Ovo nije tvoja briga.«

Throe je povukao ruku natrag i šakom udario o zid, smrskavši ravnu ploču.

»Jest! Oslobodi me!«

Xcor je dlanom pljesnuo mušjaka po potiljku.

»Nije. Tvoj. Svijet!«

Tada su se započeli boriti, hrvali su se i rušili sve oko sebe, stvarajući buku koju nisu smjeli. I upravo kada su trebali pasti na krvavi tepih, na dovratku je izvirila glava muškarca bez vrata sa sunčanim naočalama veličine prozorskog stakla. Prvo je pogledao na krevet, zatim Xcora i Throea, a onda je mrmljao sebi u bradu, prekrivši oči podlakticama kada se sagnuo i pobjegao.

Djelić sekunde kasnije, vrata sobe u kojoj su jebali otvorila su se i zatvorila... zatim opet otvorila i zatvorila. Klopot visokih peta bio je brz i nekoordiniran, a zatim su čuli klap, klap ljudi dok su ulazili u automobil.

Motor je zabrujao i Mercedes se iskrao s parkirališta, bez sumnje s kurvom i dolarima u njemu.

I nije li taj brzi odlazak dokazao Xcorove pretpostavke o ovdašnjoj klijenteli.

»Slušaj me«, rekao je Throeu. »Slušaj me, glupi gade – ovo nije naš problem. Ali ako ti ostaneš ovdje, postat će –«

»Ubojica je pobjegao!«

»A također ćemo i mi.«

Throeove blijede oči poletjele su prema krevetu, i bijesna maska na trenutak se spustila. Ono što je bilo ispod nje, zamrznulo je i Xcorovu agresiju. Takva bol. Bože, takva bol.

»Ona nije tvoja sestra«, šapnuo je Xcor. »A sada dođi sa mnom.«

»Ne mogu... je ostaviti...« Širom otvorene, svjetlucave oči suočile su se s njegovim. »Ne možete to tražiti od mene.«

Xcor se ogledao uokolo i dalje ne popuštajući stisak nad svojim vojnikom. Ovdje je moralo biti nešto što je pripadalo ubojici, nešto što su mogli –

Xcor je povukao svog borca u kupaonicu, i iznad školjke pronašao je mračno zadovoljstvo. Jednostruka, debela ploča pjeskarenog stakla bila je u jednom komadu, ali na oštrom, metalnom okviru nalazila se jarkocrvena pruga.

Baš podsjetnik kakav im je trebao.

Xcor je ispružio ruku prema prozoru i s dva prsta prešao preko okvira na koje se zakačilo i rasparalo meso čovjeka.

Krv se lijepila pod njegovim mesom, stvarajući lokvicu.

»Otvori«, zapovjedio je.

Throe je rastvorio usta i sisao te prste, zatvorivši oči da se usredotoči dok su udaljene sirene počele zavijati kroz noć.

»Moramo otići«, rekao je Xcor. »Pođi sa mnom sada i odobrit ću ti izlazak da pronađeš tog muškarca. Slažeš se?« Kimanje. Nakon što se Throe složio, odlučio je da mu je ipak potrebno više. »Zakuni mi se.«

Throe se poklonio u struku.

»Tako se i kunem.«

Lisica je pala... i njih dvojica pretvorili su se u sami zrak dok su treptava, plava svjetla najavljivala dolazak ljudske policije.

Xcor ni u kojoj prilici nije pokazivao samilost. Ali da jest, ne bi nikada imao milosti prema tom ljudskom prijestupniku – koji je sada postao Throeova meta... a uskoro i plijen.

Četrdeset i četvrto poglavlje

»Doktore Manello?«

Na zvuk izgovaranja svog imena, Manny se trgnuvši vratio u stvarnost i shvatio da je zapravo i dalje bio u bolnici Tricounty, vani na travnjaku. Prokleta ironično da je čuvar bio usredotočen iako mu je prčkala po mozgu.

»Ah... da. Oprostite. Što ste rekli?«

»Jeste okej?«

»Ne, nisam.«

»Pa, zaskočio vas je – ne mogu vjerovati kako ste ga se riješili. Jedne minute on vam se unosio u lice... sljedeće, pištolj je bio u vašoj ruci a on je... letio. Naravno da ćete biti u šoku.«

»Da. Tako je. Točno tako.«

Murjaci su se pojavili dvije sekunde kasnije i zasuli ih pitanjima. I bio je čudesno. Čuvar nijednom nije spomenuo Payne. Kao da nikada nije ni bila ovdje.

I nije trebalo biti neko iznenađenje, s obzirom što je sve Manny prošao s njom i s Jane. Ali ipak.

Jednostavno nije mogao shvatiti veliki dio toga: kako se Payne pretvorila u sami zrak ravno ispred njega; kako od nje nije ništa preostalo, barem koliko je čuvar znao, ali tip se sjećao Mannyja sasvim dobro; kako je bila tako mirna i pod kontrolom u opasnoj situaciji.

Zapravo, zadnji dio bio je vraški erotičan. Vidjevši Payne kako je propustila kroz svoje šake onog tipa, nevjerojatno ga je napalilo – Manny nije bio siguran što je to govorilo o njemu, ali eto ti.

I ona će sigurno lagati, pomislio je. Reći svojim ljudima da ga je oprala. Ispričati im da se pobrinula za stvari.

Payne je pronašla rješenje koje je upalilo: on je i dalje imao svoj razum, ona svoje noge, a nitko, ni njen brat ni njegova svita, nisu bili mudriji.

Da, sve je bilo sređeno. Jedino što je on morao raditi ostatak svog života bilo je žaliti za ženkom koju nije ni smio upoznati. Jebeni mačji kašalj.

Sat kasnije, sjeo je u svoj Porsche i krenuo natrag prema Caldwellu. Vozeći se sam, automobil mu se doimao ne samo praznim, već poput pustopoljine, te je shvatio da neprestano spušta i diže prozore. Ali nije bilo isto.

Ona nije znala gdje je on živio, pomislio je. Ali to i nije bilo važno, zar ne? Ona se neće vratiti.

Bože, bilo mu je teško odlučiti što bi mu bilo teže: dugo, produženo pozdravljanje kada bi joj on pogledao u oči i ugrizao se za jezik da spriječi prekomjerno brbljanje? Ili kratko, brzo povlačenje flastera s kože?

Ni jedno ni drugo mu se nije sviđalo.

U Commodoreu, ušao je u podzemnu garažu, parkirao na svoje mjesto i izašao. Krenuo prema dizalu. Popeo se gore u svoj stan. Ušao. Pustio vrata da se zatvore.

Kada mu je mobitel zazvonio, petljao je po džepovima da ga izvadi, a kada je ugledao broj, opsovao je. Goldberg iz medicinskog centra.

Javio se bez imalo entuzijazma.

»Hej.«

»Javio si se«, rekao je tip s olakšanjem. »Kako si?«

Dobro. Definitivno neće ulaziti u to.

»Dobro sam.« Tišina s druge strane linije, pa je upitao: »A ti?«

»Dobro je. Stvari su se ovdje...« Bolnica. Bolnica. Bolnica bolnica, bolnicabolni cabolnica bolnicabolnica...

Ušlo u jedno, izašlo na drugo uho. Međutim, Manny se ipak primio posla. Otišao je prema baru u kuhinji, izvadio viski i osjetio kao da ga je netko mlatnuo u glavu vidjevši koliko malo ima u boci. Nagnuvši se u ormarić, izvadio je Jacka koji je tako dugo bio straga da se prašina uhvatila na čepu.

Nešto kasnije, prekinuo je poziv i ozbiljno se latio pijenja. Prvo Lag. Sljedeće Jack. A zatim je ispraznio dvije boce vina koje su bile u hladnjaku. I ono što je preostalo od pakiranja od šest Corona – koje je ostavio u smočnici i nisu bile ohlađene.

Međutim, njegove sinapse nisu prepoznavale nikakvu razliku između mlakog alkohola i onog ledeno-hladnog sranja.

Sve u svemu, festival pijenja trajao je nekih sat vremena. Možda i duže. I učinkovito je djelovao. Zgrabivši posljednju bocu piva, krenuo je prema krevetu i hodao kao da se nalazi na Enterpriseovom zapovjednom mostu, naginjao se čas desno, čas lijevo... a zatim ponovno teturao unatrag. I iako je sasvim dobro vidio zahvaljujući gradskoj rasvjeti, ipak se sudarao s mnogim stvarima: nekim neprikladnim čudom njegov namještaj je postao pokretan i odlučan u namjeri da mu se ispriječi na putu – sve, od mekanih kožnih fotelja do –

»Jebemti!«

– stolića u dnevnom boravku.

Iiiiiiiii činjenica da se koračajući trljao po goljenici bila je poput dodavanja para koturaljki ovoj zabavi.

Kada je napokon došao do spavaće sobe, proslavio je uspjeh još jednom potegavši iz boce i skotrljao se u kupaonicu. Pustio vodu. Skinuo odjeću. Odmah ušao unutra. Nema smisla čekati da postane vruća: ionako nije ništa osjećao, i to je bio njegov cilj.

Nije se zamarao brisanjem. Samo je krenuo prema krevetu dok je voda s njega kapala dokrajčivši pivo kada je sjeo. A onda... samo jedno veliko ništa. Njegov alkometar udarao je u visine, ali još nije dostigao kritičnu masu da ga onesvijesti.

Međutim, svjesnost je bila relativan pojam. Iako je bio diskutabilno budan, ipak je bio u potpunosti isključen iz svega – i ne samo zbog svoje rekreacije s alkoholom. Unutra je sasvim ostao bez benzina na najčudniji način.

Srušivši se natrag na madrac, pomislio je da je sada, nakon što se situacija s Payne razriješila, bilo vrijeme da vrati svoj život natrag – ili barem da pokuša to ujutro nakon što ga mamurluk probudi. Njegov razum je bio u redu, stoga nije bilo razloga da se ne vrati na posao i ne pozabavi se stvaranjem udaljenosti između ove sjebane epizode i ostatka svog normalnog života.

Zureći u strop, postalo mu je lakše kada je shvatio da mu se muti vid.

Dok nije spoznao da je plakao.

»Jebena pičkice.«

Obrisavši oči, bio je apsolutno, sto posto odlučan da se ne prepusti tome. Osim što

jest – i nastavio je plakati. Bože, već mu je sada nedostajala do bola.

»Prokletstvo... pakla mu –«

Najednom, podigao je glavu a ud mu se napunio krvlju. Pogledao je kroz klizna vrata vani na terasu, pretraživao noć s očajem zbog kojeg se osjećao kao da se one luđačke epizode opet vraćaju.

Payne...

Payne...?

Upro je svom snagom da ustane s kreveta, ali njegovo tijelo je odbilo poslušati – kao da je njegov mozak govorio jednim jezikom, a njegove ruke i noge nisu imale prevoditelja. A onda ga je alkohol svladao, pritisnuo Ctrl-Alt-Del i zatvorio njegov program.

Međutim, bez ponovnog starta njegovog dupeta.

Nakon što su mu se kapci zatvorili, svjetla su se ugasila bez obzira koliko se on trudio boriti protiv plime.



Vani na terasi, Payne je stajala na ledenom vjetru, kosa joj se uokolo vijorila, koža se naježila od hladnoće.

Nestala je iz Manuelovog vidokruga. Ali nije ga napustila.

Iako joj je dokazao da se zna brinuti za sebe, nije željela predati njegov život nikome, ni ičemu. U skladu s tim, zaogrnila se opsjenom i stajala na travnjaku pred bolnicom, promatravši ga dok je razgovarao s policijom i čuvarom. A nakon što je ušao u automobil, slijedila ga je, dematerijalizirajući se s mjesta na mjesto, pratila ga zahvaljujući maloj količini njene krvi koju je bio kušao.

Njegov povratak kući kulminirao je u dubini grada koji je bio manji od onoga koji je vidjela iz njegovog automobila, ali je ipak bio impresivan, sa svojim visokim zgradama i popločenim ulicama i prekrasnim, lebdećim mostovima koji su nadvisivali široku rijeku. Caldwell je doista bio krasan po noći.

Hoće li ovo biti samo nevidljivi oprostaj?

Kada je Manuel skrenuo u nekakvo podzemno postrojenje za vozila, ostavila ga je nasamo. Svoju svrhu je izvršila kada je on sigurno stigao na svoje odredište, stoga je znala da mora otići.

Međutim, ipak se zadržala dolje na ulici, stajala zaogrnila opsjenom, promatrala automobile koji su prolazili i pješake koji su prelazili ulice. Prošlo je sat vremena. A onda još neko vrijeme. A ipak i dalje nije mogla otići.

Prepustivši se srcu, popela se gore, gore, gore... tražila gdje je Manuel, postavši tjelesna na terasi njegovog stana... pronašla ga je u trenutku kada je izlazio iz kuhinje i krenuo preko dnevnog boravka. Očigledno nestabilan na nogama, neprestano se sudarao s namještajem – iako zasigurno ne stoga jer su svjetla bila ugašena. Uzrok je bilo piće u njegovoj ruci, bez sumnje.

Ili točnije, sav alkohol koji je utočio u sebe.

U spavaćoj sobi, nije se razodjenuo koliko je samo zbacio odjeću sa sebe, a zatim je krenuo pod tuš. Kada se ponovno pojavio sasvim moker, došlo joj je da zaplače. Doimalo joj se tako teško pojmiti da ih je samo jedan dan razdvajao od onog trenutka kada ga je prvi put vidjela ovakvog – iako, zaista, imala je osjećaj kao da je gotovo mogla pružiti ruku

kroz vrijeme i dodirnuti one naelektrizirane trenutke kada su oboje bili na rubu... ne samo sadašnjosti, već i budućnosti.

Koja neće doći.

Preko puta, sjeo je na krevet... a zatim se srušio na madrac.

Kada je obrisao oči, doživjela je potpuni raspad. A takva je bila i njena potreba da mu se približi –

»Payne.«

Jauknuvši, okrenula se oko sebe. Na drugom kraju terase, stajao je na vjetru... njen blizanac. I istog trenutka kada je pogledala Vishousa, znala je da se nešto promijenilo u njemu. Da, rane od udarca u zrcalo već su gotovo nestale – ali nije se to promijenilo. Njegova nutrina bila je drugačija: nestala je napetost i bijes i zastrašujuća hladnoća.

Dok joj je vjetar šibao kosu uokolo, brzo se nastojala sabrati, obrisavši suze koje su navrle u njene oči.

»Kako si znao... ja sam...«

Rukom u rukavici pokazao je prema gore.

»Imam stan ovdje. Na vrhu zgrade. Jane i ja smo upravo odlazili kada sam osjetio da si ti ovdje dolje.«

Morala je znati. Kao što je i ona mogla osjetiti njegovu opsjenu... on je mogao osjetiti i pronaći njenu.

Oh, kako je samo poželjela da je nastavio svojim putem. Posljednja stvar koja joj je bila potrebna bila je još jedna muška figura »autoriteta« da joj govori što ona mora činiti. Osim toga, kralj joj je već postavio pravila. I nije bilo potrebe da njen brat dodatno podupire Wrathovu odredbu.

Podigla je ruku da prekine njegove riječi koje je namjeravao reći o Manuelu.

»Nisam zainteresirana da mi ti ponavljaš ono što mi je kralj već rekao. Upravo se spremam za odlazak.«

»Jesi li ga oprala?«

Podigla je bradu.

»Ne, nisam. Izveo me je vani i dogodio se... incident –«

Njegovo režanje nadglasao je fijuk vjetra.

»Što je učinio –«

»Nije on. Pobogu, hoćeš li ga jednostavno... prestati mrziti.« Protrljavši sljepoočnice, zapitala se je li nečija glava ikada zaista eksplodirala – ili su se samo svi na Zemlji ponekad osjećali tako, s vremena na vrijeme. »Napao nas je čovjek i u procesu njegovog razoružavanja –«

»Čovjeka?«

»Da – u procesu toga, ozlijedila sam čovjeka i policija je pozvana –«

»Ti si razoružala čovjeka?«

Payne je kratko pogledala svog blizanca.

»Kada nekome oduzmeš oružje, tako se to kaže, zar ne?«

Vishousove oči su se suzile.

»Da. Tako se kaže.«

»Nisam mogla oprati Manuelova sjećanja jer on tada ne bi bio sposoban odgovoriti na pitanja koja će mu policija postaviti. A ovdje sam... jer sam se htjela uvjeriti da je

sigurno stigao kući.«

U tišini koja je uslijedila, shvatila je da se povukla u kut. Svojim instinktivnim ponašanjem da zaštiti Manuela, upravo je svom bratu dokazala da se mužjak kojeg je željela ne može brinuti za nju. Oh, ali to i nije bilo važno. S obzirom da je bila spremna izvršiti kraljevu odredbu, svejedno nije bilo budućnosti za nju i Manuela.

Kada je Vishous počeo otvarati usta, ona je zastenjala i rukama prekrila uši.

»Ako imaš imalo suosjećanja, ostavit ćeš me da ga oplakujem ovdje nasamo. Ne mogu više slušati razloge zašto se moram odvojiti od njega – znam ih sve. Molim te. Samo idi.«

Zatvorivši oči, okrenula se od njega i molila se njihovoj majci negdje iznad da će poslušati njenu molbu –

Ruka na njenom ramenu bila je teška i topla.

»Payne. Payne, pogledaj me.«

Ponestalo joj je snage da mu se usprotivi, spustila je ruke i susrela njegove ozbiljne oči.

»Reci mi samo jedno«, rekao je njen blizanac.

»Što?«

»Voliš li tog ga..., njega. Voliš li ga?«

Payne se okrenula i pogledala kroz staklo prema čovjeku koji je ležao na krevetu.

»Da. Zaljubljena sam u njega. I ako me pokušaš razuvjeriti činjenicom da nisam još dovoljno proživjela kako bih mogla to ocijeniti, onda ti kažem u lice... odjebi. Ja ne moram upoznati cijeli svijet da bi znala želje svoga srca.«

Nastupila je duga tišina.

»Što je Wrath rekao?«

»Istu stvar koju bi mi i ti rekao. Da se moram izbrisati iz njegovog sjećanja i nikada, ikada ga ponovno više vidjeti.«

Kada njen brat nije više ništa rekao, ona je odmahнула glavom.

»Zašto si i dalje ovdje, Vishouse? Pokušavaš smisliti riječi kojima bi me nagovorio da odem kući? Dozvoli mi da te poštedim truda – kada zora svane, ja ću otići – i poštivat ću pravila, ali ne stoga jer je to dobro za tebe ili za kralja ili za mene. Učinit ću to jer je to najsigurnije za njega – ne trebaju mu neprijatelji poput tebe ili Bratstva da ga muče samo zato što ja osjećam ovo što osjećam. Stoga, svršit ću s tim po tvojoj želji. Samo« – rekavši ovo, pogledala ga je u oči – »neću ga oprati. Njegov um je previše vrijedan da se izgubi – i ne bi podnio još jednu epizodu brisanja. On će biti na sigurnom tako što ja nikada više neću doći ovdje, ali neću ga osuditi na život dementne osobe. To se neće dogoditi – nije učinio ništa drugo osim što mi je pomogao. Zaslužuje više nego da ga iskoristimo i odbacimo kao staru krpu.«

Payne se ponovno okrenula prema staklu.

I nakon dugotrajne tišine, pretpostavila je da je njen blizanac otišao. Stoga je gotovo vrisnula kada se postavio pred nju i zaklonio joj pogled na Manuela.

»I dalje si ovdje«, lecnula se.

»Ja ću se za to pobrinuti zbog tebe.«

Payne je koraknula unatrag i zatim zarežala:

»Da se nisi usudio pomisliti da ga ubiješ –«

»S Wrathom. Ja ću se pobrinuti za to. Ja ću...« Vishous je protrljao svoju kosu. »Sredit ću nešto tako da ga možeš zadržati.«

Payne je trepnula. A zatim osjetila da su joj se usta otvorila.

»Što... što si to rekao?«

»Poznajem Wratha već godinama. I tehnički, prema Starim zakonima, ja sam glava naše male obitelji ovdje dolje. Otići ću k njemu i reći mu da odobravam ovog... partnera i da smatram kako ti treba omogućiti da viđaš ga..., tipa. Man. Manella.« Pročistio je grlo. »Wrath je jako savjestan što se sigurnosti tiče, ali s opsjenom oko palače... Manello nas neće moći pronaći ni da želi. Osim toga, bilo bi licemjerno zaniijekati tebi ono što su Braća radila s vremena na vrijeme. Jebote, Darius je imao dijete s ljudskom ženkom – a Wrath je sada oženjen tim potomkom. Činjenično stanje – da si pokušala razdvojiti našeg kralja od Beth kada ju je prvi put upoznao? Ubio bi svakoga tko bi samo to predložio. Rhageova Mary? Ista stvar. I trebalo bi... biti isto i za tebe. Ako bude trebalo, razgovarat ću čak i s našom mamen.«

Payne je podigla ruku i stavila je na srce koje je luđački tuklo.

»Ja... ne razumijem zašto bi... učinio to?«

Kratko je pogledao preko ramena na čovjeka kojeg je voljela.

»Ti si moja sestra. A on je ono što ti želiš.« Slegnuo je ramenima. »I... pa, i ja sam se zaljubio u ljudsko biće. Zaljubio sam se u svoju Jane u roku sat vremena nakon što sam je upoznao – i... da. Bez nje nemam ništa. Ako su tvoji osjećaji samo upola snažni kao ovo što ja imam sa svojom šelan, onda tvoj život nikada neće biti potpun bez njega –«

Payne je privukla brata u zagrljaj. Gotovo ga je oborila s nogu.

»Oh... brate mili...!«

I on je nju obgrlio i držao u naručju.

»Žao mi je što sam bio onakav seronja.«

»Ti si bio...« Tražila je prikladniju riječ. »Da, bio si pravi seronja.«

Nasmijao se, duboki ton penjao se njegovim prsima.

»Vidiš? Ipak se možemo složiti oko nečega.«

Privinuvši se uz njega rekla je:

»Hvala ti... hvala ti...«

Nakon trenutka, on se odmaknuo.

»Pusti me da prvo razgovaram s Wrathom prije nego odeš k Manellu, u redu? Želim to srediti prije toga – i da, idem odmah kući. Jane obavlja vizite i Bratstvo večeras nije na dužnosti, stoga ću imati priliku ravno otići kod kralja.« Zašutio je na trenutak. »Od tebe zauzvrat želim samo jednu stvar.«

»Što? Bilo što. Samo reci.«

»Ako ćeš ostati ovdje do svitanja, uđi unutra. Vani je proketo hladno, istina.« Koraknuo je unatrag. »Idi... i druži se sa svojim... mužjakom...« Protrljao je oči, a ona je imala osjećaj da se prisjeća onoga što je vidio kada je uletio u kupaonicu dok se ona tuširala sa svojim iscjeliteljem. »Vratit ću se... ah, nazvat... Imaš li mobilni? Izvoli, uzmi moj – jebote, nemam ga.«

»U redu je, brate mili. Vratit ću se u zoru.«

»Dobro, da – trebao bih do tada znati.«

Zurila je u njega.

»Volim te.«

Sada se nasmiješio. Široko i nesputano. Ispruživši ruku, pogladio ju je po licu.

»I ja volim tebe, seko. Sada ulazi unutra i utopli se.«

»Hoću.« Poskočila je i poljubila ga u obraz. »Hoću!«

U zanosu, dematerijalizirala se kroz staklo.

Oh, kako je unutrašnjost bila vruća u usporedbi s terasom... ili je to možda bio nalet radosti koji se širio cijelim njenim tijelom. Štogod to bilo, izvela je piruetu na jednoj nozi i zatim se uputila prema krevetu.

Manuel nije samo spavao kao klada, već je bio ukomiran – doduše, ona nije marila za to. Popevši se na krevet, stavila je ruku oko njega – i istog je trenutka on zastenjao i okrenuo se prema njoj, privukavši je bliže u svoje naručje. Njihova tijela su se ispreplela, a na boku je osjetila njegovu erekciju, zatim je pogledala prema terasi.

Nema razloga da iskušava svoju sreću s Vishousom – ali, on je već bio nestao.

Nasmijavši se u mraku, udobno se namjestila i milovala svog mužjaka po ramenu. Ovo će se sve riješiti, a ključ svega bila je nevjerojatna logika koju joj je Vishous upravo obrazložio. Zapravo, argument je bio tako neoboriv, da nije mogla vjerovati kako se toga sama nije ranije sjetila.

Wrathu se to možda neće svidjeti, međutim, on će se složiti jer su činjenice bile činjenice – a on je bio pravedan vladar koji je toliko puta iznova dokazao da ne robuje tradicijama.

Namjestivši se, znala je da nema šanse da zaspe i stoga riskira da je izlazak sunca sprži: već je i sama bila užarena ležeći pokraj Manuela na krevetu, svijetlila je tako jako da je bacala sjene po sobi.

Za nju nema spavanja.

Samo je željela uživati u ovom osjećaju.

Zauvijek.

Četrdeset i peto poglavlje

Vishous je stigao kući u treptaju oka, i nakon što je s Jane provjerio stanje u klinici, uputio se prema glavnoj kući kroz podzemni tunel. Izašavši u predvorje, jedino što je čuo bila je jeka apsolutno ničega i zbog te tišine nelagodno se osjećao.

Prokleta tiho.

Naravno, tipično, ovako je bilo i inače u dva sata ujutro a Braća bi bila vani na terenu. Večeras, ipak, svi su bili u niskom startu, vjerojatno se seksali, hvatali dah nakon seksa ili usred ponovne runde.

Osjećam se kao da sam vodila ljubav s tobom prvi put.

Janeine riječi prolazile su mu glavom i nije znao da li da se nasmiješi ili lupi sam sebe po dupetu. Ali što god, ovo je sada bio vrli novi svijet za njega, započinje s njim večeras – ne da je bio sasvim siguran što je to točno značilo, ali on je bio spreman na njega. Tako je bio spreman.

Uspevši se grandioznim stubištem, laganim korakom se uputio prema Wrathovoj radnoj sobi, tapkajući se po džepovima koje nije imao. Još je na sebi imao bolničku spavaćicu. S mrljama od krvi. Bez prokletih cigareta.

»Kurvin sine.«

»Gospodaru? Je li vam nešto potrebno?«

Zastavši na vrhu stubišta, pogledao je u Fritza koji je upravo čistio rukohvat i zamalo poljubio batlera u glavu.

»Nestalo mi je duhana. Rizli –«

Stari slugan se tako široko osmijehnuo da mu je lice izgledalo naborano poput Sharpeia.

»Imam još toga dolje u smočnici. Odmah se vraćam – idete unutra na sastanak s kraljem?«

»Da.«

»Onda ću vam ih donijeti tamo – a također i ogrtač?«

Drugu polovicu rečenice izgovorio je odmjereno.

»Sranje, hvala ti, Fritze. Spasio si me.«

»Ne, vi ste nas, gospodaru.« Naklonio se. »Vi i Bratstvo spašavate nas sve svake večeri.«

Fritz je požurio prema smočnici, silazeći niz stubište laganim i brzim koracima kakve nitko ne bi očekivao. Ali ipak, ništa mu nije bilo draže nego da bude na usluzi. Što je bilo jako cool.

Dobro. Vrijeme da se baci na posao.

Osjećajući se poput totalnog jadnika u bolničkoj spavaćici, V. je velikim koracima krenuo prema zatvorenim vratima Wrathove radne sobe, stisnuo šaku i pokucao.

Kraljev glas dopro je kroz teška, drvena vrata:

»Naprijed.«

V. je ušao unutra.

»Ja sam.«

»Što je, Brate?«

Na drugom kraju ženskasto obojene sobe, Wrath je iza masivnog stola sjedio na prijestolju svog oca. Dolje na podu pokraj njega, ležeći na kraljevski crvenom, psećem krevetu marke Orvis izrađenom po narudžbi, George je podigao žutu glavu i naćulio svoje savršeno trokutaste uši. Zlatni retriever mahao je repom u znak pozdrava, ali je ostao pokraj gospodareve noge.

Kralj i njegov pas vodič nikada se nisu odvajali. I ne samo iz razloga što je Wrathu bila potrebna pomoć.

»Onda, V.« Wrath se naslonio na izrezbareni naslon, spustivši ruku dolje da pomiluje glavu svog psa. »Tvoj miris je zanimljiv.«

»Je li?« V. je zauzeo stolicu nasuprot kralju, položivši dlanove na svoja bedra i stišćući ih u nastojanju da odvuče misli od žudnje za nikotinom.

»Ostavio si vrata otvorena.«

»Fritz će mi donijeti malo duhana.«

»Nećeš zapaliti u sobi u kojoj se nalazi moj pas.«

Jebemti.

»Ah...« Zaboravio je novo pravilo... a zamolba da George malo izađe na svježi zrak nije bila opcija – napokon, Wrath je možda izgubio svoj vid, ali je i dalje bio smrtonosan, a V.-u je za večeras bilo dosta S & M-a, hvala najljepša.

Fritz je ušao unutra baš u trenutku kada su kraljeve crne obrve nestale iza njegovih naočala.

»Gospodaru, vaš duhan«, rekao je batler razdragano.

»Hvala ti, stari.« V. je uzeo rizlu i vrećicu s duhanom... i upaljač za koji se slugan potrudio da ga pribavi. Kao i ogrtač.

Vrata su se zatvorila.

V. je pogledao dolje na psa. Georgeova velika, četvrtasta glava ležala je preko njegovih šapa, a tople, smeđe oči kao da su se ispričavale zbog zabrane pušenja pred njim. Čak mu je pažljivo mahnuo vrhom repa.

Vishous je gladio vrećicu turske poslastice poput jadnog gubitnika.

»Smijem li barem smotati par?«

»Jedna iskrica kременa i zalijepit ću te dolje na sag.«

»Primljeno na znanje.« V. je poredao svoje stvari na stol. »Došao sam jer želim razgovarati o Payne.«

»Kako je tvoja seka?«

»Ona je... fantastično.« Rasporio je vrećicu i zatim ju je pomirisao, progutavši svoj mmmmm. »Upalilo je – nisam siguran kako, ali ona je ustala i hoda, istina. Na svojim nogama, kao nova.«

Kralj se nagnuo naprijed.

»Jebemti! Stvarno?«

»Što posto.«

»To je čudo.«

Čudo koje se zove, sasvim izgledno, Manuel Manello.

»Može se i tako reći.«

»Pa, to je jebeno odlična vijest. Želiš li da je smjestimo ovdje? Fritz može –«

»Nije baš tako jednostavno.«

Kada su njegove obrve ponovno nestale ispod naočala, V. je pomislio, čovječe, iako je kralj bio potpuno slijep, i dalje je izgledalo kao da te prati očima kao nekada.

Zbog čega si se osjećao kao da ti se na prednjem režnju glave nalazi meta za pucanje.

V. je započeo ravnati male, bijele kvadrate.

»U pitanju je onaj ljudski kirurg.«

»Oh, za Boga miloga.« Wrath je gurnuo naočale na svoje čelo i protrljao oči. »Nemoj me zajejavati i reći mi da su se spetljali.« V. je sjedio šutke, zgrabio je vrećicu i zaposlio se s fazom punjenja stvari. »Čekam da mi kažeš da sam te pogrešno razumio.« Wrath je pustio da mu naočale padnu na mjesto. »I dalje čekam.«

»Ona je zaljubljena u njega.«

»I ti se slažeš s tim?«

»Naravno da ne. Ali mogla bi hodati s jednim od Braće i nikada joj ne bi bio dovoljan.« Podignuo je jednu od napunjenih rizli i počeo motati. »Dakle... ako ga ona želi, ja kažem živi i pusti druge da žive.«

»V... znam u kojem smjeru ideš i ja to ne smijem dopustiti.«

Vishous je prekinuo lizanje na pola cigarete i pomislio da pozove Beth da se pridruži veselom čavrljanju. Ali kralj je već ionako izgledao kao da će dobiti glavobolju.

»Dovraga, ne možeš dopustiti. Rhage i Mary –«

»Rhage je dobio batine, sjećaš se? Zaslužene batine. Osim toga, vremena se mijenjaju, V., rat se zahuktava, Degradacijsko društvo se širi poput vatre – i povrh svega, tu su i one izmesarene polovice koje ste sinoć pronašli.«

Prokletstvo, pomislio je V. Oni masakrirani koljači...

»Plus, upravo sam dobio ovo.« Bez gledanja, Wrath je pipao nalijevo i podigao stranicu ispisanu Braillovim pismom. »Ovo je kopija pisma koje su e-mailom primile Osnivačke obitelji. Xcor je sa svojim dečkima promijenio prebivalište – zbog čega i jeste pronašli one degrade u onakvom stanju.«

»Jebemti... pakla mu. Znao sam da je to bio on.«

»Postavlja nam zamku.«

V. se ukočio.

»Zbog čega?«

Wrath mu je preko stola poslao znak *uozbilji se*.

»Ljudi su izgubili cijele ogranke svojih obitelji. Izbjegli su iz svojih kuća, a sada se žele vratiti ovdje. U međuvremenu, stvari u Caldwellu postaju još opasnije umjesto sigurnije. Ne smijemo ništa uzeti zdravo za gotovo u ovom trenutku.«

Čitaj: nije ni svoje prijestolje shvaćao kao sigurnu stvar. Bez obzira na čemu je sjedio.

»Stoga, nije da ja ne razumijem položaj u kojem se Payne nalazi«, rekao je Wrath. »Ali moramo iskopati rovove i zauzeti svoje položaje. Sada nije uopće vrijeme da kompliciramo situaciju prisustvom ljudskog bića ovdje.«

Na trenutak, sve se stišalo.

Dok je V. razmišljao o svojim protuargumentima, podigao je još jedan kvadrat, čvrsto ga smotao i oblizavši rub zavrtio.

»Pomogao je mojoj Jane prošle noći. Kada smo se Braća i ja vratili nakon one razbijačine u uličici, Manello je stalno bio pri ruci. On je spektakularan kirurg – barem ja to

znam. Operirao me je. Teško da se može reći da je beskoristan.« V. je pogledao preko stola. »Ako se rat dalje pojača, dobro bi nam došao dodatan par kirurških ruku dolje u klinici.«

Wrath je opsovao na engleskom. A zatim na Starom jeziku.

»Vishouse –«

»Jane je izvanredna, ali ona je samo jedna. A Manello ima tehničke vještine koje ona nema.«

Wrath je ponovno digao naočale i protrljao oči. Jako.

»Želiš reći da bi taj tip pristao da živi ovdje, noću i danju, do kraja života? Velika je to stvar.«

»Onda ću ga pitati.«

»Ne sviđa mi se ovo.«

Dugaaaaaa tišina. Prema čemu je V. znao da je u maloj prednosti. Međutim, znao je da ne smije navaljivati.

»Mislio sam da želiš gada ubiti«, prigovorio mu je Wrath. Kao da je to bio primjereniji cilj.

Najednom, prizor Manella na koljenima ispred Payne izronio je u V.-ovom umu da je poželio zgrabiti olovku i s njom iščupati vlastite oči.

»I dalje ga želim ubiti«, rekao je mračno. »Ali... ona želi njega, istina. Što da ja napravim?«

Opet dugaaaaaa tišina, tijekom koje je načinio zadovoljavajuće veliku hrpu smotuljaka.

Naposljetku, Wrath je provukao ruku kroz svoju kilometarski dugu, crnu kosu.

»Ako ga ona želi posjećivati izvan ove kuće, onda se mene to ne tiče.«

Vishous je otvorio usta da se usprotivi, ali onda je začepio gubicu. Ovo je bilo bolje nego izravno ne, a tko zna što donosi budućnost: ako je V. mogao evoluirati na mjesto gdje je sada bio, čak i nakon one noćne more pod tušem Manello je ostao iznad zemlje i sa zrakom u prsima, onda se bilo što može dogoditi.

»Pošteno.« Ponovno je zatvorio vrećicu. »Što ćemo učiniti u vezi Xcora?«

»Čekat ćemo dok Vijeće ne sazove sastanak u vezi njega – što će se dogoditi u sljedećih nekoliko noći, bez sumnje. Glimera će popušiti ovo sranje, a onda za nas nastupaju pravi problemi.« Suhim glasom je na kraju dodao: »Za razliku od onih polovica.«

»Želiš li da pozovem sve članove Bratstva ovdje na sastanak?«

»Ne. Neka se odmaraju još ostatak noći. Ovo neće nigdje otići.«

V. je ustao, navukao ogrtač i pokupio sa stola zalihu cigareta.

»Hvala ti na ovome. Znaš, za Payne.«

»To nije usluga.«

»Ali je bolja poruka koju joj mogu prenijeti.«

Vishous je bio na pola puta do vrata kada je Wrath izgovorio:

»Ona će se htjeti boriti.«

V. se okrenuo oko svoje osi.

»Molim?«

»Tvoja sestra.« Wrath se nalaktio na dokumente pred sobom, naslonivši glavu, njegovo okrutno lice ozbiljno. »Moraš se pripremiti za trenutak kada će pitati dozvolu za

izlazak i borbu.«

Oh, pakla mu, ne.

»Ne čujem to.«

»Ali hoćeš. Sparirao sam joj. Smrtonosna je poput tebe i mene, i ako misliš da će biti zadovoljna vucaranjem po ovoj kući sljedećih šesto godina, onda si sjeban u glavu. Prije ili kasnije, ona će to zatražiti.«

Vishous je otvorio usta. Zatim ih zatvorio.

Pa, uživao je u životu punih... dvadeset i devet minuta.

»Nemoj mi reći da bi joj odobrio molbu.«

»Xhex se bori.«

»Ona je Rehvengeova podanica. Ne tvoja.« Wrathove obrve su po treći put nestale.
»Drugačiji standard.«

»Broj jedan, svi pod ovim krovom su moji podanici. I dva, nije ništa drugačije samo stoga jer je ona tvoja sestra.«

»Naravno da« - *Da. Je.* - »nije.«

»Ha-hah. Dobro.«

Vishous je pročistio svoje grlo.

»Ozbiljno razmišljaš o tome da je pustiš –«

»Vidio si na što sam sličio nakon naših vježbi, zar ne? Nisam joj niti najmanje popuštao, Vishouse. Ta ženka zna što radi.«

»Ali ona je...« *Moja sestra.* »Ne smiješ joj dopustiti da ide tamo.«

»U ovom trenutku, treba mi svaki borac kojeg imam na raspolaganju.«

Vishous je stavio smotuljak među svoje usne.

»Mislim da je bolje da sada idem.«

»Dobra ideja.«

Sekundu nakon što je izašao i zatvorio vrata, kvrcnuo je zlatnim upaljačem koji mu je Fritz dao i udahnuo poput Dysona¹².

Dok je razmišljao o svom sljedećem potezu, pretpostavio je da bi mogao brzinski otići natrag u Commodore i sestri isporučiti sretnu vijest – ali bilo ga je i više nego strah u što će se dematerijalizirati. Osim toga, imao je vremena do svitanja da uvjeri sam sebe kako ideja o Payne vani na terenu nije bila apsolutni promašaj.

Također, morao je još nekoga posjetiti.

Spustivši se niz stubište dolje, prešao je preko predvorja i izašao kroz vestibul. Vani, brzo je hodao šljunčanim dvorištem i ušao u Rupu kroz njena debela, prednja vrata.

Opustio se ugledavši poznato okruženje, kauče, plazmu i stolni nogomet.

Prizor prazne boce Laga na stoliću? Ne tako puno.

»Butche?«

Nema odgovora. Stoga se uputio dolje niz hodnik prema murjakovoj sobi. Vrata su bila otvorena i unutra... nije bilo ničega osim Butchove ogromne garderobe i neurednog, praznog kreveta.

»Ovdje sam.«

Namrštivši se, V. je dva puta koraknuo unatrag i provirio u svoju sobu. Svjetla su

¹² Marka usisavača.

bila ugašena, ali zidne svjetiljke na hodniku davale su dovoljno svjetla da vidi unutra.

Butch je sjedio na drugom kraju kreveta, leđa okrenutih vratima, obješene glave, teških, skupljenih ramena.

Vishous je ušao unutra i zatvorio vrata za sobom. Ni Jane ni Marissa se neće uskoro pojaviti – obje su imale posla. Ali Fritz i njegova posada će vjerojatno uskoro doći čistiti ovuda, a taj batler, Bože čuvaj ga, nikada nije kucao na zatvorena vrata. Previše dugo živi ovdje.

»Hej«, rekao je V. u tami.

»Hej.«

V. se uputio naprijed, zaobišavši podnožje kreveta koristeći se zidom za navigaciju. Spustivši dupe dolje na krevet, sjeo je pokraj svog najboljeg prijatelja.

»Jeste ti i Jane okej?« upitao je murjak.

»Da. Sve je u redu.« Tako niska ocjena. »Stigla je upravo kada sam se ja probudio.«

»Ja sam je nazvao.«

»Skušio sam.« Vishous je okrenuo glavu i pogledao ga, iako je to jedva išta značilo u mrklom mraku. »Hvala ti za ono –«

»Žao mi je«, procijedio je Butch. »Oh, Bože, tako mi je žao...«

Hrapavi izdah koji je ispustio jedva da je sakrivao njegovo jecanje.

Usprkos sljepoći, V. je ispružio ruku i omotao je oko murjaka. Privukavši mužjaka bliže na svoja prsa, naslonio je glavu na prijateljevu.

»U redu je«, rekao je muklo. »Dobro je. U redu je... Učinio si pravu stvar...«

Nekako je započeo pomicati momka da su na kraju završili obojica ispruženi na krevetu, a on ga je i dalje držao u naručju.

Iz nekog razloga, pomislio je na prvu noć koju su proveli skupa. Bilo je to prije jedan i pol milijuna godina, tamo u Dariusovoj palači u gradu. Dva kreveta za jednu osobu jedan pokraj drugoga na katu. Butch ga je pitao za tetovaže. V. mu je rekao da ga ostavi na miru.

I evo ih opet u mraku. S obzirom na sve što se dogodilo otada, bilo je gotovo nedokučivo da su oni ikada bili ona dva mužjaka koje je povezala ljubav prema Soxima.

»Nemoj to tražiti od mene u još neko skoro vrijeme«, rekao je murjak.

»Dogovoreno.«

»Ipak. Ako ti opet zatreba... samo reci.«

Vishousu je na vrhu jezika stajalo nešto poput *Nikada više*, ali to bi bilo preseravanje. On i murjak previše su se puta hrvali na V.-ovom psihijatrijskom parketu, pa iako je okretao novu stranicu u životu... nikada ne znaš što se može dogoditi.

Stoga je samo ponovio obećanje koje je sam sebi dao kada je bio s Jane. Odsada pa nadalje, pustit će da ovo sranje izlazi iz njega. Čak i kada mu bude bilo neugodno, do te mjere da poželi vrisnuti, to je bila bolja strategija od zatvaranja u samog sebe – također i zdravija.

»Nadam se da to neće biti potrebno«, promrmljao je. »Ali hvala ti, prijatelju.«

»Još jedna stvar.«

»Što?«

»Mislim da smo sada par.« Kada se V. od srca nasmijao, murjak je samo slegnuo ramenima. »Ma daj... zbog mene si se skinuo. Nosio si jebeni korzet. A da i ne započinem o kupki spužvom nakon svega.«

»Seronjo.«

»Do samog kraja.«

Njihov smijeh se stišao, a V. je zatvorio oči i nakratko isključio mozak. Osjećajući velika, topla prsa svog prijatelja na svojim, sa znanjem da su on i Jane ponovno bliski, njegov svijet je bio potpun.

Sada, ako još samo uspije zadržati sestru podalje od ulica i uličica po noći... život će biti jebeno savršen.

Četrdeset i šesto poglavlje

Kada se José dovezao do motela&apartmana *Monroe*, bilo mu je sasvim, jasno da je jedina nova stvar uokolo bila policijska traka koju su netom omotali na udaljenom dijelu zgrade. Sve ostalo bilo je usahlo i obješeno, uključujući i automobile parkirane ispred ureda.

Prošavši pokraj reda poredanih nasilnika za identifikaciju, uputio se sasvim dolje prema posljednjoj sobi u redu i parkirao svoj automobil u dijagonali pokraj ostalih policijskih jedinica. Kada je mjenjač sedana stavio u poziciju za parkiranje, pogledao je prijeko na suvozačevo sjedalo.

»Jesi spreman?«

Veck je već posegnuo za kvakom na vratima.

»Jesam, itekako.«

Kada su njih dvojica izašla van, drugi službenici su im prišli i okružili Vecka da ga potapšu po leđima. U odjelu, ostali su smatrali da je momak bio heroj zbog onog incidenta s paparazzom – i njihovo odobravanje nije bilo niti najmanje umanjeno zbog činjenice da je tip uvijek odbijao takve pohvale.

Ostavši čvrst i hladnokrvan, samo je podignuo hlače i izvadio cigaretu. Zapalivši i povukavši, upitao je kroz izlazeći dim:

»Kako nam ide ovdje?«

José je ostavio momka da pohvata sve novosti i prošao ispod policijske trake. Razbijena vrata koja su vodila na mjesto zločina bila su labavo zatvorena i lagano ih je gurnuo ramenom.

»Sranje«, rekao je bez daha.

Zrak je bio zagušen smradom svježe krvi... i formaldehida.

U tom trenutku, upalila se bljeskalica na fotoaparatu i tijelo žrtve osvijetlilo se na krevetu – kao i uzorci u staklenkama na noćnom ormariću.

Na trenutak je zatvorio oči.

»Detektive?«

José je bacio pogled preko ramena na Vecka.

»Da?«

»Imamo registraciju kamiona. Illinois. Vlasnik David Kroner. Nije prijavljena krađa, i pogodite što još – Kroner je bijelac, trideset i tri su mu godine... neoženjen... liječen – pakla mu.« Veckov govor zaustavio se sasvim kada je prišao i stao pokraj kreveta. »Isuse.«

Bljeskalica je opet opalila i fotoaparat je ispustio cvileći zvuk dok se oporavljao od napora. José je pogledao u mrtvozornika.

»Koliko dugo je mrtva?«

»Ne dugo. Još je topla. Dat ću vam detalje nakon što završim s ovim.«

»Hvala.« José je pošao prijeko do klimave komode i olovkom premetao tanki, zlatni prsten, par svjetlucavih naušnica, te ružičasto-crnu narukvicu.

Tetovaža koja je bila odrezana sa žrtvine kože i stavljena u staklenku za uzorke pokraj nje također je bila ružičasta i crna. Vjerojatno njene najdraže boje.

Ili su barem bile.

Nastavio je pregledavati uokolo, tražio stvari koje su bile na pogrešnom mjestu, provjeravao koš za smeće, provirivao u kupaonicu.

Netko je očito prekinuo ubojčinu zabavu. Netko je čuo ili vidio nešto i razvalio vrata, te natjerao ubojicu da brzo nestane kroz stražnji prozor iznad školjke.

Muškarac koji je nazvao 911 odbio se predstaviti. Samo je rekao da se u zadnjoj sobi u redu nalazi tijelo i to je bilo to. Nije bio njihov ubojica. Gadovi poput njega nisu se zaustavljali ako nisu morali, i nisu svojom voljom ostavljali trofeje koji su se nalazili na noćnom ormariću i komodi.

»Kamo si otišao nakon ovoga?« José je rekao sam sebi. »Kamo si otrčao...«

Vani u šumi, jedinica sa psima tragačima već je češljala teritorij, ali José je imao osjećaj da neće ništa pronaći. Stotinjak metara dalje od motela nalazila se rijeka dovoljno plitka da se može prijeći pješice – on i Veck su prešli preko malog mosta nad prokletom stvari na putu ovamo.

»On mijenja svoj modus operandi«, rekao je Veck. Kada se José okrenuo, momak je postavio ruke na svoje bokove i odmahnuo glavom. »Ovo je prvi put da je učinio ovo na ovako javnom mjestu. Rad mu je doista neuredan – i potencijalno bučan. Pronašli bismo još ovakvih mjesta zločina nakon što završi.«

»Slažem se.«

»David Kroner je rješenje.«

José je slegnuo ramenima.

»Možda. Ili je još jedno tijelo koje ćemo uskoro pronaći.«

»Nitko nije prijavio njegov nestanak.«

»Kao što si rekao, nije oženjen, zar ne? Možda živi sam. Tko bi primijetio da je nestao?«

Osim što je i sam José, tražeći rupe u njegovoj teoriji, dolazio do sličnog zaključka. Bilo je rijetkih slučajeva da su ljudi nestajali a da nisu nikome nedostajali – obitelji, prijateljima, kolegama s posla, stanodavcima... Nije bilo nemoguće, ali jako nevjerojatno.

Pitanje je bilo kamo će ubojica sada otići? Ako se na njega može primijeniti konvencionalna mudrost, vjerojatno će sada ući u fazu prežderavanja u svojoj patologiji. U prošlosti, žrtve su se pojavljivale u razmaku od nekoliko mjeseci, ali sada su pronašli dvije u samo jednom tjednu?

Dakle, ako ide u skladu sa svojom pretpostavkom, znao je da je pažljivo prekrivanje tragova koje je ubojica radio ranije sada odnio vjetar. Kakve god je uzorke ponašanja imao ranije, sada su se raspadali zbog mahnitog nagona. Dobra vijest je bila da će ga uz pomoć njegove nemarnosti lakše uhvatiti. Loša vijest je bila da će se ovo sasvim sigurno pogoršati prije nego krene nabolje.

Veck mu je prišao.

»Idem pogledati što ima u onom kamionetu. Ideš li sa mnom?«

»Da.«

Vani, zrak nije mirisao na bakar i kemikalije, te je José nekoliko puta duboko udahnuo dok je Veck navlačio rukavice i latio se posla. Naravno, vozilo je bilo zaključano, ali to ga nije zaustavilo. Izvadio je tanko, metalno ravnalo i otvorio vozačeva vrata kao da su mu provale bile najdraži hobi.

»Uuu«, promrmljao je koraknuvši unatrag.

Nije dugo trebalo da smrad dopre i do Joséa, te se nakašljao u svoju ruku. Još formaldehida, ali također i slatkasti smrad mrtvih stvari.

»Nije u kabini.« Veck je ručnom svjetiljkom prelazio preko stražnjeg sjedišta. »U prikolici.«

Na četvrtastim, dvostrukim vratima natkrivene prikolice nalazio se lokot, ali Veck je samo otišao do prtljažnika njihovog automobila i vratio se noseći u rukama rezač metala na baterije. Čulo se visoko zujanje... *pras!*... a onda je Veck otvorio vrata.

»Oh... jebemti...«

José je odmahivao glavom dok je prilazio svom partneru da provjeri zbog čega psuje.

Veckova svjetiljka osvjetljavala je cijelu zbirku malih staklenki sa stvarima koje su u njima plutale ili su potonule na dno u prozirnoj tekućini. Staklenke su bile umetnute na sigurno u rešetkasti sustav izrađen po narudžbi i postavljen s lijeve strane. Desna strana bila je rezervirana za alate: noževe i konope, selotejp, čekiće, kliješta, britvice, skalpele, retraktore.

Zdravo, Davide Kroneru: sasvim nevjerojatno da je ubojica postavio ovakvu opremu u tuđi kamionet – i biste li se kladili da su trofeji u svim tim staklenkama mogli popuniti rupe u koži žrtava.

Njihova najveća nada bila je da ga je jedinica sa psima uspjela pronaći u šumi.

U suprotnome, izgubit će još jednu ženu. José bi se u to okladio svojom kućom.

»Sinkronizirat ću se s FBI-em«, rekao je. »Moraju doći ovdje i vidjeti ovo.«

Veck je očima skenirao unutrašnjost prikolice.

»Dat ću odriješene ruke dečkima iz forenzičkog tima. Volio bih prebaciti ovo vozilo natrag u stožer, čim prije, tako da se sve propisno zapiše.«

José je kimnuo, izvadio svoj mobitel i pritisnuo brzo biranje. Kada je počeo zvoniti, znao da je će, nakon što završi s regionalnim, terenskim uredom federalne policije, morati nazvati svoju suprugu. Nije bilo šanse da stigne doma na vrijeme za doručak.

Niti najmanje.

Četrdeset i sedmo poglavlje

»Sunce! O, moj Bože! Brzo, bolje da se –«

Manny je potpuno postao svjestan svega: očigledno, iskočio je iz kreveta, potegavši prekrivač i nekoliko jastuka sa sobom, i sve je sletjelo odjednom na pod, njegova stopala, mekana deka i prekrivači.

Žarka sunčeva svjetlost ulazila je kroz prozore, ispunila njegovu spavaću sobu blještećim osvjetljenjem.

Payne je bila ovdje, rekao mu je njegov mozak. Bila je ovdje.

Mahnito se ogledajući uokolo, pojurio je prema kupaonici. Prazna. Pretrčao kroz ostatak stana. Prazno.

Protrljavši kosu, vratio se natrag do kreveta... a onda shvatio, sveca mu, da i dalje ima svoja sjećanja. Na nju. Na Jane. Na Kozjebradog. Na operaciju i... čudesno druženje pod tušem. I na Glory.

Koji vrag...

Sagnuvši se dolje, podigao je jedan jastuk i prinio ga nosu. Da, definitivno je ležala pokraj njega. Ali zašto je došla? I ako jest bila ovdje, zašto mu nije izbrisala sjećanja?

Istrčavši van u predsoblje, zgrabio je svoj mobitel i... Samo nije baš da ju je mogao nazvati. Nije imao njen broj.

Na trenutak je samo stajao u hodniku poput kipa. A zatim se prisjetio da je dogovorio sastanak s Goldbergom za manje od sat vremena.

Osetio se sputanim i neobično uspaničenim oko nečeg neopipljivog, te je odjenuo trenirku za trčanje i uputio se prema dizalu. Dolje u teretani, kimnuo je trojici tipova koji su podizali utege ili vježbali trbušne mišiće i popeo se na traku za trčanje koju je uvijek koristio.

Zaboravio je prokleti iPod, ali njegov um je svakako tutnjao od misli, pa nije baš da mu je između ušiju bila tišina. Postigavši ujednačen korak, pokušao se prisjetiti što se točno dogodilo prethodne noći nakon tuširanja... ali u pamćenje je prizvao ništa. Međutim, nije imao glavobolju. Što mu je govorilo da je crna rupa u pamćenju bila prirodno izazvana, samo ljubazno djelovanje alkohola.

Tijekom vježbanja, morao je nekoliko puta podmazati uređaj – neki seronja je očito prenategnuo prokletu stvar i remen se teško micao. Kada je istrčao osam kilometara, najednom mu je svanulo da uopće nije bio mamuran. A opet, možda mu je toliko stvari zujalo u glavi da je jednostavno bio previše smeten da misli o ikakvim jao-jao-jao.

Petnaest minuta kasnije kada je sišao s trake za trčanje, bio je sav znojan te se uputio prema hrpi ručnika koji su se nalazili odmah pokraj izlaza. Jedan od podizača utega došao je ondje u istom trenutku, ali momak se ljubazno odmaknuo.

»Ti prvi, stari«, rekao je, ispruživši ruke ispred sebe.

»Hvala.«

Obrisavši se, Manny se uputio prema vratima i na trenutak zastao jer je shvatio da se nitko u teretani nije micao: svi su prekinuli vježbanje i samo zurili u njega. Brz pogled niz tijelo i znao je da nije patio od defektne garderobe. Koji vrag?

U dizalu, istegnuo je svoje ruke i noge i pomislio, dovraga, mogao bih otrčati još

petnaest... dvadeset kilometara bez po muke. I usprkos piću, očigledno se dobro naspavao, jer se osjećao potpuno budnim i pun energije – ali to su bili endorfini. Čak i u stanju raspada, zujanje u glavi bilo je učinkovitije od kofeina... ili trijeznosti.

Nesumnjivo će se srušiti u nekom trenutku, ali o tome će brinuti kada ga iscrpljenost pomete.

Pola sata kasnije, ušao je u Starbucks u Everettovoj u kojem su se on i Goldberg prvi put i upoznali prije tako puno godina – samo, naravno, tada ovaj mali kafić nije bio dijelom lanca. Momak je upravo diplomirao na Columbiji i prijavio se za stažiranje u Svetom Franji, a Manny je bio dio tima za regrutiranje sastavljen da šćepaju tog gada –

Goldberg je bio zvijezda, čak i onda, a Manny je želio oformiti najbolji tim u zemlji.

Stao je u red da naruči veliku kavu s mlijekom, te je pogledao uokolo. Kafić je bio popunjen do zadnjeg mjesta, ali Goldberg im je već bio zauzeo stol pokraj prozora. Što i nije bilo iznenađenje. Taj kirurg je uvijek dolazio ranije na sastanke – vjerojatno je već bio ovdje dobrih petnaest-dvadeset minuta. Doduše, nije očima skenirao i tražio Mannyja. Oči su mu bile fiksirane na papirnatu šalicu kao da mislima pokušava promiješati svoj kapučino.

Ah... dobio je poruku.

»Manuele?« dozvao ga je tip iza pulta.

Manny je uzeo svoju narudžbu i pleo svoj put oko i između kofeinskih ovisnika, izloženih šalica i CD-ova, te trokutaste, bijele ploče s posebnim ponudama.

»Hej«, rekao je spustivši se na stolicu preko puta Goldberga.

Drugi kirurg ga je nakratko pogledao. A zatim ponovno.

»Ah... hej.«

Manny je otpio gutljaj kave i naslonio se u stolici, izvijeni, crni naslon ubadao ga je u kralješnicu.

»Kako si?«

»Dobro... sam. Bože, izgledaš fantastično.«

Manny je protrljao svoju čekinjastu čeljust. Kakva li je to samo bila laž. Nije mu se dalo brijati, a bio je odjeven u majicu od flisa i plave traperice. Nije bio baš materijal za naslovnicu.

»Da skratimo nepotrebno ćaskanje.« Manny je ponovno otpio iz šalice. »Što mi moraš priopćiti?«

Goldbergove oči letjele su u svim smjerovima. Dok se Manny nije sažalio nad njim.

»Žele da odem na neplaćeni godišnji odmor, zar ne?«

Goldberg je proćistio grlo.

»Nadzorni odbor bolnice smatra da bi to bilo najbolje za... sve.«

»Ponudili su ti mjesto vršitelja dužnosti šefa, da?«

Opetovano proćišćavanje grla.

»Ah...«

Manny je spustio šalicu na stol.

»U redu je. To je cool. Drago mi je – bit ćeš odličan.«

»Žao mi je...« Goldberg je odmahnuo glavom. »Ja... Samo osjećam da je to tako pogrešno. Ali... uvijek se možeš vratiti natrag, znaš, kasnije. Osim toga, odmor ti je godio. Mislim, izgledaš –«

»Fantastično«, rekao je Manny suho. »Uf-uf.«

To su ljudi govorili drugima kada su ih sažalijevali.

Neko vrijeme su samo pili kavu u tišini, a Manny se pitao razmišlja li momak o istoj stvari kao i on: Kriste, kako su se stvari promijenile. Kada su prvi put bili ovdje, Goldberg je bio nervozan baš poput njega sada, ali iz totalno drugačijeg razloga. I tko je mogao predvidjeti da će Mannyja poslati na klupu. U to vrijeme, Manny je jurio prema vrhu i ništa ga nije moglo zaustaviti – i nije.

Zbog čega je bio iznenađen svojom reakcijom na ovu odluku odbora. Zapravo, uopće nije bio tako uzrujan. Osjetio se... nekako isključenim, kao da se to događalo nekome koga je davno poznao i s kim je odavno izgubio svaki kontakt: da, bila je to velika stvar, ali... štogod.

»Pa –« Prekinula ga je zvonjava njegovog mobitela. I ono što mu je doista bilo važno jasno se očitovalo dok je prstima petljao da ga izvadi kao da mu se majica zapalila.

Međutim, nije bila Payne. Već njegov veterinar.

»Moram se javiti«, rekao je Goldbergu. »Dvije sekunde. Da, doktore, kako je –« Manny se namrgodio. »Stvarno. Oho. Da... da... nije moguće...« Na licu mu se pojavio cerek i postajao je sve veći dok vjerojatno nije zasjao poput reflektora. »Da. Znam, dobro? To je jebeno čudo.«

Kada je poklopio mobitel, pogledao je preko stola. Goldbergove obrve letjele su preko čela u visine.

»Dobre vijesti. O mom konju.«

Par obrva još se više podigao.

»Nisam ni znao da imaš konja.«

»Zove se Glory. Jednogodišnja ždrebica.«

»O. Super.«

»Volim trke.«

»Nisam znao to.«

»Da.«

I to je bilo to od osobnog razgovora. Što je Mannyju jasno govorilo koliko su njih dvojica razgovarali o poslu. U bolnici, satima su raspravljali o pacijentima i problemima s osobljem i o vođenju odjela. Sada? Nisu imali mnogo toga za reći jedan drugome.

Ipak, sjedio je preko puta jednog jako dobrog čovjeka... onog koji će uskoro sigurno postati šef kirurgije u Svetom Franji. Nadzorni odbor će objaviti natječaj u cijeloj zemlji, naravno, ali Goldberg će biti izabran, jer su ga ostali kirurzi, koji bi se olako preplašili i žudjeli su za stabilnošću, poznavali i vjerovali mu. Goldberg je bio tehnički genij u operacijskoj, vješt u administraciji, i daleko smirenije naravi nego je Manny ikada bio.

»Bit ćeš izvrstan na poslu«, rekao je Manny.

»Što – ah. To je samo privremeno dok se ti... znaš, ne vratiš.«

Momak se doimao kao da iskreno vjeruje u to, što je bio još jedan dokaz njegove karakternosti.

»Da.«

Manny se promeškoltio u stolici, i kada je prekrižio noge, pogledao je uokolo... i ugledao tri djevojke na drugom kraju kafića. Imale su osamnaest ili malo više godina, i istog trenutka kada ih je pogledao u oči, one su se zahihotale i približile glave jedna drugoj

kao da se pretvaraju da nisu zurile u njega.

Osjetivši se kao da je opet u teretani, dva puta je provjerio što je odjenuo. Ne. I dalje daleko od nagog. Koji vrag –

Kada je uspravio glavu, jedna od njih se ustala i prišla im.

»Bok. Moja prijateljica misli da si jako zgodan.«

Hm... »Ah, hvala.«

»Evo ti njen broj –«

»Oh, ne – nikako.« Podigao je komadić papira koji je stavila na stol i silom joj ga vratio u ruku. »Polaskan sam, ali –«

»Ona ima osamnaest –«

»A ja četrdeset i pet.«

Čuvši ovo, njena čeljust se objesila.

»Nema. Šanse.«

»Ima. Šanse.« Ruku je provukao kroz kosu, pitajući se kada li je samo uletio u Tračericu ili slično sranje. »I imam curu.«

»Oh.« Mladica se nasmijala. »To je cool – ali mogao si samo reći. Nisi morao lagati da si stari prdonja.«

Rekavši to odlepršala je dalje, a kada je sjela ponovno na stolicu, oglasilo se kolektivno gundanje. A zatim su mu par puta namignule.

Manny je pogledao prijeko u Goldberga.

»Djeca. Mislim, stvarno.«

»Hm. Da.«

Okej, došlo je vrijeme da završi ovu neugodnu situaciju. Pogledavši van kroz prozor, Manny je započeo planirati svoj odlazak –

U staklu je ugledao odraz svog lica. Iste visoke jagodične kosti. Ista četvrtasta brada. Ista kombinacija nosa i usana. Ista crna kosa. Ali nešto je bilo drugačije.

Nagnuvši se naprijed, pomislio je... oči su mu bile...

»Hej«, rekao je mirno. »Idem do toaleta. Možeš li mi pričuvati kavu prije nego odemo?«

»Naravno.« Goldberg se nasmiješio od olakšanja, kao da mu je bilo drago što je dobio dozvolu za odlazak i nešto da popuni vrijeme. »Ne trebaš se žuriti.«

Manny je ustao i uputio se prema jedinom toaletu za oba spola. Pokucao je i ne dobivši nikakav odgovor, otvorio je vrata i upalio svjetlo. Kada se zaključao, nad glavom mu se upalila ventilacija, te se primaknuo zrcalu na kojem je bio mali natpis da zaposlenici moraju oprati ruke.

Svjetiljka se nalazila upravo iznad umivaonika ispred kojeg je stao. Stoga, prema svemu što je pravo i pravedno, trebao je izgledati usrano, upalih očiju od iscrpljenosti, s vrećicama ispod njih u koje si mogao spremiti hranu za cijeli tjedan, te kože boje hummusa¹³.

Ali to nije bilo ono što je zrcalo prikazivalo. Čak i pod ovim jadnim, fluorescentnim osvjetljenjem izgledao je deset godina mlađe nego se sjećao. Sjao je od zdravlja, kao da je netko u Photoshopu izrezao raniju verziju njegove glave i prilijepio je na ovo tijelo.

¹³ Namaz od kuhanog slanutka.

Koraknuvši unatrag, ispružio je ruke ravno ispred sebe i spustio se dolje u čučanj, pruživši svom kuku priliku da ustane i zaviče od bola. Ili svojim bedrima, koje je žestoko izmučio u trčanju prije niti sat vremena. Ili svojim leđima.

Nema boli. Ni ukočenosti. Ni zategnutosti.

Tijelo mu je dodavalo gasa prije startanja.

Razmišljao je o veterinarovim riječima od maloprije, čovjekov glas jasno je bio zbunjen i istovremeno ushićen: Kost se regenerirala, a kopito kao da se spontano iscijelilo. Izgleda kao da se ozljeda nije nikada ni dogodila.

Sveti... Kriste. Što ako je Payne svoju čaroliju izvela i na njemu? Dok su bili zajedno? A da nijedno toga nije bilo svjesno, što ako je ona iscijelila njegovo tijelo i vratila ga natrag kroz vrijeme... vrativši sat unatrag ne samo za mjesec, već za cijelo desetljeće ili više?

Manny je zgrabio križ koji mu je visio o vratu.

Kada je netko pokucao na vrata, pustio je vodu nad praznom školjkom i zatim otvorio slavinu da se ne bi pričinilo da unutra radi nešto odvratno. Izašavši iznutra malo ošamućen, kimnuo je punašnoj ženi koja je željela ući i zatim se vratio natrag k Goldbergu.

Sjevši dolje morao je znojne dlanove obrisati o koljena svojih traperica.

»Želio bih te zamoliti za uslugu«, rekao je bivšem kolegi. »To ne bih tražio od nikoga drugog –«

»Samo reci. Bilo što. Nakon svega što si učinio za mene –«

»Želim da mi napraviš sistematski pregled. I poslikaš me.«

Goldberg je trenutno kimnuo glavom.

»Nisam želio to spomenuti, ali mislim da je to dobra ideja. Glavobolje... zaboravljivost. Moraš provjeriti imaš li kakvu... ozljedu.« Momak je tada zašutio, kao da nije želio izazvati prepirku ili postati morbidan. »Iako, Bože, ozbiljan sam... Nikada nisi tako dobro izgledao.«

Manny je zgrabio kavu i ustao na noge, osjećaj zujave hitnosti nije bio nimalo povezan s kofeinom.

»Idemo. Ako imaš sada vremena?«

Goldberg ga je slijedio u stopu.

»Za tebe, uvijek imam vremena.«

Četrdeset i osmo poglavlje

Svako toliko Qhuinn bi se sjetio vlastite smrti. To se događalo u snovima. U rijetkim trenucima kada je bio miran i nečujan. A ponekad samo da ga sjebe u glavu onako, čisto iz zabave.

Uvijek se trudio izbjeći kolaž sastavljen od prizora, mirisa i zvukova koji su nalikovali kugi, ali iako je podnio zahtjev za zabranu približavanja svom unutarnjem sudu, protivnički odvjetnik je bio pomalo kurva i podnosio je prigovore... pa se stranje opetovano javljalo.

Dok je sada ležao u krevetu, maglovito prostranstvo mentalnog krajolika nije bilo ni čvrst san ni budnost, već otvorena telefonska linija kroz koju ga je ona užasna noć nazivala, i gle čuda, birala je brojeve, sjećanja su pritiskala njegova zvonca i nekako ga prisiljavala da se javi.

Njegov vlastiti brat bio je dio garde časti koja ga je došla istući i skupina u crno odjevenih nitkova pronašla ga je pokraj ceste nakon što je posljednji put napustio roditeljsku palaču. Na leđima je nosio nekolicinu stvari koje je posjedovao i nije imao pojma kamo je krenuo. Otac ga je bio izbacio i odsjekao s roditeljskog stabla, stoga... evo ga. Bez korijena. Bez pravca.

Sve zbog raznobojnih očiju.

Garda časti trebala ga je samo istući zbog uvrede vlastite krvne loze. Nisu ga trebali ubiti. Ali sranje je izmaklo kontroli, i u iznenađujućem obratu, njegov brat ih je pokušao zaustaviti.

Qhuinn se doista sjećao toga dijela. Glas njegovog brata koji je govorio ostalima da prestanu.

Međutim, bilo je već prekasno i Qhuinn je otplutao ne samo od svoje boli već i sa same Zemlje... samo da bi se našao u moru bijele magle koja se razdvojila i razotkrila vrata. Nitko mu nije rekao, ali znao je da je to bio ulaz u Sjenosvijet, i također je znao onda kada ih otvori, da ga više nema.

Što mu se u to vrijeme činilo izvrsnom idejom. Nije imao apsolutno ništa za izgubiti...

Ali ipak, u posljednjem trenutku odbio je ući unutra. Iz razloga kojeg se nije mogao sjetiti.

To je bila najčudnija stvar... Cijela noć urezala mu se u um, ali jedino se toga dijela nikako nije mogao sjetiti bez obzira koliko se trudio.

Ali sjećao se naglog povratka u vlastito tijelo: kada je došao k svijesti, Blay ga je oživljavao, i zar nije dodir njegovih usana bilo nešto za što se isplati živjeti –

Kucanje na vratima trgnulo ga je sasvim iz sna i poskočio je s jastuka, upalivši svjetla snagom volje samo da se uvjeri da zna gdje se nalazio.

Da. Njegova spavaća soba. Sasvim sam.

Ali ne još zadugo.

Oči koje su se navikavale na svjetlo polako su prešle do vrata i odmah je znao tko je bio s druge strane. Mogao je osjetiti nježan miris koji je dopirao zrakom, i znao je razlog zbog kojeg je Layla došla. Dovraga, možda je to bio razlog zašto nije nikako uspijevao čvrsto zaspati – očekivao je da će ga probuditi svakog časa.

»Uđi«, rekao je tiho.

Odabranica je nečujno kliznula unutra i kada se okrenula prema njemu, izgledala je užasno. Iscrpljena. Pustopoljina.

»Gospodaru...«

»Možeš me zvati Qhuinn, znaš. Mislim, molim te zovi me imenom.«

»Hvala ti.« Naklonila se u struku i doimalo se da se s naporom pokušava uspraviti.

»Pitala sam se bih li smjela iskoristiti ponovno tvoju ljubaznu ponudu da... se nahranim od tvoje vene. Zaista, ja sam... uništena i nemam snage vratiti se natrag u Utočište.«

Suočivši se s njenim zelenim pogledom, nešto je polako izranjalo duboko u njegovom umu, neka vrsta... spoznaje koja se ukorijenila i pustila izdanke gotovo ga imam, samo što nije došao.

Zelene oči. Zelene poput grožđa i žada i proljetnih pupoljaka.

»Iz kojeg me samo razloga tako gledaš?« upitala je, potegavši krajeve konopa na ogrtaču da ih dodatno učvrsti.

Zelene oči... na licu koje je bilo...

Odabranica je pogledala iza sebe prema vratima.

»Možda... bih trebala otići –«

»Oprosti.« Stresavši se, provjerio je jesu li mu pokrivači ležali preko struka i dao joj znak rukom. »Tek sam se probudio – nemoj se obazirati.«

»Jesi li siguran?«

»Apsolutno, priđi. Prijatelji, sjećaš se?« Ispružio je ruku a kada mu se dovoljno približila, primio ju je za dlan i povukao je da sjedne.

»Gospodaru? I dalje zuriš u mene.«

Qhuinn je očima pretraživao njeno lice, a zatim ih spustio dolje na njeno tijelo. Zelene oči... Pa što onda s prokletim očima? Nije baš da ih nikada ranije nije vidio –

Zelene oči.

Progutao je psovku. Kriste, ovo je bilo poput pjesme koju vrtiš u glavi i znaš sve, ali nikako da se sjetiš riječi.

»Gopodaru?«

»Qhuinn. Reci to, molim te.«

»Qhuinn.«

Malo se nasmiješio.

»Izvoli, uzmi što ti treba.«

Kada je podignuo zapešće, pomislio je, čovječe, tako je bila mršava, sagnula se dolje i otvorila usta. Očnjaci su joj bili dugi i jako bijeli, ali nježni. Ne poput njegovih. I ugriz joj je bio delikatan i damski kao i ostatak nje.

Tradicionalist u njemu pomislio je da tako i treba biti.

Dok se ona hranila, on je promatrao njenu plavu kosu spletnu u složeno pletivo, i njena tanašna ramena, i prelijepe ruke.

Zelene oči.

»Kriste.« Ona se pomaknula kao da će pustiti venu, ali on joj je položio ruku na vrat zadržavši je na svom zapešću. »U redu je. Grč u nozi.«

Više grč u mozgu.

Isfrustriran, podigao je glavu i usred udarca njom o zid, protrljao je oči. Ponovno se

usredotočivši promatrao je vrata...

... kroz koja je Layla maloprije ušla.

Trenutno, opet je potonuo u onaj san. Ali ne u dio kada ga je brat tukao. Ugledao je sam sebe kako stoji pred ulazom u Sjenosvijet... stajao je ispred bijelih ploča... stajao ispružene ruke koja je gotovo dodirivala kvaku.

Stvarnost se zakovitlala i uvlačila ga i okretala poput vijavice dok više nije znao je li bio budan ili je spavao... ili je bio mrtav.

U središtu vrata započeo se formirati vir, kao da su se njegovi sastavni dijelovi pretvorili u tekućinu konzistencije mlijeka. I u središtu tornada stvorila se slika i krenula prema njemu, više poput zvuka nošenog vjetrom nego vizualni oblik.

To je bilo lice mlade ženke.

Mlade ženke plave kose i nježne građe... i blijedih zelenih očiju.

Gledala je ravno u njega, kao da je uhvatila njegovo lice svojim malim, krasnim ručicama.

Zatim je trepnula. I zjenice su promijenile boju.

Jedna je postala zelena, a druga plava. Baš poput njegovih.

»Gospodaru!«

U prvi mah je bio potpuno zbunjen – pitajući se zašto ga je dovraga mlada ženka zazvala imenom. Kako je samo znala tko je on?

»Quinne. Dopusti mi da te zapečatim!«

Trepnuo je. I shvatio da se uspeo gore na uzglavlje, i u procesu razderao vlastito meso na Layline očajake i krvario je po plahtama.

»Dopusti mi –«

Snažnom rukom odgurnuo je Odabranicu od sebe i vlastitim ustima zatvorio ranu. Dok je pečatio porezotine, nije mogao skinuti pogleda s Layle.

Bilo mu je odviše lako precrtati crte lica one mlade ženke na Laylino i pronaći u njemu nešto mnogo dublje od puke sličnosti.

Kada mu je srce počelo mahnito tući, malo se odmorio i podsjetio sam sebe da nikada nije imao vizije. Za razliku od V.-a, nije mogao vidjeti budućnost.

Layla se laganim pokretima ustala s kreveta, kao da ga nije željela preplašiti.

»Da odem po Jane? Ili bi možda bilo najbolje da samo odem.«

Quinn je otvorio usta... i shvatio da iz njih nije izašlo ništa.

Oho. Nikada nije sudjelovao u prometnoj nezgodi, ali zamišljao je da je ovaj uskovitalni užas koji je osjećao sada vjerojatno bio nalik gledanju u automobil koji, srušivši znak stop, juri prema tvojim bočnim vratima; procjenjivao si njegov smjer i brzinu u usporedbi s vlastitom i došao do zaključka da je sudar neizbježan.

Iako, nije mogao zamisliti svijet u kojem bi on oplodio Laylu.

»Vidio sam budućnost«, rekao je odsutno.

Layline ruke podigle su se do njenog vrata, kao da se gušila.

»Je li loše?«

»To... nije moguće. Nikako.«

Položivši glavu među dlanove, jedino što je mogao vidjeti bilo je ono lice... lice koje je napola bilo njegovo, a napola Laylino.

Oh, Bože... sačuvaj ih oboje. Sačuvaj... ih sve.

»Gospodaru? Plašite me.«

Pa, i on se jednako osjećao.

Samo, to nije moguće. Nije li?

»Idem sada«, rekla je muklo. »Hvala ti na daru.«

Kimnuo je glavom ne mogavši je pogledati.

»Nema na čemu.«

Malo kasnije, nakon što su se vrata zatvorila, slegnuo je ramenima, a ledeni, prožimajući strah spustio se na njegove kosti... i krenuo ravno u njegovu dušu.

Ironično, zapravo, pomislio je. Njegovi roditelji nisu nikada htjeli da ima potomstvo, i vidi – sama pomisao da bi Layli mogao darovati defektnu kćer, ili čak i gore, predati svoje sjebane oči u nasljedstvo nevinoj, mladoj ženki, natjerala ga je da prigrli svoj zavjet na celibat kao ništa do sada.

I zapravo, trebalo bi mu biti drago. Od svih budućnosti koje je mogao vidjeti, ovu je mogao izbjeći sto posto, zar ne?

Jednostavno se neće nikada upustiti u seksualni odnos s Laylom. Ikada.

Stoga je to sve bila velika nevjerojatnost. I točka.

Četrdeset i deveto poglavlje

Manny se vratio u stan oko šest sati poslijepodne. Sveukupno je proveo osam sati u bolnici gdje su ga različiti ljudi koje je poznao bolje od članova svoje šire obitelji bockali i testirali.

Rezultati su ga čekali u dolaznoj e-pošti – jer je prosljedio kopije svih nalaza s bolničkog računa na privatni. Ne da je bilo razloga otvarati sve pristigle priloge. Znao ih je napamet. Znao je nalaze napamet. Rendgenske i CAT snimke znao je napamet.

Bacivši ključeve na kuhinjski pult, otvorio je hladnjak u nadi da će pronaći svježeg narančinog soka. Umjesto toga... malo pakiranja sojinog umaka iz kineskog restorana s dostavom koji se nalazi niže niz ulicu... boca kečapa... i okrugla posuda s ostacima poslovne večere na kojoj je bio prije dva tjedna.

Štogaod. Uopće nije ni osjećao glad.

Nemiran i nervozan odmjeravao je količinu svjetla na nebu. I dalje ga je bilo nešto na zapadu.

Payne će mu se vratiti nakon što sunce zađe. Mogao je to osjetiti u svojim kostima. I dalje nije bio siguran zašto je provela noć kraj njega ili zašto mu je ostavila sjećanja, ali morao se upitati nakon što ponovno stigne hoće li to tada srediti.

Došavši u spavaću sobu, prvo što je učinio bilo je podizanje jastuka s poda i vraćanje na njihovo mjesto. Zatim je popravio pokrivač... i bio je spreman za pakiranje. Prijeko kraj komode počeo je vaditi svoju odjeću i slagati je na krevet.

Nije se imao čemu vratiti u Svetom Franji. Dao je ostavku usred svih testiranja.

Nema razloga da ostane u Caldwellu – ako išta, bilo bi bolje da samo nestane iz grada.

Nije imao pojma kamo će otići, ali da napustiš neko mjesto i nije ti bilo potrebno odredište.

Čarape. Bokserice. Polo majice. Traperice. Safari hlače.

Jedna od prednosti posjedovanja odjeće koja se uglavnom sastojala od bolničkih odijela bila je ta da i nije imao previše stvari za pakiranje. A Bog zna da je imao i više nego dovoljno sportskih torbi.

Iz najdonje ladice komode izvadio je jedina dva džempera koja je imao –

Okvir za sliku ispod njih bio je okrenut licem prema dolje, mali kartonski držač ležao je uredno priljubljen sa stražnje strane.

Manny je ispružio ruku i izvadio ga. Nije ga morao okrenuti da sazna čija se slika nalazila u njemu. Upamtio je muškarčevo lice prije jako puno godina.

A ipak mu je bio šok okrenuti sliku u svojim rukama i gledati u fotografiju svoga oca.

Zgodan kurvin sin. Jako, jako zgodan. Tamna kosa – baš poput Mannyjeve. Duboke oči – baš poput Mannyjevih.

Iiiii to je bilo najdalje koliko se želio vraćati u prošlost. Kao i uvijek, kada je u pitanju bilo sranje o njegovom ocu, samo bi sve gurnuo ispod mentalnog tepiha i nastavio sa svojim životom.

Što je večeras značilo da je okvir letio u najbližu sportsku torbu i to je bilo to –

Uranjeno kucanje na staklenim vratima, pomislio je da to nije mogla već biti ona.

Samo, onda je pogledao na sat i shvatio da je pakiranje potrajalo dobrih sat vremena.

Pogledavši preko ramena, srce mu je poskočilo tri puta kada je ugledao Payne na drugom kraju staklene stijenke. Bože... prokletstvo... oborila ga je s nogu. Kosu je splela i odjenula bijeli ogrtač privezan u struku i... oduzimala mu je dah.

Prešavši prijeko do kliznih vrata, otvorio ih je i hladni nalet noćnog zraka udario ga je u lice i vratio u stvarnost.

Širokog osmijeha, Payne nije ušla unutra već mu se bacila u naručje, njeno tijelo tako čvrsto o njegovo, ruke tako snažne i omotane oko njegovog vrata.

Dopustio je samom sebi djelić sekunde da je drži u naručju... posljednji put. A zatim ju je, koliko god ga to ubijalo, spustio dolje i iskoristio izliku zatvaranja vrata zbog vjetra da se odmakne od nje još više.

Kada ju je opet pogledao, radost s njenog lica je iščezla i samo se obgrlila vlastitim rukama.

»Pretpostavio sam da ćeš se vratiti«, rekao je hrapavim glasom.

»Ja... ja imam dobre vijesti.« Payne je pogledala na krevet i red poslaganih sportskih torbi. »Što to radiš, pobogu?«

»Moram otići odavde.«

Kada je na trenutak zatvorila oči, gotovo ga je uništilo što joj nije mogao prići i utješiti je. Ali, ionako mu je ovo sve bilo preteško. Ako je ponovno dodirne, slomit će se napola.

»Otišao sam liječniku danas«, rekao je. »Gotovo sam cijelo poslijepodne proveo u bolnici.«

Probljedjela je.

»Jesi li bolestan?«

»I ne baš.« Počeo je hodati uokolo i završio pokraj komode i gurnuo zadnju, praznu ladicu natrag na mjesto. »Zapravo, daleko od toga... Izgleda da su se neki dijelovi moga tijela regenerirali sami od sebe.« Ruke je spustio na donji dio svog tijela. »Godinama sam patio od artritisa u kuku zbog previše sporta – oduvijek sam znao da ću ga s vremenom morati zamijeniti. Današnje rendgenske snimke? Pokazale su da je u savršenom stanju. Nema artritisa, niti ikakve upale. Zdrav kao i onda kada sam imao osamnaest.«

Kada su se njena usta otvorila od šoka, odlučio je da joj može onda reći i sve ostalo. Zavrnuvši rukave majice, prešao je rukom preko podlaktice.

»Posljednja dva desetljeća imao sam pjege nastale od izlaganja suncu – sada ih više nema.« Presavio se i zadigao nogavicu od hlača. »Trkačka potkoljenica koja me mučila s vremena na vrijeme? Izbrisana. I to usprkos činjenici što sam jutros pretrčao trinaest kilometara uopće ne razmišljajući o tome – i to ispod četrdeset i pet minuta. Krvna slika pokazala je da nemam niti najmanje povišen kolesterol, savršenu jetrenu funkciju, izvrsno željezo i trombocite.« Potapkao se po sljepoočnicama. »I bio sam na rubu da nabavim naočale za čitanje, morao sam jelovnike i časopise držati u ispruženoj ruci – samo što mi sada više ne trebaju. Mogu čitati sitna slova udaljena pet centimetara od nosa. I vjerovala ili ne, ovo sve je samo početak.«

Da i ne spominje kako su bore oko njegovih očiju nestale, da su sijede vlasi na sljepoočnicama zamijenjene tamnosmeđim i da ga koljena više nisu boljela.

»I smatraš da...« Payne je stavila ruku na grlo. »I smatraš da sam ja uzrok svega toga?«

»Znam da jesi. Što bi drugo moglo biti?«

Payne je počela odmahivati glavom.

»Ne razumijem zašto ti to nije blagoslov. Mnoge rase su tragale za vječnom mladosti –«

»To nije prirodno.« Rekavši ovo, ona se trgnula, ali on je morao nastaviti dalje. »Ja sam liječnik, Payne. Znam sve o normalnom načinu na koje tijelo stari i nosi se s ozljedama. Ovo« – pokazao je rukama na svoje tijelo – »nije u redu.«

»To je regeneracija –«

»Ali u kojem će trenutku ona prestati? Hoću li postati novorođenče poput Benjamina Buttona¹⁴?«

»To bi bilo nemoguće«, usprotivila mu se. »Izložena sam ovom svjetlu više od tebe i ne vraćam se u mladenačko doba.«

»Okej, u redu, onda pretpostavimo da se to neće dogoditi – što je sa svima ostalima u mom životu?« Ne da ih je bilo puno na popisu, ali ipak. »Moja majka će me vidjeti ovakvog i pomisliti da sam se podvrgao plastičnim operacijama – ali što će biti za deset godina? Ona ima tek sedamdeset – vjeruj mi, kada napuni osamdeset, devedeset godina, shvatit će da njen sin uopće ne stari. Ili je se moram odreći?«

Manny je opet počeo hodati po sobi, a provukavši ruku kroz kosu, mogao se zakleti da je postala gušća.

»Danas sam izgubio svoj posao – zbog onoga što se dogodilo nakon što ste mi izbrisali sjećanja. Tijekom tog tjedna dok nisam bio s tobom, glava mi je bila tako sjebana, da nisam mogao razlučiti dan od noći, i to je bilo sve što im je bilo potrebno, jer nije baš da sam im mogao objasniti što se bilo dogodilo.« Ponovno se okrenuo prema njoj. »Što ti želim reći je da je ovo jedino tijelo koje imam, jedini um, jedino... sve. Vi ste mi vampiri prčkali po mozgu i gotovo sam izgubio razum – koje su onda posljedice svega ovoga? Jedino što znam je uzrok... A obuhvatnost posljedica? Nemam pojma, i to me užasava iz prokleta dobrog razloga.«

Payne je uhvatila kraj svoje pletenice preko svog ramena i gladeći je spustila oči.

»Meni je... jako žao.«

»To nije tvoja krivica, Payne«, zagundao je odmahnuvši rukama. »I ne želim svaliti sve ovo na tebe, ali ja –«

»Ali ja jesam kriva. Ja sam uzrok tome.«

»Payne...«

»Imaš pravo.« Zaustavila se sudarivši se sa staklenim vratima kroz koja je ranije ušla. »Ja sam opasna i destruktivna.«

Manny je protrljao svoj križ kroz majicu. Usprkos svemu što je rekao, u tom trenutku, poželio je sve povući natrag i pronaći neki način da ispravi stvari među njima.

»To je dar, Payne.« Napokon, ona i konj demonstrirali su dobrobiti kratkoročne izloženosti. »To će pomoći tebi, tvojoj obitelji i tvom narodu. Kvragu, s obzirom što sve možeš postići, Jane će ostati bez posla.«

»Doista.«

¹⁴ Poznato djelo F. S. Fitzgerala o muškarcu koji se rodio kao 86-godišnje novorođenče i s godinama se sve više pomlađuje dok nije ponovno postao beba.

»Payne... pogledaj me.« Kada je napokon podigla oči prema njemu, došlo mu je da zaplače. »Ja...«

Samo pustio je da se njegove riječi izgube u zraku. Ruku na srce, volio ju je. Potpuno i zauvijek. Ali, sumnjao je, to je bila kletva bačena na ovo među njima.

Nikada je neće moći preboljeti i nikada neće postojati netko drugi za njega.

Podigavši ramena, pripremio se.

»Želim te zamoliti jednu stvar.«

»Što bi to bilo«, rekla je muklo.

»Nemoj mi izbrisati sjećanja. Neću nikome reći o tebi i o tvojoj vrsti – kunem se vlastitom majkom. Samo me... ostavi ovakvog kakav jesam. Bez svoga razuma ja ću ostati s manje od ništa.«



Payne je sva u zanosu letjela visoko u oblacima nakon što je napustila palaču. Brat joj je priopćio izvanredne vijesti netom nakon njenog povratka prije svitanja, i ostatak dana provela je sva nestrpljiva, čas lebdeći među oblacima čas gledajući sporo protjecanje vremena.

A onda je došla ovdje.

Bilo joj je teško i zamisliti kako je samo prije deset minuta njeno srce bilo ispunjenom tolikom radošću.

Nije joj, međutim, bilo toliko teško razumjeti Manuelov položaj. I bila je iznenađena što nijedno od njih nije predvidjelo dublje posljedice njene... iscjeliteljske moći. Ili što god to već bilo.

Naravno da će imati učinka na njega.

Promatrajući Manuela, napetost koju je osjećala u njemu bila joj je nepodnošljiva: bio je iskreno i duboko tjeskoban što će mu preostati nakon što mu ona iz svjesnog uma oduzme sjećanja na zajedničko vrijeme. I zašto i ne bi bio? Zbog nje je izgubio svoj voljeni posao. Njegovo tijelo i um bili su u opasnosti zbog nje.

Bože, nije mu se nikada smjela ni približiti.

I ovo je bilo točno ono zbog čega se veze s ljudima nisu odobravale.

»Ne brini«, rekla je meko. »Neću negativno utjecati na tvoj um. Ionako sam već dovoljno učinila.«

Čuvši izdah olakšanja, osjetila je grč u grlu od suza.

Na trenutak je gledao u nju.

»Hvala ti.«

Neznatno se naklonila i uspravivši se, ostala je šokirana vidjevši treptavi sjaj u njegovim predivnim očima boje mahagonija.

»Želim te se sjećati, Payne... tebe cijele. Svega.« Njegov tužni, čeznutljivi pogled prelazio je po njenom licu. »Tvoga okusa i dodira. Zvuka tvoga smijeha... uzdisanja. Vremena koje smo proveli zajedno—« Glas mu je pukao i oporavio se pročistivši grlo. »Trebaju mi ta sjećanja da ih čuvam do kraja života.«

Suze su krenule i prelijevale se niz njene obraze, a srce joj počelo preskakati.

»Nedostajat ćeš mi, bambina. Svakog dana. Zauvijek.«

Kada je ispružio ruku, pala mu je u naručje i potpuno izgubila kontrolu. Jecajući u

njegovu majicu, okružena njegovim jakim, čvrstim tijelom, stisnula ga je jako kao što je i on nju.

Zatim su se oboje odvojili jedno od drugog u istom trenutku, kao da su bili jedno srce. I doimalo joj se kao da i jesu bili.

Zaista, dio nje želio se boriti i prepirati da ga pokuša uvjeriti da postoji i druga strana medalje, drugačiji način. Ali nije bila sigurna je li postojao drugi način. Poput njega, ni ona nije mogla predvidjeti budućnost, i nije znala ništa više od njega kakve bi posljedice mogle nastati zbog onoga što se promijenilo u njemu.

Više si nisu imali što za reći. Ovaj kraj koji je neočekivano došao bio je udarac koji se nije mogao ublažiti razgovorom, dodirom, i sumnjala je, niti vremenom.

»Idem sada«, rekla je, koraknuvši unatrag.

»Dozvoli da ti otvorim vrata –«

Kada se dematerijalizirala iz njegovog doma, shvatila je da su to njegove posljednje riječi koje će joj ikada reći.

Njihov oproštaj.



Manny je zurio u prostor koji je ova žena netom zauzimala. Ali više ništa od nje nije bilo tu; pretvorila se u sami zrak kao presječena zraka svjetlosti.

Nestala.

Prvi impuls koji je osjetio bio je da ode u predsoblje i iz ormara izvuče bejzbolsku palicu i razbije sve oko sebe. Samo da razmrska sva zrcala, prozore i posuđe i ostalo sranje – da onih nekoliko komada namještaja koje je posjedovao odnese na terasu i baci dolje. Nakon toga... možda bi se mogao Porscheom odvesti na Sjevernu autocestu, ubrzati na sto i šezdeset i usmjeriti ga putom koji je završavao u stupu jednog od mostova.

Bez sigurnosnog pojasa u ovom scenariju, očigledno.

Na kraju je ipak samo sjeo na rub kreveta pokraj sportskih torbi i stavio glavu među ruke. Nije bio pičkica da nariče kao da je bio na sprovodu. Niti najmanje. Samo je pustio da mu suze kapaju po tenisicama.

Muško. Pravo jebeno muško.

Ali dojam koji je ostavljao u svom praznom stanu bio je jednako nevažan kao i njegov ponos, ego, njegov ud i muda... sve to.

Bože... ovo nije bilo samo otužno.

Gubitak ga je doslovno uništio.

I nosit će ovu bol u srcu do kraja svog života.

Kako ironično. Njeno mu se ime na početku činilo tako neobičnim. Sada, bilo je i više nego prikladno.

Pedeseto poglavlje

Payne se nije uputila natrag u palaču: nije imala niti najmanjeg interesa vidjeti bilo koga tko je živio ondje. Ni kralja, koji joj je dao slobodu, sada očito sasvim nepotrebnu. Ni svog blizanca, koji je govorio u njenu korist. I zasigurno ne one sretne, blagoslovljene parove koji su se nastanili pod kraljevskim krovom.

Umjesto da okrene prema sjeveru, ponovno je poprimila svoj oblik na obali vodenog toka koji je vijugao pokraj visokih, staklenih zgrada u centru. Vjetar je bio mirniji pri zemlji i sa sobom je donosio žubor valova koji su oblizivali stjenovite bokove rijeke. U pozadini, brujanje vozila koja su prelazila nježna, izvinuta leđa mostova i nestajala dolje na drugom kraju, pružala su joj dojam beskrajne dubine krajolika koji je uzdisao.

Okružena ljudima osjetila se usamljenom. Međutim, ovo je bilo ono što je zahtijevala. Ovo je bila sloboda koju je tako žarko željela i pohlepno tražila.

U Utočištu, ništa se nije promijenilo. Ali, nije ništa ni pošlo krivo.

Ipak, unatoč tome, nikada ne bi zamijenila ovaj surovi jad s prijašnjim stanjem otupjele izoliranosti.

Oh, Manuele...

»Hej, dušo.«

Payne je pogledala preko svog ramena. Ljudski mužjak joj je prilazio, očigledno izašavši iz zaklona jednog od potpornih stupova mosta. Vijugavo je hodao i smrdio je kao sloj nad slojem naslaganog znoja i prljavštine.

Bez pozdrava, Payne se dematerijalizirala dalje niz riječnu obalu. Nije bilo potrebe da ga opere. Vjerojatno se neće ni sjećati da ju je ikada vidio. Bez sumnje je bio naviknut na halucinacije izazvane drogom.

Promatrajući namreškane površine rijeke, nisu je privlačile njene dubine. Neće se sama ozlijediti zbog ovoga. Ovo nije bio zatvor u koji će se zatočiti... i osim toga, odlučila je da više neće bježati od situacija poput kukavice. Ukopavši se stopalima u zemlju, prekrizila je ruke i samo postojala na mjestu na kojem je stajala, vrijeme je nesmiljeno sipilo kroz sito stvarnosti dok su se iznad nje vrtjele zvijezde, mijenjajući položaj...

U prvi mah, miris joj je kradomice ušao u nos, spleten između mješavine svježe prljavštine i mokrog kamena i urbanog zagađenja. U početku, nije ga zamijetila kao ništa određeno.

Međutim, moždano stablo uskoro joj je zaživjelo prepoznavši ga.

Osjetivši trnac instinkta, glava joj se sama okrenula, zavrtjela na vrhu kralješnice. Uslijedila su njena ramena... zatim i njeni bokovi.

Taj pokvareni smrad bio je neprijateljski.

Degradov.

Započela je lagano trčati, u krvi je osjećala agresiju ne isključivo povezanu s njenom glavoboljom i frustracijom zbog onoga čime ju je sudbina zadesila. Približavajući se smradu, bila je potaknuta dubokim naslijeđem nasilja i zaštite, njeni udovi, ruka kojom rukuje bodežom i njeni ocnjaci su je svrbjeli. Preoblikovana smrtonosnom svrhom, nije više bila ni mužjak ni ženka, ni Odabranica, ni sestra ni kći. Dok je zaobilazila i preskakala uličice i prolaze, bila je vojnik.

Skrenula je u uličicu i na njenom samom kraju pronašla par koljača čiji ju je miris prizvao s rijeke. Stajali su jedan pokraj drugog, nagnuti nad nečim što je ona prepoznala kao mobitel, i bili su novaci, tamne kose i skvrčenih tijela.

Nisu podignuli pogled kada se ona zaustavila. Zbog čega je uhvatila vremena da podigne srebrni, metalni disk na kojem je pisalo ford. Bilo je to dobro oružje – s kojim je mogla blokirati udarce ili ga baciti.

Trenutak kasnije, zapuhao je vjetar i zapjenio njen ogrtač, odvučavši ga s njenog tijela, i micanje im je sigurno zapelo za oko jer su se okrenuli.

Pokazali su joj noževe. Kao i dva osmijeha od kojih joj se uzvrucila krv.

Šašavi dječaci, pomislila je. Mislili su da im ona kao ženka ne predstavlja nikakav izazov.

Prilazili su joj nonšalantnim koracima, ništa vrijedno da ih prekine u tome. Zapravo, uživat će u iznenađenju koje će im priuštiti – i koje naposljetku neće preživjeti.

»Što radiš ovdje vani, curice?« upitao ju je veći od dvojice. »Sasvim sama.«

Upravo vam se spremam prerezati grla s ovim što krijem iza leđa . Nakon čega ću vam slomiti obje noge, ne jer moram, već zato što ću uživati u zvuku. A zatim ću pronaći nešto čelično s čim ću vas probosti u praznu, prsnu šupljinu i poslati vas natrag vašem stvoritelju. Ili ću vas ipak možda ostaviti da se previjate tu na tlu.

Payne je i dalje šutjela. Umjesto priče, raspodijelila je težinu ravnomjerno na ukopana stopala i malo spustila bedra. Doimalo se da nijedan od degrada nije zamijetio promjenu u njenom stavu; bili su previše zaposleni prilaskom i šepurenjem poput pauna. Niti su se razdvojili da joj priđu s boka. A nije se ni jedan krenuo sučelice boriti s njom kako bi joj drugi mogao prići s leđa .

Ostali su ravno ispred nje... gdje ih može obojicu dohvatiti.

Doista, ovo će biti dobro zagrijavanje. A ipak, možda bi se mogli pojaviti i drugi koji su nešto i znali o propisnom borenju da je malo zabave...



Xcor je mogao osjetiti burnu promjenu u svojim nitkovima.

Dok su hodali u formaciji ulicama centra Caldwell, energija iza njega bila je tutnjajuće udaranje agresije. Oštre. Osvježene. Jača nego je bila posljednjih desetljeća.

Zaista, preseljenje ovamo bila je najbolja odluka koju je ikada donio. I ne samo stoga jer su on i Throe prošle noći uživali u dobrom seksu i piću. Njegovi mužjaci bili su poput bodeža izvučenih iz toka munjevitim pokretom, njihov instinkt za ubijanjem obnovljen i sjajan pod umjetnom mjesečinom grada. Nije ni čudo što u Staroj zemlji nije više bilo koljača. Svi su bili ovdje, Degradacijsko društvo usmjerilo je sve svoje napore –

Xcorova glava se okrenula i usporio je.

Od mirisa u zraku očnjaci su mu se izdužili, a tijelom mu je kolala moć.

Nije trebao najaviti promjenu svog smjera. Njegovi nitkovi slijedili su ga u stopu, nanjušili su gadno-slatki smrad koji je nosio noćni vjetar.

Kada su zaokrenuli za ugao i klizili dalje niz pravac, molio se da ih bude mnogo. Pregrš. Stotinu. Dvije stotine. Poželio se prekriti krvlju neprijatelja, kupati se u crnom ulju koje im je pokretalo tijelo –

Na ulazu u uličicu stopala mu se nisu toliko zaustavila koliko zacementirala za tlo.

Između jednog i sljedećeg treptaja, prošlost je nahrupila naprijed, letjela preko udaljenosti proteklih mjeseci, godina i stoljeća da bi urodila plodom u sadašnjosti.

U središtu uličice, ženka odjevena u lepršavi, bijeli ogrtač borila se protiv dvojice degrada. Držala ih je na rastojanju udarcima, okretala se oko svoje osi i skakala uokolo takvom brzinom da je morala čekati da je opet napadnu.

Svojim nadmoćnim borilačkim vještinama samo se poigravala s njima. I sasvim je bilo jasno da oni nisu ni bili svjesni što im je sve pripremila.

Smrt. Bila je smrtonosna i samo čekala finalni udarac.

A Xcor je točno znao tko je ona bila.

»Ona je –« Xcorovo ždrijelo progutalo je ostatak njegovih riječi.

Tražiti eonima i uvijek dočekati uskraćivanje ove mete... samo da bi je pronašao u nasumičnoj noći u nasumičnom gradu preko beskrajnog oceana... bila je sama sudbina na djelu.

Bilo im je suđeno ponovno se sresti.

Ovdje. Ove noći.

»Ona je ubojica moga oca.« Izvukao je kosu iz tobolca. »Ona je ubojica moje vlastite krvi –«

Netko mu je zgrabio ruku i zaledio je na mjestu.

»Ne ovdje.«

Činjenica da to nije bila ruka srceplačnog Throea bila je jedina stvar koja ga je mogla spriječiti. Bio je to Zypher.

»Otet ćemo je i odnijeti kući.« Ratnik se mračno nasmijao, erotski prizvuk u njegovom glasu još se produbio. »Vi ste se olakšali, ali među nama ima još onih kojima je potrebno ono što ste vi sinoć uživali. Nakon toga? Onda joj možete pokazati koje su posljedice čina iz osвете.«

Zypher je vjerojatno bio jedini među njima koji se mogao dosjetiti takvog plana. I iako je ideja da je odmah zakolje bila beskrajno privlačna, Xcor je previše dugo čekao da sebi ne pruži užitek kušanja njene smrti.

Toliko pustih godina.

Previše godina – dok gotovo nije odustao od nade da će je ikada pronaći, samo su njegovi snovi održavali na životu uspomenu na ono što ga je odredilo i dalo mu položaj koji je imao u životu.

Da, pomislio je. Bilo bi prikladno odraditi ovo na Bloodletterov način. Nema lakog izlaska za ženu.

Xcor je ponovno namjestio kosu na mjesto, baš kada je ubojica počela propisno šibati koljače. Bez upozorenja, skočila je naprijed i zgrabila jednog od koljača za struk, sagnuvši se ispod njegovih ruku kojima je mlatarao i zabila ga u zgradu. Dogodilo se tako brzo da je drugi degrad ostao zapanjen – i očigledno neobučen – da spasi svog prijatelja.

Iako, čak da je i dvojac bio njoj dorastao, ne bi imao šanse. U virtualno istom trenutku kada je napala, ženka je izvukla naplatak kotača iza leđa i udarila koljača ravno u grlo, zarezavši duboko i trenutno ga izvukavši. Crno je ulje u mlazu poletjelo naprijed i koljena su mu zaklecala, te je ošamutila koljača kojeg je zalijepila za cigle udarivši ga dva puta u lice i jednom u Adamovu jabučicu. Zatim ga je podigla cijelog u zrak i spustila dolje preko presavijenog koljena.

Pucanje kralješnice bilo je glasno. I dok se pucketanje gubilo zrakom, okrenula se oko sebe da se suoči s onima koji su promatrali njen rad. Što i nije bilo iznenađenje. Netko dobar poput nje trenutno bi postao svjestan drugih očiju na sebi.

Nagnuvši glavu ustranu, nije bila uznemirena – ali onda, zašto bi i bila? Nalazili su se u sjeni i bili su od njene vrste: dok se Xcor ne pokaže, neće ni znati u kakvoj je samo opasnosti bila.

»Dobra večer, ženko«, rekao je dubokim glasom iz tame.

»Tko je tamo?« povikala je.

Sada je došlo vrijeme, pomislio je, koraknuvši naprijed na svjetlo

»Nismo sami«, najednom je Throe prošaptao.

Xcor se zaustavio u svom koračanju, suženih očiju promatrao je sedam koljača koji su izašli na vidjelo na drugom kraju uličice. Zaista. Daleko od toga da su bili sami.

I kasnije, Xcor je došao do zaključka da je dolazak tih novih degrada bio jedini razlog zbog kojeg je uspješno zgrabio ženu. Napredovanje neprijateljske fronte zahtijevalo je njene oči – i njenu pozornost. Ali prije nego se uspjela dematerijalizirati na drugo mjesto, Xcor je nasrnuo na nju.

Usprkos načinu na koje mu je srce tuklo, osveta mu je pomogla da se usredotoči i razbije svoje tijelo na molekule baš u trenutku kada se ona okrenula da se suoči s dolazećim eskadronom. U treptaju oka njegova čelična lisica zahvatila je njeno zapešće, a kada se ona okrenula oko sebe bijesnog i odvažnog izraza lica, prisjetio se načina na koji je spalila njegovog oca.

Spasio ga je pucanj iz pištolja jednog od degrada.

Prasak je bio malen, ali posljedice su imale spektakularan učinak: baš u trenutku kada je podigla slobodnu ruku da je položi na njega, noga joj je izgubila uporište i posrnula je na zemlju, metak je očigledno pogodio vitalni dio. I u trenutku njene slabosti, Xcor ju je nadvladao – samo je jednu priliku imao da je stavi pod svoju kontrolu. Ako je ne iskoristi, nije bio siguran hoće li se izvući iz ovoga.

Zahvativši lisicom i drugo, slobodno zapešće, zgrabio je tada njenu pletenicu i omotao je oko njenog vrata. Zategavši kosu čvrsto, prekinuo joj je dovod zraka kada su njegovi ratnici pohrlili naprijed isukanog oružja.

Oh, kako se samo borila. Tako hrabra. Tako moćna.

Bila je samo ženka... samo i tako mnogo više od toga. Bila je jaka gotovo poput njega, a to nije bila jedina njena prednost. Čak i ovako zarobljena i na rubu poraza, njene blijede oči nisu se skidale s njegovih, dok nije osjećao kao da mu može prodrijeti u um i preuzeti njegove vlastite misli.

Ali neće ga obeshrabriti. Dok je zrakom odjekivalo sudaranje oružja i neprijatelja u uličici, on se suočio s dijamantnim pogledom ubojice svoga oca, a njegove ogromne ruke stezale su omču jače i jače oko njenog vrata.

Boreći se za zrak, uzdisala je i trzala se, usne su joj se micale.

Približivši joj svoje uho, želio je čuti što je imala za –

»... zašto...?«

Xcor se uspravio, baš u trenutku kada je borbenosti u njoj nestalo, a one zapanjujuće oči zakolutale su unatrag na njenoj glavi.

Najdraža Čuvardevo, nije ni znala tko je on bio.

Pedeset i prvo poglavlje

Poput svih muških utočišta, V. je oduvijek smatrao da je soba za bilijar u palači Bratstva imala sve potrebno. Ogromne televizijske ekrane s ozvučenjem za kinodvorane. Kauče s dovoljno jastuka da bi mogli zamijeniti i krevete. Kamin za toplinu i ono plamteće sranje. Bar koji je sadržavao svako zamislivo piće, sokove, koktele, čaj, kavu, pivo, što god da postoji.

I bilijarski stol. Daa.

Jedina »loša« stvar svejedno je bila dobra: aparat za kokice je nedavna novotarija – i bojište čudnovate vrste. Rhage se volio igrati s prokletom stvarčicom, ali svakog puta kada bi to činio Fritz bi postao nervozan i želio bi se uključiti. Svakako, bilo je to cool. Napunili bi male pletene košare i zatim bi svaki par koji se nije okušao u punjenju i pucketanju dobio svoju priliku.

Dok je Vishous čekao svoj red na sljedeći potez, podigao je četvrtastu, plavu kedu i naoštrio vrh svog štapa. Preko puta zelene tkanine, Butch se nagnuo i namještao se pod odgovarajućim kutem dok je tutnjala Rick Rossova »Aston Martin Music.«

»Sedmica u kut«, rekao je murjak.

»I pogodit ćeš to, zar ne?« V. je spustio kedu natrag i odmahnuo glavom a na stolu se oglasio prvo udarac, zatim kotrljanje i upadanje. »Gade.«

Butch ga je pogledao, a »jesam te« obasjalo je njegovu njušku.

»Samo sam tako dobar. Oprosti, pušioničaru.«

Murjak je otpio gutljaj Laga i ponovno se namjestio s druge strane stola. Dok je prikupljao kugle, njegov pobjednički osmijeh nalazio se na pravom mjestu: naprijed i na središtu, otkrivajući neznatno okrhnutu porculansku navlaku.

V. nije skidao oči s momka. Nakon što su sate proveli zajedno, čudno su se razišli i zatim se odvojeno otuširali. Nasreću, ipak ih je vruća voda obojicu resetirala i kada su se opet sreli u kuhinji u Rup, bio je to nastavak uobičajenog posla.

I sranje je ostalo takvo.

Ne da nije bio u iskušenju pitati momka je li i dalje sve bilo cool. Nešto, kao svakih pet minuta. Imao je osjećaj kao da su se zajedno borili, a sada su liječili napukline od stresa i izbljedjele crno-plave rane da dokažu to. Ali V. je išao u skladu s ovim što je bilo ispred njega: njegov najbolji prijatelj rasturao ga je u bilijaru.

»I to je kraj igre«, objavio je murjak kada se osma kugla zavrtjela i uletjela ravno u rupu.

»Dobio si me.«

»Da.« Butch se nacerio i podigao čašu. »Hoćeš revanš?«

»Bogami hoću.«

Miris rastopljenog maslaca i glasno pucketanje kokica najavilo je Rhageov dolazak – ili možda Fritzov? Ne, bio je to Hollywood pokraj aparata zajedno sa svojom Mary.

V. se nagnuo unatrag da može vidjeti ispod luka i preko predvorja u blagovaonicu u kojoj je batler zajedno s osobljem postavljao stol za Posljednji obrok.

»Čovječe, Rhage se igra s vatrom«, rekao je Butch započevši slagati kugle u trokut.

»Dajem Fritz u trideset sekundi prije nego – Evo ga, dolazi.«

»Ja ću se pretvarati da nisam ovdje.«

V. je otpio gutljaj Goosea.

»I ja također.«

Dok su se zabavljali sakupljanjem kugli, Fritz je usporen letio preko predvorja poput projektila u potrazi za izvorom topline.

»Čuvaj dupe, Hollywoode?« promrmljao je V. kada mu je Rhage prišao noseći košaricu ispucanih i paperjastih kokica.

»To je dobro za njega. Potrebna mu je tjelovježba – Fritze? Kako si prijatelju?«

Dok su Butch i V. kolotali očima, u sobu je ušao Rehv držeći Ehlenu pod svojom krznom zaogrnutom rukom. Jebeni irokez bio je zabundan, kao i obično, i kao uvijek oslanjao se na svoj štap, ali cerek združenog mužjaka bio je na svom mjestu, a njegova šelan blistala je pokraj njega.

»Dečki«, rekao je.

Raznovrsno gundanje pozdravilo ga je kada su još pristigli Z. i Bella zajedno s Nallom, te Phury i Cormia. Wrath i Beth su još vjerojatno bili gore u radnoj sobi – možda su pregledavali dokumente; a možda su nakratko postavili Georgea na vrh stubišta kako bi mogli provesti malo »privatnog vremena.«

Kada su John i Xhex sišli dolje zajedno sa Saxtonom i Blayem, jedini koji nisu bili prisutni bili su Qhuinn i Thorment, koji su vjerojatno bili u teretani, i Marissa, koja je bila u Sigurnoj kući.

Pa, njih troje i njegova Jane, koja je bila dolje u klinici i obnavljala zalihe koje su potrošili one noći.

Ah da, naravno, i njegova blizanka, koja je nesumnjivo... »hm... daa«... bila s onim svojim kirurgom.

S novim pridošlicama u sobi odjek dubokih glasova se umnožio i eksplodirao dok su si ljudi nalijevali pića, ponaosob držali mlado i grabili pune šake kokica. U međuvremenu, Rhage i Fritz su otvarali novo pakiranje kukuruza. A netko je mijenjao programe na televizoru – sigurno Rehv, koji nikada nije bio zadovoljan s onim što je gledao. I još je jedna osoba dolijevala ulje na vatru.

»Hej. I dalje si dobro?« rekao je Butch tiho.

V. je prikrilo svoje zaprepaštenje izvadiši još jedan smotuljak iz džepa kožnih hlača. Murjak ga je tako tiho upitao da nije bilo načina da ga je itko drugi mogao čuti, i to je bila dobra stvar. Da, trudio se odbaciti ultrarezerviranost i ostalo sranje, ali nije želio da itko sazna koliko daleko su on i Butch otišli. To je bilo osobno.

Kresnuvši upaljačem, povukao je dim.

»Da. Zaista jebeno jesam, istina.« Zatim je nakratko pogledao kestenjaste oči svog najboljeg prijatelja. »A... ti?«

»Da. Ja također.«

»Cool.«

»Cool.«

Heeeeeeeeeeeeeeej, pogledaj ovo sranje sa zbližavanjem. Još malo ovoga i dobit će odličan iz vladanja.

Kuckanje članaka i Butch se vratio na igru, ciljajući prvu kuglu, a V. se kupao u sjaju medupovezivanja poput profesionalca.

Opet je podigao nisku i zaobljenu čašu da otpije još jedan gutljaj Goosea kada su mu oči odlutale na zaobljeni dovratnik ulaza u sobu.

Jane je oklijevala dok je gledala uokolo, njena bijela kuta otvorila se s jedne strane kada se nagnula da proviri, kao da ga je tražila.

Kada su im se pogledi sreli, osmjehnula se. A zatim razvukla usne u široki osmijeh.

Prvi impuls bio mu je da sakrije vlastiti cerek iza čaše. Ali onda se zaustavio. Novi svjetski poredak.

Hajde, nasmij se, glupane, pomislio je.

Jane mu je kratko mahnula i ostala cool, što je i bio njihov uobičajeni način ponašanja u javnosti. Okrenuvši se od njega, uputila se prema baru da si pripravi piće.

»Pričekaj, murjače«, promrmljao je V. ostavivši piće na stolu i naslonivši štap na njega.

Osjećajući se poput petnaestogodišnjaka, stavio je cigaretu među zube i čvrsto utrpao bijelu majicu bez rukava u kožne hlače. Brzo glađenje kose i bio je... pa, spreman koliko i može biti.

Prišao je Jane s leđa baš kada je ona započela ćaskati s Mary – i kada se okrenula oko svoje osi da ga pozdravi, doimala se iznenađenom što joj je prišao.

»Hej, V.... Kako si –«

Vishous joj je koraknuo bliže, prislonio svoje tijelo o njeno, a zatim ju je rukama obuhvatio oko struka. Držeći je posesivno u naručju, polagano ju je nagnuo natrag dok se ona nije morala uhvatiti rukama za njegova ramena, a kosa joj je pala od lica.

Kada je udahnula, rekao joj točno ono što je mislio:

»Nedostajala si mi.«

Rekavši to, spustio je svoja usta na njena i strasno je poljubio, kli-znuvši jednom rukom dolje na njen bok dok je istovremeno gurao svoj jezik u njena usta, a zatim nastavio još i još...

Bio je kao kroz maglu svjestan da su se u sobi svi skamenili i zašutjeli, i sve što je imalo otkucaj srca gledalo je njega i njegovu družicu.

Ali što god. Ovo je bilo ono što je želio učiniti, i učinio je to pred svima – i kako se ispostavilo i pred kraljevim psom.

Jer su Wrath i Beth taman ušli iz predvorja.

Kada je Vishous laganim pokretom uspravio svoju šelan, svi su započeli dovikivati i zviždati, a netko je na njih bacio punu šaku kokica kao da su bili konfeti.

»E, o tome ti ja govorim«, rekao je Hollywood. I bacio još kokica.

Vishous je pročistio grlo.

»Želim nešto objaviti.«

Dobro. Okej, mnoge su oči gledale u njih. Ali baš će odoljeti porivu da im se nakloni i izađe. Privukavši svoju zbunjenu i rumenu Jane bliže k sebi, izgovorio je glasno i jasno:

»Mi ćemo se združiti. Propisno. I očekujem da ćete svi biti tamo i... Da, to je to.«

Mrtva. Tišina.

Zatim je Wrath ispustio Georgeov povodac i započeo pljeskati rukama. Glasno i polako.

»Bilo. Je. Već. Jebeno. Vrijeme.«

Njegova braća i njihove šelan i svi gosti kuće slijedili su kralja, a zatim su ratnici

počeli s pjesmom koja je podizala krov i sve ostalo – njihovi glasovi vibrirali su zrakom.

Spustio je oči na Jane, a ona je blistala. Iskonski blistala.

»Možda sam trebao prvo pitati«, promrmljao je.

»Ne.« Poljubila ga je. »Ovo je savršeno.«

Vishous se počeo smijati. Čovječe, ako je ovo življenje života i pokazivanje drugima, riješio bi se svoje hladnokrvnosti bilo kada: braća su stajala uz njega, njegova šelan je bila presretna, i... Okej, mogao bi proći i bez kokica u kosi, ali što god.

Nekoliko minuta kasnije, Fritz je donio čaše za šampanjac i sada je zrakom odjekivalo drugačije pucketanje, čepovi su letjeli dok su prisutni razgovarali čak i glasnije nego prije.

Kada mu je netko ugurao čašu u rukavicu, šapnuo je Jane u uho:

»Šampanjac me napaljuje.«

»Doista...«

Kliznuvši rukom dolje na njen bok... i još niže... protrljao ju je o svoju iznenadnu erekciju.

»Jesi li se ikada upoznala s kupaonicom u hodniku?«

»Vjerujem da smo se službeno i upozna – Vishouse!«

Prestao je grickati njen vrat, ali i dalje je trljao svoje bokove o njene. Što je bilo pomalo nepristojno, ali ništa što drugi parovi s vremena na vrijeme nisu činili.

»Da?« procijedio je. Ona je ostala bez teksta, te joj je sisao usnu i zatim zastenjao: »Ako se sjećaš, razgovarali smo o kupaonici? Mislio sam da bih vas mogao ponovno upoznati. Nisam siguran jesi li toga svjesna, ali onaj pult s umivaonikom plače za tobom.«

»A ti imaš neke od najboljih poteza na umivaonicima.«

V. je jednim očajnikom prešao preko njenog grla.

»To je istina.«

Kada mu je erekcija počela tući, primio je ženkinu ruku –

Veliki samostojeći sat u kutu počeo je zvoniti i zatim je čuo četiri duboka otkucaja. Zbog čega se malo odmaknuo i provjerio svoj sat iako nije ni trebao – jer je taj sat već dva stoljeća uvijek pokazivao točno vrijeme.

Četiri ujutro? Dovraga, gdje je bila Payne?

Osjetio je žestoki nalet poriva da odleti u Commodore i vrati svoju sestru kući, ali je podsjetio samog sebe, iako je svitanje bilo na pomolu, da je imala još oko sat vremena. I s obzirom na ovo što se on i Jane spremaju učiniti iza zatvorenih vrata, nije ju mogao ni kriviti što želi iskoristiti apsolutno svaki trenutak sa svojim mužjakom – čak i ako on apsolutno neće razmišljati o tome.

»Sve u redu?« upitala je Jane.

Vrativši se u program, objesio je glavu.

»Bit će čim te podignem na onaj pult.«

On i Jane proveli su četrdeset i pet minuta u kupaonici.

Kada su izašli van, svi ostali su i dalje bili u sobi za bilijar. Glazbu su raspalili do daske i do stropa je odzvanjala Lil Wayneova pjesma »*I'm Not a Human Being*.« Slugani su zujali uokolo s malim, skupim poslasticama na srebrnim pladnjevima, a Rhage je bio okružen skupinom nasmiješenih ljudi dok je prosipao viceve.

Na trenutak, činilo mu se kao u dobrim starim danima.

Ali onda nije zamijetio svoju sestru u gužvi. I nitko mu nije prišao da ga obavijesti da je otišla gore u gostinsku sobu koju je koristila.

»Vraćam se odmah«, rekao je Jane. Brzi poljubac i pobjegao je sa zabave, žurio preko predvorja i ušao u praznu blagovanicu. Hodajući okolo potpuno postavljenog ali sasvim praznog stola, izvadio je mobitel iz džepa i utipkao broj koji joj je bio dao.

Nema odgovora.

Pokušao je ponovno. Nema odgovora. Treći put? Nema... prokletog odgovora.

Opsovavši, udario je u Manellov broj, i stresao se na samu pomisao što bi mogao prekinuti – ali vjerojatno su navukli zastore i izgubili pojam o vremenu. A mobiteli se sasvim sigurno mogu pogubiti među plahtama, pomislio je stresavši se.

Zvrc... zvrc... zvrc...

»Jebemti, javi se –«

»Halo?«

Manello nije dobro zvučao. Kao da ga je netko upucao. Zadao smrtnu ozljedu.

»Gdje je moja sestra?« Jer nema šanse da bi kirurg bio takav da je ona bila s njim u krevetu.

Stanka također nije bila dobar znak.

»Ne znam. Već satima nije ovdje.«

»Satima?«

»Što se događa?«

»Isuse Kriste –« V. je poklopio momku, i ponovno nazvao nju. I opet.

Zakrenuvši glavom, pogledao je van u predvorje i prema vratima koja su vodila u vestibul.

Tihim zujanjem, čelične rolete koje su štatile kuću od sunca počele su se spuštati na mjesto.

Hajde, Payne... dođi kući. Odmah sada.

Odmah...

Sada...

Janein nježni dodir vratio ga je u stvarnost.

»Je li sve u redu?« upitala je.

Njegov prvi instinkt bio je da sve prikrije šalom. Umjesto toga, prisilio se da bude iskren prema svojoj ženki.

»Payne je... možda nestala u akciji.« Kada je ona uzdahnula i ispružila drugu ruku, na neki način je poželio pobjeći glavom bez obzira. Ali zadržao je stopala na orijentalnom tepihu. »Otišla je od Manella« – satima ranije – »ah, satima ranije. A sada se samo molim majci koju prezirem da ona uđe kroz ova vrata.«

Jane nije ništa više rekla. Umjesto toga, i sama se nagnula da može vidjeti ulaz kroz vestibul i čekala je s njim.

Primivši je za ruku, shvatio je da je bilo olakšanje što nije bio sam dok je preko puta divljala zabava... ali njegova sestra i dalje nije dolazila kući.

Vizija njegove sestre na crnom konju, kako trči u divljem galopu, vratila mu se ponovno u tišini blagovonice. Njena tamna kosa vijorila se iza nje kao i pastuhova griva, njih dvoje jurili su... Bog samo zna kamo.

Alegorija, upitao se. Ili samo puste želje njenog brata da napokon bude slobodna...?

Jane i on i dalje su stajali jedno pokraj drugog, nepomično gledali u vrata koja se nisu otvarala kada je sunce službeno i izašlo dvadeset minuta kasnije.



Dok je Manny žurno koračao po stanu, postao je lud. Apsolutno lud. Namjeravo je otići iz stana kratko nakon Payneinog odlaska, ali jednostavno mu je ponestalo snage i na kraju je proveo cijelu noć zureći vani kroz prozor... u noć.

Prejebeno isprazno.

Bio je previše jebeno isprazan da se uopće pokrene.

Kada je pokraj njega zazvonio mobitel, provjerio je broj i na trenutak oživio. Privatni broj. Morala je biti ona.

S obzirom da je u glavi vrtio sve što joj je rekao, opet i opet, trebala mu je sekunda da se pribere nakon svog tog beskorisnog razmišljanja. Govor koji joj je izrecitirao, u to vrijeme, činio mu se sasvim racionalnim i razumnim i promišljenim... dok nije pogledao dolje u bačvu budućnosti koja ne da je bila prazna već samo crna, duboka rupa.

Javio se na poziv ne očekujući nikakav muški glas s druge strane. Ponajmanje glas njenog brata.

Ponajmanje glas nitkova koji je bio totalno iznenađen saznajući da Payne nije bila u njegovom stanu.

Dok je Manny mahito koračao uokolo, zurio je u svoj mobitel pokušavajući ga snagom volje natjerati da zazvoni... tjerajući jebeni komad smeća da opet zazvoni i da mu Payne javi da je dobro. Ili njen brat. Bilo tko.

Jebeni bilo tko.

Zaboga miloga, mogao bi ga i Al Roker nazvati i reći mu da je dobro.

Samo, zora je stigla previše brzo i mobitel mu je i dalje bio previše tih. I poput gubitnika, ušao je u listu primljenih poziva i pokušao nazvati »privatni broj«. Jedino što je čuo u slušalici bio je zvuk ponovnog biranja, te je poželio baciti mobitel preko sobe, ali što bi s tim dobio.

Impotencija ga je gušila. Totalno gušila.

Želio je izaći van i... sranje, pronaći Payne ako se izgubila. Ili je vratiti natrag jebenoj kući ako je bila vani sama. Ili –

Mobitel je počeo opet zvoniti. Privatni broj.

»Hvala kurcu«, rekao je pritisnuvši zeleno. »Payne –«

»Nije Payne.«

Manny je zatvorio oči: brat joj je zvučao užasno.

»Gdje je ona?«

»Ne znamo. I ne možemo ništa poduzeti odavde – zarobljeni smo unutra.« Momak je izdahnuo kao da je pušio nešto. »Dovraga, što se dogodilo prije nego je otišla? Mislio sam da će provesti cijelu noć s tobom. U redu je ako vas dvoje... znaš... ali zašto je otišla tako rano?«

»Rekao sam joj da ovo među nama neće ići.«

Duga tišina.

»Kojeg si vraga mislio?«

Očito, da vani nije bilo jarko sunce i dan, jebeni brat bi sad kucao na Mannyjeva vrata

da rasturi malo talijanskog dupeta.

»Mislio sam da ćeš biti sretan zbog toga.«

»Oh, da. Apsolutno – da slomiš srce moje sestre. Baš sam za to.« Još jedan oštar izdah, kao da je ispuštao dim. »Ona je zaljubljena u tebe, kretenu.«

Nije li ga to zaustavilo u procesuiranju? Ali ponovno se startao.

»Slušaj, ona i ja...«

U tom trenutku, trebao mu je objasniti sranje oko rezultata sistematskog pregleda i kako je bio preplašen i nije znao kakve će sve posljedice nastati iz toga. Ali pravi problem je bio, što je i shvatio tijekom sati razmišljanja nakon Payneinog odlaska, da koliko istinito to sranje bilo, u njegovoj srži bilo je još nešto dublje: bio je pomalo zločest. Ovo sranje s njegovim odlaskom zapravo je bilo utemeljeno na činjenici da se usrao u hlače jer se stvarno zaljubio u jednu ženu... ženu... što već. Da, u njemu se nataložio ogroman sloj metafizičkih stvari koje on nije razumio, niti ih mogao objasniti, bla, bla, bla. Ali u središtu svega toga, imao je tako duboke osjećaje prema Payne da više nije mogao prepoznati samog sebe, i to je bio zastrašujući dio svega.

Pobjegao je kao pičkica kada je dobio svoju priliku.

Ali to je bilo svršeno.

»Ona i ja smo zaljubljeni«, rekao je jasno.

I proklet bio što nije imao muda reći to njoj. I zagrlio je. I zadržao je.

»Kao što sam već rekao, kojeg vruga si uopće mislio?«

»Odlično pitanje.«

»Isuse... Kriste.«

»Slušaj, kako ti mogu pomoći – mogu van na dnevno svjetlo i nema toga što ne bih učinio da je vratim. Ničega.« Opsesija mu je dala energije te je krenuo prema svojim ključevima. »Ako nije s tobom, kamo je mogla otići. Što je s onim mjestom... Utočištem?«

»Cormia i Phury su otišli tamo. Nada.«

»Onda...« Mrzio je što mora ovako razmišljati. »Što je s vašim neprijateljima? Gdje su oni tijekom dana – otići ću tamo.«

Psovanje. Još izdisanja. Stanka. Zatim kvrckavi zvuk i udah, kao da je momak palio još jednu cigaretu.

»Znaš, ne bi smio pušiti«, čuo je Manny svoj glas.

»Vampiri ne oboljevaju od raka.«

»Stvarno?«

»Da. Okej, evo kako ćemo. Nemamo određenu lokaciju Degradacijskog društva. Koljači se uglavnom asimiliraju među ljudsku populaciju u malim skupi nam: stoga bi bilo gotovo nemoguće pronaći ih bez ozbiljnog nereda. Jedina stvar... Idi u uličice pokraj rijeke dolje u centru. Možda je nabasala na nekoliko degrada – potražiti ćeš tragove borbe. Posvuda će biti crno ulje. Poput motornog ulja. I mirisat će slatko – poput strvine na cesti i dječjeg pudera. Prilično je raspoznatljiv taj smrad. Započnimo prvo s tim.«

»Moram te na neki način dobiti. Trebaš mi dati svoj broj.«

»Poslat ću ti ga porukom. Imaš li pištolj? Bilo kakvo oružje?«

»Da, imam.« Manny je već vadio registrirani 40-kalibarski pištolj iz ormara. U gradu je živio cijeli odrasli život i sranje se događa – stoga je naučio rukovati pištoljem prije dvadesetak godina.

»Samo mi reci da je veći od devet milimetara.«

»Da.«

»Uzmi i nož. Trebat će ti oštrica od nehrđajućeg čelika.«

»Prijem.« Uputio se u kuhinju i izvadio najveći, najoštrij Henckels koji je imao. »Još išta?«

»Bacač plamena. Nunčake. Surikene. Uzi. Želiš li da i daljem nabrajam?«

Kad bi samo imao takav arsenal.

»Vratit ću je, vampiru. Zapamti moje riječi – vratit ću je natrag.« Zgrabio je svoj novčanik i uputio se prema ulaznim vratima kada mu je strah iznenada odsjekao noge.

»Koliko ih ima? Vaših neprijatelja?«

»Nepotrošna zaliha.«

»Jesu li oni... mužjaci?«

Stanka.

»Bili su nekoć. Prije pretvaranja bili su muškarci ljudske vrste.«

Manny je iz usta ispustio glas... koji, bio je sasvim siguran, nikada ranije nije izustio.

»Nee, ona se zna obraniti u borbi prsa o prsa«, rekao je njen brat jednoličnim glasom.

»Toliko je jaka.«

»Nisam na to mislio.« Protrljao je oči. »Ona je djevica.«

»I dalje...?« upitao je momak nakon trenutka.

»Da. Nije bilo u redu da ja... uzmem to od nje.«

Oh, Bože, sama pomisao da bi je mogli ozlijediti...

Nije mogao ni završiti ovu misao.

Trgnuvši se i pokrenuvši se, izašao je iz stana i prešao prijeko da pozove dizalo. Dok je čekao, zamijetio je da je neko vrijeme s druge strane linije bila samo tišina.

»Halo? Jesi tu?«

»Da.« Glas njenog blizanca je pukao. »Da, tu sam.«

Veza među njima ostala je otvorena dok je Manny ulazio u dizalo i pritisnuo P. I cijelim putem dolje prema automobilu ni jedan ni drugi nisu apsolutno ništa rekli.

»Oni su impotentni«, naposljetku je promrmljao njen bliznac baš u trenutku kada je Manny ulazio u Porsche. »Ne mogu se seksati.«

Pa, to mu nije niti najmanje pomoglo. I sudeći prema tonu glasa njenog brata i on je mislio isto.

»Nazvat ću te«, rekao je Manny.

»Učini to, stari. Svakako to učini.«

Pedeset i drugo poglavlje

Kada se Payne osvijestila, nije otvorila oči. Nema razloga da oda činjenicu da je bila svjesna svog okruženja.

Tjelesni osjeti jasno su joj rekli u kakvoj je situaciji bila: stajala je na nogama, zapešća su joj bila vezana i rastegnuta u stranu, a leđa su joj se naslanjala na vlažni, kameni zid. I gležnjevi su joj na isti način bili privezani i rašireni, a glava joj se ljuljala naprijed u jako neugodnom položaju.

Kada je udahnula nekoliko puta, namirisala je mošusnu prljavštinu, a muški glasovi dopirali su do nje s lijeve strane.

Jako duboki glasovi. Puni tutnjajućeg uzbuđenja, kao da je čudo upalo u njihove kandže.

Ona.

Dok je sakupljala snagu, nije imala nikavih iluzija o onome što će joj učiniti. Uskoro. I sabravši se, pokušala se obraniti od misli o Manuelu... o tome, ako ovi mušjaci izvrše svoj naum, obeščastit će je mnogo opetovanih puta prije nego je ubiju, uzeti ono što je trebalo pripasti samo njenom iscjelitelju –

Samo ne smije i neće misliti na njega. To saznanje bila je crna rupa koja će je usisati i uhvatiti je u klopku i učiniti je bespomoćnom.

Umjesto toga, povlačila je niti svojih sjećanja, uspoređujući slike lica svojih otmičara s onim što je znala iz proročkih posuda u Utočištu.

Zašto, pitala se. Nije imala pojma zašto se onaj s rascijepljenom usnom oborio na nju s takvom mržnjom –

»Znam da si budna.« Glas je bio neizmjenjivo tih i jako naglašen i odmah pokraj njenog uha. »Tvoje disanje se promijenilo.«

Podigavši kapke istovremeno kad i glavu, okrenula je oči prema vojniku. Stajao je u sjeni pokraj nje tako da ga nije propisno ni vidjela.

Najednom, svi ostali glasovi su se stišali i osjetila je mnogo očiju na sebi.

Dakle, ovako se osjeća nečiji plijen.

»Povrijeđen sam jer se ne sjećaš ničega o meni, ženko.« Rekavši to, primaknuo je svijeću bliže svom licu. »Mislio sam na tebe svake noći otkada smo se prvi put sreli. Stotinama i stotinama godina prije.«

Suzila je oči. Crna kosa. Okrutne, tamnoplave oči. I zečja usna s kojom je očigledno rođen.

»Sjeti me se.« Nije to bilo pitanje, već zahtjev. »Sjeti me se.«

I onda joj se vratilo. Malo selo na rubu doline okružene šumom. Gdje je ubila svoga oca. Ovo je bio jedan od Bloodletterovih vojnika. Bez sumnje, svi su bili.

Oh, definitivno je bila plijen, pomislila je. I izgledali su jako sretni što će joj prvo nanijeti bol prije nego je ubiju da osvete smrt svoga vođe.

»Sjećaš me se?«

»Ti si Bloodletterov vojnik.«

»Ne«, graknuo je, unijevši joj se u lice. »Ja sam više od toga.«

Ona se namrštila, a on se samo odmaknuo i započeo hodati u malom krugu, pesti su

mu bile čvrsto stisnute, a sa svijeće je kapao vosak na njegovu skvrčenu ruku.

Vrativši se i zastavši ravno ispred nje, povratio je samokontrolu. Jedva.

»Ja sam njegov sin. Njegov sin. Oduzela si mi oca –«

»Nemoguće.«

»– nepravedno – Što?«

Ostao je šutjeti, a ona je progovorila glasno i jasno.

»Nemoguće da si ti njegov sin.«

Kada je registrirao njene riječi, slijepi bijes na njegovom licu bio je sama definicija mržnje, i ruka mu se tresla kada ju je podigao iznad svog ramena.

Pljesnuo ju je takvom silinom da je ugledala zvijezde.

Uspravivši glavu, Payne ga je pogledala ravno u oči, neće trpjeti ništa od ovoga. Ne njegovo pogrešno uvjerenje. Ne ovu skupinu mužjaka koji su je odmjeravali. Niti ovo kriminalno neznanje.

Payne je izdržala pogled svog otmičara.

»Bloodletter je urodio plodom samo jednim i jedinim muškim potomkom –«

»Brat crnog bodeža Vishous.« Sobom je odjekivao duboki smijeh. »Čuo sam i više nego dovoljno o njegovim perverzijama.«

»Moj brat nije perverznjak!«

U tom trenutku, Payne je izgubila svu samokontrolu, bijes koji ju je vodio one noći kada je ubila svog oca vratio se natrag i nadvladao je: Vishous je bio njena krv i njen spasitelj sa svime što je učinio za nju. I neće dopustiti da ga itko vrijeđa – čak i ako obrana njegove časti zahtijeva njenu smrt.

Između jednog i sljedećeg otkucaja srca, u njoj je proključala energija koja je osvijetlila podrum u kojem su se nalazili briljantnom bijelom svjetlošću.

Lisice na njenim rukama su izgorjele, zveketom pavši dolje na utabani zemljani pod.

I mužjak pred njom odskočio je unatrag i zauzeo borbeni položaj dok su ostali izvukli oružje. Ali ona ih nije namjeravala napasti – barem ne fizički.

»Poslušaj me sada«, izjavila je. »Ja sam rođena od Čuvarđeve. Ja sam Odabranica iz Utočišta. Stoga kada ti kažem u lice da Bloodletter, moj otac, nije imao nijednog drugog sina, to je činjenica.«

»Laž«, izdahnuo je mužjak. »I ti – ti nisi mogla biti rođena od Majke naše vrste. Nitko nije rođen od nje –«

Payne je podigla svoje sjajne ruke.

»Ja sam ono što jesam. Zaniječi ovo što vidiš vlastitim očima.«

Mužjakovo lice izgubilo je svu boju koju je imalo, i stajao je dugo i napeto, dok su konvencionalna oružja bila uperena u njenom smjeru, a ona je blistala od svetog bijesa.

Zatim se borbeni položaj glavnog vojnika opustio, ruke su mu pale niz tijelo, njegova bedra se ispravila.

»Ne može biti«, rekao je bez daha. »Ništa od toga...«

Budalasti mužjak, pomislila je.

Podigavši bradu visoko, objavila je:

»Ja sam rođeni plod Bloodlettera i Čuvarđeve. I kažem ti sada« – koraknula je naprijed prema njemu – »da sam ja ubila svog oca, ne tvog.« Podigavši dlan, zamahnula je rukom i pljesnula ga posred lica. »I ne vrijeđaj moju krv.«

Primivši ženkin udarac, Xcorova glava se zavrtjela takvom brzinom ustranu da je morao pomaknuti rame u pokušaju da zadrži prokletu stvar na vrhu svoje kralješnice. Krv je trenutno navalila u njegova usta i ispljunuo ju je prije nego se ispravio.

Zaista, ženka pred njim bila je veličanstvena u svom bijesu i odlučnosti. Visoka gotovo poput njega, gledala ga je ravno u oči, stopala ukopanih na mjestu, stisnutih pesnica koje je bila spremna upotrijebiti protiv njega i njegove čete nitkova.

Nije bila obična ženka, ona. I ne samo zbog načina na koji se oslobodila iz lisica.

Zapravo, dok ga je gledala u oči, podsjećala ga je na njegovog oca. Imala je željeznu volju Bloodlettera ne samo u svom licu, očima ili tijelu. Bila je duboko u njenoj duši.

Doista, imao je jasan osjećaj da kada bi se svi sručili na nju, da bi se borila protiv svakog pojedinog do posljednjeg daha i otkucaja srca.

Bog je znao da je udarala poput ratnika. Ne poput nježne ženke. Ali...

»On je bio moj otac. Rekao mi je to.«

»On je bio lažljivac.« Rekavši to, nije ni trepnula. Niti je spustila pogled, ni svoju bradu. »U proročkim posudama sam vidjela njegove izvanbračne kćeri. Ali bio je samo jedan i jedini sin, i to je moj blizanac.«

Xcor nije bio voljan slušati ovo pred svojim mužjacima.

Pogledao je prijeko u njih. Čak se i Throe oboruzao, i na licu svakog od njih odražavala se nestrpljiva ljutnja. Jedan njegov mig i bacili bi se na nju, čak i kada bi ih sve spalila do pepela.

»Ostavite nas«, naredio im je.

Nikakvo iznenađenje, Zyper se jedini usprotivio njegovim riječima.

»Dopustite nam da je mi držimo dok je vi –«

»Ostavite nas!« Nitko se nije pomaknuo. Zatim je Xcor vrisnuo: »Ostavite nas!«

Munjevitom brzinom, svi su nestali i stepenicama se popeli na kat zamračene kuće. Zatim su se zatvorila vrata, a do njih je doprlo udaranje koraka kao da su gore kružili uokolo poput životinja u kavezu.

Xcor se ponovno usredotočio na ženu.

I samo dugo, dugo zurio u nju.

»Tražio sam te stoljećima.«

»Nisam bila na Zemlji. Sve do sada.«

Ostala je nepokorena kada se suočio s njom nasamo. Potpuno nepokorena. I dok je pogledom pretraživao njeno lice, mogao je osjetiti pomicanje ledenjaka na ledenom polju njenog srca.

»Zašto?« upitao je muklo. »Zašto si... ga ubila?«

Ženka je lagano trepnula kao da nije htjela pokazati svoju ranjivost i na trenutak je zastala da bude sigurna da je neće odati.

»Jer je ozlijedio mog blizanca. On je... mučio moga brata i zbog toga je morao umrijeti.«

izgleda da je tradicija ipak bila istinoljubiva, pomislio je Xcor.

Zaista, poput većine vojnika, odavno je znao priče o Bloodletterovoj naredbi da rođenog sina pritisnu na zemlju i tetoviraju ga... i zatim kastriraju. Priča kaže da je ozljeda bila samo djelomična – da je Vishous magijom spalio spone kojima su ga držali i zatim pobjegao u noć prije nego su uspjeli dovršiti rezanje.

Xcor je pogledao prema lisicama koje su pale sa ženkinih zapešća – spaljene.

Podigavši vlastite ruke, gledao je dolje u meso. Koje nikada nije sjalo.

»Rekao mi je da me rodila ženka koju je posjetio radi hranjenja krvlju. Rekao mi je... da me ona nije željela zbog moje...« Dodirnuo je gornju, deformiranu usnu, nedovršivši rečenicu. »Uzeo me je pod svoje okrilje... i naučio me kako se boriti. Uz svoj bok.«

Xcor je kao kroz maglu bio svjestan da mu je glas bio promukao, ali nije mario za to. Osjećao se kao da gleda u zrcalo i vidi vlastiti odraz koji više nije mogao prepoznati.

»Rekao mi je da sam ja njegov sin – i vladao je mnome kao svojim sinom. Nakon njegove smrti, ja sam zauzeo njegovo mjesto, poput sina.«

Ženka ga je odmjerila, a zatim odmahнула glavom.

»A ja ti kažem u lice da je lagao. Pogledaj me u oči. Znaj da ti govorim istinu koju si trebao čuti davno, davno prije.« Glas joj se pretvorio u šapat. »Znam dobro što je izdaja krvi. Poznajem tu bol koju sada osjećaš. Nije pravedno, taj teret koji nosiš. Ali, preklinjem te, nemoj svoju osvetu temeljiti na fikciji. Jer ću biti prisiljena ubiti te – a ako to ne učinim, moj brat i Bratstvo će te loviti i natjerati te da ih preklinješ za vlastitu smrt.«

Xcor je pogledao unutar sebe i vidio nešto je prezirao, ali nije mogao zanemariti: nije imao nikakvih uspomena na kurvu koja ga je začela, ali i predobro je znao priču o tome kako ga je izbacila iz sobe gdje ga je rodila zbog njegove ružnoće.

Želio je da ga netko prisvoji. I Bloodletter je učinio to – tjelesna unakaženost nikada tom mužjaku nije bila važna. Jedino je mario za stvarima kojih je Xcor napretek imao: brzinu, izdržljivost, okretnost, snagu... i smrtonosan fokus.

Xcor je uvijek pretpostavljao da je to naslijedio od svoga oca.

»On mi je dao ime«, čuo je svoje riječi. »Moja majka nije htjela. Ali Bloodletter... on mi je dao ime.«

»Tako mi je žao.«

I najčudnija stvar? Vjerovao joj je. Trenutak ranije bila je pripravna za borbu, a sada se doimala rastuženom.

Xcor se odmakao od nje i koračao uokolo.

Ako on nije bio sin Bloodletterov, tko je onda on bio? I hoće li i dalje biti vođa svojih mužjaka? Hoće li ga ikada više slijediti u borbu?

»Gledam prema budućnosti i vidim... apsolutno ništa«, promrmljao je.

Zaustavio se i pogledao u ženu. Prekrižila je ruke preko svojih grudi i nije oči usmjerila prema njemu, već na zid preko puta. U crtama njenog lica vidio je istu beskrajnu praznoću koju je nosio u vlastitim prsima.

Podigavši ramena, obratio joj se.

»S tobom nemam računa koje trebam riješiti. Tvoj čin usmjeren protiv mog« – stanka – »Bloodlettera... bio je utemeljen na opravdanim razlozima.«

Zapravo, temeljili su se na krvnoj odanosti i osveti zbog kojih je on sam tragao za njom.

Kao što bi svaki ratnik učinio, i ona se naklonila u struku, prihvativši njegovu ispriku i mirenje među njima.

»Mogu slobodno otići?«

»Da – ali sada je dan.« Kada je pogledala uokolo na ležajeve i vreće za spavanje, kao da je zamišljala mužjake koji su je željeli, još je dodao: »Nikakva sramota ti se neće

dogoditi ovdje. Ja sam vođa i ja...«

Pa, bio je njihov vođa.

»Dan ćemo provesti gore na katu da ti pružimo privatnost. Hrana i piće nalaze se na onom stolu tamo.«

Xcorovo ljubazno nuđenje skromnog smještaja i hrane nije bilo povezano sa sranjima odavanja počasti jednoj Odabranici. Jer ova ženka je bila... nešto što je poštovao: ako je itko mogao razumjeti važnost osvećivanja uvrede nad vlastitom krvlju, to je bio on. A Bloodletter je nanio dugotrajnu štetu njenom bratu.

»Kad padne noć«, rekao je, »izvest ćemo te odavde s povezom preko očiju jer ne smiješ znati gdje prebivamo. Ali oslobodit ćemo te neozlijeđenu.«

Okrenuvši joj leđa, otišao je do jedinog ležaja koji na sebi nije imao prekrivač. Osjećajući se poput budale, ipak je grubu tkaninu položio preko njega. Nije bilo ni jastuka, stoga se sagnuo i sakupio hrpu opranih košulja.

»Ovdje ja spavam – možeš se ovdje odmoriti. A ako se bojiš za svoju sigurnost i čednost, na podu se sa svake strane nalazi pištolj. Ali ne brini. Otići ćeš odavde kad padne sunce sigurna.«

Nije joj se službeno zakleo svojom časti, jer zaista ju nije ni imao. I nije se ni osvrnuo kada se uputio prema stepenicama.

»Kako se zoveš?« upitala je.

»Ti to već ne znaš, Odabranice?«

»Ne znam sve.«

»Da.« Položio je ruku na grubi rukohvat. »Ni ja također. Ugodan dan, Odabranice.«

Dok se penjao stepenicama, osjećao se kao da je stoljećima ostario otkada je spuštao nepomično, toplo tijelo te ženke u podzemnu sobu.

Otvorivši debela, drvena vrata nije imao pojma u što će ući. Slijedom objave njegovog statusa njegovi mužjaci bi svakako mogli održati sastanak i zatražiti njegovo odstupanje –

Evo ih ovdje, stajali su u polukrugu. Throe i Zyper na vršcima polumjeseca. U rukama su držali svoje oružje, a na licima smrtno ozbiljan izraz... i čekali su njegove riječi.

Zatvorio je vrata i naslonio se na njih. Nije bio kukavica da bježi od njih niti od onoga što se dogodilo u podrumu, i nije vidio svrhe u ublažavanju onoga što se razotkrilo pomno odabranim riječima ili stankama.

»Ženka je rekla istinu. Ja nisam u krvnom srodstvu s onim kojeg sam smatrao svojim ocem. Onda, što kažete svi?«

Nisu rekli ni riječi. Nisu ni pogledali jedan u drugoga. I nije bilo niti najmanjeg oklijevanja.

Kao jedno, pali su ničice, udarivši koljenima o drvene daske i pognuli glave. Throe je govorio u ime svih.

»Mi smo zauvijek vaši da nam zapovijedate.«

Čuvši odgovor, Xcor je pročistio grlo. Ponovno. I opet. Na Starom jeziku izgovorio je:

»Nijedan vođa nikada nije pred sobom imao snažnija i odanija pleća.«

Throe je podigao oči.

»Sve ove godine mi nismo služili uspomeni na vašeg oca.«

Najednom se prolomio glasan uzvik odobravanja – što je bilo mnogo bolje od bilo

kakvog zavjeta kojeg su mogli izgovoriti kićenim riječima. A zatim su zaboli bodeže u drvene daske, dršci zahvaćeni šakama vojnika koji su bili i ostali njegovi da ga slijede.

I ostavio bi stvari kakve su bile, ali njegov dugoročni plan zahtijevao je razotkrivanje i daljnje odobravanje.

»Ja imam veću svrhu nego se boriti paralelno uz Bratstvo«, rekao je tihim glasom, da ih ženka na razini ispod ne bi mogla čuti. »Moje ambicije su smrtna presuda onome tko ih otkrije drugima. Razumijete li što vam želim reći?«

»Kralj«, netko je šapnuo.

»Da.« Xcor je pogledao u oči svakog ponaosob. »Kralj.«

Nijedan od njih nije svrnuo pogled niti se ustao. Bili su neraskidiva jedinica mišića i snage i smrtne odlučnosti.

»Ako to mijenja išta za vas«, zahtijevao je, »reći ćete mi sada i otići odavde kad padne noć, i nikada se više vratiti pod prijetnjom smrću.«

Throe je razbio ravnu liniju sagnuvši glavu. Ali to je bilo najdalje što je otišao. Nije se ustao i izašao, a tako niti jedan drugi.

»Dobro«, rekao je Xcor.

»Što je sa ženkom?« upitao je Zypher mračno se osmjehnuvši.

Xcor je odmahnuo glavom.

»Apsolutno ništa. Nije zaslužila nikakvu kaznu.«

Mužjakove obrve su se podigle.

»U redu. Onda ću joj pružiti užitak umjesto toga.«

Oh, za Boga miloga, bio je jednostavno previše poput prokletog Lhenihana.

»Ne. Ne smiješ je ni dodirnuti. Ona je Odabranica.« Ovo je privuklo njihovu pažnju, ali nije namjeravao ići dublje u razotkrivanje. Imao je dovoljno toga za večeras. »I spavat ćemo ovdje gore.«

»Koji vrag?« Zypher se podigao na noge, a ostali su ga slijedili. »Ako vi kažete da je nedodirljiva, ostavit ću je na miru, kao i ostali. Zašto –«

»Jer sam ja tako naredio.«

Da pojača svoje riječi, Xcor je sjeo dolje u podnožju vrata, naslonivši se leđima na drvene ploče. Na bojnopolju povjerio bi im vlastiti život, ali dolje je bila predivna, moćna ženka, a oni su bili napaljeni kurvini sinovi, svi zajedno.

Morat će preko njega doći do nje.

Napokon, iako je i sam bio nitkov, ipak nije bio sasvim bez časti, a ona je zaslužila zaštitu koja joj zapravo i nije trebala učinivši mu dobro.

Ubojstvo Bloodlettera?

Sada, kako se ispostavilo, bila je to usluga Xcoru.

Jer je to značilo da nije morao vlastitim rukama lažljivoj, ružnoj glavi nanijeti propast.

Pedeset i treće poglavlje

Manny je sjedio za upravljačem svog automobila, ruku čvrsto stisnutih, očiju uprtih u cestu pred njim, kada je skrenuo oštro udesno... i dovezao se ravno pred scenu kakvu mu je Vishous bio opisao.

Bilo. Je. Jebeno. Vrijeme. Samo mu je trebalo dobrih tri sata obilazeći blok za blokom za jebenim blokom dok nije naletio na prokletu stvar.

Ali da, bilo je to ono što je tražio: na jutarnjem suncu koje se migoljilo između zgrada, skliski, uljavi nered blještao je preko cijelog pločnika i ciglenih zidova i kontejnera i onih prozora s pletenom, sitnom žicom.

Stisnuvši kvačilo, prebacio je mjenjač u ler i nogom zgazio kočnicu.

Istog trenutka kada je otvorio vrata, trgnuo se.

»Pakla mu...«

Smrad je bio neopisiv. Vjerojatno jer mu je izravno ušao u nos i isključio moždane funkcije, tako je užasan bio.

Ali ga je prepoznao. Momak s kapom Soxa bazdio je na ovo one noći kada je Manny operirao vampire.

Izvukavši mobitel iz džepa, pronašao je Vishousov supertajni broj i pritisnuo zeleno. Jedva da je jednom odzvonilo kada je čuo glas Payneinog blizanca.

»Pronašao sam ga«, rekao je Manny. »Sve je onako kako si mi rekao – čovječe, koji smrad. Dobro. Da. Razumio sam. Čujemo se za dvije.«

Prekinuvši poziv, dio njega se gubio, razmišljajući da je Payne možda bila dijelom ove očigledno krvave kupke. Ali smirio se i počeo tražiti uokolo nešto, bilo što što bi mu reklo što se točno dogodilo –

»Manny?«

»Jebemti!« Okrenuvši se na petama, zgrabio je rukom križ – ili možda svoje srce, da prokleta stvar ne bi iskočila iz prsa. »Jane?«

Sablasni lik njegove bivše šefice traumatologije poprimao je tjelesni oblik ravno pred njegovim očima.

»Hej .« Njegova prva misao bila je, oh, Bože, sunce – što mu je pokazalo koliko se samo njegov život promijenio. »Čekaj! Ne smeta ti sunčeva svjetlost –«

»Ne, dobro sam.« Ispružila je ruku i smirila ga. »Došla sam ti pomoći – V. mi je rekao gdje si.«

Na trenutak joj je stavio ruku na rame.

»Tako mi je... drago što te vidim.«

Jane ga je nabrazinu čvrsto zagrlila.

»Pronaći ćemo je. Obećavam.«

Da, ali u kakvom će samo stanju biti?

Zajedničkim naporima pretraživali su uličicu, čas su njuškali po dijelu koji je bio u sjeni, čas u onom osvjetljenim suncem. Hvala Bogu što je još bilo rano, a ovo je bio napušteni dio grada jer mu se mozak sada uoče ne bi mogao suočiti s komplikacijom dolaska drugih ljudi – posebno policije.

Sljedećih pola sata on i Jane preokretali su svaki centimetar uličice, ali jedino što su

pronašli bili su ostaci drogiranja, nešto smeća i beskonačan broj kondoma koje nije ni najmanje namjeravao pobliže pregledavati.

»Ništa«, promrmljao je. »Prokleta ništa.«

Dobro. Štogod. Jednostavno će se nastaviti kretati, nastaviti češljati područje, nastaviti se nadati –

Zvuk zujanja naglo mu je okrenuo glavu i zatim ga odveo do kontejnera.

»Nešto se čuje unutra«, povikao je kleknuvši dolje. Samo, kakve je sreće bio, neće to biti ništa više od štakora koji jede doručak.

Jane mu je prišla baš u trenutku kada je posegnuo ispod poklopca.

»Mislim... mislim da je to mobitel«, zagundao je rastegnuvši ruku i tapkajući vrhovima prstiju, nadajući se da će ga dohvatiti – »Evo ga.«

Nagnuvši se unatrag, u ruci ga je držao, da, bio je to razbijeni mobitel koji je umjesto zvona vibrirao što je objasnilo zujanje. Nažalost, tkogod da je zvao, bio je automatski proslijeđen na govornu poštu jer baš kada se krenuo javiti, pojavila se lozinka.

»Čovječe, po njemu je ovo crno smeće.« Obrisao je ruku o rub kontejnera – što je nešto i govorilo. »I zaštićen je lozinkom.«

»Moramo ga odnijeti natrag V.-u – on može otključati bilo što.«

Manny se podigao na noge i pogledao prijeko u nju.

»Ne znam je li mi dopušteno ići onamo.« Pokušao joj je predati mobitel. »Izvoli. Ti ga odnesi, a ja ću potražiti još ovakvih mjesta.«

Iako, ruku na srce, izgledalo je da je već pročešljao cijeli centar.

»Zar ne bi radije doznao što se događa iz prve ruke?«

»Jebemti, da, ali –«

»I ako V. i pronađe nešto, zar se ne bi radije suočio s tim opremivši se pravim alatom?«

»Pa, da, ali –«

»Onda, zar nisi nikada čuo za isprike nakon što nešto napraviš?« On je podignuo obrvu, a ona samo slegnula ramenima. »Tako sam ja godinama radila s tobom u bolnici.«

Manny je čvršće stisnuo mobitel u ruci.

»Jesi li ozbiljna?«

»Odvest ću nas natrag u palaču, i ako itko bude prigovarao, ja ću to s njima riješiti. I smijem li ti predložiti da odemo u tvoj stan da uzmeš štogod ti je potrebno za malo duži boravak?«

Polako je odmahnuo glavom.

»Ako ona ne dođe –«

»Ne. Nećemo govoriti >ne<.« Jane je gledala ravno u njegove oči. »Kada ona dođe doma, bez obzira koliko to dugo potrajalo, ti ćeš biti ondje. V. mi je rekao da si dao otkaz – jer mu je Payne rekla. A o tome možemo razgovarati kasnije –«

»Nemamo o čemu razgovarati. Nadzorni odbor bolnice samo što nije zatražio moju ostavku.«

Jane je progutala knedlu.

»Oh, Bože... Manny...«

Kriste, nije mogao vjerovati vlastitim riječima:

»To mi nije važno, Jane. Samo da se ona vrati – jedino mi je to bitno.«

Kimnula je prema njegovom automobilu.

»Onda što još radimo ovdje pričajući?«

Dobro jebeno opažanje.

Oboje su potrčali prema Porscheu, vezali se i odvezli se s Jane za upravljačem.

Dok je ona ubrzavala u pravcu Commodorea, on je bio izmijenjen svojom novom svrhom: jednom je propustio šansu s ovom ženom. Neće mu se to dogoditi dva puta.

Jane se parkirala ispred nebodera, a on je otrčao u predvorje, uletio u dizalo i sjurio se u stan. Munjevitom brzinom je zgrabio svoj laptop i punjač za mobitel.

Sef.

Uputivši se prema ormaru u spavaćoj sobi, ukucao je šifru i otvorio mala vrata. Brzim pokretima i smirenog uma izvadio je rodni list, sedam tisuća dolara u gotovini, dva zlatna Piagetova sata i putovnicu. Dokopavši se prve torbe, utrpao je sve unutra zajedno s laptopom i punjačem. Zatim je podigao i dvije sportske torbe koje samo što nisu počele povraćati odjeću i izletio iz stana.

Dok je čekao dolazak dizala, shvatio je da se odjavljuje iz vlastitog života. Zauvijek. Bilo da završi s Payne ili ne, ovamo nema povratka – i to se nije odnosilo samo na fizičku adresu.

Onog trenutka kada je predao svoje ključeve Jane, po drugi put, skrenuo je za ugao u svojoj metaforičnoj snježnoj mećavi: nije imao pojma što ga je čekalo, ali povratka više nije bilo i to mu je bilo sasvim u redu.

Natrag na ulici, ubacio je svoje sranje u prtljažnik i na stražnje sjedište.

»Idemo.«



Nekih trideset i pet minuta kasnije, Manny je opet bio na maglovitom terenu vampirske planine.

Pogledavši dolje na skoro uništeni mobitel u svom dlanu, pomolio se Bogu da će ih ova možebitna veza između njega i Payne ponovno spojiti – i dati mu šansu za ono što je odbacio ranije –

»Sveca mu...« Ispred njih, izronivši iz čudnovate magle, ukazala se ogromna stijena, velika poput Rushmorea. »To je... jebena kuća.«

Mauzolej je bila ispravna riječ.

»Braća ozbiljno drže do sigurnosti.« Jane je dovezla automobil ispred stubišta koje je nalikovalo ulazu u katedralu.

»Ili to«, promrmljao je, »ili nečiji rođaci posjeduju kamenolom.«

Zajedno su izašli van, i prije nego je zgrabio svoje torbe, pregledao je okolicu. Kameni bedemi koji su se protezali s obje strane bili su dobrih šest metara visoki i s vanjske strane posvuda su bile postavljene kamere, kao i bodljikava žica na vrhu. Sama palača bila je divovska, širila se u svim smjerovima, doimalo se da je visoka četiri kata. I kad već govorimo o utvrdama: svi su prozori bili pokriveni metalnim roletama, a tek ona dvostruka vrata? Izgledala su kao da ih samo tenk može probiti.

U dvorištu nalazili su se mnogobrojni automobili, nekoliko od njih bi on, pod drugačijim okolnostima, rado provozao, te također još jedna, puno manja kuća sagrađena od istog kamena kao i dvorac. Fontana u središtu bila je suha, ali je svejedno mogao

zamisliti umirujuće zvukove koji bi se čuli da je bila puna vode.

»Ovuda«, rekla je Jane, otvorivši prtljažnik i izvadivši jednu od sportskih torbi.

»Ja ću ih uzeti.« Preuzeo je torbu koju je izvadila i zgrabio preostale dvije. »Dame imaju prednost.«

Nazvala je svog čovjeka dok su ulazili unutra, stoga je Manny stekao priličan dojam da ga Payneina svita neće odmah ubiti. Ali tko bi mogao biti siguran?

Dobra stvar da je sam sebi trenutno bio posljednja stvar na svijetu.

Pred veličanstvenim ulazom, ona je pozvonila i vrata su se otvorila. Ušavši unutra s njom, našao se u vestibulu bez prozora koji ga je podsjećao na zatvor... jako otmjen, skupocjeni zatvor s ručno izrezbarenom drvenarijom i mirisom limuna u zraku.

Nema šanse da će izaći iz ovog mjesta ako im netko prvo ne odobri izlazak.

Jane je govorila u kameru.

»Mi smo. Upravo smo –«

Drugi par vrata trenutno se otvorio i Manny je morao nekoliko puta zatreptati kada su im otvorili put. Blještavo predvorje puno živahnih boja s druge strane bilo je sasvim neočekivano: veličanstveno i prepuno duginih boja, imalo je sve što robusni eksterijer nije imao. I blagi Bože, doimalo se da su upotrijebili svaki zamislivi dekorativni mramor i kamen... i sveca mu, sve moguće vrste kristala i zlatnih listića.

Zatim je ušao unutra i ugledao fresku na stropu visokom tri kata... i stubište pokraj kojeg se ono iz filma Zameo ih vjetar doimalo poput ljestava.

Čim su se vrata zatvorila za njim Paynein brat izašao je iz sobe za bilijar, a u stopu ga je slijedio Red Sox. Kada je vampir krenuo prema njima, izgledao je spreman baciti se na posao, stavivši smotanu cigaretu među ocnjake i potegavši pojas crnih kožnih hlača.

Stao je ispred Mannyja, oči su im se srele... da se Manny morao upitati hoće li sve završiti prije nego uopće započne – a od njega će napraviti ručak.

Samo, vampir je tada ispružio svoj dlan.

Naravno – mobitel.

Manny je spustio torbe i izvadio BlackBerry iz džepa svog kaputa.

»Evo – ovo je –«

Momak je uzeo ponuđeno, ali nije stvar ni pogledao. Samo ga je prebacio u slobodnu ruku i ponovno ispružio dlan.

Njegova gesta je bila tako jednostavna; ali njeno značenje jako, jako duboko.

Manny je svojim dlanom obuhvatio njegov i nijedan nije rekao ni riječi. Nisu ni imali razloga, jer je komunikacija između njih bila jasna kao dan: poštovanje je iskazano i prihvaćeno s obje strane.

Spustivši dlanove, Manny je upitao:

»Mobitel?«

Vampiru je za probijanje šifre mobitela bio dovoljan samo trenutak.

»Isuse... što si brz«, promrmljao je Manny.

»Nisam. Ja sam joj dao ovaj mobitel. Zvao sam je svakih sat vremena. GPS je razbijen – inače bih vam ja dao adresu na kojem ste ga pronašli.«

»Jebemti.« Manny je protrljao lice. »Ništa drugo nije bilo tamo. Jane i ja smo pročešljali uličicu – i satima sam obilazio centar grada. Što ćemo sada?«

»Čekat ćemo. To je sve što možemo učiniti dok je sunce vani. Ali čim padne mrak, Bratstvo giba odavde u osvetnički pohod. Pronaći ćemo je, ništa se ne brini –«

»I ja idem s vama«, rekao je. »Samo da smo načistu s tim.« Kada je Paynein blizanac počeo odmahivati glavom, Manny je prekinuo njegovo protestiranje, pokušaj da ga urazumi. »Oprosti. To je možda tvoja sestra vani... ali ona je moja žena. I to znači da ću ja biti dijelom ovoga.«

Rekavši to, momak s bejzbolskom kapom skinuo ju je s glave i poravnao kosu.

»Veliko sranje –«

Manny se sledio na mjestu, ostatak momkovih riječi nije uopće registrirao.

To lice... to jebeno lice.

To – sveca mu – lice.

Manny je pogriješio mjesto na kojem je vidio tog tipa.

»Što je?« rekao je momak, spustivši pogled na svoje tijelo.

Manny je samo djelomice bio svjestan namrgođenog lica Payneinog brata i Janeinog zabrinutog izraza. Jer je njegov fokus bio na drugom muškarcu. Očima je pretraživao njegov kestenjasti pogled, usta i bradu, pokušavajući pronaći nešto što se nije uklapalo... nešto što bi dokazalo da njegova matematika dva plus dva je četiri nije točna.

Jedina stvar koja je neznatno manje odgovarala bio je njegov nos – ali iz jedinog razloga jer je bio slomljen najmanje jedanput.

Istina je ležala u njegovim kostima.

I veza nije bila ni bolnica, pa čak ni katedrala sv. Patricka – jer kada se sada prisjeti, sigurno je vidio ovog muškarca, mužjaka... vampira, što već... u crkvi i prije.

»Koji vrag?« promrmljao je Butch pogledavši prema Vishousu.

Umjesto objašnjenja, Manny se sagnuo i počeo kopati po svojim torbama. Dok je tražio ono što nije namjerno ponio sa sobom, znao je bez sumnje da će to i pronaći. Sudbina je poredala te domine previše savršeno za ovaj trenutak da se on ne bi dogodio.

I da, tu je bila.

Kada se Manny uspravio, ruke su mu tako jako drhtale da je držač na okviru udarao o stražnji karton.

S obzirom da mu je glasa nestalo, jedino što je mogao učiniti bilo je okrenuti okvir i pružiti je njima troje da pogledaju crno-bijelu fotografiju.

Na kojoj je bila pljunuta slika i prilika ovog mužjaka koji se zvao Butch.

»Ovo je moj otac«, rekao je Manny promuklo.

Izraz momkovog lica prešao je iz da, pa što u trenutni šok, cijelo je problijedjelo a ruke su mu se jednako počele tresti kada ih je ispružio i pažljivo uzeo staru fotografiju.

Nije se ni potrudio išta zaniijekati. Nije ni mogao.

Paynein brat izdahnuo je dim koji je prekrasno mirisao.

»Veliko jebemti.«

Pa, nije li to sumiralo ovo sve u jednom izrazu?

Manny je bacio pogled prema Jane, a zatim upro oči u muškarca koji mu je vjerojatno bio polubrat.

»Prepoznaješ li ga?«

Kada je momak polako odmahnuo glavom, Manny je pogledao u Payneinog blizanca.

»Mogu li ljudi i vampiri...«

»Da.«

Vrativši oči natrag na lice koje mu nije smjelo biti tako poznato, pomislio je, sranje, kako ću ovo reći.

»Onda, jesi li ti...«

»Polutan?« rekao je momak. »Da. Moja majka je bila ljudsko biće.«

»Kurvin sin«, izlanuo je Manny.

Pedeset i četvrto poglavlje

Dok je Butch držao fotografiju muškarca čija je očita kopija bio, razmišljao je, sasvim bizarno, o žutim prometnim znakovima na autocestama.

Onima na kojima su pisale stvari poput poledica na mostu... ili, pažnja odroni ili privremeni usporite, radovi na cesti. Dovraga, čak i o onima koji su prikazivali jelena u skoku ili veliku crnu strelicu koja je pokazivala ulijevo ili udesno.

U ovom trenutku, stajavši ovdje u predvorju, doista bi cijenio neko prethodno upozorenje da će mu život kao podmazan upravo sletjeti s tračnica.

Ali opet, sudari su bili sudari i nisu se mogli planirati.

Podigavši oči s fotografije, pogledao je u oči ljudskog kirurga. Bile su duboke i smeđe, boje dobrog, starog porta. Ali njihov oblik... Bože, zašto već i prije nije vidio koliko su bile slične njegovim?

»Jesi siguran?« čuo je vlastite riječi. »Da je ovo tvoj otac?«

Samo, znao je već odgovor i prije nego je tip potvrdno kimnuo.

»Tko... kako...« Uh, kakav bi samo novinar bio, uh. »Što...«

I evo ga. Zbroji kada i gdje i postao je Anderson-jebeni-Cooper¹⁵.

Međutim, stvar je bila u tome, nakon što se združio s Marissom i prešao prijelaz, da se napokon pomirio s tim što je bio i što je činio sa svojim životom. U ljudskom svijetu, s druge strane, oduvijek se osjećao otuđenim od svijeta, živio je paralelnim putem, koji se nikada zaista nije križao s putevima njegove majke, sestara i braće.

I njegovog oca, naravno.

Ili barem tipa za kojeg su mu rekli da je njegov otac.

Pretpostavio je da je sada ovdje u svom pravom domu i sa svojom družicom, završio s asimilacijom, postigavši mir i pomirivši se s tako puno bolnih stvari.

Ali nije li ovo ponovno uzburkalo sve to sranje?

Kirurgove riječi bile su izgovorene ozbiljnim glasom.

»Zvao se Robert Bluff. Bio je kirurg u New Yorku u bolnici Columbia Press kada je moja majka tamo radila kao sestra...«

»I moja je majka bila sestra.« Butch je osjetio suhoću u ustima. »Ali ne u toj bolnici.«

Nastupila je duga tišina, tijekom koje je Butch testirao hladne, zbunjujuće vode moguće neiskrenosti svoje majke.

»Želi li tko piće, ha?« upitao je V.

»Lag -«

»Lagavulin.«

Butch i kirurg istovremeno su zašutjeli, dok je Vishous zakolutao očima.

»Zašto mi ovo nije iznenađenje?«

Kada se brat uputio u sobu za bilijar, Manello je rekao:

»Nikada ga zapravo nisam ni poznavao. Sreo sam ga, jednom? Da budem iskren, ni ne sjećam se.«

V. je glumio stjuardesu i vratio se natrag noseći čaše s pićem.

Kada je Butch otpio iz čaše, Manello je učinio isto i zatim odmahnuo glavom.

¹⁵ Poznati novinar i voditelj na CNN-u.

»Znate, nikada mi se ovo sranje nije sviđalo dok...«

»Što?«

»Dok mi vi dečki niste počeli prčkati po glavi. Prije sam volio Jack. Prošle godine, ipak... sve se promijenilo.«

Butch je kimnuo iako ga nije uopće slušao. Jednostavno nije mogao maknuti oči s fotografije, i nakon nekog vremena, shvatio je da je, na najčudniji način, ovo sve bilo veliko olakšanje. Regresija u prošlost dokazala je da je bio u rodu s Wrathom, ali nikada nije saznao, niti je nešto puno i želio doznati, točno na koji način. A ipak, to je bilo tu. Tu pred njegovim očima.

Sranje, imao je dojam da je cijelo vrijeme bolovao od nepoznate bolesti a sada ju je napokon netko imenovao.

Sve je imalo smisla. Oduvijek je smatrao da ga je njegov otac mrzio i ovo je možda bio odgovor zašto. Iako mu je bilo gotovo nemoguće zamisliti da bi njegova pobožna i kreposna majka mogla ikada šarati uokolo, ali ova slika mu je govorila da je barem jednu noć bila s nekim drugim.

Prva misao bila mu je da mora otići majci i pitati je detalje – pa, neke detalje.

Ali kako će to učiniti? Demencija ju je udaljila od stvarnosti, i sada je bila tako izgubljena da ga nije uopće ni prepoznavala kada bi je posjetio – što je zapravo bio jedini razlog zbog kojeg ju je uopće i mogao posjećivati. I nije baš bio slučaj da može pitati svoje sestre ili braću. Otpisali su ga nakon što je nestao iz njihovih orbita, ali više zbog činjenice da je bilo malo vjerojatno da su i oni sami znali više od njega.

»Je li još živ?« upitao je Butch.

»Nisam siguran. Do sada sam mislio da je pokopan na groblju Pine Grove. Sada? Tko bi dovraga znao?«

»Ja to mogu doznati.« Kada je Vishous progovorio, Butch i Manny su ga obojica pogledali. »Samo reci i ja ću ga potražiti – bez obzira nalazi li se u vampirskog svijetu ili ljudskom.«

»Koga ćeš pronaći?«

Duboki glas oglasio se na vrhu stubišta i svi su podigli pogled dok su njegove riječi odjekivale predvorjem. Wrath je stajao na odmorištu drugog kata s Georgeom pokraj noge, i bilo je sasvim lako pogoditi kraljevo raspoloženje iako su mu oči bile skrivene iza naočala: bio je smrtno ozbiljan.

Međutim, bilo je teško pogoditi je li razlog tome bio čovjek u predvorju ili tisuću stvari, samo je Bog znao, koje su trenutno opterećivale njegova pleća.

Vishous je prvi progovorio – što je bila dobra odluka. Butch je izgubio glas kao i Manello, očigledno.

»Izgleda da je ovaj dobri kirurg možda tvoj rođak, moj gospodaru.«

Manello se trgnuo, a Butch je pomislio, *svECA mu*.

Nije li to dodalo još ulja na vatru?

Manny je protrljao sljepoočnice dok je taj veličanstveni vampir crne kose do struka silazio stepenicama, a onaj žuti pas kao da ga je vodio. Nitkov se doimao kao vlasnikom ovog mjesta, a sudeći po sranju »moj gospodaru« vjerojatno je i bio.

»Jesam li te dobro čuo, V.?« upitao je mužjak.

»Da. Jesi.«

Iiiiiiiiiiiiiiiii to je riješilo još jednu dvojbu – jer se Manny počeo pitati je li s njegovim ušima također sve u redu.

»Ovo je naš kralj«, objavio je Vishous. »Wrath, sin Wrathov. Ovo je Manello. Manny Manello, liječnik. Mislim da se vas dvojica i niste službeno upoznali.«

»Ti si onaj Paynein?«

Pitanju nije prethodilo oklijevanje. A ni Manny također nije oklijevao s odgovorom:

»Da, ja sam.«

Tiho tutnjanje koje je zatim izašlo iz okrutnih usta bilo je napola smijanje napola psovanje.

»I smatraš da smo mi u rodu kako?«

V. je pročistio grlo i uskočio.

»Između Mannyjevog i Butchovog oca postoji nevjerojatna sličnost. Mislim... sranje, kao da gledam u fotografiju mog dečka.«

Tamne obrve nestale su ispod njegovih naočala. Zatim mu se izraz lica opustio.

»I ne trebam reći da ja to ne mogu vidjeti.«

Ah, znači bio je slijep. To je objasnilo psa vodiča.

»Mogli bismo se regresijom vratiti u prošlost do njegovih predaka«, predložio je Vishous.

»Da«, rekao je Butch. »Možemo to –«

»Čekajte trenutak, zar ga to ne bi moglo ubiti?« prekinula ga je Jane.

»Samo malo.« Manny je postavio ruke ispred sebe kao da se želi zaštititi. »Samo jebenu sekundu. Kakva regresija?«

Vishous je ispustio dim iz usta.

»To je postupak u kojem ja uđem u tebe i vidim koliko je naše krvi u tvojim venama.«

»Ali, to bi me moglo ubiti?« Sranje, činjenica da je Jane tresla glavom nije mu niti najmanje ulijevala povjerenje.

»To je jedini način da budemo sigurni. Ako ti jesi polutan, nije baš da možemo otići u laboratorij i pregledati tvoju krv pod mikroskopom. Polutani su drugačiji.«

Manny je pogledao uokolo u sve njih: kralja, Vishousa, Jane... i momka koji mu je možda polubrat. Kriste, možda je zbog ovoga imao tako drugačije osjećaje prema Payne – od prvog trenutka kada ju je ugledao, bilo je kao da se... dio njega probudio.

Također, možda je i ovo moglo objasniti njegovu naglu narav.

I nakon cjeloživotnog preispitivanja o svom ocu i njihovim korijenima, pomislio je... napokon bi sada mogao doznati istinu.

Samo, dok su zurili u njega, prisjetio se trenutka kada je ušao u bolnicu tjedan dana ranije misleći da je jutro samo da bi doznao da je bila večer. A zatim mu je na pamet palo ono sranje s Payne i promjenama u njegovom tijelu.

»Znate što?« rekao je. »Mislim da mi je dobro i ovako.«

Kada je Jane kimnula u znak slaganja s njim, bio je siguran da je ispravno odlučio.

»Payne će se vratiti, nekako, na neki način«, rekao je. »I sigurno neću u usta staviti napunjen pištolj prije nego je opet vidim – čak i ako bi mi to pomoglo shvatiti pripadam li ovom svijetu ili ne. Ja znam tko je moj otac – i gledam u njegov jebeni odraz kako stoji preda mnom. To je sve što ja trebam znati – jedino ako se Payne s tim ne složi.«

Bože... njegova majka, najednom je pomislio. Je li ona znala?

Vishous je prekrizio ruke na prsima, a Manny se pripremio na prepirku.

»Sviđa mi se tvoje bijelo dupe«, rekao je tip umjesto toga. »Doista mi se sviđa.«

Uzevši u obzir u što je nitkov ne tako davno uletio, ovo je bilo pravo iznenađenje. Ali svejedno je prihvatio.

»Okej, onda se slažemo. Ako moja žena poželi to – ja ću to i učiniti. U suprotnom, ja sam zadovoljan s ovim što ja jesam.«

»Pošteno«, rekao je Wrath.

U tom trenutku svi su zašutjeli. Svakako, što je bilo još za reći? Teret pitanja gdje je bila Payne – a gdje nije – objesio se svima oko vrata.

Manny se u svom životu nikada nije osjećao tako bespomoćnim.

»Ispričajte me«, rekao je njegov polubrat, »potrebno mi je još jedno piće.«

Kada je Butch krenuo prema drugoj sobi, Manny ga je promatrao dok nije nestao ispod prekrasnog luka.

»Znate, i ja bih ponovno napunio čašu.«

»Moja kuća je i tvoja kuća«, rekao je kralj mračno. »Bar je onamo.«

Oduprijevši se porivu da mu se nakloni, Manny je samo kimnuo.

»Hvala, stari.« Jane i njen muž pružili su mu dlanove i rukovavši se s njima, kimnuo im je glavom.

Soba u koju je ušao izgledala je poput najboljeg muškog salona koji je ikada vidio. Dovraga, imali su čak i aparat za kokice.

»Još Laga?« promrmljao je tip s druge strane sobe.

Manny se okrenuo i počeo odmjeravati vraški opskrbljen bar.

»Da. Molim.«

Prišao je bliže i dao svoju čašu Butchu. Čuvši zvuk ulijevanja viskija koje se doimalo glasno poput vriska, oči su mu poletjele prema ozvučenju koje je moglo poslužiti svojoj svrsi i u Madison Square Gardenu.

Pritiskom tipke zrakom su se prolomili zvuci... gangsta rapa.

Brza promjena i pretraživao je digitalne radijske stanice u potrazi za malo metala. Udahnio je duboko kada je čuo tutnjanje Slipknotove »Dead Memories.«

Sumrak. Samo je čekao sumrak.

»Izvoli«, rekao je murjak, pruživši mu piće. S grimasom, kimnuo je prema jednom od zvučnika. »Sviđa ti se to sranje?«

»Da.«

»Pa, po glazbenom ukusu nismo u rodu.«

Paynein blizanac promolio je glavu u sobu.

»Dovraga, kakva je to buka?« Kao da se netko odlučio pozabaviti se stihovima. Ili je netko ipak samo puštao Justina Biebera.

Manny je samo odmahnuo glavom.

»To je glazba.«

»Samo ako ti kažeš tako.«

Manny je zakolutao očima i povukao se u jako tamno i opasno mjesto u svom umu. Zbog činjenice da u ovom trenutku nije mogao apsolutno ništa učiniti za svoju ženu, u njemu se razbuktao poriv da nešto razbije. I činjenica da je izgledalo da u sebi ima nešto vampirsko bilo je upravo otkriće kakvo mu nikako nije trebalo na dan kao što je bio ovaj.

Bože, osjećao se poput smrti.

»Je li tko za bilijar?« upitao je tupo.

»Jebemti, da.«

»Apsolutno.«

Jane mu je prišla i nakratko ga zagrlila.

»I ja igram.«

Čini se da nije bio jedini očajan u potrazi da nečim odvrati misli.

Pedeset i peto poglavlje

Kada je Payne sjela na nešto mekano ruku položenih u krilo, pretpostavila je da se nalazila u automobilu jer je tiho vibriranje bilo nalik onome što je osjećala kada se vozila pokraj Manuela u njegovom Porscheu. Nije očima mogla potvrditi to jer, kako su joj Bloodletterovi vojnici i obećali, stavili su joj povez preko glave. Miris njihovog vođe, međutim, osjećala je odmah do sebe; bio je nepomičan na svom mjestu, što je značilo da je netko drugi upravljao vozilom.

Ništa joj se nije dogodilo u satima koji su uslijedili nakon njihovog suočavanja i prije ove vožnje: provela je dan sjedeći na krevetu glavnog mužjaka, koljena prislonjenih na grudi, a na pokrivaču s obje strane stajali su pištolji. Međutim, nitko je nije smetao, stoga se nakon nekog vremena prestala trzati i oslušivati buku koja je dolazila s kata i malo se opustila.

Misli o Manuelu uskoro su zauzele većinu njene pažnje, i u glavi je opetovano vrtjela prizore iz njihovog prekratkog zajedničkog druženja sve dok je srce nije od agonije zaboljelo. Prije nego je i shvatila, doduše, vođa se vratio natrag k njoj i upitao je želi li blagovati prije nego odu.

Ne, nije imala želju za jelom.

Nakon toga, stavio joj je povez preko očiju, starinski bijeli rubac – tako čist i mekan da se morala upitati gdje ga je samo pronašao. Zatim ju je čvrsto uhvatio za lakat i polako je vodio gore uza stepenice niz koje ju je ranije donio dolje.

Bilo joj je teško ocijeniti koliko su točno bili u automobilu. Dvadeset minuta? Možda pola sata?

»Evo nas«, napokon je rekao vođa.

Nakon njegove naredbe, ono u čemu su se vozili je usporilo, zatim se zaustavilo i čula je otvaranje vrata. Zapuhnuo ju je svježi, hladni zrak i osjetila je ponovni stisak na laktu kada joj je vođa pomogao da izađe i uspravi se. Vrata su se zatvorila i čula je udarac – kao da je netko šakom lupio neki dio vozila.

Skvičeće gume podigle su prašinu na njen ogrtač.

Onda je ostala sama s vođom.

Iako nije govorio, osjetila je njegove pokrete iza svojih leđa, a tkanina oko njene glave se olabavila. Kada je pala dolje, ostala je bez daha.

»Pomislio sam, kada te već trebam osloboditi, da bih to trebao učiniti pred obzorom dostojnim tvojih blijedih očiju.«

Dolje pred njima pružao se cijeli Caldwell, njegova treptava svjetla i linije prometnih svjetala veličanstvena gozba za njen vid. Doista, nalazili su se na obronku manjeg proplanka, a ispod se pod njihovim nogama grad izležavao na obali rijeke.

»Ovo je predivno«, šapnula je pogledavši prema vojniku.

Dok je stajao nekoliko koraka dalje, bio je odustan kao da ga i nije bilo, u sjeni skrivena njegova figura i unakaženo lice.

»Zbogom, Odabranice.«

»A ti... ja još uvijek ne znam tvoje ime.«

»Istina.« Napola joj se poklonio. »Ugodna večer.«

Rekavši to, nestao je, dematerijalizirajući se daleko od nje.

Nakon trenutka, okrenula se ponovno prema prekrasnom pogledu i pitala se gdje li je u gradu bio Manuel. Sigurno se nalazio u čvoru visokih zgrada i sudeći po položaju mosta, trebao je biti... ondje.

Da, ondje.

Podigavši ruku, nacrtala je nevidljivi krug oko visoke, uske konstrukcije stakla i čelika u kojoj je, bila je sigurna, živio.

Grudi su je zaboljele da nije mogla disati i zadržala se tako još čas, a onda nestala prema sjevero-istoku, prema palači Bratstva. U njenom putovanju nije bilo entuzijazma, samo obaveza da izvijesti svog brata da je zapravo živa i neozlijeđena.

Poprimivši oblik pred kamenim stepenicama veličanstvene palače, uputila se prema dvostrukim vratima osjećajući grozan užas. Bila je zahvalna što se vratila kući, ali odsutnost njenog mužjaka istisnula je svaku radost koju je morala osjećati ususret ponovnom povezivanju sa svojom vrstom.

Nakon što je pozvonila na vratima, vrata koja su vodila u vestibul trenutno su se otvorila i mogla je izaći iz noći -

Druga, unutarnja vrata otvorila su se još i brže rukom nasmiješenog batlera.

»Gospođo!« uzviknuo je.

Ušavši u predvorje koje ju je šarmiralo još onog prvog puta kada ga je vidjela prije toliko dana, na trenutak je ugledala šokirano lice svog blizanca koji je potrčao kroz polukružni dovratnik sobe za bilijar.

Međutim, kratko je jedino što je vidjela bio on.

Neka ogromna sila odgurnula je Vishousa s puta tako jako da je poletio, čaša u njegovoj ruci stropoštala se na pod, a koje god piće bilo u njoj, nestalo je u zraku.

Manuel je pohitao u predvorje, tijela nagnutog naprijed, izraz na njegovom licu mješavina nevjerovanja i užasa i istovremeno olakšanja.

Samo nije imalo smisla da on trči prema njoj, niti da je uopće bio ovdje -

Zagrlio ju je i prije nego je uspjela dovršiti misao, i oh, Bože, mirisao je jednako, taj duboki miris njemu jedinstven navalio je na njene osjete. I njegova ramena bila su jednako široka kao što se sjećala. I struk jednako mršav. I njegovo naručje jednako predivno.

Njegovo snažno tijelo drhtalo je dok ju je čvrsto stisnuo na trenutak, a zatim se odmaknuo kao da se boji da će je ozlijediti.

Oči su mu se frenetično micale.

»Jesi li dobro? Što mogu učiniti za tebe? Treba li ti liječnik? Jesi li ozlijeđena - postavljam previše pitanja - oprost mi. Bože... što se dogodilo? Kamo si otišla? Sranje, moram prestati...«

Poput svih romantičnih sjedinjenja, možda to i nisu bile kićene riječi kakve bi neke ženke voljele čuti, ali njoj, značile su sve na svijetu.

»Pobogu, zašto si ovdje?« šapnula je rukama mu obuhvativši lice.

»Jer te volim.«

Na toliko načina, njegove riječi nisu joj ništa objasnile... a rekle su joj sve što je trebala znati.

Najednom, naglo je povukla ruke k sebi.

»Ali što je s onim što sam učinila tvome tijelu -«

»Ne briga me. Riješit ćemo to – shvatiti što se događa – ali bio sam u krivu što se tiče tebe i mene. Bio sam pičkica – kukavica i bio sam u krivu i tako mi je – prokleta žao. Sranje.« Odmahnuo je glavom. »Moram prestati s psovkama. Oh, Bože, tvoj ogrtač...«

Spustila je oči i ugledala crnu krv koljača koje je ubila, kao i crvenu mrlju svoje vlastite krvi.

»Čitava sam i dobro sam«, rekla je jasno. »I ja volim tebe –«

Prekinuo je njene riječi poljubivši je strasno u usta.

»Reci to opet. Molim te.«

»Volim te.«

Zastenjao je i omotao ruke oko nje, a Payne je u svom srcu osjetila nadirući val topline i zahvalnosti, i prepustila se osjećajima da je nose k njemu. I dok su stajali tako zagrljeni, pogledala je preko ramena svog mužjaka. Njen brat stajao je sa svojom šelan pokraj sebe.

Susrevši oči svoga blizanca, pročitala je u njima sva pitanja i sve strahove koje je imao.

»Nisam ozlijeđena«, rekla je i svom mužjaku i svom blizancu.

»Što se dogodilo?« upitao je Manuel u njenu kosu. »Pronašao sam tvoj razbijeni mobitel.«

»Tražio si me?«

»Naravno da jesam.« Malo se odmaknuo. »Tvoj brat me nazvao u zoru.«

Najednom, bila je okružena svima, kao da ih je netko udarcem o gong pozvao u predvorje, svi mužjaci i ženke bili su tu. Nesumnjivo im je komešanje oko njenog dolaska privuklo pažnju, i ostali su stajati po strani iz poštovanja.

Bilo im je jasno da pred njima nisu bila samo dva uma kojima je bio potreban odmor.

I zbog toga se osjetila dijelom ove obitelji.

»Bila sam dolje pokraj rijeke«, rekla je dovoljno glasno da je svi mogu čuti, »kada sam osjetila miris neprijatelja. Privučena time hodala sam ulicama i nabasala na dva degrada.« Osjetila je da se Manuel ukočio i vidjela isto na svome bratu. »Bio je dobar osjećaj ponovno se boriti –«

Rekavši to, oklijevala je. Samo kralj je tada kimnuo. Kao i moćna ženka kratke kose – kao da se i ona, također, borila u ratu i poznavala osjećaj gladi i zadovoljstva. Braća su se, međutim, očito neugodno osjećala.

Nastavila je.

»Tada je na to mjesto pristigla skupina mužjaka – širokih leđa, dobro oboružanih, zaista, eskadron vojnika. Vođa im je bio visoki mužjak, tamnih očiju i tamne kose i« – stavila je ruku na svoja usta – »unakažene gornje usne.«

Sada je otpočelo psovanje – i kada ga je čula, poželjela je da je mnogo više koristila proročke posude s One strane prije nego je otišla. Očito, mužjak kojeg je opisala nije im bio nepoznat i sasvim ga jasno nisu željeli u kontekstu njene priče.

»Zatočio me je –« Na njene riječi oglasila su se ne jedno već dva režanja – jedno od njenog blizanca i jedno Manuelovo. Umirivši mužjaka koji je stajao tako blizu nje, pogledala je prema svom bratu. »Bio je u pogrešnom uvjerenju da sam ja nanijela veliku nesreću njegovoj krvi. Vjerovao je da je on Bloodletterov sin – i bio je svjedokom one noći

kada sam ubila našeg oca. Doista, tražio me je stoljećima radi osвете.«

U tom trenutku, sama je zašutjela, shvativši da im je svima upravo priznala ocoubojstvo. Međutim, nitko se nije doimao uznemirenim – što je umnogome govorilo ne samo o tome kakvi su to mužjaci i ženke bili, već i o tome koliki je gad bio njen otac.

»Razuvjerala sam vojnika od zabluda koje su ga potaknule na takvo ponašanje.« Izostavila je činjenicu da ju je udario, i bilo joj je drago što su modrice na njenom licu već izbljedjele. Nekako, nije vjerovala da je itko trebao doznati za to. »I povjerovao mi je. Nije me ozlijedio – zapravo, zaštitio me je od svojih mužjaka, dopustivši mi da spavam u njegovom krevetu –«

Manuel je pokazao zube kao da ima očajnike... oh, kako ju je to samo napalilo.

»Sama, spavala sam sama. Svoje podanike je zadržao gore na katu zajedno s njim.« Još umirivanja Manuela – barem dok nije shvatila da je bio potpuno uzbuđen, poput mužjaka koji je osjećao nagon da obilježi svoju ženu. Ah, kako je to romantično bilo. »Hm... zavezao mi je oči i odvezao me na uzvišenu platformu s panoramskim pogledom na grad. A onda me je pustio. I to je sve.«

Wrath je progovorio.

»Oteo te protiv tvoje volje.«

»Vjerovao je da ima valjan razlog za to. Smatrao je da sam ja ubila njegovog oca. I čim sam ispravila to njegovo uvjerenje, bio je spreman pustiti me, ali bio je dan i nisam mogla nikamo. Nazvala bih, ali moj mobitel se izgubio i nije mi se doimalo da su ga oni imali jer nisam vidjela ništa takvoga u njihovoj kući, zapravo, žive na stari način, u zajednici i skromno, u podzemnoj sobi osvjetljenoj svijećama.«

»Imaš li ikakvu ideju gdje stanuju?« upitao je njen blizanac.

»Nemam pojma. Bila sam u nesvijesti kada su me –« Iz mnogih grla u zrak se vinuo vrisak uzbuđenja, te je odmahнула glavom. »Jedan degrad me je ranio –«

»Koji vrag –«

»Što ti je učinio?«

»Pištoljem –«

»Ranio te s –«

»– te ranio!?«

Hmm. Možda ovo ipak nije bilo od pomoći.

Dok su Braća između sebe pričala, Manuel ju je podigao s tla i uzeo u svoje naručje, njegovo lice maska iskonskog bijesa.

»Gotovo. Završili smo s ovim. Moram te pregledati.« Pogledao je prijeko u njenog brata. »Kamo je mogu odnijeti?«

»Gore na kat. Skreni desno. Treća vrata vode u gostinsku sobu. Naredit ću da vam pošalju hrane i javi ako ti zatrebaju medicinske potrepštine.«

»Prijem.«

Rekavši to njen mužjak uputio se prema stubištu noseći je u naručju.

Dobra stvar bila je da je u suštini i ispričala bitne dijelove svoje priče: s obzirom na kut pod kojom je bila Manuelova brada, u skoro vrijeme neće više govoriti o svojoj maloj pustolovini.

Ako nije željela izazvati u njemu iskonski bijes.

Zaista, u kakvom je stanju bio sada, doimalo se da bi onaj vojnik imao veliki razlog za zabrinutost ako bi se njihovi putevi ikada sreli.

»Tako mi je drago što te vidim«, rekla je muklo. »Samo sam na tebe mislila dok sam bila...«

Na trenutak je zatvorio oči, kao da ga je najednom zaboljelo.

»Nisu te ozlijedili?«

»Ne.« I tada je shvatila oko čega se on brinuo.

Položivši dlan na njegovo lice, rekla mu je:

»Nije me dotaknuo. Nijedan od njih.«

Čvrsto tijelo koje ju je nosilo na trenutak je zadrhtalo, tako jako da se gotovo prevrnuo. Ali njen mužjak se oporavio jako brzo... i nastavio dalje.

Dok je Vishous promatrao čovjeka kako nosi njegovu sestru veličanstvenim stubištem na kat, shvatio je da se pred njegovim očima razotkrivala budućnost. Njih dvoje će razriješiti stvari međusobno, i taj kirurg s upitnim glazbenim ukusom postat će dijelom njenog života... i V.-ovog... zauvijek.

Odjednom, um mu se vratio dvanaeset mjeseci unatrag, tipka za premotavanje zaustavila se u trenutku kada je i sam stupio u priču otišavši u kirurgov ured da mu izbriše sjećanja o vlastitom boravku u bolnici svetog Franje.

Brat.

U glavi mu je odzvanjala riječ brat.

U to vrijeme, nije imao jebenog pojma što je to trebalo značiti – jer, hajde, kao da bi se to ikada moglo i dogoditi?

A ipak evo je ovdje, još jedna od njegovih vizija poprimila je oblik u stvarnosti.

Iako, točno govoreći, ta riječ je vjerojatno trebala biti prije brat po ženidbi.

Samo onda je pogledao prema Butchu. Njegov najbolji prijatelj također je gledao gore za tipom.

Sranje, izgleda da će brat ipak sasvim odgovarati. Što je bilo dobro. Manello je bio tip momka s kojim bi i poželio biti u rodu.

Kao da mu je kralj mogao pročitati misli, Wrath je objavio:

»Kirurg može ostati. Koliko god želi. I može održavati veze s bilo kim od svoje ljudske obitelji – ako to želi. Kao moj rod, dobrodošao je u moj dom bez ikakvih ograničenja.«

Svi su zagundali odobravajući njegove riječi – kao i uvijek, kada je Bratstvo bilo u pitanju, tajne nisu nikada dugo ostale skrivene, tako da su svi već znali za vezu Manello/Butch/Wrath. Dovraga, svi su pogledali fotografiju. Naročito V.

Iako, V. je učinio i malo više od toga. Njegovo ime »Robert Bluff« ispostavilo se da je lažni identitet – daa. I mužjak je morao biti polutan; inače ne bi mogao raditi u bilo kojoj bolnici tijekom dnevnih sati. Pitanje je bilo je li znao i koliko o svojoj vampirskoj strani – i je li još uvijek živ.

Jane je spustila svoju glavu na njegovo srce, a on ju je još čvršće obuhvatio rukama. A zatim je pogledao prijeko prema Wrathu.

»Xcor, istina.«

»Da«, odgovorio je kralj. »Potvrđeno očima. I ovo nije posljednji put što ćemo čuti o njemu. Ovo je tek početak.«

I previše istinito, pomislio je V. Dolazak te čete nitkova nikome nije bila dobra vijest – a posebno ne Wrathu.

»Gospodo«, pozvao je kralj, »i dame, Prvi obrok se hladi.«

Čime je želio reći svima da se upute u blagovaonicu i zapravo pojedu ono što su zdušno zanemarivali sve do sada.

Sada kada se Payne vratila i bila na sigurnom kod kuće, njihov tek mogao se još jednom razulariti... iako, Bog mu je svjedok, neće ni pomisliti kojeg vruga sada onaj kirurg i njegova sestra, bez sumnje, rade gore.

Bacio je kratak pogled na svoju šelan. »Mislim da moja sestra nije dovoljno stara za seks.«

»V., ona ima isto godina koliko i ti.«

Ne trenutak se namrštio. Je li? Ili je on rođen prvi?

Da, samo je na jednom mjestu mogao dobiti odgovor na to pitanje.

Sranje, nije ni pomislio na svoju majku u cijeloj situaciji. A sada kada i jest... nije imao niti najmanju želju pojaviti se tamo i objaviti da je Payne super, odjebi u troskocima.

Ne. Ako je Čuvarđjeva željela biti u toku sa stanjem svoje »djece«? Može samo pogledati u one svoje proročke posude koje su joj se toliko sviđale.

Poljubio je svoju šelan.

»Ne zanima me što piše u kalendaru ili o redu rođenja. To je moja mala seka i nikada neće biti dovoljna stara da... hm, da.«

Jane se nasmijala i ponovno se namjestila ispod njegovih ruku.

»Ti si tako sladak mužjak.«

»Nee.«

»Daa.«

Povevši je u blagovaonicu i prijeko do stola, galantno joj je izvukao stolicu i zatim sjeo njoj slijeva kako bi mu bila pri ruci kojom rukuje bodežom.

Dok je ćaskanje ljudi odzvanjalo zrakom i svi su se prihvatili jela, a Jane se nasmijala nečemu što je Rhage rekao, Vishous je pogledao prijeko prema Butchu i Marissi koji su se smiješili jedno drugome i držali za ruke.

Ma znaš što, pomislio je... život je bio jebeno dobar sada.

Doista jest.

Pedeset i šesto poglavlje

Na katu, Manny je nogom zalupio vrata za sobom i svojom ženom, a zatim ju je odnio prema krevetu veličine nogometnog terena.

Nije bilo potrebe da zaključa vrata. Samo bi se idiot usudio smetati im sada.

Sjaj sa, sada rastvorenih, prozora dao mu je dovoljno svjetla da vidi kuda hoda, i proklet bio ako mu se nije sviđalo ovo pred očima: njegova žena, zdrava i na sigurnom, položena na... Okej, ovo nije bio njihov krevet, ali sigurno će ga učiniti svojim prije nego dođe jutro.

Sjevši dolje pokraj nje, diskretno je pokušavao sakriti erekciju koja se pojavila istog trenutka kada ju je vidio da ulazi kroz ona vrata. I iako su imali mnogo toga o čemu su trebali razgovarati, jedino što je mogao bilo je da je netremice promatra.

Samo, onda je liječnik u njemu pobijedio.

»Ranili su te?«

Njene divne ruke spustile su se dolje na ogrtač, i što je više prema gore otkrivala svoje listove, kapci na njenim očima spuštali su se niže.

»Mislim da ćeš vidjeti da je rana zacijelila. To je bilo samo okrznuće evo... ovdje gore.«

Progutao je knedlu. Jebemti... da, bila je dobro. Koža na gornjem dijelu bedra bila je glatka poput porculana.

»Međutim, možda bi me ipak trebao detaljnije pregledati«, polako je izgovorila.

Usne su joj se razdvojile dok je njegov dah postao teži.

»Jesi sigurna da si dobro – i da te oni nisu... ozlijedili.«

Nikada to neće moći preboljeti.

Payne se pridigla i pogledala ga ravno u oči.

»Ono što je bilo namijenjeno tebi i dalje ostaje tvoje da ga uzmeš.«

Nakratko je zatvorio oči. A onda nije želio da ona stekne krivi dojam.

»Nije baš da bi meni smetalo da ti nisi... želim reći, to nije stvar vlasništva –« Dovraga, kao da večeras nije mogao pravilno ni govoriti. »Samo ne mogu podnijeti pomisao da su te ozlijedili.«

Zbog njenog osmijeha bio je zahvalan na madracu na kojem je sjedio, inače bi se samo srušio.

»Žao mi je zbog prošle noći,« rekao je, »pogriješio sam –«

Ruku je stavila na njegova usta.

»Ovdje smo gdje jesmo. To mi je jedino važno.«

»I moram ti još nešto reći.«

»Misliš li me ostaviti?«

»Nikada.«

»Onda, pusti da prvo budemo zajedno a nakon toga ćemo pričati.« Pridigavši se još više, usnama je zamijenila svoju ruku, poljubivši ga duboko i dugo. »Mmmm... da, mnogo bolje od pričanja usudila bih se reći.«

»Jesi li sigurna da želiš –« To je bilo sve što je uspio reći dok mu njen jezik nije ukrao sve misli.

Zastenjavši, popeo se na krevet, pridržavajući se stao je nad njom. A kada je pronašao njene oči, polako je spustio svoje tijelo na njeno... posljednji kontakt bio je ostvaren njegovom erekcijom među njenim nogama.

»Ako te sada poljubim, više nema povratka.« Sranje, glas mu je postao tako grlen, da je gotovo režao u nju. Ali mislio je svaku riječ. Tjerala ga je neka druga sila – ovo nije bio samo seks, iako su mehanizmi samog čina bili dijelom toga. Uzimajući njeno djevičanstvo, označavao ju je na čudnovat način koji nije razumio, ali ga nije želio preispitivati.

»Želim te sada«, rekla je. »Stoljećima sam čekala ovo što mi samo ti možeš dati.«

Moja, pomislio je.

Prije ponovnog poljupca okrenuo se ustranu i raspustio joj kosu iz pletenice. Raširivši tamne valove preko satenske posteljine, prstima je prolazio kroz njenu dugu kosu.

Zatim se prisionio bokovima o njenu srž, gurao naprijed i povlačio se natrag, ponavljajući pokret... dok je njegova ruka klizila gore do mjesta ispod njenih grudi na kojem je bila vezana nježna tkanina ogrtača.

Iskreno, bio je šokiran s onim što joj je želio učiniti.

»Želim biti naga pred tobom«, zapovjedila je. »Učini me takvom, Manuele.«

Taj prokleti ogrtač nije imao šanse. Podigavši se, zgrabio je oba kraja konopca i raširio ih po središtu, razmaknuvši tkaninu do kraja, razotkrivši njene dojke za svoj vrući pogled i hladni zrak. Zauzvrat, ona se izvila i zastenjala – i to je bilo to: sisao je njene skrtnute bradavice ustima, a rukama tražio njenu srž. Preplavio ju je cijelu, vodio je prema orgazmu šišajući je i pažljivo je trljao, a kada je njeno skoro očajničko svršavanje došlo, progutao je njene jecaje.

Želio joj je dati više – i imao je svaku namjeru učiniti to – ali njegovo tijelo nije moglo čekati. Rukama je petljao po hlačama, otkopčao remen i spustio patent da oslobodi svoj ud.

Bila je spremna za njega, glatka i otvorena – i bolna od želje, sudeći po pokretima njenih nogu kojima je grebala po njemu.

»Ući ću polako«, rekao je u njena usta.

»Ja se ne bojim boli. Ne s tobom.«

Sranje, pa možda su u ovome bile tjelesno slične ljudskim ženama. Što je značilo da prvi put neće biti lagan ni njegovoj ženi.

»Šššš«, šapnula je. »Ne brini. Uzmi me.«

Posegnuvši rukom dolje, namjestio se u položaj i – oh, jebemti, gotovo je svršio. Bila je vruća i mokra i –

Kretala se tako brzo, ne bi je mogao zaustaviti i da je želio. Ruke je spustila dolje i zakačila ih na njegovo dupe, noktima se zakopala u njega i zatim –

Payne je podigla bokove u zrak istovremeno ga povukavši prema dolje i ušao je sasvim duboko do kraja, penetracija je bila kompletna i potpuno nepovratna. Kada je opsovaio, ona se ukočila i ispustila piskutavi zvuk od udarca – što je bilo proketo nepošteno, jer, pakla mu, tako se dobro osjećao. Ali nije se micao – sve dok se nije oporavila od prodiranja.

A zatim mu je svanulo.

Provukavši ruku iza njenog vrata, privukao je njene usne bliže svom vratu.

»Uzmi me.«

Zbog zvuka koji je ispustila, počeo je ejakulirati u nju – bilo je previše vruće da se spriječi. Dok mu se ud grčio, njeni ocnjaci zabili su se duboko u njegovu venu.

Seks je postao divlji. Ona se pomicala prema njemu, njena čvrsta srž obuhvaćala ga je i stezala dok je on opetovano svršavao... a onda je on počeo žestoko udarati bokovima. Hranjenje i divlji ritam odnijelo ih je oboje u teško tutnjanje tijela za koje je znao da će oboje osjećati ujutro: u ovome nije bilo ničega civiliziranog; bili su mužjak i ženka destilirani do iskonske srži.

I bilo je najbolje od svega što je ikada doživio.

Pedeset i sedmo poglavlje

Thomas DelVecchio je točno znao koji je sljedeći potez njegovog ubojice.

Nije ni najmanje sumnjao u to. Usprkos tome što se detektiv de la Cruz vratio natrag u glavni stožer da bi radio s ostalim dečkima i smišljao nove teorije i tragove – koji su svi bili jako promišljeni – Veck je znao kamo treba ići.

Dok je prilazio parkiralištu hotela&apartmana *Monroe*, ugašenih svjetala i motocikla prebačenog u ler, pomislio je kako bi bila dobra ideja nazvati de la Cruza i dati mu do znanja gdje se nalazi.

Naposljetku, međutim, nije ni dotaknuo mobitel koji mu se nalazio u džepu.

Zaustavivši BMW-ov motocikl među stablima desno od parkirališta, nagnuo ga je na polugu za stajanje i sišao s njega, objesivši kacigu na ručke upravljača. Pištolj mu se nalazio u futroli ispod pazuha, i rekao je sam sebi da će i ostati ondje ako se itko pojavi.

I vjerovao si je, uglavnom.

Užasna istina, međutim, bila je da ga je tjerala sila koja je jako dugo, dugo vremena bila uspavana. De la Cruz je imao svako pravo biti oprezan s njim kao svojim partnerom – i postaviti pitanje u kojoj točki su završavali grijesi oca, a započinjali grijesi sina.

Jer je Veck bio grešnik. I pridružio se policiji u nastojanju da istjera to iz sebe.

Međutim, vjerojatno bi bilo bolje da se podvrgao egzorcizmu da istjera to sranje van. Jer nekada se osjećao kao da se u njemu nalazi demon, doista jest.

Ipak, nije došao ovdje nikoga ubiti. Došao je ovdje privesti ubojicu prije nego gad uspije dobiti novu priliku.

Iskreno.

Prikradajući se motelu, držao se sjene stabala i oči usredotočio na sobu u kojoj su pronašli posljednju djevojku. Sve je izgledalo jednako kao što je bilo nakon odlaska caldwellške policije: i dalje se žuta, policijska traka protezala u trokutu oko vrata i pločnika odmah ispred – također je na kvaki bio policijski pečat, koji se, teoretski, smio raskinuti jedino iz službenih razloga. U sobi i ispred vrata nije bilo upaljeno svjetlo. Uokolo nije bilo nikoga.

Sakrivši se iza zimzelenog stabla širokog debla, rukama u crnim rukavicama navukao je crnu, vunenu kapu dolje preko lica do crne majice s podignutim ovratnikom.

Bio je tako miran i nepomičan da je postao gotovo neprimjetan. Također je bio izvanredan u kanaliziranju svoje energije u svešireći mir u kojem je očuvao sve izvore povećavajući svoju hiperusredotočenost.

Njegov plijen će se pojaviti. Taj pomahnitali ubojica izgubio je sve svoje trofeje – njegova zbirka sada se nalazila u rukama vlasti i forenzičari su već radili na povezivanju tog tipa s višestrukim ubojstvima po cijeloj državi. Ali bolesni gad ne dolazi ovamo u nadi da će vratiti dio ili cijelu zbirku. Vratit će se da ponovno posjeti mjesto zločina i oplakuje svoj gubitak u čije je pribavljanje uložio tako puno truda.

Hoće li to biti nepromišljeno s njegove strane? Apsolutno, ali onda, to je ipak bio dio proždirućeg ciklusa. Ubojica neće jasno razmišljati, i bit će očajan zbog svog gubitka. I Veck će ukopati pete u čekanje njegovog dolaska ovih sljedećih nekoliko noći.

Vrijeme je prolazilo dok je on čekao, i čekao, i čekao još malo... bio je strpljiv poput

svakog drugog dobrog vrebaha. Iako mu je svanulo da bi ovo moglo biti katastrofalno, on sasvim sam ovdje. Noža zataknutog za pojasom na leđima. I s tim prokletim pištoljem –

Krckanje grančice privuklo je njegove oči udesno, iako ne i njegovu glavu. Nije se pomaknuo niti promijenio ritam disanja, pa čak se nije niti najmanje trznuo.

I eno ga ondje. Iznenadujuće mršavi muškarac provlačio se oprezno među šumskim krinolinama od paperjastih grmova. Izraz na njegovom licu bio je gotovo religiozan dok se približavao bočnoj strani motela, ali to nije bio jedini dokaz na njemu koji ga je identificirao kao ubojicu. Odjeća mu je bila prekrivena osušenom krvlju, kao i njegove cipele. Šepao je, kao da je ozlijedio nogu, a na licu je imao brazgotine – od noktiju.

Imam te, pomislio je Veck.

I sada kada je netremice gledao u ubojicu... ruka mu se provukla dolje do bokova i natrag prema leđima. Do noža.

Usprkos tome što je sam sebi rekao da ostavi oružje na mjestu i uzme lisice, ipak nije promijenio pravac kretanja ruke. Oduvijek su u njemu postojale dvije polovice, dvije osobe u jednoj koži, i u trenucima poput ovoga imao je dojam kao da promatra samog sebe u pokretu, sigurno kao da je putnik u taksiju i prema kojem god odredištu da se uputio, to zasigurno neće biti rezultat njegovog truda.

Započeo se približavati muškarcu, slijedeći ga tiho poput sjene, smanjujući udaljenost dok se nije našao samo metar i pol od gada. Nož je pronašao svoj put do Veckovog dlana, i doista ga nije želio na tom mjestu, ali bilo je kasno da ga vrati u korice. Prekasno da odustane. Prekasno da poslušna glas koji mu je govorio da će ovo biti zločin zbog kojeg će završiti iza rešetaka. Druga strana njega ga je nadvladala i izgubio se u njoj, bio je na rubu ubijanja –

Treći muškarac se pojavio niotkuda.

Mamutski muškarac odjeven u kožu skočio je ravno ispred ubojice zatvorivši mu put. I kada je David Kroner poskočio natrag u strahu, zrakom se promolio siktavi zvuk.

Bože, to nije čak ni zvučalo ljudski. I... jesu li to bili... očnjaci?

Koji kurac – ?

Napad je bio tako brutalan da je samo prvim udarom na ubojčin vrat njegova glava gotovo otpala. I nastavio se dalje, krv je prštala tako daleko i u širokom luku da je poprskala Veckove debele, crne hlače, majicu i kapu.

Samo, u pitanju nije bio ni nož ni bodež.

Zubi. Jebeni nitkov razdirao ga je svojim zubima.

Veck se pokušao povući ali sudario se sa stablom, i povratna sila vratila ga je puuuno bliže mjestu na kojem nije trebao biti. I trebao je potrčati prema svom motoru, ili jednostavno dati petama vjetra, ali bio je u potpunosti paraliziran prizorom nasilja pred sobom... i uvjerenjem da što god bilo ovo što je vidio, da sigurno nije bilo ljudske naravi.

Kada je sve završilo, čudovište je ispustilo masakrirane ostatke serijskog ubojice na tlo... a zatim je pogledalo u Vecka.

»Sveca mu... jebemti...« izdahnuo je Veck.

Lice je imalo sasvim ljudsku strukturu kostiju, ali očnjaci su bili potpuno pogrešni kao i njegova veličina i onaj osvetnički sjaj u očima. Bože, krv je doslovno kapala iz njegovih usta.

»Pogledaj me u oči«, izgovorio je čudnim naglaskom.

Sa zemlje, od onoga što je ostalo od serijskog ubojice do njega je dopro grgljajući zvuk. Ali Veck nije spustio pogled. Bio je paraliziran čudesnim pogledom para očiju... tako izrazito plavih... sjajnih...

»Sranje«, suho je rekao, kada je iznenadna glavobolja izbrisala sve što je vidio ili čuo. Stropoštavši se na tlo pao je na bok, skvrčio se poput fetusa i ostao tako ležati.

Treptaj.

Zašto je bio na zemlji?

Treptaj.

Namirisao je krv. Ali zašto?

Treptaj. Treptaj.

Zastenjaviši, podigao je glavu i -

»Sranje!«

Poskočivši na noge od šoka, zurio je dolje na krvavi nered koji se nalazi pred njim.

»Oh... jebemti«, opsovao je. Učinio je to. Napokon je nekoga ubio -

Samo, onda je pogledao nož u svojoj šaci. Nema krvi: barem ne na oštrici. Niti na njegovim rukama. A na odjeći samo krvave točke.

Pogledavši uokolo, nije imao pojma što se upravo dogodilo. Sjećao se da se dovezao ovdje... i parkirao svoj motocikl... i slijedio muškarca koji je sada umirao na tlu.

Kada bi bio brutalno iskren sam sa sobom, imao je namjeru ubiti ga. Cijelo vrijeme. Ali prema fizičkim dokazima? To nije mogao biti on.

Problem je bio u tome što je jedino imao crnu rupu s nikakvim informacijama.

Jecaj serijskog ubojice natjerao ga je da naglo okrene glavu udesno. Čovjek je pružao ruku prema njemu. Nijemo tražio pomoć dok je krvario posvuda uokolo. Kako je mogao još uvijek biti živ?

Drhtavim rukama, Veck je zgrabio svoj mobitel i nazvao 911.

»Da. Ovdje detektiv DeVecchio, Odjel za umorstva Caldwellške policije. Potrebna mi je hitna pomoć kraj motela *Monroe* odmah.«

Nakon što su zaprimili poziv i odaslali medicinsko osoblje, on je skinuo jaknu, zgužvao je u loptu i kleknuo dolje pokraj muškarca. Pritisnuvši jaknu na vratne ozljede ubojice, pomolio se da jebeni nitkov preživi. A zatim se morao upitati bi li to bila dobra stvar ili ne.

»Nisam te ja ubio«, rekao je. »Zar nisam?«

Oh, Bože... kojeg vruga se dogodilo ovdje?

Pedeset i osmo poglavlje

»On te je došao vidjeti.«

Iz plodnog položaja na krevetu, Blaylocku je Saxton, sin Thymeov, pokazivao svoju najbolju stranu. Koja, ne, nije bila njegova stražnjica. Mužjak se brijao pred zrcalom u kupaonici i njegov savršeni profil bio je obasjan mekom svjetošću stropne svjetiljke.

Bože, bio je prekrasan mužjak.

Na tako mnogim razinama, ovaj ljubavnik kojeg je uzeo bio je sve što je ikada mogao poželjeti.

»Tko?« rekao je Blay tiho.

Oči koje su promijenile položaj kako bi susrele njegove bile se pune izraza *daj, molim te*.

»Oh.« Da izbjegne nastavak razgovora, Blay je pogledao dolje na prekrivač koji je bio prevučen preko njegovih golih prsiju. Bio je nag ispod teškog satena. Kao što je bio i Saxton prije nego je navukao ogrtač.

»Želio se uvjeriti da si dobro«, nastavio je Saxton.

S obzirom da je već upotrijebio oh kao odgovor, Blay je malo dodao začina s:

»Stvarno?«

»Bio je vani na terasi. Nije želio ući unutra da nam ne smeta.«

Smiješno, kada je bio na rubu nesvjestice nakon što su mu zašili trbuh, zamagljeno se sjećao da se pitao što je Saxton radio tamo vani.

Ali u to vrijeme ga je tako jako boljelo, da mu je bilo teško puno razmišljati o ičemu.

Sada, međutim, osjećao je jaki nalet oduševljenja u sebi.

Slava i hvala Čuvardjevi, prošlo je dosta vremena otkada je osjetio ovo poznato, staro drhtanje – iako vremenski odmak nije nimalo smanjio njegov intenzitet. I nagon da ga upita što je bilo rečeno među njima nije bilo ništa s čim bi mogao zaista i djelovati. Kao prvo, to ne bi bilo pošteno prema Saxtonu. I drugo, nije ni imalo smisla.

Dobra stvar da je imao dosta municije kojom se mogao ušutkati: sve što je morao učiniti bilo je da pomisli na Qhuinna kada se vratio kući prije tjedan ili nešto više dana, neuredne kose, mirisa zagušenog kolonjskom drugog muškarca, kočoperio se zadovoljstvom koje je na brzaka dobio.

Sama pomisao da se Blay nudio mužjaku ne jednom, već dvaput – i bio hladno odbijen? Nije ju mogao podnijeti.

»Ne želiš znati što je rekao?« promrmljao je Saxton povukavši oštru britvicu uz vrat, vješto izbjegavši ljubavni ugriz koji mu je Blay načinio prije pola sata.

Blay je zaklopio oči i pitao se hoće li ikada uspjeti pobjeći od stvarnosti da bi Qhuinn pojebao svakoga i svašta osim njega.

»Ne?« upitao je Saxton.

Osjetivši pokrete na krevetu, Blay je podigao kapke. Saxton je prišao prijeko i sjeo na rub madraca, mužjak je tapkao krvavocrvenim ručnikom po svojoj čeljusti i obrazima.

»Ne?« ponovio je.

»Smijem li te nešto pitati?« rekao je Blay. »I sada ne bi bilo dobro vrijeme da budeš sebi svojstveno šarmantan i sarkastičan.«

Trenutno je Saxtonovo lice postalo ozbiljno.

»Pucaj.«

Blay je pogladio prekrivač preko svojih prsiju. Nekoliko puta.

»Je li te ja... zadovoljavam?«

Krajičkom oka, vidio je kako se Saxton povukao i gotovo umro od srama.

»Misliš u krevetu?« zahtijevao je Saxton.

Blay je stisnuo usnice u ravnu crtu kimnuvši glavom, a zatim je pomislio da bi mu mogao još malo objasniti, ali kako se ispostavilo usta su mu bila previše suha.

»Zašto bi me to pitao za milijun godina?« rekao je Saxton blago.

Pa, jer s njim sigurno nešto nije bilo u redu.

Blay je odmahnuo glavom.

»Ne znam.«

Saxton je složio ručnik i ostavio ga nastranu. Zatim je ispruženu ruku položio preko Blayevih bokova i nagnuo se naprijed dok nisu sučelice gledali jedan u drugog.

»Da.« Rekavši to, spustio je usta na Blayevo grlo i sisao. »Uvijek.«

Blay je rukom prelazio preko stražnjeg dijela mužjakovog vrata dok nije pronašao mekanu, kovrčavu kosu na njegovom potiljku.

»Hvala Bogu.«

Poznatost tijela koje se nadvilo nad njegovo bilo je nešto što ranije nikada nije imao i bilo je ispravno. Dobro se osjećao. Poznavao je svaki nagib i kutak Saxtonovih prsa, bokova i bedara. Poznavao je točke pritiska i mjesta koja je trebao ugristi, znao je kako uhvatiti, zavrnuti i izviti u luk da Saxton svrši svom silinom.

Stoga, da, vjerojatno nije ni trebao pitati.

Quinn, ipak... sve u vezi toga mužjaka ogolilo bi ga i ostavljalo nezaštićenim. I koliko god je naučio sam se zaviti izvana, rana je ostala jednako teška i duboka kao i onog trenutka kada je nastala – kada je postalo očito da jedini mužjak kojeg želi iznad svih ostalih nikada, ikada neće biti s njim.

Saxton se malo odmaknuo.

»Quinn se ne zna suočiti s osjećajima koje gaji prema tebi.«

Blay se grubo nasmijao.

»Nemojmo pričati o njemu.«

»Zašto ne?« Saxton je ispružio ruku i palcem prelazio lijevo-desno preko Blayeve donje usne. »On je i dalje ovdje s nama, pričali mi o njemu ili ne.«

Blay je razmišljao što da mu slaže, a zatim odustao od borbe.

»Žao mi je zbog toga.«

»Sve je u redu – svjestan sam situacije.« Saxtonova slobodna ruka potkrala se ispod pokrivača. »I znam što ja želim.«

Blay je zastenjao osjetivši njegov dlan koji je trljao ono što je trenutno postala debela erekcija. Podigavši bokove i raširivši noge za Saxtona, susreo je oči svog ljubavnika i usisao njegov palac u svoja usta.

Ovo je bilo mnogo bolje od vožnje u vlaku strave s Quinnom – ovo je poznavao i volio. Ovdje je bio siguran. Ovdje ga nitko neće povrijediti.

I pronašao je duboku, seksualnu povezanost ovdje.

Saxtonov pogled bio je istovremeno i vruć i ozbiljan kada je pustio ono što je ranije

zgrabio rukom, a zatim je maknuo pokrivače s Blayevog tijela i razvezao čvor na vlastitom ogrtaču.

Ovo je bilo jako dobro, pomislio je Blay. Ovo je bilo ispravno –

Kada je njegov ljubavnik ustima pronašao put do njegove ključne kosti a zatim se spuštao sve niže, Blay je zatvorio oči – samo, kada se počeo prepuštati svojim osjetima, ono što je vidio nije bio Saxton.

»Čekaj, stani –« Uspravio se povukavši i drugog mužjaka za sobom.

»U redu je«, rekao je Saxton tiho. »Ja znam gdje smo mi.«

Blayevo srce je dijelom napuklo. Ali Saxton je samo odmahnuo glavom i ponovno usne položio na Blayeva prsa.

Nikada nisu govorili o ljubavi – i ovo ga je nagnalo da pomisli da nikada ni neće, jer je Saxton zaista bio jasan o stanju stvari: Blay je i dalje bio zaljubljen u Qhuinna – i vjerojatno će biti zauvijek.

»Zašto?« rekao je svom ljubavniku.

»Jer te želim imati koliko god dugo te budem imao.«

»Ne idem nikamo.«

Saxton je samo odmahnuo glavom o čvrste trbušne mišiće koje je upravo grickao.

»Prestani razmišljati, Blayloče. Započni osjećati.«

Kada su ta talentirana usta skliznula sasvim dolje, Blay je uzdahnuo od užitka i odlučio poslušati njegov savjet. Jer je to bio jedini način na koji je mogao preživjeti.

Imao je predosjećaj da je samo pitanje vremena kada će Qhuinn istupiti pred svima i objaviti da će se on i Layla združiti.

Nije bio siguran kako je to znao, ali jednostavno jest. Njih dvoje su se družili već tjednima, i Odabranica je opet bila tamo prethodnog dana – uhvatio je njen miris i osjetio njenu krv u susjednoj sobi.

I iako je ovo samouvjeravanje moglo biti samo mentalna vježba da potisne ovaj pakao iz sebe, osjećao je da u tome ima mnogo više. Kao da je magla koja je uobičajeno obavijala dane, mjesece i godine koji su slijedili postala nepodnošljivo tanka i sjene sudbine kao da su se pokazivale pred njim.

Samo pitanje vremena.

Bože, to će ga ubiti.

»Drago mi je da si ovdje«, zastenjao je.

»Meni isto«, rekao je njegov ljubavnik tužnim glasom oko njegove erekcije. »I meni također.«

Pedeset i deveto poglavlje

Sljedeće večeri, Payne je nervozno koračala donjim katom palače Bratstva, iz blagovaonice prelazila je u predvorje, a zatim išla u sobu za bilijar i opet natrag sve ispočetka. I opet. I opet.

Njen mužjak otišao je iz kuće usred poslijepodneva »da se pobrine za neke stvari.« I iako joj nije želio otkriti koje stvari, ipak je uživala u pomalo zločestom osmijehu na njegovom licu dok ju je ušuškavao u krevetu koji su u potpunosti iskoristili protekle noći – i zatim otišao.

Nakon toga nije spavala. Uopće.

Previše toga je bilo da bude sretna.

I iznenađena.

Zastavši na trenutak ispred francuskog prozora koji je vodio u dvorište, razmišljala je o fotografiji koju joj je bio pokazao. Bilo je tako očito da je u krvnom srodstvu s Butchom – i prema tome i s kraljem. Ali ni Manuel, a niti ona nisu bili niti najmanje zainteresirani za regresiju. Ne, bila je sasvim složna s njim u vezi toga. Imali su jedno drugo, i s obzirom na ono što su već morali prevladati, nije bilo razloga da svojevolumno izazivaju loš ishod.

Osim toga, dobivene informacije ne bi ništa promijenile: kralj je otvorio vrata svoje kuće tom mužjaku čak i bez službene objave krvne pripadnosti, a Manuelu je odobren kontakt s ljudskom majkom. Nadalje, odlučeno je da će raditi ovdje, zajedno s doktoricom Jane, ali također i s Haversom. Napokon, njenoj vrsti su bili potrebni dobri liječnici, a Manuel je bio sami superlativ.

A što se nje tiče? Ona će izlaziti van u borbu. Ni Manuel, a ni njen brat nisu bili baš oduševljeni s opasnostima kojima će biti izložena, ali nisu je namjeravali spriječiti. Zapravo, nakon što je dugo razgovarala s Manuelom, doimalo se kao da je on prihvatio činjenicu da je to bilo dijelom onoga što je ona bila. Jedina njegova molba bila je da dobije samo najbolje oružje – a njen brat inzistirao je na tome da se on pobrine za to.

Bože, činilo se da se njih dvojica sasvim dobro slažu. A tko je to mogao predvidjeti?

Pomaknuvši se prema sljedećem prozoru u nizu, u mraku je tražila i čekala svjetla automobila.

Gdje je bio? Gdje je bio...

Manuel će također popričati s doktoricom Jane o tjelesnim promjenama koje je doživio – promjenama koje će se, s obzirom na način na koji je Payne svijetlila svakog puta kada su vodili ljubav, zasigurno nastaviti. On će nadgledati svoje tijelo i vidjeti što se dogodilo, i oboje su se molili da je sve što je činila bilo održavanje njegovog zdravlja i vječne mladosti. Samo će vrijeme reći.

Opsovavši, dvaput je koraknula, prešla ponovno preko predvorja i stupila u blagovaonicu.

Dolje kroz treći prozor u nizu, pogledala je gore prema nebesima. Nije imala ni najmanju namjeru posjetiti svoju majku. Iako bi bilo divno podijeliti svoju ljubav s onima koji su je donijeli na svijet. Ali njen otac je bio mrtav, a njena mamen? Nije vjerovala Čuvarđevi da je neće ponovno zatvoriti: Manuel je bio polutan. Teško da je bio čistokrvni mužjak kakvog bi njena majka odobrila –

Par blještavih očiju koje su se penjale uzbrdicom na čijem je vrhu bila sagrađena palača ubrzao joj je bilo. A zatim je čula glazbu – tutnjajući ritam koji se probijao kroz staklo.

Payne je istrčala iz blagovaonice i poletjela preko mozaika jabukovog stabla u cvatu. Trenutak kasnije već se sjurila kroz vestibul i stupila u mračnu noć –

Zaustavila se naglo na vrhu stepenica.

Manuel se nije vratio natrag bez pratnje. Iza njegovog Porschea nalazilo se ogromno vozilo svoje vrste... masivno, dvodijelno vozilo.

Njen mužjak izašao je iza upravljača svog automobila.

»Hej«, doviknuo joj je. Širokog osmijeha prišao joj je, stavio ruke na njene bokove i približio je na svoja prsa. »Nedostajala si mi«, promrljao je u njena usta.

»I ti meni.« Sada se i ona smiješila. »Ali što si to dovezao?«

Postariji batler izašao je iza upravljača drugog vozila.

»Gospodaru, hoću li –«

»Hvala, Fritze, ali ja preuzimam odavde.«

Batler se lagano naklonio.

»Bilo mi je zadovoljstvo biti vam na usluzi.«

»Najbolji si, stari.«

Slugan je sjao od zadovoljstva uputivši se u kuću. A zatim se njen mužjak okrenuo prema njoj.

»Ostani ovdje.«

Čuvši toptajući zvuk koji je dolazio iz velike prikolice, ona se namrštila.

»Naravno.«

Ponovno je poljubivši, Manuel je zatim nestao iza vozila.

Vrata su se otvarala. Još toptanja. Cviljenje i okretanje, popraćeno ritmičnim toptanjem. A onda –

Njištanje joj je potvrdilo ono čemu se nije usudila nadati. A zatim je njegova prekrasna ždrebica sišla niz rampu i doveo ju je prijeko pred nju.

Payne je stavila ruke preko svojih usta kada su joj se suze pojavile u očima. Kobila je ljupko odmahivala glavom, njeno glatko krzno odsijavalo se na svjetlu koje je dopiralo iz kuće, njena snaga i vitalnost ponovno zadobiveni.

»Zašto... što ona radi ovdje?« upitala je Payne muklo.

»Ljudski mužjaci svojim zaručnicama daruju nešto kao znak svoje ljubavi.« Manuel se širom osmjehnuo. »Mislio sam da bi Glory bila bolja od bilo kakvog dijamanta koji bi ti kupio. Znači mi više... i nadam se da će i tebi također.«

Ne dobivši apsolutno nikakav odgovor od nje, pružio joj je kožne uzde koje su bile pričvršćene na ular.

»Darujem ti nju.«

Na njegove riječi, Glory je silno zaništala i propela glavu kao da se slaže s ovom promjenom vlasništva.

Payne je obrisala suze i bacila se u Manuelovo naručje, jako ga poljubivši.

»Nemam riječi.«

A onda je prihvatila uzde dok se Manuel od ponosa šepirio poput pauna.

Udahnuvši duboko, ona –

I nesvjesna svojih pokreta, poletjela je u zrak zajahavši Glory kao da su bile zajedno godinama, a ne nekoliko minuta.

A kobili nije bilo potrebno podbadaње petama, niti dozvola, niti išta – Glory je poletjela naprijed, zakopavši svoja kopita u šljunak i potrčavši svom snagom.

Payne je prstima zgrabila njenu dugu, crnu grivu i održavala savršenu ravnotežu na njenim snažnim leđima koja su se zibala pod njom. Kada ju je vjetar pogodio u lice, nasmijala se iz čistog zadovoljstva kada su njih dvije jurnule u radost i slobodu. Da... da! Tisuću puta daaaaa!

Mogu se uputiti u noć.

Imaju slobodu da se kreću.

Imaju ljubav koja ih čeka.

Ovo je bilo i više nego biti živ. Ovo je bilo živjeti.



Dok je Manny stajao pokraj prikolice za konje i promatrao svoje cure koje su zajedno odjurile, bio je sav izvan sebe od sreće. Bile su savršeni par, njih dvije skrojene od istog platna, i obje su bile cijele i snažne i parale su mrak galopom kojem bi većina automobila teškim naporom mogla parirati.

U redu. Možda je pustio i malu suzu. Ali tko ga jebe. Ovo je bila posebna noć za –

»Vidio sam ovo.«

»Isuse Kriste –« Zgrabio je križ i okrenuo se na petama. »Je li se uvijek tako prikradaš ljudima?«

Paynein brat nije odgovorio – ili možda nije mogao. Vampirove oči nisu silazile s njegove sestre i konja u galopu, i doimao se dirnutim poput Mannyja.

»Doduše, mislio sam da je bio pastuh.« Vishous je odmahnuo glavom. »Ali da, ovo je bilo ono što sam vidio... nju na crnom, čistokrvnom konju, kosa joj se vijorila na vjetru. Iako, nisam smatrao da je to bila budućnost...«

Manny je ponovno pogledao prema svojim curama, koje su bile dolje daleko uz utvrđeni zid i zakretale u širokom luku da se vrate natrag kući.

»Volim je tako prokleta jako«, čuo je Manny vlastite riječi. »To je moje srce upravo ondje. To je moja žena.«

»Obećavaš.«

Dok je moćan savez pleo svoje niti zrakom između njih dvojice, Manny se osjećao kao kod kuće na tako puno načina; i nije želio previše razmišljati o tome iz straha da se lomljivi blagoslov ne raspadne u komadiće.

Trenutak kasnije, pogledao je prijeko u vampira.

»Mogu li te nešto pitati?«

»Reci.«

»Koji kurac si mi učinio od auta?«

»Što, misliš na glazbu?«

»Kamo je sve moje –«

»Sranje nestalo?« Dijamantne oči susrele su njegove. »Ako ćeš živjeti ovdje, morat ćeš početi slušati moju mjuzu, istina.«

Manny je odmahnuo glavom.

»Ti se šališ.«

»Kažeš da ti se nisu svidjeli beatovi?«

»Što već.« S izrazom gađenja na licu, Manny je ipak priznao: »Dobro, nisu bili tako strašno grozni.«

Smijeh je bio samo maaaaaaalo previše pobjedonosan.

»Znao sam.«

»Onda, što je to bilo?«

»Eh, sada on želi imena.« Vampir je izvadio smotuljak i zapalio ga. »Da vidimo... Eminemova >*Cinderella Man*<, Lil Wayneova >*I Am Not a Humane*, Tupacova...«

Popis se nastavio i nastavio, i Manny je većinu toga i slušao i opet svrnuo pogled na svoju ženu na konju dok je trljao tešku, zlatnu težinu svog raspela.

On i Payne su bili zajedno... onaj tip, Butch, i on išli su zajedno na ponoćku u crkvu... i Vishous ga nije probo nožem. Plus, ako ga pamćenje služi, Paynein blizanac dovezao je onog crnog Escaladea tamo prijeko, i to je značilo da će osveta biti slatka popraćena zvucima Black Veil Bridea, Bullet for My Valentine i Avenged Sevenfolda koje će nakrcati u zvučni sustav SUV-a.

Sama pomisao širila mu je usne u osmijeh.

Sve u svemu?

Osjećao se kao da je dobio glavni zgoditak na lutriji. U svakoj od pedeset država. U isto vrijeme.

Toliko su svi imali sreće.

KRAJ 9 (15) knjige